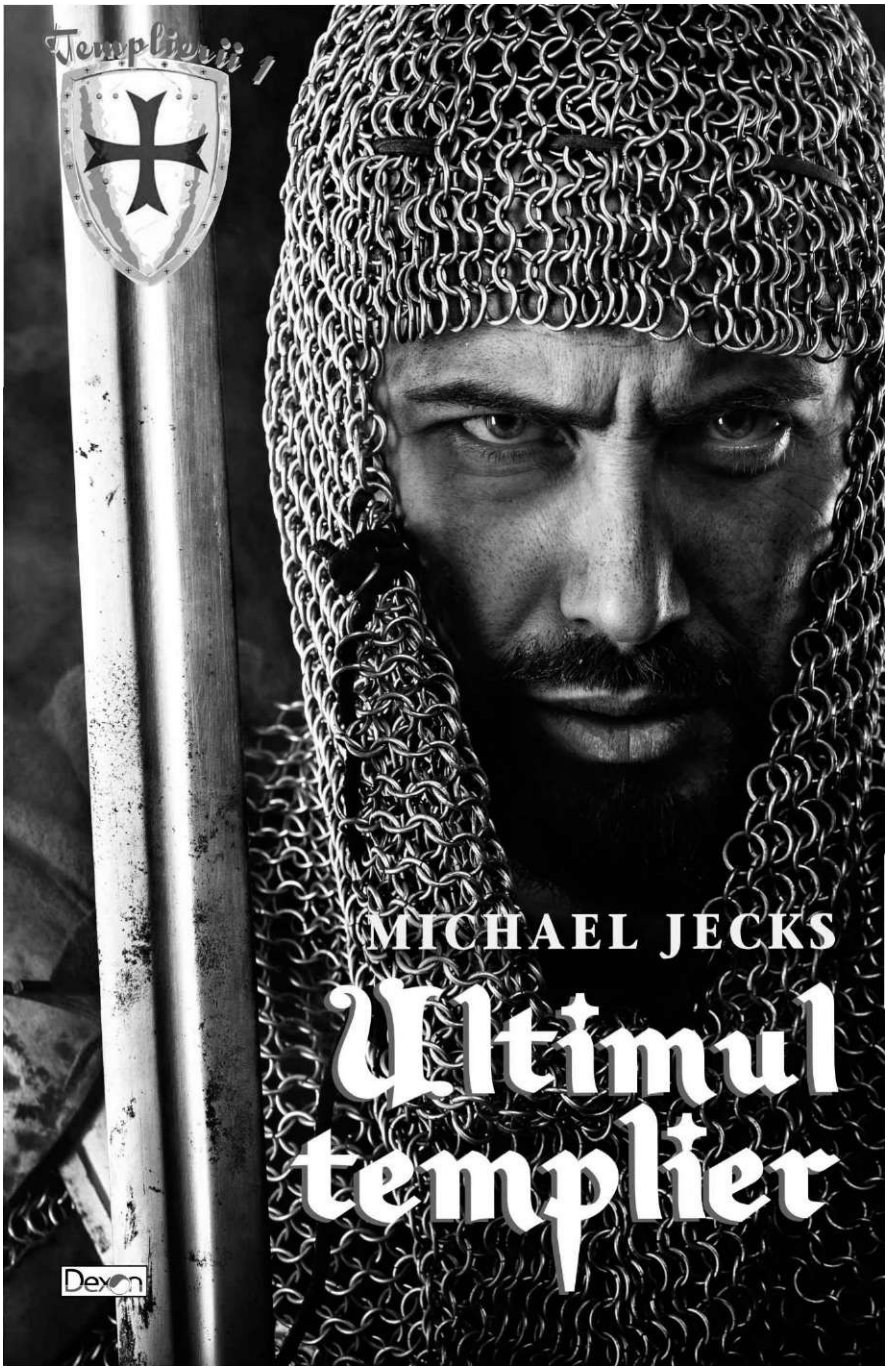
Templierii 1
MICHAEL JECKS
Ultimul templier
Dexon

MICHAEL JECKS

Ultimul templier

First published in 1995 by Headline Books Publishing
Copyright © by Michael Jecks No reproduction without permission All right reserved
Autor: Michael Jecks Titlu original: The Last Templar Titlu: Ultimul templier Editor Dexon Office, Bucureşti Traducere: Tănasă Isabela Ana Maria
© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparţin Dexon Office
Informaţii, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-687-4
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JECKS, MICHAEL
Ultimul templier / Michael Jecks. – Bucureşti : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-687-4
821.11

1Prolog

Un aer de îngrijorare plutea peste mulţimea din faţa catedralei Notre Dame în acea dimineaţă, un aer de aşteptare tensionată, ca şi cum oamenii ar fi ştiut că nu este doar o altă umilire publică. Era chiar mai importantă decât o execuţie şi părea că oamenii Parisului, ştiind că acea întâmplare va fi amintită pe veci, se adunau cu miile să vadă, stând şi aşteptând cu sufletul la gură şi plini de nelinişte precum mulţimea care se adună la urs în aşteptarea spectacolului.

Dacă ar fi fost oameni obişnuiţi, dacă ar fi fost hoţi sau tâlhari, îmbulzeala nu ar fi fost aşa de mare. Parizienilor, ca majoritatea locuitorilor oraşelor nordice, le plăcea să se

adune pentru a vedea aceste pedepse aplicate vinovaţilor, bucurându-se de atmosfera de carnaval şi de tarabele colorate şi aglomerate din piaţă. Dar azi era diferit, întregul oraş părea să fie acolo pentru a vedea sfârşitul Ordinului pe care îl veneraseră de secole.

Din când în când, soarele strălucea din spatele norilor şi oferea momente scurte de căldură oamenilor din piaţă, dar în majoritatea timpului, mulţimea aştepta sub un cer gri ca de plumb umplut de nori groşi şi grei. Razele strălucitoare care apăreau uneori nu făceau decât să crească senzaţia de tristeţe şi mâhnire din piaţă, de parcă sclipirile bruşte de soare i-ar fi necăjit pe bărbaţii şi femeile care rătăceau încet, fără vreun scop anume, scoţând în evidenţă atmosfera sumbră din jur. Deodată soarele străluci din spatele norilor, luminând totul în jur, luminând oamenii care aşteptau sosirea condamnaţilor, luminând hainele şi flamurile, şi alungă pentru moment răcoarea zilei de martie, dând întregii pieţe o aură de bucurie estivală, ca şi cum bărbaţii şi femeile ar fi fost acolo pentru bâlci, şi nu pentru distrugerea a mii de vieţi. De parcă soarele ar fi vrut să alunge motivul sumbru al adunării şi să lumineze spiritul mulţimii cu căldura sa dătătoare de viaţă.

Dar apoi, prea nervos şi prea înfricoşat de urmările acelei zile, se ascundea în nori, ca un om care aruncă o privire din ascunzişul său sigur pentru a urmări pericolul şi apoi se grăbeşte înapoi în adăpost. Pentru bărbatul înalt şi întunecat care stătea singur, rezemându-se de zidul catedralei, norii negri şi razele bruşte ale soarelui îi măreau cu atât mai mult sentimentul de ireal şi deprimare

.Era un om zvelt, cu un aer arogant, stingher printre oamenii de rând din preajmă, neobişnuit a se afla în compania unor asemenea bărbaţi şi femei. Destul de bine făcut sub mantia sa, arăta ca unul din acei cavaleri rătăcitori care erau atât de des întâlniţi pe atunci şi care, pierzându-şi stăpânul, rămăseseră fără venit sau vreun motiv de a trăi. Nu era îmbrăcat de luptă, nici gătit în uniforma stăpânului cu emblema afişată mândru, ci într-o tunică purtată şi murdară, cu o mantie gri de lână deasupra, de parcă ar fi pierdut prea multe zile si nopţi în şa sau dormind în aer liber. Dar mâna nu i se îndepărta din apropierea mânerului săbiei, gata mereu să o folosească, aşteptându-se la un pericol în orice moment şi mereu aflat în alertă, deşi ochii rareori se îndreptau spre oamenii din apropierea lui. Parcă ar fi ştiut că nimeni de lângă el nu era o ameninţare şi că se afla în siguranţă în ceea ce priveşte oamenii. Nu, privirea lui era fixată pe scena improvizată de lângă zidul catedralei, acea construcţie de lemn simbolizând pericolul pentru el.

Totul începuse de demult, totuşi îşi putea aminti ziua când inimaginabilul s-a întâmplat. Vineri, treisprezece octombrie, anul o mie trei sute şapte. Era o dată pe care nu o va uita niciodată, o dată creată de diavolul însuşi. Oh, el fusese norocos, era în afara Templului cu trei tovarăşi, vizitând o navă pe coastă, şi scăpase de arestările care au prins atâţia membri ai Ordinului său. Nici măcar nu auzise de evenimente până în Paris, când, în afara unui mic sătuc, fu avertizat să nu mai continue, deoarece, dacă s-ar fi întors, ar fi fost arestat şi chestionat de Inchiziţie.

O femeie îl avertizase despre crima comisă împotriva Ordinului său. El, prietenii lui şi scutierii lor se opriseră la marginea unui drum când femeia îi observase. îi depăşise într-un grup din jurul unui car cu bivoli o femeie mică, cu faţa cenuşie, ce părea de origine nobilă după hainele sale bogate, deşi gri şi pătate acum. Cum ea şi tovarăşii ei treceau pe lângă grupul silenţios al cavalerilor, părea nefericită şi plină de disperare, mergând cu capul în jos şi poticnindu-se în durerea şi

mâhnirea ei, dar când se uită în sus şi prinse o imagine a lor printre lacrimile sale, tresări la vederea cavalerilor bărboşi cu coifurile scoase, aşa cum stăteau pe margine. Prima dată păru străfulgerată de speranţă, privirea ei fugind de la unul la altul din oamenii care mâncau liniştiţi, apoi optimismul făcu loc durerii şi fugi spre ei plângând în hohote şi ignorând strigătele tovarăşilor ei.

începuse să strige la ei înainte de a face mai mult decât câţiva paşi, cu vocea tremurând şi vorbele întretăiate, făcându-i pe cavaleri să se oprească din mâncat, cuprinşi de uimire şi întrebându-se dacă nu e nebună, la auzul tiradei tânguitoare, dar vorbele ei îi loviră cu forţa unui ciocan. Fiul ei fusese şi el Templier, le-a spus, şi voia să-i ajute, să-i protejeze. Trebuie să evite Parisul şi să fugă în siguranţă în Germania sau Anglia – oriunde, dar nu în Paris. Nu erau în siguranţă în Paris, poate nicăieri în Franţa. Cavalerii se aşezară uimiţi; în timp ce femeia vorbea, corpul slab îi era cuprins de suspine pentru fiul despre care ştia că este torturat, pentru fiul pe care ştia că nu-l va mai vedea decât tras în ţeapă.

La început, cavalerilor nu le venea să creadă. Toţi fraţii din Templu arestaţi? Dar de ce? Ea nu le putea explica: nu ştia; tot ce ştia era că Ordinul a fost arestat, iar cavalerii chestionaţi de Inchiziţie. înspăimântaţi, cavalerii priveau cum se târa înapoi pentru a ajunge din urmă călătorii din jurul carului, încă strigându-le avertismentul, implo- rându-i să se salveze, în timp ce bivolul răbdător trăgea căruţa, oamenii urmându-l în linişte şi încet ca într-un cortegiu funerar. Foarte îngrijoraţi şi ţinând seama de sfatul ei, oamenii îşi continuară drumul, dar nu spre Paris. Acum se îndreptau spre vest, spre Ducatul de Guyenne. Acolo, în tabăra pe care au întins-o împreună cu alt grup de cavaleri templieri pe care îl întâlniseră pe drum, începură să asculte veştile.

Părea de neconceput ca Papa Clement să creadă poveştile răspândite pe seama lor, îl susţinea pe regele Franţei, Filip, în campania sa şi nu făcea nimic să salveze Ordinul care exista doar pentru a-l sluji pe el şi

Creştinătatea. Poveştile se răspândiseră ca o maree, înăbuşind toate argumentele şi neoferind nicio şansă de apărare; negarea acuzaţiilor aducea apărătorul în faţa Inchiziţiei şi asta însemna moarte, împotriva Inchiziţiei nu exista apărare.

La început părea ridicol. Cavalerii erau acuzaţi de eretism, dar cum puteau fi eretici ei, care îşi dăduseră viaţa de atâtea ori în apărarea statelor creştine? Singurul lor motiv de existenţă era să apere Outremer, statul creat de cruciaţi în Palestina, iar ei luptaseră şi muriseră secole pentru această cauză, mulţi preferând să moară în loc să trăiască – chiar şi când erau prinşi de sarazini şi li se oferea şansa vieţii dacă renunţau la Hristos, ei alegeau moartea. Cum ar fi putut să creadă cineva că erau eretici?

Era un zvon, până şi oamenilor de rând le venea greu să-l creadă. Timp de două veacuri fuseseră învăţaţi că evlavia Ordinului nu era depăşită de a nimănui altcuiva, de când Sfântul Bernard le oferise sprijinul lui în cruciade. Cum ar fi putut să decadă atât? Când ordinele pentru arestarea cavalerilor şi închiderea lor fură trimise, regele trebui să explice motivul acestei decizii. îşi dăduse seama că altfel ordinele nu i-ar fi fost duse la îndeplinire. Totuşi acuzaţiile erau atât de şocante, încât erau aproape de necrezut. Regele dădu o declaraţie scrisă fiecărui ofiţer însărcinat cu arestările, prin care acuza cavalerii şi Ordinul lor de crime inumane şi diavoleşti, ordonând ca toate bunurile să le fie luate, iar cavalerii şi servitorii lor arestaţi pentru a fi chestionaţi de Inchiziţie. La sfârşitul acelei vineri, toţi templierii erau în lanţuri, iar călugării dominicani ai Inchiziţiei îşi începeau interogatoriile.

Ar fi putut fi ei vinovaţi de asemenea crime? Sigur nu era posibil? Cum ar fi putut cel mai sfânt dintre ordine să devină atât de imoral, atât de păcătos? Oamenilor nu le venea să creadă. Dar neîncrederea se transformă în oroare când primele confesiuni începură să apară. După torturile inimaginabile produse asupra lor de către Inchiziţie, după ce sute suferiră în agonie săptămâni de

durere neîntreruptă şi mulţi muriră, confesiunile începură să se scurgă la urechile populaţiei ca mizeria care se scurge dintr-un şanţ într-un izvor curat şi, precum această murdărie, zvonurile începură să contamineze orice atingea. Vina lor fusese confirmată.

Dar cine s-ar fi îndoit că, după ce şi-au văzut tovarăşii pierzându-şi mâini şi picioare în chinul continuu din camerele de tortură, ar fi recunoscut orice, doar să oprească durerea şi oroarea?

Tortura dură zile şi săptămâni la rând, durerea fără sfârşit, în celule create în propriile lor clădiri deoarece nu erau destule închisori pentru atâţia oameni.

Recunoscură orice doriră dominicanii. Recunoscură că au renunţat la Hristos. Recunoscură că se închinau diavolului. Recunoscură că au scuipat crucea, homosexualitatea, orice i-ar fi scăpat de durere. Dar nu era destul, însemna doar că erau supuşi de către călugări următoarei serii de interogatorii. Aveau atâtea acuzaţii să confirme, încât tortura continuă săptămâni la rând. Mulţi indivizi mărturisiră păcate inimaginabile, dar tot nu era de ajuns. Acest lucru permitea regelui să pedepsească doar indivizii, iar el voia ca întregul ordin să dispară. Tortura continuă.

încet, sub întrebările răbdătoare şi continue ale călugărilor dominicani, mărturisirile începură să se schimbe, iar declaraţiile să implice Ordinul însuşi. Cavalerilor li se ofereau ritualuri satanice, li se spunea să venereze idoli, erau forţaţi să renunţe la Hristos. Acum, în sfârşit, Filip deţinea dovada: întregul ordin era vinovat şi trebuia dizolvat.

în piaţă, ochii bărbatului erau fierbinţi şi înţepători la amintirea prietenilor săi, oamenii pe care îi antrenase şi cu care luptase alături – bărbaţi puternici şi curajoşi a căror singură crimă era loialitatea arătată cauzei. Atât de mulţi muriseră, atât de mulţi fuseseră distruşi de durerea mai puternică decât oricare alta produsă lor de sarazini vreodată.

Toţi se alăturaseră jurând trei jurăminte: de sărăcie, castitate şi de ascultare, ca orice alt ordin de călugări.

Deoarece erau călugări; călugări războinici, dedicaţi apărării pelerinilor spre Pământul Sfânt. Dar de la pierderea Acrei şi căderea regatului Outremer din Palestina de acum douăzeci de ani, oamenii uitaseră acest lucru. Uitaseră dedicarea altruistă şi sacrificiul lor, pierderile imense şi pericolele prin care cavalerii trecuseră în luptele lor împotriva hoardelor sarazine. Acum îşi aminteau doar poveştile despre vina celui mai mare ordin dintre toate, poveşti create de un rege avar care le voia averea doar pentru el. Aşa că această mulţime era acolo pentru a fi martoră umilinţei finale, ultimei jigniri. Erau aici pentru a-l vedea pe ultimul Mare Maestru al Ordinului recunoscându-şi vina şi mărturisind crimele sale şi ale Ordinului.

O lacrimă, ca un prim strop ce ameninţă furtuna ce va să vină, curgea încet pe obrazul bărbatului, iar el o şterse cu un gest rapid şi furios. Nu era timp pentru lacrimi. Nu era aici ca să deplângă pierderea Ordinului, asta putea veni mai târziu. Era aici pentru a avea veghea asupra sa şi a prietenilor săi, pentru a fi martor confesiunii Marelui Maestru şi pentru a afla de ce au fost trădaţi.

Discutaseră mult despre asta când se întâlniseră acum trei zile, auzind despre acest spectacol public ce va avea loc. Toţi şapte, bărbaţi din ţări diferite, câţiva care mai rămăseseră, care nu intraseră în mănăstiri sau care nu intraseră în alte ordine, erau confuzi, cuprinşi de disperare din cauza acestui iad pe pământ. Chiar avuseseră loc aceste crime, aceste obscenităţi? Dacă Marele Maestru mărturisea, însemna că tot ce susţinuseră era greşit? Ar fi putut fi Ordinul atât de corupt, iar ei să nu-şi fi dat seama? Părea imposibil, dar ar fi fost la fel de incredibil să nu fi fost adevărat, pentru că ar fi însemnat că regele şi Papa conspiraseră la distrugerea ordinului. Era posibil ca Ordinul să fi fost trădat atât de mult de cei doi stăpâni? Singura lor speranţă era să existe o retractare, o recunoaştere a erorii, şi că Ordinul va fi găsit nevinovat şi pe deplin reinstalat în poziţia sa onorabilă în serviciul Papei.

Cei şapte discutaseră opţiunile lor şi fuseseră de acord cu germanul cel înalt din Metz, să trimită pe unul din ei pentru a fi martor la evenimente şi apoi să le raporteze. Nu puteau avea încredere în rapoartele altora, trebuiau să aibă pe cineva acolo, cineva care să asculte declaraţiile şi să le spună ce a fost zis, astfel încât să decidă singuri dacă acuzaţiile au fost adevărate. Bărbatul de lângă peretele catedralei trăsese paiul cel scurt.

Şi totuşi era încă mut de uimire, nereuşind să înţeleagă ce se întâmpla, şi nu era sigur că va putea acorda atenţia necesară acestei afaceri. Era tulburat, părea atât de neverosimil, atât de imposibil ca Ordinul pe care îl servise să fie atât de pervertit. Cum era posibil ca devotatul grup de cavaleri pe care îi cunoscuse şi de care încă îşi amintea, să fie atât de strâmb, atât de corupt? Cu toţii se alăturaseră ordinului pentru că îl puteau servi pe Dumnezeu mai bine ca soldaţi decât ca nişte simpli călugări. Chiar dacă un templier decidea să părăsească Ordinul, nu se putea alătura decât unuia mai strict, cel al bene- dictinilor, al franciscanilor sau unui alt grup de călugări care trăia în aceeaşi sărăcie forţată şi ascuns de lume. Cum ar fi putut Ordinul să fie atât de îngrozitor trădat?

îşi şterse o altă lacrimă şi păşi cu indiferenţă prin mulţime, cu chipul ferm şi încruntat, deşi în suflet îi sălăşluiau frica şi îngrijorarea. Cercetă tarabele din piaţă preţ de câteva minute fără a băga prea mult în seamă mărfurile, până când îşi dădu seama că plimbarea fără rost îl adusese tot la platformă şi se întoarse să stea mai drept în faţa ei, de parcă o provoca să permită această şaradă a distrugerii Ordinului.

Se contura ca un eşafod în faţa lui o construcţie imensă din scânduri noi care strălucea în soare. într-o parte, o serie de scări ducea la etajul superior. Privind-o, un fior îl străbătu. Putea simţi răul aproape ca pe o forţă – nu răul Ordinului său, ci răul platformei, unde el şi prietenii lui vor fi denunţaţi. Cumva simţea că nu mai avea niciun rost să spere. Nu putea fi vorba de reconciliere, de reluarea gloriei trecute. Senzaţia îl

cuprinse de parcă nu ar fi fost pe deplin conştient de adâncimea căderii Ordinului, de parcă ar fi păstrat o mică licărire de speranţă în ultimii ani că Ordinul ar putea fi salvat, dar acum, aici, chiar şi această mică flacără murise şi putea simţi disperarea ca pe durerea provocată de o sabie în stomac.

Platforma îi susţinea atenţia plină de oroare. Părea că simbolizează eşecul absolut al Templului, aşa cum stătea solidă şi de neclintit în faţa lui, bătându-şi joc de natura trecătoare a onoarei Ordinului în comparaţie cu puterea ei de a o distruge. Nu era un loc de confesiune, era un loc de execuţie, era locul unde Ordinul său va muri. Tot ce el şi mii de alţi cavaleri au sprijinit va muri în cele din urmă – aici, azi. Când înţelese acest lucru se cutremură ca după o lovitură. Nu exista nicio protecţie, nicio apărare împotriva valului de acuzaţii care îi va distruge pe toţi. Era inevitabil, singurul rezultat nu putea fi decât distrugerea completă a Templului.

Dar chiar şi când realiză acest lucru, chiar şi când simţi finalitatea, siguranţa lui simţea speranţa luptând din nou în pieptul său, căutând să se elibereze din lanţurile disperării care îl legaseră atât de strâns.

Era atât de cuprins de propria disperare, încât nu observă că zgomotul făcut de mulţime se schimbase. Se auzeau strigăte, apoi batjocuri din partea gloatei pe măsură ce condamnaţii erau duşi înainte, dar în curând totul se schimbă într-un murmur atenuat, ca şi cum oamenii din jur recunoşteau implicaţiile imense ale momentului. Liniştea crescu până când piaţa amuţi cu totul, mulţimile stând şi aşteptând oamenii care erau duşi înainte, actori principali în această piesă tristă. Bărbaţii nu erau încă pe deplin vizibili, încă nu ajunseseră la platformă, dar el putea să-şi dea seama că se apropiau prin felul în care oamenii în aglomeraţia din faţa scenei începuseră să se înghiontească, împingând şi îmbrâncind pentru a putea vedea mai bine. în acest timp, mai mulţi oameni veneau în piaţă şi încercau să îşi forţeze înaintarea, atraşi de liniştea bruscă şi mişcarea crescută. Trebui să-şi controleze furia, înăbuşindu-şi mânia

produsă de aceşti bărbaţi şi femei care îl împingeau pe el, un cavaler, dar imediat priveliştea din faţă îl făcu să uite de oamenii din jurul lui.

Deasupra capetelor mulţimii, putea să vadă patru siluete care erau împinse şi îmbrâncite în sus spre mica punte până la podeaua platformei. Apoi, la o intensificare bruscă, aproape tangibilă a tensiunii din mulţime, se uită ţintă, simţind un val de optimism înviorându-i spiritul. Toţi erau îmbrăcaţi în rasele lor! Era prima dată după mulţi ani de la acel treisprezece octombrie o mie trei sute şapte când vedea bărbaţi îmbrăcaţi în uniformele templierilor; oare ar putea însemna că sunt repuşi în drepturi? Se aplecă înainte cu un impuls de speranţă nouă, cu gura deschisă în timp ce se chinuia să le vadă feţele, dorinţa disperată pentru refacerea Ordinului încordându-i trăsăturile, simţind-o ca pe o dulce durere.

Dar chiar atunci, ultimul vis fu alungat, lasându-l gol şi dărâmat în deprimarea sa. Rapida urcare a spiritului său se nărui imediat ce se uită deasupra capetelor oamenilor din faţă şi trebui să-şi controleze strigătul care se lupta să îi năvălească în gât. Era limpede că cei patru îşi purtau sutanele doar pentru a fi identificaţi mai uşor, în timp ce erau împinşi în faţa platformei şi obligaţi să stea acolo, uitându-se plictisiţi la oamenii din jur. Putea să vadă cătuşele şi lanţurile grele care îi sufocau. Nu exista graţiere.

Bătu în retragere, scufundându-se în spatele oamenilor din faţă ca şi cum ar fi vrut să se topească, ştergându-se la ochi cu dosul mâinii pentru a împiedica lacrimile fierbinţi să pornească în durerea şi dezolarea sa, aplecându-şi capul ca într-o rugăciune, ascunzându-se de privirile bărbaţilor de pe platformă, nedorind să fie remarcat de aceştia, deoarece ar fi putut fi asociat cu ei şi, prin urmare, la fel de distrus. Nu dorea să vadă disperarea din ochi lor, frica şi scârba lor de sine. Ar putea să-şi aducă aminte de ei – dorea să-şi aducă aminte de ei – ca de bărbaţii puternici pe care îi respectase, ca războinici; nu voia să-şi aducă aminte de ei aşa cum erau acum.

Deoarece erau epave; stăteau tremurând în frica şi groaza lor în timp ce cuprindeau cu privirea mulţimea care se adunase să fie martoră la căderea lor. Dusă era gloria trecutului. Jacque de Molay, Marele Maestru, stătea un pic mai în faţă, părând mic şi insignifiant cumva în marea sutană albă care atârna de pe umerii săi amorfi, de parcă ar fi fost un giulgiu. Avea peste şaptezeci de ani şi vârsta i se arăta aşa cum stătea, cu faţa cenuşie, aplecat şi clătinându-se sub greutatea lanţurilor, privind mut oamenii din piaţă, părând nervos, dar şi fragil.

Bărbatul din mulţime se holba la el, îngrozit de diferenţă. Ultima dată când îl văzuse pe Molay, cu şapte ani înainte, fusese un bărbat puternic şi plin de viaţă, sigur pe sine în puterea şi autoritatea sa ca lider al uneia din cele mai puternice oştiri ale creştinătăţii, răspunzând doar în faţa Papei. Petrecuse luni muncind la un raport pentru Papă şi era convins că o nouă cruciadă putea recupera Pământul Sfânt. Raportul său arăta cum ar fi fost posibil să îl recucerească şi să-l păstreze pe vecie în siguranţă. Era încrezător în abilitatea sa de a convinge pontiful să înceapă planificarea noii cruciade şi deja îi punea pe soldaţi să se pregătească, organizându-i şi antrenându-i, consolidând Regula strictă a Ordinului şi făcându-i să se supună codului iniţial de comportament. Acum, era complet dărâmat.

Arăta ca un om bătrân şi obosit, micşorat şi veştejit de durerea de a-şi vedea Ordinul ruinat, de inabilitatea sa de a-l apăra, simţind eşecul a tot ceea ce încercase să realizeze. în o mie trei sute şapte fusese conducătorul suprem al celui mai vechi şi mai important ordin militar, capabil să comande mii de cavaleri şi de pedestraşi, nedând socoteală niciunui lord sau rege, doar Papei. Acum, lipsit de rangul său şi de autoritatea sa, părea pur şi simplu un bătrân obosit, care văzuse prea multe şi era gata de moarte. Renunţase; nu mai exista nimic pentru care să trăiască.

în mulţime, observatorul tăcut îşi trase gluga mantiei pe cap, clipind şi încruntându-se pentru a opri lacrimile

care ameninţau să brăzdeze mizeria de pe faţa lui. Acum ştia că totul se terminase. Dacă puteau să-i facă asta lui Jacque de Molay, Ordinul era terminat. Se retrase în singurătatea mantiei sale în timp ce deprimarea îl cuprinse, oprind toate sunetele anunţurilor şi ascunzându-se de umilirea finală a Ordinului şi a vieţii sale.

Fără să bage în seamă ritualul care avea loc pe platformă, se întoarse uşor şi începu să-şi facă loc prin mulţime. Văzuse destul. Nu mai putea suporta. Voia doar să plece, să părăsească această scenă a groazei, de parcă şi-ar lăsa disperarea şi tristeţea în urmă, în acea piaţă blestemată.

Era greu să se mişte. Mulţimea era prea înghesuită, oamenii se luptau să se mişte înainte pentru a-i putea vedea pe bărbaţii de pe scenă. Parcă s-ar fi mişcat împotriva unui val şi îi luă o veşnicie ca să înainteze câţiva metri. împingând cu disperare, încercă să ocolească oamenii pentru a scăpa, dând peste bărbaţi şi femei în timp ce aceştia încercau să-l împingă înapoi, până când, în sfârşit, se găsi în faţa unui bărbat imens, oacheş care nu se dădea deoparte să-l lase să treacă, ci stătea ţintuit locului şi se încrunta la el. Apoi, în timp ce căuta să-l ocolească, auzi vocea lui de Molay. Şocat, realiză ca nu era slabă şi tremurată, aşa cum se aştepta, ci puternică şi vie, de parcă Marele Maestru ar fi găsit o rezervă interioară de forţă. Suprins, se opri şi se răsuci cu faţa spre platformă pentru a asculta.

—... înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Iisus, fiul său, şi a întregii lumi, mărturisesc că sunt vinovat. Sunt vinovat de cea mai mare viclenie, şi această viclenie a distrus onoarea şi încrederea cavalerilor mei şi a Ordinului meu. Am mărturisit crime care nu au avut loc niciodată – şi totul doar pentru mine. Am mărturisit ca să mă scap pe mine, pentru că mi-a fost frică de tortură. Crima mea este propria slăbiciune, iar aceasta a dus la trădarea oamenilor mei. Declar că crimele atribuite Ordinului sunt false. Mărturisesc onestitatea, puritatea şi caracterul sacru al templierilor. Neg în întregime crimele

atribuite Ordinului. Voi muri pentru asta. Voi muri pentru confirmarea inocenţei oamenilor deja morţi, a oamenilor ucişi de inchizitori. Dar acum, cel puţin, pot muri cu onoare, cu...

Jacque de Molay părea să fi crescut în înălţime. Stătea, solid şi puternic, în faţa platformei, lângă balustradă, cu capul sus, în timp ce mândru îşi ponegrea acuzatorii şi declara inocenţa sa şi a Ordinului cu o voce fermă ce se auzea peste mulţimea încremenită într-o tăcere şocată. Dar în curând, omul din mulţime deveni conştient, ca şi cum ar fi venit de la o mare distanţă, de un murmur furios de peste tot în jurul lui. Gloata nu se aştepta la asta; lor li se spusese că templierii sunt aici să mărturisească, să admită crimele de care au fost condamnaţi. Dacă acest om le nega pe toate, de ce au fost atât de brutal pedepsiţi? Un soldat îl împinse pe de Molay în spatele platformei, iar un alt templier păşi înainte şi, spre confuzia evidentă a soldaţilor şi călugărilor din jurul lui, declară propriul său denunţ, respingând acuzaţiile împotriva Ordinului pe un ton mândru şi răsunător. în mulţime, omul stătea şi asculta mugetul furios al oamenilor din jur, cu ochii strălucind de mândrie la auzul retractărilor conducătorilor săi. Chiar şi după ani de suferinţă, onoarea sa, onoarea Ordinului era confirmată. Zvonurile crude erau false, acum o ştia. Atunci cine ar fi putut face acuzaţiile? Uşor, sentimentele sale dădură cale liberă mâniei, aspre şi pure, în timp ce se gândea la oamenii care ar fi putut provoca asta, care au cauzat atâta durere şi suferinţă, iar el îşi îndreptă umerii sub mantie cu o nouă hotărâre.

Mulţimile erau furioase – li se spuseseră că templierii erau oameni răi şi cruzi, care au comis mari păcate împotriva creştinătăţii, şi totuşi aici, cei mai mari templieri îşi negau vinovăţia. Acestea erau declaraţiile unor oameni care ar fi murit pentru dovedirea lor, deci trebuiau crezuţi. Dar dacă ceea ce spuneau era adevărat? Atunci crimele comise împotriva lor erau la o scară de neimaginat. Mulţimea se împingea şi se îmbrâncea înainte în mânia ei, strigând şi înjurând soldaţii şi călu-

gării care în grabă i-au tras pe cei patru bărbaţi de pe scenă şi i-au îndepărtat, lăsând omul de unul singur ca o piatră pe plajă după ce valul s-a retras.

Stătea, cu ochii adumbriţi de lacrimi nevărsate, simţind tristeţe şi durere, dar şi mândrie şi furie. Nu mai avea nicio îndoială. Indiferent de ce s-ar fi spus despre Ordin, ştia că acuzaţiile sunt false. Iar dacă acestea erau false, atunci cineva era responsabil. Viaţa sa avea un nou scop: de a găsi oamenii care au cauzat această injustiţie şi de a se răzbuna. Ordinul era nevinovat, nu exista nicio îndoială în siguranţa celor două voci. încet, se întoarse şi se îndreptă înapoi spre hanul unde îşi lăsase calul.

Capitolul 1

Simon Puttock se simţea în culmea fericirii, dar nu fără o anumită îngrijorare, hoinărind de-a lungul drumului de la Tiverton la Crediton, lăsându-şi calul să-l poarte la pas în timp ce se gândea la noua sa poziţie.

Muncise pentru familia de Courtnay de mulţi ani, aşa cum muncise şi tatăl său înainte de el, şi poate ar fi trebuit să se aştepte la o promovare – dar nu o făcuse. Fusese pe deplin neaşteptat, un şoc. Dacă i s-ar fi spus că va fi închis pentru tâlhărie, nu l-ar fi surprins mai tare. Sigur că sperase ca stăpânii lui să fie mulţumiţi de munca lui de-a lungul anilor, dar niciodată n-ar fi visat că i se va da propriul castel sub comandă, mai ales unul atât de important ca Lydford, şi din când în când un zâmbet fugar i se zugrăvea pe faţa serioasă trădând o licărire de bucurie.

De Courtnay, lorzii de Devon şi Cornwall, se bazau pe familia lui Simon de zeci de ani. Peter, tatăl său, fusese majordomul castelului lor din Oakhampton timp de douăzeci de ani înainte de moartea sa, care survenise acum doi ani, având mare grijă de proprietăţile lor şi păstrând pacea în timpul absenţelor lungi şi regulate în timpul vizitei pe care o făceau pământurilor din nord. înainte de el, tatăl lui Peter fusese şambelanul familiei şi luptase cu credinţă alături de lordul său în timpurile de nelinişte de dinainte de venirea regelui Edward pe tron.

Simon era extrem de mândru de asocierea înaintaşilor săi cu această familie şi de serviciul onorabil prestat de ei.

Dar chiar fiind şi atât timp în serviciul familiei de Courtenay, onoarea de a i se acorda administrarea castelului Lydfordera era o plăcere neaşteptată – şi o oportunitate extraordinară. Dacă arenda era încununată de succes şi pământul profitabil, putea deveni bogat, un om cu putere şi influenţă. Bineînţeles, ca intendent al castelului, era responsabil şi pentru orice eşec: pentru veniturile din taxe, pentru productivitatea scăzută a terenurilor moşiei – pentru orice. Acum, în drum spre soţia sa, îşi aduna gândurile, căutând cea mai bune cale de a îi prezenta posibilităţile şi opţiunile pe care rolul primit îl avea. Fiind realist, nu simţea doar mândria recunoaşterii oferite, dar era şi conştient de imensitatea slujbei care i se dăduse.

De când scoţienii învinseseră armatele engleze la Bannock cu doi ani în urmă, lucrurile o luaseră la vale. Nu erau doar atacurile continue ale comitatelor nordice de către scoţieni sau invazia lor în Irlanda, câteodată părea că însuşi Dumnezeu era mânios pe întreaga Europă şi o pedepsea. De doi ani întreaga ţară era nimicită, suferind din pricina celor mai grele ploi cunoscute vreodată. Anul trecut, în o mie trei sute cincisprezece, nu fusese aşa de rău aici, în vestul îndepărtat, oamenii săi de abia observaseră lipsa lucrurilor esenţiale. Acum, totuşi, în toamna târzie a lui o mie trei sute şaisprezece, ploaia fusese iar constantă şi distrusese recolta pentru al doilea an. În alte ţări, oamenii au fost obligaţi să-şi mănânce caii şi câinii în efortul zadarnic de a se hrăni. în Devon nu era chiar atât de rău. însemna că vor fi multe planuri de făcut, iar în noua sa slujbă de intendent al castelului Lydford, Simon avea de gând să facă tot ce va putea pentru a ajuta oamenii de care era responsabil.

Pierdut în gânduri, avea o privire încruntată în timp ce călărea. Era un bărbat înalt şi musculos cu un corp cizelat de călărie şi vânătoare, în deplinătatea forţelor la cei aproape treizeci de ani. Părul îi era des, de o culoare castanie uniformă, fără fire grizonate sau argintii care să-

i strice aspectul tineresc care îi ascundea vârsta atât de bine. Pielea era arămie din cauza zilelor petrecute în aer liber şi în şa. Din fericire, exerciţiile zilnice împiedicaseră acumularea de grăsime de care îşi amintea atârnând sub bărbia tatălui său în falduri grele, făcându-l să arate ca unul din mastifii săi, dar putea să simtă un început de îngroşare în jurul taliei sale din cauza berii de care casa îi era atât de mândră.

De pe faţa sa arsă de soare şi bătută de vânt, ochii cenuşiu închis priveau cu o încredere calmă. Era norocos să fi crescut aproape de Crediton şi să fi fost învăţat să scrie şi să citească de către prietenii tatălui său în biserică – un fapt ce cu siguranţă îl va face unic printre intendenţii din district – şi era încrezător că era pe deplin capabil de responsabilităţile date.

Uitându-se la cer, vedea că deja începuse să se întunece, soarele scufundându-se încet spre vest, şi-i aruncă o privire servitorului său, care merge cu greutate pe calul său de căruţă.

— Hugh, îl chemă, odihnindu-şi mâna pe crupa calului său în timp ce se răsucea în şa pentru a privi în urmă, cred că ne vom opri la
Bickleigh pentru la noapte, dacă ne vor lăsa. Va fi întuneric cu mult înainte de ajunge acasă la Sandford.

Servitorul său, un bărbat ursuz, subţire, cu păr negru şi trăsăturile înguste şi ascuţite ale unui copoi, se încruntă înapoi. Purtarea lui era una a prizonierului dus la spânzurătoare care fusese întrebat despre vreme – mâniat că fusese întrerupt din gândurile sale şi suspicios cu privire la motivul comentariului.

Mulţumit că remarca nu fusese făcută cu rea intenţie, îşi mărăi încuviinţarea în timp ce se clătina în şa. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să călărească mai departe în seara asta, iar Bickleigh era recunoscut pentru proviziile sale de vin şi bere – ar fi fost un loc bun de odihnă în ceea ce-l privea.

Bărbatul zâmbi în sinea lui. Deşi Hugh călătorise destul cu stăpânul său în cei cinci ani de când acceptase poziţia, nu reuşise să stăpânească pe deplin călăritul. Ai

lui erau fermieri de lângă Drews- teignton unde aveau o turmă mică de oi, iar până când începuse să muncească pentru Simon nu călărise niciodată un cal. Chiar şi acum, după multe lecţii individuale, încă stătea prea neglijent, simţind disconfort în timp ce lăsa calul să tropăie cu el în spate.

Simon îl întrebase odată de ce părea atât de stingherit pe lângă cai, pe de o parte îngrijorat, dar şi din cauza frustrării, deoarece încetineala servitorului îl ţinea pe loc când avea de călătorit departe.

încruntându-se mânios în pământ, lui Hugh îi luase ceva timp să răspundă, şi când, în sfârşit, răspune, o făcu într-o voce joasă şi mormăită:

— Distanţa e de vină. Asta nu-mi place.

— Cum adică distanţa? întebase Simon, zăpăcit de răspunsul taciturn, dacă asta te îngrijorează, ar trebui să mergem mai repede ca să ajungem acolo mai devreme.

—Nu de distanţa asta ziceam. Ziceam de distanţa până jos, spusese Hugh, cu o privire feroce spre încălţările sale, iar Simon îl privise cu uimire pentru câteva momente înainte de a izbucni în râs.

Aducându-şi aminte, Simon rânji în sinea lui întorcându-se din nou cu privirea la drumul ce se întindea înaintea lor: ducea de-a lungul răului Exe, şerpuind pe lângă apele turbulente de la marginea pădurii, iar el se trezi că priveşte întunecimea dintre copacii din dreapta sa cu un interes precaut.

De la debutul ploilor din anul trecut lipsa hranei determinase mulţi oameni săraci să urmeze calea hoţilor şi a tâlharilor. Nu era foarte îngrijorat în zona asta, dar era conştient de probleme. Ca întotdeauna, când hrana devenea insuficientă, preţurile creşteau, iar oamenii, care de obicei respectau legea, erau forţaţi să apeleze la metode mai dure pentru a putea obţine ceea ce aveau nevoie. Acum, că recoltele eşuaseră pentru al doilea an la rând, câteva bande de proscrişi se adunaseră împreună pentru a se apăra de forţele legii. Aceşti oameni, cunoscuţi ca *ciomăgaşi*, încercau să o ducă de azi pe mâine luând orice puteau de la călătorii imprudenţi.

Simon nu auzise să fi apărut vreunul în zona sa, dar fusese avertizat că un grup începuse să opereze undeva mai în nord, în pădurea regelui aproape de North Petherton. Nu se auzise nimic despre faptul că ar veni atât de departe în sud, dar, pentru orice eventualitate, era atent la ambuscade.

Cu oarece surprindere, avu un sentiment de uşurare când ajunseră sus pe dealul care ducea la Bickleigh, ca şi cum ar fi stat ore întregi într-o tensiune imensă. Nu îşi dăduse seama că stătuse cu nervii la limită şi astfel, cu un zâmbet trist de dezgust că şi-a permis să fie îngrijorat de proscrişi când nu era nevoie, se întoarse spre drumul care ducea la micul castel.

Micul sălaş era unul din cele multe construite de-a lungul anilor pentru a ajuta la apărarea comitatului de oamenii din Cornwall, deţinut de familia Courtenay. Era o mică clădire fortificată, un turn pătrat de piatră, cu un simplu zid înconjurându-l pentru protecţie. Ca multe alte castele construite atunci, intrarea se făcea printr-o uşă de la primul nivel, la care se ajungea pe o mică scară exterioară. Bickleigh era folosit acum mai mult ca o cabană de vânătoare decât ca un post de apărare şi era vizitat foarte rar, o dată dau de două ori pe an, de Lordul de Courtenay. Avea propriul intendent care se ocupa de colectarea taxelor şi întreţinerea fermelor de pe pământul din jur, dar dincolo de asta era un loc liniştit, cuibărit adânc în pădurile din lateralul dealului la o milă de drumul principal spre Tiverton. Iniţial fusese folosit ca un mic fort şi mereu era întărit de o garnizoană împotriva atacurilor, dar acum fusese părăsit, o clădire mică rurală, ignorată chiar şi de lordul său în favoarea altor castele mai mari şi mai impunătoare de importanţă strategică şi cu vânat mai bun.

Simon ştia că odată Bickleigh fusese important, demult, în zilele de după invazie, când era esenţial pentru nomanzi să îşi aibă avanposturile bine poziţionate în toată ţara pe care o cuceriseră. Apoi fusese crucial ca haltă între Exeter şi Tiverton, una dintre miile construite de invadatori pentru a linişti populaţia care era mereu

gata să se revolte împotriva noului lor rege – mai ales cei din Wessex, Devon. Dar acum? Acum era dat la o parte de alte castele.

Simon călări până în faţa vechiului zid şi se dădu jos de pe cal la poartă, ducându-l în curtea din spate. Avertizat de tropăitul zgomotos din curtea pietruită, un rândaş zâmbitor sosi şi luă căpăstrul de la el, arătând sj)re imensa uşă de stejar din capătul scărilor care ducea spre locuinţă. întorcându-i zâmbetul, Simon încuviinţă înainte de a urca scările şi a intra pe uşa principală unde îl întâlni pe John, îngrijitorul din Bickleigh al familiei Courtenay.

—Simon, vechi prieten spuse el, întinzând mâna, cu ochii încreţiţi de un zâmbet de bun venit. Intră, intră! Ai vrea o gustare? Mă bucur să te văd din nou.

Zâmbind şi strângând mâna lui John, Simon încuviinţă.

— Mulţumesc. Da, ceva bere, mâncare şi un loc să mă odihnesc în noaptea asta, dacă se poate. Sunt în drum spre casă şi nu mai rezist astăzi în şa. Te superi?

—Să ma supăr? John îşi puse o mână pe umerii lui Simon şi râse în timp ce îl ducea de-a lungul pasajului protejat spre sală. Haide să te hrănim!

—Micul castel reverbera în goliciunea, lui în timp ce John îl conducea spre sală. Mereu îl surpindea pe Simon că un castel, care ştia că răsunase de sunetele bucătarilor, a servitorilor şi a invitaţilor, părea atât de pustiu când lordul era plecat. Era ca şi cum întreaga clădire intrase în hibernare, aşteptând întoarcerea stăpânului. Cum mergeau, sunetul paşilor lor părea să răsune în tot turnul, călcând pe dalele de piatră ale pasajului, până^ când ajunseră la sala unde John stătuse în faţa unui foc zgomotos. în curând, apărură servitorii aducând carne rece şi vin şi punându-le pe o masă de lângă Simon, iar acesta se aşeză şi începu să se servească singur. Hugh apăru după câteva minute – el ajutase la îngrijirea cailor – şi se aşeză cu stăpânul său să mănânce, pierzându-şi ursuzenia obişnuită în timp ce

privea şirul de mâncare asupra căreia se avântă cu bucurie.

Mai târziu, după ce John se uită la ei cum se săturau, le trase scaunele lângă foc şi înclinându-se, le umplu cupele cu vin.

—Deci, ce se mai întâmplă în lume?

Simon rânji la vechiul său prieten, care se aşezase în faţa lui pe un divan mic, cu faţa încălzită acolo unde era luminată de strălucirea portocalie a flăcărilor, dar apoi îsi întoarse privirea privind în jurul sălii.

Semăna cu o mică peşteră, aproape pătrată la bază şi luminată de focul lumânărilor care stăteau în suporturile lor de pe pereţi, pâlpâind în curentul de aer care le alimenta flăcările, tapiseriile care acopereau ferestrele neoferind protecţie împotriva vijeliei de afară. Podeaua era acoperită de stuf vechi, iar mirosul locului era un amestec pătrunzător de dulce şi amar – de la urina câinilor şi de la resturile în putrefacţie de la mesele vechi şi oasele ascunse printre crăpăturile podelei, mirosul normal dintr-o sală veche. Simon ar fi fost bucuros ca stuful să fie înlocuit mai des, dar ştia că John era de părerea veche că nu e bine să le schimbe prea cu regularitate – asta era o cale de a duce înăuntru boala.

Când se uită înapoi la John, apăru o mică îngrijorare în ochii săi; prietenul său îmbătrânise de ultima dată când se întâlniseră. Era doar cu zece ani mai în vârstă decât Simon, dar trupul îi era costeliv şi părea îmbătrânit, cocoşat prematur în tunica sa din cauza lipsei de exerciţiu şi din cauza statului în frig şi a cititului la lumina lumânărilor. Chipul slab părea ciudat de palid, ca de ceară din cauza timpului petrecut în interior, iar liniile de pe frunte şi din jurul gurii făceau şanţuri adânci pe trăsăturile sale, aruncând propriile umbre întunecate în lumina focului. Când se întâlniseră ultima dată, John avea un păr des grizonat, dar acum părea de un alb pur, de parcă ar fi păţit un şoc grozav. Simon nu se aşteptase să-l vadă atât de schimbat în doar şapte luni şi, cum se uita la prietenul său, realiză deodată presiunea la care va fi supus în noua sa poziţie din Lydford.

—în afara de noua mea poziţie, te referi? Singurul lucru despre care vorbesc oamenii din Taunton este preţul hranei.

Mai vorbiră o vreme despre efectele ploilor asupra culturilor şi despre creşterea bruscă a preţurilor după ultima recoltă eşuată, până când uşa se deschise şi amândoi tăcură, privind un servitor care intră şi merse repede de-a lungul sălii pentru a vorbi cu John. După un moment, acesta se ridică scuzându-se.

—Scuză-mă, Simon. Un călăror tocmai a ajuns şi vrea să vorbească cu mine, spuse John ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Simon îşi ridică sprâncenele mirat şi se uită la Hugh.

— Un călător? La ora asta din noapte? Trebuie să fi trecut trei ore de la căderea nopţii!

Hugh ridică din umeri cu indiferenţă şi îşi mai turnă vin.

După câteva minute, John se întoarse cu un bărbat înalt ce dădea impresie de forţă, cu siguranţă un cavaler, purtând o mantie grea peste o cămaşă de zale ce arăta veche şi părea că văzuse câteva^ bătălii, luând în considerare urmele şi semnele care erau vizibile. în urma lui păşea un servitor, un om slab şi musculos de vârsta lui Simon, cu ochi ce păreau să acopere totul în jur de parcă ar fi căutat orice semn de pericol. Când intră, se mută în lateralul cavalerului pentru a putea vedea întreaga cameră.

— Simon, spuse John cu un zâmbet, acesta este Sir Baldwin Furn- shill, noul stăpân al moşiei Furnshill.

Ridicându-se, Simon strânse mâna străinului. Părea calm, dar Simon observă o precauţie subtilă în ochii lui, o mică ezitare când îşi strânseră mâinile, iar imediat cum Simon îi dădu drumul, cavalerul făcu un pas înapoi şi aruncă o privire întrebătoare spre John, care iute îi prezentă în timp ce ochii lui Simon zburau întrebători spre cei doi străini.

Cavalerul era înalt, probabil un pic mai înalt decât Simon, şi se mişca precum un lord. Lat în umeri şi bine legat pe sub cămaşă, stătea mândru şi semeţ, ca un om

care luptase cu succes în câteva bătălii. Simon trebui să se uite cu atenţie la faţa lui în camera întunecată; avea o cicatrice pe o parte – nu prea adâncă, ca şi cum ar fi fost zgâriat cu un cuţit, un semn obişnuit pentru un războinic. Dar nu asta remarcase Simon prima dată. Nu, erau ridurile adânci, liniile de durere ce ieşeau în evidenţă, cutele care porneau de sub ochi, continuau pe lângă gură şi se pierdeau în părul de pe obraz. Arătau o suferinţă imensă, ca şi acum ar fi cunoscut o durere atât de adâncă, încât părea de nesuportat, deşi nu părea prea în vârstă.

Simon îi dădu undeva la treizeci şi cinci de ani; părul negru şi barba îngrijită, aproape neagră, o trăsătură neobişnuită a cavalerilor moderni, care urma linia maxilarului, păreau să nu indice mai mult de atât. Când cavalerul se întoarse şi zâmbi, ochii căprui închis încreţindu-se în semn de mulţumire la descriere elogioasă a prietenului mai tânăr al lui John, Simon putu să vadă durerea chiar şi acolo. Era un şoc să o vezi, ca şi cum ar fi fost o pată ce demult ar fi trebuit îndepărtată. Dar era acolo, o melancolie ce părea să nu fie în stare să dispară, o depresie care îşi înfipse nişte rădăcini atât de adânci, încât ca să o îndepărtezi ar fi trebuit să elimini chiar sufletul cavalerului, iar Simon simţi simpatia cuibărindu-i-se în inimă.

— Vă rog, veniţi şi luaţi loc. Călătoriţi târziu, domnule. Vă rog, luaţi loc şi vă odihniţi, spuse el, împingându-l pe Hugh pentru a face loc mai mult pe bancă.

Cavalerul se înclină uşor şi gura i se mişcă într-un zâmbet pe jumătate la vederea lui Hugh care se mută îmbufnat pe bancă departe de flăcări.

— Mulţumesc. Dar este destul spaţiu pentru mine aici, spuse arătând divanul lui John şi aşezându-se încet pe el, oftând în timp ce muşchii i se relaxau. Acceptă plin de recunoştinţă o cupă de vin de la John şi bău cu o sorbitură lungă şi mulţumită. Ah, este minunat.

Servitorul stătea în spatele lui, ca şi cum aştepta o poruncă – sau gata de a-şi apăra stăpânul?

—Edgar, poţi lua loc şi tu.

Simon se uită la servitorul care se mişcă să se aşeze şi era uşor deranjat de expresia de neîncredere precaută pe care o putea vedea în trăsăturile întunecate, ca şi cum ar fi fost cântărit, măsurat şi comparat cu alte potenţiale pericole. Apoi, spre iritarea vagă a lui Simon, acest servitor arogant păru să decidă că administratorul nu prezintă niciun risc, ca şi cum nu ar fi avut destulă importanţă pentru a fi clasificat ca o ameninţare. Edgar aruncă o privire în jos şi se aşeză uitându-se peste tot prin cameră. Părea un om neîncrezător, simţi Simon – chiar şi stând jos părea încordat de parcă s-ar fi îndoit de siguranţa stăpânului său.

Bărbatul ridică din umeri şi se uită la cavaler, care accepta cu bucurie mai mult vin de la John.

— De ce călătoriţi atât de târziu în noapte, domnule? îl întrebă uitându-se cum cavalerul îşi întindea picioarele uşor şi începea să le maseze, dând deoparte cămaşa de zale.

Baldwin îşi ridică sprâcenele în timp ce se uită înapoi, o urmă de umor sardonic apărându-i în ochii întunecaţi. Părea că începe să râdă de el însuşi cu ironie.

— A trecut mult timp de când am călătorit pe aceste drumuri. Sunt noul stăpân al moşiei Furnshill, aşa cum a spus John, şi sunt în drum spre ea, dar am fost reţinut astăzi, de mândria şi prostia mea. Am vrut să văd unele din priveliştile vechi, dar au trecut mulţi ani de când am mers pe aceste drumuri şi am uitat calea de multe ori şi...am pierdut^o. Mi-a luat mai mult decât mă aşteptam să găsesc drumul cel bun. îşi ridică capul şi se uită direct în ochii lui Simon în timp ce zâmbi brusc. Am încălcat legea întârzâind atât de mult, intendentule?

Râzând, Simon luă o altă cupă de vin de la John.

—Nu. Nu, sunt doar curios de la natură. Deci eşti în drum spre Furnshill acum?

—Da. Am înţeles că fratele meu a murit cu ceva timp în urmă, deci moşia îmi revine mie. Am venit imediat ce am auzit că a murit. Voiam să continui drumul în seara asta, dar dacă mă pierd aşa de uşor ziua, ce speranţă am

să găsesc calea în întuneric? Nu, dacă John îmi permite...? încheie întrebător cu o sprânceană ridicată uitându-se la omul mai în vârstă de lângă el.

— Bineînţeles, bineînţeles, Sir Baldwin. Trebuie să te odihneşti aici în noaptea asta.

Simon îl studie pe cavaler cu atenţie. Acum putea vedea trăsăturile omului mai desluşit în timp ce lumina flăcărilor şi lumânările îi arătau faţa şi remarcă asemănarea cu familia lui. Sir Reynald era cunoscut ca un stăpân de treabă, iar Simon spera ca şi fratele său, Baldwin, să fie la fel. Un bărbat crud pe o moşie importantă ar putea crea o situaţie problematică în zonă.

— Fratele vostru a fost un om bun, întotdeauna gata să ajute pe cineva în nevoie şi era cunoscut ca plin de bunăvoinţă faţă de oamenii lui, spuse meditativ.

— Mulţumesc. Da, a fost un om bun, deşi nu l-am văzut de mulţi ani. E trist că nu am putut să-mi iau rămas bun de la el. Oh, mulţumesc, John. îşi ridică cupa pentru ca John să o reumple şi se uită în ochii lui Simon susţinându-i privirea. Era o urmă de aroganţă acolo, observă Simon, aroganţa provenită din experienţă, din bătălie şi din testarea bărbăţiei sale, dar mai era şi umiliţă, bunătate şi o dorinţă aproape tangibilă pentru pace şi odihnă, de parcă ar fi călătorit departe şi ar fi văzut prea multe, căutând un loc unde să-şi afle liniştea.

Tânărul era intrigat.

— Deci de când nu ai mai fost pe aici, de te-ai rătăcit la întoarcere?

— Nu am mai fost aici de când aveam şaptesprezece ani, adică din o mie două sute nouăzeci, spuse cu blândeţe şi apoi zâmbi, observând calculele vădite ale lui Simon. Da, am patruzeci şi trei de ani.

Simon se uită la el. Părea incredibil să fie atât de în vârstă, mai ales acum, când zâmbea amuzat, cu lumina focului sclipindu-i în ochi. Părea prea robust cumva, prea agil pentru această vârstă, şi doar prin- tr-un efort mental Simon reuşi să nu-i cadă faţa de uimire.

— Mă onorezi cu uimirea ta, spuse cavalerul cu un zâmbet uşor. Da, am plecat în o mie două sute nouăzeci,

acum peste douăzeci şi şase de ani. Fratele meu era mai mare, deci el moşteni totul. Am decis să plec şi să-mi caut norocul în altă parte. Se întinse. Dar e timpul să mă întorc. Vreau să călăresc din nou pe aceste dealuri şi să văd mlaştinile. Deodată zâmbetul lui deveni mai larg şi repede se uită la vecinul său cu sprâncenele ridicate într-o expresie de desfrâu comic. Şi e timpul să mă înmulţesc. Am de gând să-mi iau o nevastă şi să-mi întemeiez o familie.

— Ei, atunci îţi urez numai bine în căutarea liniştii şi a familiei, spuse Simon întorcându-i zâmbetul.

Apăru un licăr în ochii cavalerului, nu de mânie, ci de un interes trecător în timp ce se uita la el.

— De ce spui liniştit?

Simon fu conştient sau, mai degrabă, sâcâit de încordarea uşoară a servitorului de lângă cavaler.

— Zici că ai fost plecat atâţia ani şi vrei să te aşezi la casa ta. îşi goli cupa şi o puse pe banca de lângă el. înseamnă că vrei pace şi nu luptă.

— Hm. Da, am văzut prea mult război. Simt nevoia să mă odihnesc şi, cum zici tu, de linişte. Pentru un moment, Simon văzu din nou acea durere reflectată de flăcări în timp ce cavalerul se uita în foc, părând a fi pierdut în trecut, dar imediat momentul trecu şi Baldwin zâmbi din nou ca şi cum şi-ar fi adus aminte că nu este singur şi că trebuie să alunge durerea pentru moment.

—Ei bine, dacă doreşti, poţi călători cu noi mâine. Vom trece aproape de moşia Furnshill în drumul nostru spre casă.

Cu o recunoştinţă evidentă, Baldwin îşi înclină capul.

— Mulţumesc. îmi va face plăcere compania voastră.

Dimineaţa fu strălucitoare şi senină, soarele luminând dintr-un cer
absolut albastru, iar după un mic-dejun din carne rece şi pâine, Simon şi noul proprietar al moşiei Furnshill părăsiră micul castel cu servitorii lor şi continuară drumul spre Cadbury unde se afla proprietatea regelui.

Simon îi privea pe ascuns pe cavaler şi pe servitorul lui. Păreau să se mişte în acelaşi ritm ca un tot. Nu părea

să existe vreun semn între ei pe care tânărul să-l vadă, dar de fiecare dată când Baldwin voia să meargă mai încet, să se uite la o priveliştе sau la o floare de la marginea drumului, servitorul făcea aceeaşi mişcare, ca şi cum i-ar fi ghicit intenţia cavalerului. Oriunde ar fi mers, cavalerul era mereu în faţă, iar servitorul niciodată departe de el, ducându-şi micul cal de povară de partea mai lungă a căpăstrului la dreapta cavalerului. Simon se gândea ce bine se completau şi, pentru un moment, se întrebă dacă va fi în stare vreodată să-l înveţe pe Hugh să călărească corect astfel încât şi servitorul său să se comporte în acelaşi mod perfect. Aruncă o privire peste umăr la Hugh care se zdruncina încruntat în spinarea calului, şi cu o grimasă sardonică renunţă la gând.

Sir Baldwin călări în frunte imediat după ce începură să urce dealul abrupt de la Bickleigh şi păru surprins de ritmul încet al lui Hugh.

— Hugh călăreşte de foarte puţin timp, spuse Simon cu un rânjet ironic, răspunzând privirii întrebătoare. E mereu speriat că animalul îl va arunca din spate şi va fi lăsat în urmă. Nu vreau să-l îngrijorez prea mult mergând prea repede.

Cavalerul privi contemplativ, în timp ce servitorul se holba la Hugh cu o expresie dezgustată pe faţă.

— îmi aduc aminte de drumul ăsta, spuse Baldwin, îmi aduc aminte că în tinereţe călăream pe aici. Pare atât de mult de atunci... Vocea i se pierdu uşor.

Simon se uită la el. Plin de gânduri îşi încreţea fruntea privind drumul în faţă, până când ajunseră în vârful dealului şi putură să vadă priveliştea. Se opriră, aşteptându-l pe Hugh. De aici, de sus, putea vedea departe spre sud şi spre vest, deasupra mlaştinilor şi pădurilor din Devon, până la Dartmoor.

în ceaţa de dimineaţă părea, la început, că sunt singuri în lume aşa cum stăteau în şei în vârful dealului şi îl aşteptau pe Hugh să-i ajungă. Apoi semnele de viaţă deveniră evidente. Undeva la patru mile puteau să vadă focul de la o vatră ridicându-se dintre copaci. Chiar mai încolo era un cătun, cuibărit pe coasta dealului deasupra

unui şir de ogoare care se întindeau într-o vale. Mai departe, priveliştea se colora în albastru, cu mai multe case şi ogoare, ici şi colo, inevitabilele coloane de fum care arătau că focurile erau pornite pentru prepararea mâncării. Simon zâmbi în timp ce se uita peste regiune cu un sentiment de mândrie a proprietarului. Când se uită la cavalerul de lângă el, era surprins să-l vadă aplecat înainte şi odih- nindu-se pe grumazul calului, cu un zâmbet uşor pe faţă în timp ce contempla priveliştea.

— E un ţinut frumos, nu-i aşa? spuse Simon blând.

—Cel mai frumos, murmură Baldwin, încă uitându-se la privelişte. Apoi, scuturându-se de reveria sa, se întoarse rapid şi zâmbi spre tânăr. Nu mai pot aştepta după omul tău. Acest drum are nevoie de un cal rapid pentru a lăsa amintirile să curgă. Prietene, de-abia aştept să te revăd la moşie. Ca prieten şi tovarăş de drum voi fi fericit să îţi ofer o gustare înainte de a-ţi continua drumul spre casă.

—înainte că vorbele sale să fie percepute, îşi băgă pintenii în coastele calului şi dus fu alergând la vale, pelerina fluturându-i în spate, servitorul păstrându-şi poziţia puţin în spate şi la dreapta cavalerului. Cu sprâncenele ridicate, Simon îi urmări cum galopau la vale până când Hugh se opri în dreptul său.

— Se grăbeşte să ajungă la moşie, spuse el posomorât.

Stăpânul său încuviinţă.

— Da. Au trecut mulţi ani de când nu a mai făcut aşa ceva, cred. Pare că se simte din nou tânăr. încet au pornit la vale spre moşia aflată la aproape două mile.

— Ciudat om, totuşi, spuse Hugh gânditor după câteva minute de mers.

—Adică?

— Uneori pare pierdut, ca un miel care şi-a pierdut mama, apoi îşi aduce aminte cine e şi zâmbetul îi vine înapoi.

Simon se gândi la comentariul acesta tot restul zilei. Se potrivea cu propriile sale observaţii din timpul nopţii trecute. Ca şi cum cavalerul venise să uite ceva din

trecutul său, întoarcerea acasă făcându-l să uite anii petrecuţi departe. Dar când Simon îl întrebase ce făcuse de când plecase, el a răspuns pur şi simplu — Am luptat — cu un ton tăios şi răspicat care părea în afara caracterului său, fără să explice mai departe.

Era ciudat, ştia. Cei mai mulţi cavaleri erau bucuroşi să vorbească despre faptele lor de vitejie, erau tot timpul gata să se fălească şi să povestească despre valoarea şi curajul lor de pe câmpul de bătălie. Era normal pentru războinici să fie mândri şi aroganţi, descriid bătăliile în detaliu şi vorbind despre curajul lor. Să întâlneşti un om care nu voia să vorbească despre trecutul lui părea curios, dar din nou, după cum Simon bine ştia, dacă un cavaler îşi pierdea lordul, ar fi putut să-şi piardă foarte bine toată averea şi bunurile. Ar fi trebuit să supra-vieţuiască cum putea mai bine – prin orice mijloace – încercând să câştige un nou lord care să-l întreţină. Poate cavalerul avusese parte de vremuri grele şi fusese nevoit să se chinuie să se întreţină, iar acum dorea să uite. Ridică din umeri. Oricare ar fi fost motivul, Baldwin dorea să-şi păstreze trecutul în taină, iar el îi va respecta dorinţa.

Chiar şi în ritmul târâit al lui Hugh, se apropiau rapid de moşie. Pentru prima dată, Simon era chiar mulţumit să meargă încet – îi dădea timp să se gândească la noile responsabilităţi şi se trezi că planifică vizitele inevitabile pe care trebuia să le facă în curând. Mai întâi la ceilalţi administratori – trebuia să se ducă să-i vadă pe toţi, noii săi egali, şi să observe în ce stare erau pământurile din jurul lui Lydford. Voia să viziteze pe conetabilii din fiecare din sutele de subdiviziuni ale comitatului, dar şi să fie sigur că erau gata cu repartizarea bărbaţilor în caz de război. Nu părea a fi cazul, dar cineva ca el trebuia să fie gata mereu în caz că lordul său avea nevoie de el şi de oamenii lui. Nu îl prea interesau celelalte responsabilităţi ale conetabililor – dacă era zarvă, aceştia trebuiau să facă faţă, chemând oamenii şi formând o poteră pentru prinderea vinovaţilor.

într-o societate în care majoritatea oamenilor trăiau în stare de sărăcie, era inevitabil să apară multe tâlhării. Spărgători, hoţi, tâlhari, pungaşi şi braconieri erau o problemă constantă, dar toţi oamenii care respectau legea erau de aşteptat să fie gata să lupte pentru lordul lor pe loc şi la chemarea conetabililor să urmărească criminalii. La urma urmei, regele însuşi voia ca lumea să fie gata să apere ţara şi fiecare era de aşteptat să se înarmeze repede pentru a-şi apăra casele. Oamenii care locuiau în noul ţinut al lui Simon erau ţărani căliţi, obişnuiţi să-şi folosească armele la vânătoare. Dumnezeu să-l ajute pe cel ce ar fi comis o crimă! Ar fi fost vânat ca un lup de cei mai buni vânători din regat până ar fi fost prins. Nu ar fi fost prea greu, puţini oameni aveau nevoie să călătorească, aşa că orice străin ar fi fost mereu interogat de localnici, iar noutăţile despre călători ar fi ajuns întotdeauna la urechile prietenului lui Simon, Peter Clifford, preotul din Crediton. Dacă era zarvă după venirea unui străin, era evident cine era suspectul principal.

Chiar la asta se gândea când fu surprins să vadă, un pic mai departe de drumul spre Furnshill şi călătorind ele la Cadbury pe drumul spre Crediton, un mic grup de călugări. întrebându-se cine sunt şi unde se duc, îşi porni calul la trap şi îl lăsă pe Hugh în urmă pentru a-i ajunge. De când învăţase cu preoţii din Crediton, unde întâlnise mulţi călugări în timp ce aceştia călătoreau spre Buckland Abbey şi mai departe spre Cornwall, Simon se bucura ori de câte ori se întâlnea cu aceşti oameni sfinţi care au schimbat o viaţă plină de păcate lumeşti pe una de sărăcie, ajutând oamenii şi dedicându-şi anii lui Dumnezeu.

Erau cinci oameni în grup, patru mergând încet, unul din ei ducând un măgar de povară, iar al cincilea călare.

După obiceiurile lor ar trebui să fie cistercieni, la fel ca cei din Buckland. în timp ce se apropia, încetini la pas şi îi salută.

— Bună dimineaţa, fraţilor. Unde călătoriţi? La sunetul vocii lui, bărbatul călare se întoarse brusc şi Simon fu şocat să vadă frica întipărită pe faţa lui.

Era un bărbat mare, aproape gras, cu o moliciune în trăsăturile greoaie mai ales în zona fălcilor şi a bărbiei, dar în general arăta voinic şi călărea precum un cavaler, sigur şi ferm, chiar dacă un pic cocoşat. Fusese un bărbat puternic şi zdravăn în trecut, dar care dezvoltase acum un interes aparte pentru mâncarea şi băutura bună.

—Cine sunteţi dumneavoastră, domnule? întrebă el, cu o voce aproape irascibilă, în a cărui accent greu Simon recunoscu nuanţe franceze – dar era normal la mulţi călugări, acum că Papa locuia la Avignon.

—Simon Puttock, domnule. Sunt administrator de Lydford răspunse, zâmbind pentru a linişti pe om. Nu păru să ajute. Omul era absolut îngrozit de străini, iar ochii lui îl cercetau pe Simon care călărea alături. Cu un aer de indiferenţă, Simon se uită la ceilalţi bărbaţi din grup. Cel mai în vârstă, un om jovial cu părul aproape alb şi un zâmbet neruşinat, rânjea la el ca o scuză pentru începutul nepoliticos, apoi se întoarse să privească fix drumul din faţa lui, rămăşiţele zâmbetului arătând ca un rictus uşor care dansa în jurul buzelor sale. Ceilalţi doar mergeau încet şi îl ignorau, spre uşoara lui surpriză, deoarece, de obicei, călugării, ca şi alţi călători, ar fi fericiţi pentru orice distragere pe drum.

— Eşti departe de Lydford, domnule?

Simon râse scurt.

— Tocmai am devenit intendent domnule. Mă duc acasă la Sanford pentru a-mi lua soţia şi a o anunţa, apoi voi merge la Lynford pentru a-mi prelua responsabilităţile. Deci unde mergeţi? La Buckland?

— Da. Omul păru să facă o pauză. Da. Mergem acolo. Sunt pe cale să devin noul abate al mănăstirii noastre. Ochii săi repede fugiră de la Simon la drumul din spatele lui.

Surprinzându-i privirea, Simon zâmbi din nou.

—Acesta este servitorul meu, abate. Nu trebuie să-ţi faci griji prin părţile astea. Nu am auzit de ciomăgaşi atât de departe în sud, toţi par a fi pe lângă Tauton şi Bristol. Călătoria dumneavoastră ar trebui să fie sigură.

— Bine, bine, zise absent abatele încruntat, apoi se uită la tânăr cu o privire calculată. Spune-mi, care e cel mai bun drum de la Buckland la Crediton, după părerea ta?

Simon îşi încordă buzele în timp ce se gândea.

—Sunt două căi principale, fie la vest prin Oakhampton, apoi sud prin Lydford. Cunosc acea cale – drumurile sunt bune şi există locuri unde te poţi odihni noaptea. Cealaltă ar fi să mergi prin estul mlaştinilor şi apoi la vale. Nu am fost niciodată atât de departe, deşi am mers până în Exeter o dată. Drumul prin Oakhampton ar fi alegerea mea.

— Bine. Atunci cred că ar trebui să mergem pe această cale. Părea că se gândeşte un moment, uitându-se la drumul din faţă, apoi se uită din nou la Simon. Ai vrea să ne însoţeşti? Aş fi recunoscător pentru protecţia dată.

Uitându-se la el, uşor surprins, Simon spuse:

— După cum am spus, nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza tâlharilor. Ţinutul e liniştit aici.

— Poate, poate, dar dorim tovărăşia dumneavoastră şi ar fi o protecţie în plus, domnule. Când Simon se uită la el, fu şocat să vadă expresia de pe faţa omului – părea să încerce să zâmbească, dar nu putea să-şi ascundă teama de pe chip. Se uita ţintă cu ochii mari, rugători, iar Simon se trezi că se gândea la ce ar fi putut trezi o asemenea angoasă. Aproape că vru să întrebe, dar se decise să nu o facă – ar fi putut ofensa.

—Mi-e teamă că trebuie să-mi vizitez un prieten nu departe de aici, Sir Baldwin Furnshill la moşia Furnshill. De ce nu mă însoţiţi? Putem merge mai departe mai târziu, spuse, şi deşi nu era sigur, i se păru că fratele mai în vârstă îi aruncă o privire ascuţită la auzul numelui de Furnshill.

—Nu, nu. Trebuie să ajungem la Buckland cât mai repede. Trebuie să vii cu noi acum.

Simon se simţi dezgustat de acest om, care era atât de înfricoşat fără niciun motiv. Era aproape o ruşine să-ţi fie atât de frică în această parte a ţării. Să călătoreşti singur era periculos, indiferent de destinaţie, dar să fii atât de lovit de teroare aici în Devon... Se gândi pentru un moment.

— Nu. Trebuie să ajung la moşie, mi-am dat cuvântul. Dar nu voi sta acolo prea mult, aşa că poate vă voi ajunge din urmă pe drum. Cel puţin pot merge cu voi până în Crediton.

— Dar de ce nu poţi veni cu noi în Buckland?

—Mai întâi trebuie să ajung la soţia mea şi să o iau cu mine la Lydford.

— N-ai putea să o iei după ce ne duci pe noi la Buckland? zise cu o voce plângăreaţă ca a unui copil care cerşeşte dulciuri.

Simon aproape că izbucni în râs, dar văzând că abatele era serios se abţinu.

— Asta ar însemna să întârzâi şapte sau opt zile. Nu pot face asta. Trebuie să ajung la Lydford cu nevasta mea.

— Oh, bine atunci, spuse călugărul nemulţumit.

Merseră împreună pentru câteva minute, până când Simon vorbi blând.

—Sigur nu vreţi să veniţi cu mine să vizitaţi moşia? Va întrerupe pentru puţin călătoria dumneavoastră şi sunt sigur că tovarăşii domniei tale vor dori o gustare. Din colţul ochiului îl văzu pe călugărul cel mai în vârstă aprobând sugestia şi apoi îi făcu cu ochiul, ştiind că doar Simon îl poate vedea.

— Nu. Suntem în regulă. Nu e nevoie.

— în acest caz, vă doresc o călătorie plăcută şi sigură. Simon oftă. Trebuie să mă întorc la moşie. Sper să vă revăd în curând, abate. La revedere, pentru acum.

Abatele mârâi, iar Simon, enervat de comportamentul său, îşi porni calul în galop înapoi pe drumul spre moşie. Când se întoarse prinse un zâmbet scurt pe faţa

călugărului mai în vârstă ca o mulţumire pentru oferta făcută. Tânărul dădu din cap spre el şi îşi grăbi calul să mărească pasul.

Pe potecă dădu de Hugh stând pe cal şi aşteptând iritat.

— Am crezut că m-ai uitat, călărind atât de rapid.

—Oh, mai taci, spuse Simon, având parte de destulă proastă dispoziţie pentru o singură zi, şi se îndreptă în jos spre moşie.

Capitolul 2

Era aproape de amiază când, în sfârşit, s-au apropiat de vechiul conac.

Casa fusese construită de familia Furnshill cu o sută de ani în urmă, când ajunseseră în Devon pentru a-şi servi lorzii, familia de Courtenay. Stătea înaltă pe o latură a dealului, aproape ascunsă de pădurea deasă din jur. Era o clădire lungă, cu pereţi din lut şi paie văruită în alb, cu bârne negre pentru întărirea zidurilor singurului nivel. Semăna mult cu casele fermierilor din zonă şi părea că se uită deasupra potecii ce ducea la uşa sa. Ferestre mici erau aşezate în pereţi imediat sub acoperişul de paie, iar uşa era aproape în mijlocul clădirii, dându-i un aspect vesel şi plăcut. Nu era un conac fortificat construit de frică, un loc pentru apărare. Era o casă de familie, puternică şi primitoare.

în spate şi la dreapta erau grajdurile. Formau un grup de clădiri mari, similare cu casa principală, împrejmuind pământul bătătorit din curte. Aici, Simon ştia, era locul pentru cai şi boi. Exista un adăpost şi mai mare pentru uneltele fermei. Simon şi Hugh ignorară intrarea în curte şi călăriră până în faţa casei înainte de a descăleca, imediat o pereche de grăjdari apărând de nicăieri şi făcându-l pe bărbat să zâmbească în sinea-i. Se pare că întreaga gospodărie încerca să facă o impresie bună noului stăpân.

După ce Simon se dădu jos de pe cal şi i-l dădu grăjdarului care aştepta, se opri şi admiră priveliştea. De aici putea vedea mile întregi, deasupra vârfurilor dealurilor acoperite de copaci până la mlaştinile care

coborau într-o ceaţă albastră-gri rău-voitoare până departe. Scoţându-ţi mănuşile, se întoarse spre uşă, în timp ce Baldwin ieşi să-i întâmpine.

— Am făcut bine să o iau înainte, spuse el, zâmbind în timp ce-i strângea mâna. Ţi-a luat o veşnicie să ajungi aici, Simon. Nu poţi să-ţi înveţi servitorul să călărească mai repede?

Simon îl simţi pe Hugh încordându-se în spatele său şi zâmbi.

— A fost vina mea, domnule, m-am oprit să vorbesc cu călugării.

—Ce călugări? întrebă cavalerul absent în vreme ce îi conducea pe uşa groasă din lemn.

—Nu i-ai văzut? Am dat peste ei la capătul potecii tale. Patru călugări şi un abate; erau în drum spre mănăstirea din Buckland.

Baldwin se încruntă uşor.

— Nu, nu i-am văzut, spuse dezinteresat şi dădu din umeri, sco- aţându-i din minte în timp ce zâmbi din nou. Vin? Sau preferi bere?

Conacul nu părea să fi suferit de lipsurile întâlnite în alte zone ale districtului din cauza ploii. Lui Simon şi Hugh li se oferi o porţie generoasă de tocană de berbec cu pâine proaspătă, în timp ce răspundeau la un şir nesfârşit de întrebări din partea gazdei care părea că vrea să afle totul despre noua sa proprietate, cum s-a schimbat în absenţa sa şi cum au dus-o oamenii cât timp a fost plecat. La final, când toţi s-au îndepărtat de masă şi s-au apropat de foc, el zâmbi şi se scuză.

—îmi pare rău că aţi plătit pentru mâncare atât de scump, dar vreau să fiu un stăpân bun pentru oamenii de aici. Am văzut prea mulţi lorzi tratându-şi rău oamenii şi luându-le taxe prea mari. Vreau să fiu recunoscut pentru corectitudinea faţă de ei, iar pentru asta trebuie să aflu cât mai multe.

—Cred că aveţi o proprietate bună şi puternică, domnule, începu Simon, dar cavalerul îl opri.

—Ca de la administrator la cavaler, cred că putem vorbi unul cu celalalt de la egal la egal.

Recunoscând onoarea, Simon zâmbi şi îşi înclină capul. Nu era doar imaginaţia sa – putea simţi deja că exista o legătură între el şi acest cavaler serios. Omul părea că îi caută prietenia şi Simon se simţit flatat, chiar dacă probabil că era doar interesul unui nou-venit căutând să cunoască un vecin important. Continuă:

— Mulţumesc. Deci, Baldwin, proprietatea ta nu a fost atât de afectată ca altele. Ploile au fost foarte rele anul acesta, dar Furnshill este destul de înalt pentru a fi păzit de cea mai parte a distrugerii. Zonele mai joase au fost rău inundate, dar recoltele tale nu prea au fost afectate, cel puţin nu atât de rău ca altele. în alte comitate oamenii mor de foame, dar cred că oamenii tăi nu au suferit prea mult. Cu siguranţă, după câte am văzut şi auzit, oamenii din Guyenne şi Franţa au rămas fără mâncare. Şi am văzut că şi cei din Kent sufereau când am trecut pe acolo. Păru că se gândeşte, retras în sine cu o încruntare concentrată.

—Când s-a întâmplat asta?

—Ce?

—Când ai trecut prin Kent? Ai fost recent? Mă gândeam dacă lucrurile sunt tot aşa de rele sau şi-au mai revenit.

—Oh. Ei bine, cam acum vreo nouă luni, cred. Dar am vorbit cu mulţi cavaleri de atunci şi lucrurile nu păreau că se îmbunătăţiseră. Oftă. Câteodată pare nedrept ca aşa mulţi oameni să sufere atât pentru a supravieţui, nu-i aşa?

—Da, fu de acord Simon, uitându-se gânditor la cana sa. Dar asta e ordinea lucrurilor. Toţi trebuie să slujim, fie că e vorba de stăpân sau de Dumnezeu, iar sătenii trebuie să muncească pentru a ne sluji pe noi, deşi unii sunt trataţi mai crud decât e nevoie.

— Adică?

—Aşa cum spui, poate părea nedrept uneori. Când vezi oamenii taxaţi prea mult, sau şerifii luând banii din taxe pentru a-i pune în buzunarul lor sau când vezi tâlharii luând tot profitul de la un vânzător ambulant care

va trebui să găsească altă cale de a-şi hrăni copiii. Nu e numai vremea care face probleme fermierului.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse cavalerul gânditor. Dar, spune-mi, de ce pomeneşti de şerifi? Există vreo problemă cu cel din Exeter?

—Nu. Avem noroc aici. E un om bun şi cinstit. Nu. E în regulă, dar trebuie să fi aflat despre ceilalţi, nu-i aşa? Cu doar câţiva ani în urmă aproape toţi din ţară au fost schimbaţi din funcţie din cauza corupţiei.

—Nu am auzit de asta. Dar eram în afara ţării, aşa că...

—Ei bine, aşa cum ziceam, majoritatea au fost schimbaţi. Au fost multe cazuri de acuzaţii false şi poţi ghici cine beneficia după ele. Cred că începe din nou. Şi, ca de obicei, cel sărac e lovit cel mai tare.

—Se pare că te deranjează foarte tare, Simon.

—Mă deranjează, mă deranjează. Vreau să fiu cunoscut ca protectorul oamenilor din ţinutul meu. Nu vreau să gândească despre mine că sunt un colector de taxe lacom şi nedrept, mai mult interesat de punga mea în detrimentul celorlalţi. Şi vreau să mă asigur că toţi oamenii pot călători în siguranţă pe aici. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu suntem chinuiţi de proscrişi aici.

—Da. Se pare că suntem norocoşi.

—Nu a venit niciunul atât de departe în vest, deşi se apropie. Se pare că sunt unii în afara Bristolului şi un alt grup la North Petherton. Să sperăm că vor dispărea înainte de a ajunge aici.

Baldwin se uită gânditor în flăcări pentru un moment.

—Mă întreb de ce oamenii se alătură ciomagăşilor? Cred că ştiu că nu-şi vor găsi niciodată liniştea. în drumul nostru până aici am auzit de fermieri şi negustori atacaţi, chiar şi de un cavaler, cred, dar el a reuşit să se salveze singur. Cred că proscrişii devin din ce în ce mai disperaţi. Oare de ce?

—Chiar dacă reuşesc să fure, e cam greu să susţină cetele mari pe care le avem acum. Vocea îi coborî, faţa era gânditoare în timp ce părea că reflectă la cuvintele

proprii. Observând o licărire a concentrării sale încruntate, Simon încuviinţă.

— Foarte bine! Nu există nicio scuză pentru ei. Cu cât mai repede sunt arestaţi sau ucişi, cu atât mai bine.

Baldwin se uită în flăcări şi cu un zâmbet trist ridicându-i colţul gurii, îşi răsucindu mustaţa.

— Ştiu. Nu putem avea pacea comitatului distrusă de câţiva, iar drumurile trebuie păstrate libere. Dar ce altceva ar putea face şerbii? Nu există mâncare pentru ei, iar cea care există e prea scumpă. Dacă ar vrea să muncească nu ar găsi – unii lorzi şi-au gonit servitorii. Există un zvon că unii cavaleri devin proscrişi pentru că nu-şi permit mâncarea. Cum ar putea supravieţui şerbii?

—Nu prin tâlhărie. Viaţa poate fi grea, dar a fi proscris nu este calea de ieşire. Nu, trebuie să dăm un exemplu cu cei pe care îi prindem, spuse Simon decis. Trebuie să le arătăm că nu pot scăpa nepedepsiţi – indiferent unde se duc, vor fi găsiţi şi puşi să plătească. Nu e vorba doar de vătămarea provocată călătorilor, sunt unii care trăiesc în pădurile regelui şi încalcă legea pădurii. Trebuie învăţaţi că nu pot tâlhări şi ucide fără să se aştepte să fie pedepsiţi. Unde am ajunge dacă aceşti oameni ar fi lăsaţi să scape? A fi sărac nu e o scuză – dacă ar fi, în curând toţi şerbii s-ar alătura ciomăgaşilor. Nu.Trebuie să-i prindem şi să-i pedepsim. Dacă un om a fost proscris, trebuie să-l prindem şi să facem un exemplu din el. Nu există altă cale de a împiedica pe ceilalţi să îi urmeze calea.

— Dar dacă acea crimă nu a fost prea importantă? Dar dacă omul vinovat încă este de folos lordului său?

— Ha! Simon râse scurt. Dacă ar fi de folos lordului, cu siguranţă nu va fi condamnat!

Spre surpinderea lui, deşi Baldwin încuviinţă, nu o făcu cu prea multă convingere – îşi mişcă doar uşor capul, ca într-un răspuns automat. Intendentul ştia că era drept ca legea să fie susţinută – dacă nu ar fi crezut asta, nu ar fi acceptat poziţia la Lydford – dar liniştea contemplativă a lui Baldwin îl făcu să se gândească. Fiind un om drept, începu să reflecteze cum ar reacţiona dacă

s-ar fi găsit în imposibilitatea de a trăi, dacă modul lui de viaţă ar fi luat şi ar trebui să găsească ceva de mâncare pentru soţia şi fiica sa. Dacă Margaret şi Edith ar fi fost flămânde şi el nu ar fi putut să aibă grijă de ele, ce ar fi făcut? Avu suspiciunea inconfortabilă că şi el ar fi tentat să se alăture unei bande de proscrişi şi să încerce să supravieţuiască aşa.

Scuturându-se, încercă să-şi scoată ideea din minte, dar conştientizarea fricii şi a disperării că ar putea să sărăcească atât de mult nu putu să-l părăsească şi îl făcu să-i piară cheful.

Mişcarea păru să-l trezească pe Baldwin din reverie. Uitându-se în sus, păru să-şi bage din nou oaspetele în seamă şi se ridică brusc cu o voce decisivă.

—Oamenii mei nu vor fi trataţi crud sau nedrept. Voi fi drept cu toţii. Am călătorit departe şi am văzut multe nedreptăţi în lume. Vreau să fiu văzut şi cunoscut ca un stăpân bun.

Simon îşi termină băutura şi se ridică.

— Cred că vei fi, spuse el serios. Iar acum, cred că trebuie să plecăm şi să ne încheiem călătoria. Cu voia ta…

Se înclină şi se îndreptă spre uşă. Cei doi îşi strânseră mâinile afară, în timp ce Hugh se duse la grajduri să aducă animalele.

— Mulţumesc pentru masă, Baldwin. Sper să ne revedem în curând.

— A fost plăcerea mea. Va exista întotdeauna vin şi bere pentru intendentul de Lydford în casa mea atât timp cât voi sta aici. La revedere şi călătorie sigură, prietene.

Chiar atunci Hugh se reîntoarse şi Baldwin stătu acolo, uitându-se cum încalecă şi pleacă pe poteca ce ducea înapoi spre Cadbury şi mai departe spre Sandford. Când Simon se întoarse la capătul potecii, cavalerul încă stătea acolo, uitându-se după ei cu faţa încă întunecată de gânduri.

După prânz, Simon se răzgândi şi decise să meargă de-a dreptul în loc să urmeze drumul principal. Era mai direct, iar acum, fiind mijlocul după-amiezii, era

nerăbdător să ajungă acasă şi să-şi vadă nevasta. Deşi Hugh era tăcut în timp ce călărea pe lângă el, ştia că şi servitorul era la fel de nerăbdător să ajungă acasă din nou.

Era bucuros şi că nu se mai întâlnise cu călugării. Găsise frica abatelui cam neliniştitoare. Ştia că era normal pentru un călător să fie prudent, dar abatele era stăpânit de o frică mortală pentru viaţa lui. Era mult mai adâncă decât nervozitatea obişnuită pe care ar simţi-o un călător printr-un loc nou, o teroare aproape tangibilă de parcă abatele ar fi ştiut că va fi atacat în curând, iar compania unui om atât de speriat nu era deloc relaxantă. Ar fi fost obligat să ceară compania lui Simon pentru restul călătoriei din nou. Nu, era mai uşor să evite călugării.

Cum au părăsit East Village şi au luat-o în jos spre casa lor din Sandford, urmând potecile şerpuitoare care duceau spre sud şi vest, ducându-i în sus şi în jos pe dealurile verzi ale comitatului, Simon uită de abate. Cea mai mare parte a drumului călări mulţumit, cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă. Aici, aproape de casă, cunoştea toate potecile din jur, iar cu un fior de plăcere recunoscu copacii şi ogoarele, ca şi cum ar fi văzut prieteni dragi din nou pentru prima dată după o lungă absenţă. Vântul era rece, dar nu sufla cu putere, răcorindu-i în timp ce călăreau şi împiedicându-i să se încălzească prea tare, iar intendentul se desfăta oprindu-se din când în când să admire priveliştile din vârful dealurilor.

Aşa era mereu pentru el ţinutul ăsta. Chiar şi din cele mai mici culmi priveliştile erau frumoase, arătând pământul uşor vălurit şi cătunele adăpostite sub dealuri. De pe cele mai înalte dealuri rotunde şi netede putea vedea la mile distanţă. Spre sud-vest era Dartmoor, la nord Exmoor, iar el se uită în ambele direcţii, comparând asprimea albastru-gri a dealurilor de sud cu contururile netede şi mai domoale ale mlaştinilor. în final, călăriră în josul drumului spre casă, iar aici Simon uită priveliştile, anticipând bucuria soţiei sale la aflarea veştii despre noua sa poziţie.

Cu uşurare descălecă şi îşi întinse umerii. Frecându-şi spatele, se îndreptă spre Hugh pentru a-l ajuta cu pachetele. Apoi uşa se deschise brusc şi fiica sa Edith ţâşni, alergând să-l întâmpine, râzând şi strigându-şi încântarea. Zâmbind, îşi lăsă să-i cadă iute desagile; în timp ce ea se apropie, o ridică în sus şi o sărută, simţind mândria şi bucuria de a fi tată la întâmpinarea ei exuberantă. Tocmai îşi aşezase pe umeri copilul de şase ani când Margaret, nevasta lui, apăru în uşă.

Stătea tăcută zâmbind în timp ce el se apropia, o femeie înaltă şi atrăgătoare cu un trup subţire, dar puternic, iar în timp ce o sărută, ţinând-o aproapte, Simon surâse cu acel sentiment de căldură şi confort pe care mereu i-l dădea.

Margaret era aproape cu cinci ani mai tânără ca el. O întâlnise prima data când îi vizitase tatăl cu opt ani în urmă şi a ştiut imediat că ea îi va fie soţie, deşi nu avea idee cum acest gând îi venise în minte. La început, a fost atras de zâmbetul ei serios, de faţa subţire şi albă, de părul ei lung şi auriu, atât de rar în ţinutul din jurul Crediton. Acum, în timp ce o ţinea şi ea îl înconjurase cu braţele, se minună din nou cum de fusese ea de acord să-l accepte de soţ. Când Margaret încercă să se desfacă din îmbrăţişare, o ţinu, strângând-o tandru pentru a o simţi aproape şi zâmbindu-i în ochii albaştri.

— Bine ai venit acasă, Simon, spuse ea, zâmbindu-i dulce.

— Bună, dragoste. Ce mai faci?

— Bine, acum că ai venit acasă din nou. Cum a fost călătoria?

Râse.

— Călătoria a fost în regulă, dar nu aşa de bună ca întâlnirea! îl ţii în braţe pe noul intendent de Lydford.

în timp ce se uita la el cu ochii mari, surprinsă, o luă în braţe şi râse, strigându-şi bucuria molipsitoare, strângând-o în desfătarea sa în timp ce fiica i se agăţă de păr.

—Simon, Simon, dă-mi drumul, spuse soţia sa în sfârşit. Liberă din nou, ea stătu cu mâinile în şolduri, în

timp ce se încrunta la el cu exasperare prefăcută. Nu uita că fiica îţi stă pe umeri, nesocotitule! Deci eşti intendent? Ce înseamnă asta? Trebuie să renunţăm la casă? Ce vom face cu ferma?

încă zâmbind, îşi prinse fiica şi, cu grijă, de parcă ar fi fost un obiect fragil şi preţios, ceea ce era pentru el, o puse jos în faţa lor, unde stătu uitându-se în sus la amândoi.

— Putem dacă vrem, dar cred că ar trebui să o închiriem. Ne permitem., cât timp locuim la castel.

— înseamnă că trebuie să aranjăm ca toate lucrurile noastre să fie mutate la Lydford, spuse ea concentrându-se cu o mică încruntătură.

Se întoarse şi intră în casă, Simon urmând-o, şi merse înaintea lui până în sală. Aici, în camera de zi, merse spre banca de lângă foc şi se aşeză cu bărbia în pumn uitându-se în flăcări. Simon se duse încet spre zid pentru a lua o altă bancă, pe care o cără în cealaltă parte a focului pentru a se aşeza şi a o privi.

Margaret căzu adânc pe gânduri. Se întreba despre Lyndon şi dacă îi vor plăcea noile responsabilităţi care îi vor fi impuse soţului ca o cerinţă inevitabilă a slujbei sale. Uitându-se în sus, îi văzu privirea fixă în foc, cu un zâmbet afectat de mândrie pe buze şi oftă. Ştia că nu-i va sta în cale – era prea încântat de noua sa poziţie, aşa că va fi şi ea. Dar va fi dificil, se gândi ea în timp ce se uita în jurul sălii, va fi greu să părăsească acest loc care a fost casa lor de când s-au căsătorit, casa unde fiica lor se născuse şi unde au trăit atâtea clipe fericire.

Ca şi cum ar fi fost prima dată, de parcă nu ar fi vazut-o niciodată până acum, se uită în jurul sălii, sala ei.

Vatra era în centru, pe un pat de lut în pământul solid şi compact al podelei. Stuful înlocuit în fiecare lună era răspândit peste tot. Ferestrele înalte erau deschise, lăsând să intre şuvoaie de lumină. Noaptea puteau fi acoperite de tapiserii într-un efort zadarnic de a opri rafalele reci de vânt care veneau de pe coastă. Mese, lungi şi grele, erau aşezate de-a lungul pereţilor cu băncile lor dedesubt, cu excepţia celei pe care o foloseau

în fiecare zi, cea lungă la care puteau sta toată familia şi cei patru servitori ai lor. Aceasta stătea în afară, aproape de foc.

—Oare mi-ar lipsi casa atât de mult? se întrebă. Era doar o casă, până la urmă, iar un castel era cu siguranţă o îmbunătăţire. Se gândea la solarul lor, camera mică de familie care se afla în spatele tapiseriei de la capătul sălii, acoperită pentru ca ea şi soţul ei să doarmă departe de privirile curioase ale servitorilor. Era expusă la curent mai puţin şi întotdeauna era rece. Cu siguranţă la castel ar fi mai cald decât aici!

— Dar noile îndatoriri? Asta era problema principală, se gândi ea. Aruncând în sus o privire, văzu încruntarea de pe faţa lui Simon şi ştiu că se gândea la acelaşi lucru. Ca intendent şi soţie trebuiau să fie la dispoziţia oricărui localnic când acesta avea nevoie de ajutor. Nu va exista intimitate şi doar puţine ocazii de odihnă. Cum ar putea mica lor familie să facă faţă acestui efort? Şi mai era şi oraşul. Lydford era un oraş în care se extrăgea cositorul, crucial pentru negoţul acestui metal. Cositorul însemna bani şi unde erau bani existau şi dispute.

Oftă. Era probabil mai dificil decât soţul ei realizase. După ce tatăl ei fusese ucis în urmă cu doi ani în timp ce călărea cu potera, îşi păstrase ascunsă frica îngrozitoare că, într-o zi, omul ei va muri în timp ce va impune legea. Era atât de obişnuit – prea obişnuit – deoarece mulţi proscrişi se adunau în mici armate, ca regimentele în marş, luând tot ce puteau din zonele rurale şi de la oameni. Acum, că se urcase pe scara socială, Simon va fi şi el o ţintă mult mai evidentă pentru orice ciomăgaş cu un arc şi o săgeată. Voia pentru el să-şi asume această responsabilitate în plus?

Cu un alt oftat ştiu că nu avea niciun rost să speculeze. Tatăl ei fusese doar un fermier, un localnic chemat în poteră. Şi dacă Simon era intendent, ce? Poate însemna că va fi promovat din nou şi îndepărtat de riscurile legilor şi ale controalelor. Ar putea fi în pericol mai mare decât tatăl ei? Se uită gânditoare din nou în

jurul camerei, deja începând să estimeze costurile mutării şi să aprecieze ce ar putea lăsa în urmă.

Simon o privea cu o oarecare îngrijorare, urmărindu-i privirea în jurul camerei. îşi putea da seama uşor de sentimentele ei şi ştia că ar fi făcut orice pentru a-i îndepărta supărarea – chiar şi să renunţe la poziţia din Lydford. Dacă ar fi simţit că nu poate fi fericită la castel, vor trebui să rămână aici, în casa lor. I-ar distruge planurile, dar se decisese, când o luase de soţie, că ea este cel mai important lucru din viaţa lui. Şi nicio slujbă n-ar putea înlocui fericirea ei.

Cu desfătare văzu ochii ei luminoşi din nou asupra lui, plini de o calmă acceptare. Ştia fără să întrebe că ea alesese, că ea fusese de acord.

Următoarele două zile au trecut într-un vârtej, în timp ce Margaret organiza mutarea şi aranjarea unei căruţe care să-i ajute la transportul bunurilor. Hugh era ocupat cu un şuvoi constant de vizitatori care veneau şi le ofereau felicitările lor. Veştile se răspândiseră rapid din momentul în care el şi intendentul se întorseseră şi se pare că fermierii şi proprietarii de pământ nu mai conteneau să apară, să le transmită cele mai bune gânduri.

întotdeauna îl uimea pe Simon cât de repede circulau veştile într-o zonă atât de părăsită. întregul Devonshire avea doar câteva mii de suflete, iar în curând află că întreg ţinutul ştia de promovarea lui. Primise chiar un mesaj de la Walter Stapledon, episcopul de Exeter, care îşi exprima bucuria la aflarea veştii.

Dar Simon în curând începu să fie iritat de a fi ţinut mereu înăuntru de vizitatorii săi. După ce fusese nevoit să călătorească, iar acum aceşti oaspeţi venind la fiecare minut liber al zilei, simţi că viaţa nu-i mai aparţine. De trei ori îi promise fiicei sale că se vor juca împreună, dar fusese nevoit de fiecare dată să se oprească pentru a vedea alt om care-i oferea felicitările lui, şi fetiţa îl pusese să jure că vor petrece o întreagă zi neîntreruptă după ultima dată. El fusese de acord, ca să evite inevitabilul râu de lacrimi.

Nu avusese timp nici măcar pentru o plimbare călare, şi în final, în a treia zi după ce anunţul a devenit public, când era să ignore toţi vizitatorii şi să stea acasă cu Edith, îşi înşeuă calul devreme, înainte ca ea să se trezească, şi plecă pentru a-şi relaxa muşchii încordaţi şi pentru a gusta o oră de libertate înainte de a-şi onora promisiunea.

Era încă devreme când plecă, doar un pic după ivirea zorilor, şi începu încet, încălzindu-şi calul şi pe el însuşi înainte de a porni într-un exerciţiu mai serios. Călăriră în linişte în susul dealului din spatele casei, urmărind potecile vechi dintre câmpuri în frigul matinal. Noaptea adusese şi mai multă ploaie şi trebui să meargă prin bălţile de noroi şi micile pârâiaşe, în timp ce-şi croia drum prin potecile înguste care mărgineau câmpurile şi pădurile. în vârful dealului se întoarse spre vest şi urmări culmea pentru câteva mile până când ajunse la ieşitura înaltă de pământ care dădea spre mlaştinile din sud, într-un trap uşor şi sigur. Se opri un minut în aşteptare, el şi calul nemişcaţi, cu o uşoară îmbujorare luminându-i chipul din cauza plimbării de până acum. Apoi, cu un rânjet ca a unui băiat neastâmpărat, se uită în jurul lui să vadă dacă îl priveşte cineva şi îşi biciui calul în galop.

Alergară pe potecă în jos, calul greu tropotind prin apa noroioasă care se afla peste tot şi stropindu-i pe amândoi, desfatându-se în explozia bruscă de energie şi bucurându-se de senzaţia de grabă furioasă, cât de repede se putea pe terenul accidentat, simţind vântul rece prin păr, smuncind mantia lui Simon în timp ce mergeau. O porniră în jos, duduind pe potecă precum un cavaler şi armăsarul său alergând într-o bătălie, cu nici un alt gând decât plăcerea cursei.

La capătul drumului încetiniră, Simon trăgând de hăţuri pentru a potoli animalul imens şi, uşor, începură să meargă la pas. Când au ajuns la Copplestone, un mic sat care era aşezat la marginea mlaştinii şi pădurii din Dartmoor, singura dovadă a galopului lor era rânjetul larg de plăcere pură de pe faţa intendentului. Calm tropăiră prin cătun. Era un sat vechi aflat la patru mile

vest de Crediton la bifurcaţia drumului Oakhampton unde un braţ ducea în nord şi sus la Barnstaple. Dar mai erau şi câteva poteci mici care duceau în sud, iar bărbatul o luă pe una din ele, rătăcind fără ţintă câteva mile, cu ochii fixaţi spre mlaştini.

Credinţele locale povesteau că mlaştinile nu erau locuri prietenoase pentru oameni, şi de aici, uitându-se la ele, putea înţelege de ce oamenii ar trebui să simtă acel lucru – părea că este urmărit în timp ce călărea. Cu siguranţă, erau impresionante, desluşindu-se ca nişte bestii imense la orizont, dar nu aveau aura răutăţii concentrate pe care o simţea în lupi sau alte animale sălbatice. Exista o răutate acolo, putea simţi asta, dar era cruzimea nepăsătoare, nesimţitoare a unei fiinţe imense care nu trezea frică în micile creaturi. I se părea în timp ce călărea că mlaştinile îl considerau o furnică şi, la fel ca un om, păreau să ştie că îl pot distruge fără să-şi dea seama.

înfiorându-se la acest gând, se întoarse repede, îndepărtându-se de mlaştini spre est. Va merge până la Tedburn St. Mary, apoi spre nord şi înapoi acasă.

Acum, simţindu-se mai relaxat după ce îşi mai mistui din frustrare, stând confortabil pe cal, îşi lăsă mintea să zboare. La început gândurile erau doar la mutare şi la schimbarea situaţiei sale, dar apoi, în timp ce se mişca dintr-o parte în alta pe spatele calului, începu să se gândească la oamenii pe care îi întâlnise pe drum.

Era interesat de Sir Baldwin. Cavalerul părea atât de umblat, de experimentat încât era fascinant pentru un om ca Simon care nu umblase mai mult decât cale de câteva zile de Crediton. Simon îşi dorea să-l facă să vorbească despre călătoriile sale, să descopere pe unde umblase, ce văzuse, în ce bătălii luptase – pentru că evident avusese parte de câteva. Avea aroganţa şi mândria unui războinic, deşi se părea că le ţinea sub control şi aproape ascunse. Simon le simţise. Dar exista şi o bunătate, şi o umilinţă la cavaler care păreau ciudat de nelalocul lor din experienţa intendentelui. Cavalerii arareori erau umili sau pioşi, iar dacă erau o făceau

dintr-o cucernicie calculată. Avea mai mult de-a face cu asigurarea salvării sufletului din cauza ofenselor anterioare faţă de Dumnezeu decât cu orice altă dorinţă de a urma învăţăturile lui Hristos.

La Tedburn St. Mary se întoarse pentru a lua drumul spre Crediton şi o asemănare între acest drum şi cel de lângă Furnshill îi duse gândurile la ceata de călugări. încă se gândea la abatele înfricoşat când ajunse acasă.

Fu surprins să vadă un cal priponit la uşa sa când ajunse. Sprâncenele i se ridicară într-un vag interes în timp ce îşi ducea calul la grajd înainte de a vedea cine ar fi putut fi – cu siguranţă era un alt vizitator ce voia să-l felicite – şi tocmai scosese şaua şi luase pătura de dedesubt când Hugh intră şi îşi preluă îndatoririle.

— Un om vrea să te vadă.

— Oh. Simon se uită peste umăr către casă şi ridică din umeri dezinteresat. Altcineva care întreabă ce mai fac şi când voi pleca la Lydford?

— Nu. E un om din Blackway. Cineva a murit acolo noaptea trecută.

Simon se uită ţintă la el neînţelegând pentru moment, apoi strânse pătura şi i-o aruncă în timp ce alergă spre casă.

înăuntru, un om sări în picioare imediat ce el intră în sală. Stătuse pe o bancă cu spatele la uşă, încălzindu-se la foc, şi răsturnă o oală cu bere când intendentul intră cu paşi mari, scăpându-i un geamăt de ruşine – fie din cauza neîndemânării, fie din cauza risipei de bere, Simon nu era sigur.

Vizitatorul său era un tânăr zvelt, aproape efeminat cu trăsături palide şi subţiri sub o căpiţă de păr de culoarea şobolanului. Faţa era ca tăiată din topor, dar fără nicio urmă de prefăcătorie sau şiretenie – era doar acel tip de faţă creată pentru un om slab care nu va fi niciodată soldat, ce nu va pleca niciodată să lupte, care îşi va petrece viaţa în siguranţa rurală a casei preotului, probabil necălătorind la mai mult de cincisprezece mile depărtare de oraşul său în întreaga sa viaţă. Faţa părea să i se înroşească sub privirea fixă a intendentului, nu de

frică, ci din cauza stingherelii că a răsturnat oala, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se strige la el, iar Simon îi zâmbi pentru a-i calma nervii întinşi la maxim. Când acesta zâmbi înapoi, Simon fu sigur că l-a recunoscut – era ceva la gura sa subţire, lipsită de culoare în timp ce i se întindea.

Unde mai văzuse faţa aceea înainte? Bineînţeles. Lucrase pentru Peter Clifford, preotul din Crediton. Era unul din grăjdarii lui, nu-i aşa? Simon se duse la bancă şi arătă tânărului că trebuie să se aşeze şi reflectă din nou asupra lui.

— Eşti Hubert, nu?

— Da, intendente. Sunt Hubert. Lucrez pentru Peter Clifford şi el m-a trimis să vă aduc vestea imediat ce a auzit.

— Despre ce e vorba? Spune-mi mesajul.

— Oh, domnule, este oribil! Un om a venit în dimineaţa asta devreme – Black, vânătorul – el locuieşte în partea aia şi se pare că a fost un foc noaptea trecută, devreme, la casa lui Harold Brewer. Locuinţa este dincolo de marginea satului Blackway, la sud de Crediton. Black a spus că oamenii au încercat să stingă focul, dar nu se puteau apropia din cauză că era prea fierbinte.

— Şi? De ce trebuia să mi se spună şi mie?

—Pentru că Brewer – omul care locuieşte acolo – a fost văzut înăuntru.

Capitolul 3

Era trecut de amiază când ajunse la micul sat Blackway, la vreo şapte mile spre sud şi vest de Crediton. Nu părea necesar să se grăbească, cu siguranţă vor fi mulţi oameni înjur – nu doar preotul, ci toţi sătenii şi, cu siguranţă, şi alţii. De câte ori era un dezastru, Simon era uimit de viteza dovedită de oamenii care veneau să caşte gura şi să se holbeze la nenorocul altuia, indiferent dacă era cauzat de un accident sau de răutatea unui vecin.

Semnele erau vizibile de la distanţă. în timp ce ajungea la vechea răscruce Weatherby unde drumul de la Crediton era întretăiat de poteca Moretonhampstead care ducea în jos spre Exeter^ deveni clar că nu era

prima persoană care trecuse pe acolo în acea zi. în zilele cele mai bune, poteca era desfundată, fiind un drum popular pentru călătorii care se duceau spre porturile de pe coastă. Acum, în după-amiaza asta, era mai rău ca oricând.

De obicei, pământul bătătorit cu urme adânci făcute de roţile căruţelor era destul de solid, dar acum, după atâtea luni de ploaie, era mocirlă. Noroiul se lipea de copitele calului său, clefăind în timp ce calul îşi elibera picioarele din pământul roşu-maroniu, încercând să meargă înainte. Numai trecerea unui mare număr de oameni putea să distrugă atât de repede suprafaţa fragilă. înjurând încet, Simon îşi îndreptă calul pe margine, unde iarba promitea tărie şi o oportunitate de a continua mai puţin stânjenit. Astfel, păşind cu grijă, înaintară încet spre cătun.

Blackway era un mic sătuc aşezat de o parte şi de alta a drumului din sud de parcă ar fi căzut acolo, aruncat ca o jucărie neglijată de unul din rasa veche a uriaşilor care se presupunea că locuise în zonă înainte de veni omul. Era un mănunchi de case întins pe ambele părţi ale drumului, nu casele lungi şi moderne ca cea a lui Simon cu structură de bârne, ci bordeie din chirpici sau lut. Intendentul îşi amintea locul bine – fusese aici recent în drumul său spre coastă pentru a vizita un negustor pentru afacerile lordului său – şi încerca, în timp ce călărea, să-şi aducă aminte de casa lui Harold Brewer.

Satul avea şapte sau opt proprietăţi, un han şi o bisericuţă slujită de un capelan trimis de Peter Clifford, care era paroh. în timp ce Simon îşi îndrepta gândurile spre ultima dată când călărise pe aici, îşi putea imagina cu uşurinţă aşezarea generală. Vânătorul, John Black, avea primul bordei la dreapta, o casă simplă cu o cameră mare ca toate celelalte, doar că era mai mică decât majoritatea. Black trăia ca un vânător, prinzând şi omorând propria hrană şi primind plată pentru distrugerea lupilor şi a altor dăunători din zonă. Era cunoscut pentru abilitatea sa de a urmări animalele mile întregi peste pustietăţile aride ale mlaştinilor, iar când de

Courtenay erau în zonă, adesea îl chemau în serviciul lor pentru a-i ajuta în găsirea vânatului. Cu felul lui de viaţă avea puţină nevoie sau chiar deloc de o casă mai mare, doar un loc destul de mare pentru soţia sa şi cei doi copii ai lor.

Dincolo de casa lui era hanul, primul din casele mai mari. Simon nu ştia cine locuieşte acolo, dar credea că fusese deţinut de Brewer în trecut.

Apoi erau casele principale din sat, cu cea a lui Brewer undeva în partea cea mai sudică, doar o casă aflându-se şi mai departe, după câte îşi amintea. Toate casele înconjurau mica suprafaţă a terenului comun, drumul curbându-se brusc ca meandrele unui râu – posibil din cauză că urma cursul râului Blackwater care curgea în jos spre Dartmoor.

în cel mai nordic punct al satului, unde se afla casa lui Black, pământul era acoperit de pădure deasă. Spre sud terenul se deschidea pentru a oferi o privelişte tocmai până spre Dartmoor, iar cătunul însuşi era un echilibru vesel de pădure şi teren deschis. Cele mai multe case erau la vest de râu, iar fâşiile de ogoare se întindeau spre est; un pod vechi din dale de piatră unea cele două maluri ale râului, trecând şi peste noul canal care ducea în râu. Dădea satului un aspect rural plăcut în timp ce Simon călărea dinspre nord, deşi fu impresionat de vederea marilor copaci care se îngrămădeau dinspre pădure în spatele caselor. I se părea că îl ameninţau în felul în care se înălţau deasupra locuinţelor omeneşti.

De la o jumătate de milă depărtare, Simon putea vedea stâlpul înalt de fum care plutea deasupra peisajului înconjurător şi imediat fu conştient de mirosul de ars, duhoarea îndesindu-se odată cu apropierea lui de sat.

Părea scandalos ca un cătun atât de liniştit şi paşnic să fi fost profanat de foc, dar era, aşa cum Simon bine ştia, un lucru comun. Vechile case nu aveau hornuri care să îndrepte fumul şi scânteile de paiele de pe acoperiş, ei se bazau pe înălţimea acoperişului pentru protecţie. Dacă toţi ar fi avut hornuri, numărul de incendii s-ar fi redus

dramatic, deoarece scânteile ar fi căzut pe paiele ude din exterior. Aşa cum era acum, punctele strălucitoare care săreau din foc erau purtate în streaşină, unde adesea se aşezau. Câteodată făceau ca paiele uscate din interior să ia foc. Şi când se întâmpla, singurul lucru pe care oamenii puteau să-l facă era să iasă afară şi să spere că apa aruncată pe acoperiş ar putea salva partea principală a casei.

Călărind spre centrul satului, Simon putu să vadă că era deja prea târziu pentru casa asta. Pentru a ajunge acolo trebui să călărească dincolo de han^ apoi să urmeze la stânga drumul care se întindea leneş spre mlaştini. În timp ce urma drumul prin sat şi se întoarse spre sud, casa deveni vizibilă, iar el se opri nemişcat în timp ce privea tabloul şocant care îi apăru în faţă.

Clădirea veche era aproape complet distrusă. Acoperişul dispăruse, probabil căzuse când flăcările deveniseră prea fierbinţi, sau cel puţin aşa presupunea. Zidul de pe lateral era încă vizibil, dar capătul îndepărtat al casei, capătul cel mai departe de drum căzuse şi luase o mare parte şi din zidul lateral cu el. Chiar şi Simon, care ştia puţine despre clădiri, putea vedea că paguba era ireparabilă.

Dădu pinteni calului într-un mers agale şi continuă până la casă. în jur zăcea o pătură de funingine, suprinzător de groasă sub picior. Din experienţa lui Simon, chiar şi cele mai fierbinţi focuri produceau mult mai puţină cenuşă şi gânditor luă aminte la teren în timp ce călărea înainte, întrebându-se ce ar putea produce un strat aşa de gros, când se auzi strigat. Uitându-se în sus îl văzu pe vechiul său prieten, Peter Clifford stând cu un mic grup nu prea departe de ceea ce fusese uşa principală.

Peter stătea şi vorbea cu câţiva dintre localnici, pe unul din ei Simon recunoscându-l imediat ca fiind Black, vânătorul. Pe ceilalţi nu-i mai întâlnise, se gândi el, şi presupuse că erau localnicii din cătun. Judecând după numărul oamenilor care se plimbau prin zonă, asta îi făcea oarecum unici: micul cătun nu putea conţine nici

jumătate din oamenii care căscau gura şi se holbau la clădirea dărâmată.

Spre dezgustul lui Simon, era aproape o atmosferă de bâlci în sat, de parcă focul ar fi fost pus ca într-o celebrare inaugurală, o vâlvătaie veselă pentru începerea festivităţilor. Erau oameni de toate felurile care stăteau şi se uitau la casa distrusă, fascinaţi de priveliştea zidurilor rămase în picioare precum colţii unei bestii imense. Putea vedea o familie pe care o ştia din Crediton, un negustor şi soţia lui împreună cu tânărul lor fiu, arătând şi vorbind în timp ce fiul lor chicotea şi se juca, de parcă acesta ar fi fost doar un alt loc făcut pentru amuzamentul lui şi nu scena unei morţi recente. Pufnind dezgustat, Simon descălecă şi se îndreptă cu paşi mari spre preot.

— Bună, Peter. Ce s-a întâmplat?

Parohul bisericii din Crediton era un bărbat subţire şi ascetic, peste patruzeci de ani. Era îmbrăcat neoficial cu o tunică uşoară care îi venea până la genunchi, cu pantaloni strânşi pe picior din lână groasă pe dedesubt. Ochii săi întunecaţi străluceau de inteligenţă pe faţa palidă, iar pielea îi era moale şi palidă din cauza orelor petrecute înăuntru citind şi scriind. Părul pe care Simon şi-l amintea ca fiind un roşu deschis se schimbase într-un galben pai decolorat, iar faţa era istovită, dar nu de griji – liniile care o crestau nu erau cauzate de grijă sau frică, ci de prea mult râset şi desfătare în viaţă. Liniile de la ochi, riduri adânci, toate proveneau de la veselie. Acum se încreţeau de bucuria produsă la vederea din nou a prietenului său.

— Simon! îşi întinse mâna. Mă bucur să te văd. Vino, sper că ştii de ce ai fost chemat aici.

Intendentul încuviinţă.

— Cred că era un om înăuntru când a pornit totul.

—Da – acesta era John Black, vânătorul – am văzut focul când veneam de la muncă noaptea trecută. Locul deja ardea bine când am ajuns.

Stătea ferm pe picioare, un om mic şi îndesat, încrezător şi sigur pe sine. Trupul slab şi musculos arăta de parcă ar fi fost în stare să urmărească un animal dintr-

un capăt în altul al regatului pe jos, iar supleţea mişcărilor lui îi amintea lui Simon de un lup, de parcă în vânarea sălbaticelor creaturi s-ar fi molipsit un pic cu obiceiurile lor şi acestea ar fi intrat în el. Faţa îi era pătrată, plată şi indiferentă, fermă ca o lespede de granit, iar ochii îi străluceau întunecaţi. Deasupra sprâncenelor groase care formau o linie continuă de-a lungul frunţii, părul său era de un negru intens, aproape corbiu, şi atârna în şuviţe lungi în jurul feţei serioase.

—De ce ai crezut că Brewer era înăuntru? întrebă Simon.

—Nu de la început. Am crezut că era în altă parte. Dar când am vrut să stingem focul şi am reuşit să vedem înăuntru, am observat corpul. E încă în patul lui.

Fără să vrea, Simon se uită la clădire, aşteptând parcă să vadă o siluetă ridicându-se din ea. Se încruntă la închipuirea sa superstiţioasă şi se concentră din nou la mărturia vânătorului.

—Imediat ce am văzut asta, le-am spus celorlalţi să continue să stingă flăcările şi m-am dus să-l chem pe paroh.

Simon încuviinţă dus pe gânduri şi se uită la preot.

—Da, John a venit chiar în zori, iar când am auzit ce s-a întâmplat l-am trimis pe Hubert să te aducă. Am venit imediat aici să văd dacă pot ajuta cu ceva. Când am ajuns, flăcările erau stinse. Aşteptam să se răcească locul pentru a putea intra în casă şi a lua cadavrul bietului om.

—Cât crezi că mai durează până intrăm? spuse Simon, uitându-se la dărâmături.

Black se întoarse pentru a-i urmări privirea.

— Cred că va mai dura puţin. Un om e mort – nu e nevoie să riscăm alte vieţi pentru a-i lua leşul. Putem să şi plecăm, până când vom fi siguri că suntem în siguranţă.

încuviinţând din nou, Simon începu să se mişte spre casă pentru a se putea uita mai bine. Funinginea şi cenuşa de sub picioarele sale păreau moi şi pufoase, nu tari şi rigide ca cenuşa din focul său de acasă. Ce ar fi putut produce resturile acestea moi ca zăpada? Erau

acolo câţiva oameni care stăteau şi căscau gura aproape de ziduri, iar Simon trebui să împingă pe câţiva din calea lui, încruntându-se la ei când aceştia murmurau înfuriaţi. Ignorându-le nemulţumirea, merse până la uşa din faţă şi aruncă o privire înăuntru.

Uşa era carbonizată şi spartă, atârnând la întâmplare din balamaua de jos. înăuntru, dărâmăturile erau încă fierbinţi, putea simţi cărbunii dogoritori încălzindu-i faţa, la fel de calzi ca soarele de vară. La început fu greu să deosebească ceva, interiorul părea un amestec de gri sau negru cu diferite nuanţe de jur împrejur, nimic diferenţiind o grămadă de alta. Căpriorii din acoperiş probabil se prăbuşiseră cu forţă, se gândi el. Dacă cineva era dedesubt, nu ar fi avut nicio şansă de supravieţuire când greutatea imensă a căzut. Putea vedea grinda masivă zăcând acolo unde căzuse de-a latul podelei, cu un capăt încă sprijinit de zid, iar celălalt la pământ. Deodată, înainte de a putea evita, o rafală bruscă de vânt îi suflă aer din cameră direct în faţă. Prins pe nepregătite, înainte de a se gândi să o evite, inhală duhoarea.

Vântul era murdar, cărând mirosul groaznic al morţii aproape ca o masă fizică, solidă, dar asta nu era tot. Nu era doar a reamintire nazală a leşului din interior care îi rămase în gât şi îi făcu ochii să lăcrimeze, era baliga arsă, resturile de excremente ale animalelor care locuiseră în casă cu Brewer, mizeria de zeci de ani care, acum supuse focului, păreau să se prindă de plămâni cu tentacule invizibile şi otrăvitoare ale unei răutăţi amare. Sufocându-se, se întoarse şi tuşi, începând să vomite.

Nu mai putu suporta şi, întorcându-se, se poticni, înecându-se, înapoi unde aşteptau ceilalţi.

— Groaznic, nu-i aşa? spuse Black pe un ton normal, rânjind, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

încă tuşind, Simon îl privi încruntat înainte de a-şi curăţa gâtul şi a scuipa, încercând să scape de senzaţia vâscoasă. Chiar atunci când scuipa cu venin apăru Baldwin Furnshill.

Acesta sosi pe un cal sur mare, cu Edgar ca de obicei pe urmele lui, îmbrăcat cu o tunică albă cu blazonul său pe piept., pe care, chiar şi de la această distanţă, Simon putea recunoaşte blazonul familiei de Courtenay. Cavalerul purta cizme din piele moale în picioare şi părea că îşi lăsase armura şi armele pentru o zi, deşi purta pumnalul, un cuţit lung, cu lamă îngustă folosit pentru uciderea răniţilor pe câmpul de luptă.

Văzând micul grup de oameni, Baldwin îi dădu pinteni calului şi merse agale spre ei, cu sprâncenele ridicate un pic la vederea unui nou val de tuse care-l cuprinse pe intendent. Ceilalţi oameni, putea vedea, erau încruntaţi şi mohorâţi. Zâmbind la preot şi la vânător, înclină din cap politicos:

—Salutare, prieteni, apoi se întoarse cu un zâmbet perplex spre intendent.

— Şi tu ai venit să căşti gura, Baldwin? întrebă Simon, uitându-se chiorâş la cavaler. Chiar toată lumea din jur avea de gând să vină şi să se uite? Părea deprimant că până şi noul său prieten arăta tendinţe morbide.

—Nu, Simon. Noi călăream şi am vrut să văd dacă oamenii de aici au nevoie de ajutor. Pământul acesta aparţine moşiei mele. Ochii îi străluceau întunecat de parcă era gata să se simtă jignit de atitudinea lui Simon, dar apoi, în timp ce se uită împrejur, văzu oamenii care stăteau, arătau şi discutau, păru să înţeleagă sentimentele lui Simon şi zâmbi fals. Ţi-am spus că voiam să mă interesez de aproape despre ţăranii mei, nu-i aşa? Ce ştii de oamenii care locuiau aici?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, doar unul a murit! Din câte ştim, e încă înăuntru. E prea fierbinte să-l aducem afară, spuse Peter. Tristă situaţia, nu-i aşa? Sigur săracii au parte de destule nenorociri şi fără a fi arşi în patul lor?

— Nu era chiar aşa de sărac, spuse Black, cu un zâmbet uşor ironic pe buze, în timp ce Baldwin descălecă şi aruncă frâiele calului lui Edgar.

— Nu? Peter păru surprins, cu o încruntătură uşoară pe faţă în timp ce se uita la vânător.

— Ei, bine, da. Era întotdeauna strâmtorat când cineva voia bani sau pomană, sau cel puţin aşa zicea el. Oamenii de aici mereu se întrebau cum de reuşea să îşi cumpere bere, cum îşi permitea o pereche de boi, cum reuşea să-şi răscumpere dreptul de a-şi îndeplini datoriile de şerb atunci când voia.

— Ce vrei să spui? întrebă Simon. Adică era un hoţ sau ceva asemănător.

Vânătorul râse scurt.

— Oh, nu. Nu cred. Nu, cred că vechea bârfa este adevărată. Cred că a făcut o mulţime de bani când a luptat în războaiele de acum douăzeci şi cinci de ani şi a fost în stare să-şi ducă traiul de atunci. Povestea spune că avea o cutie de metal plină cu aur sub podea, acolo, spuse el îndreptând un deget spre casa dărâmată. Va fi greu să ţineţi oamenii la distanţă până când nu va fi săpată toată podeaua. Şi chiar şi atunci, dacă nu se va găsi nimic, oamenii vor săpa pe tot pământul lui.

Baldwin se încruntă la el.

—Nu se va întâmpla aşa ceva dacă intervin eu. Simon, vrei să pun un om sau doi de pază până când vom afla dacă sunt bani pe aici? Trebuie să ne asigurăm că sunt recuperaţi pentru rudele acestui om. Ştim cumva dacă a avut vreo rudă? Să înţeleg că era singur în casă, după câte ne dăm seama?

Se uită la Peter, dar preotul de abia zâmbi şi ridică din umeri, privind fix la vânător. Era clar că acest cavaler nu ştia nimic de viaţa personală a mortului.

—Era singur când am ajuns aici, spuse Black, apoi îşi lăsă colţurile gurii în jos, scoţând buza inferioară în afară, într-un efort de a-şi aminti. încruntându-se la încălţările sale, spuse:

— Parcă îmi aduc aminte de cineva spunând că are un fiu în Exeter. Am să văd dacă a mai auzit cineva despre băiat.

— Da, ocupă-te de asta, Black, spuse Simon.

Cavalerul se uita la vânător meditativ.

— Tu ai văzut primul focul?

— Da, domnule. Vânătorul părea că era gata să arate cavalerului respectul cuvenit, tratându-l ca pe un superior, în timp ce evident la intendent şi la preot se uita ca la egali – poate, Simon nu se putea abţine să se gândească, deoarece ca vânător avea propriile reguli şi deprinderi misterioase. Dar un cavaler era diferit. Cavalerul nu era deţinător de secrete, nu era slujitorul unor cunoştinţe ascunse. Cavalerul era creatura cea mai lumească: dacă dorea ceva, pur şi simplu lua. Şi, dacă era întrebat cu ce drept lua acel lucru, orice cavaler, orice membru al vechilor familii nomande, îşi scotea sabia şi spunea — Acesta este dreptul meu. Cu această sabie, stăpânii mei au cucerit acest pământ. Cu această sabie voi lua ceea ce vreau. Cu această sabie voi păstra ceea ce doresc. Simon oftă şi se concentră la conversaţie.

Baldwin zâmbea pe jumătate la vânător acum, o uşoară încreţire a frunţii arătând că se gândea, dar fără să se îndoiască de adevărul celor spuse de Black, despre ce se petrecuse în noapte dinainte. în timp ce vânătorul se apropia de sfârşitul poveştii, Baldwin părea că se retrage în sine. îşi înfăşură o mână în jurul pieptului, lăsându-şi bărbia pe palma celeilalte mâini şi se uita la vânător cu o sprânceană ridicată de parcă unele părţi ale poveştii i se păreau ciudate. Black se bâlbâi, simţind cu siguranţă îndoiala care emana de la cavalerul înalt şi întunecat, şi păru să termine într-o notă defensivă, aproape de parcă l-ar fi provocat pe cavaler să-l numească mincinos.

Când în sfârşit termină, micul grup stătu tăcut pentru moment, de parcă ar fi fost conştienţi de provocarea tăcută, deşi niciunul din ei nu era sigur cine şi de ce a făcut-o. Baldwin fu cel care întrerupse tăcerea, vorbind încet şi gânditor.

— Foarte bine. Deci prima dată ai văzut focul undeva după miezul nopţii, spui tu.

— Da, răspunse vânătorul încet, gândindu-se. Da, cred că atunci era. Puneam capcane în jos la marginea mlaştinilor şi aranjasem vreo douăzeci. Nu am plecat

decât după ce s-a întunecat, deci cred că era după miezul nopţii când m-am întors.

Cavalerul se gândi, uitându-se în pământ la picioarele sale.

— Deci te-ai întors... din care direcţie te-ai fi întors?

Arătând în sus drumul, departe de sat, Black spuse.

— Acolo. De la mlaştini, aşa cum am zis.

— Deci la cine te-ai dus prima dată? Pentru a da alarma, adică. La cine te-ai dus primul?

Black îşi îndreptă bărbia în aceeaşi direcţie, spre mlaştini.

—Roger Ulton. Am venit roată pe câmp şi am văzut focul de aici – nu avea niciun sens să vin tot drumul spre sat şi apoi să trimit pe cineva să-l aducă mai târziu. Casa lui era cea mai aproape, aşa că m-am dus la ea şi am bătut la uşă.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? Ochii calmi erau fixaţi hotărât pe faţa vânătorului.

— Apoi? Am venit în sat, bineînţeles. Am lovit în uşi şi i-am trezit pe toţi ca să mă ajute să sting focul.

Intendentul încuviinţă. Oamenii s-ar fi grăbit să ajute, dornici să stingă focul înainte ca vântul să poarte scânteile spre casele lor şi să le pună bunurile în pericol. Baldwin păru să fie şi el de acord, întor- cându-se şi uitându-se la clădirea care încă fumega atât de aproape, cu braţele încrucişate pe piept. Ca şi cum ar fi fost concediat, Black se uită de la unul la altul înainte de a se îndepărta uşor, ducându-se să vorbească cu un mic grup de săteni.

Baldwin oftă şi lovi cu piciorul o piatră din apropiere.

—Trist, nu-i aşa. Un om acasă şi probabil adormit. Să mori aşa! Doamne! Sper că nu a suferit prea mult. Oftă, simţind o ciudată părere de rău pentru moartea acestui om, cineva pe care nu-l întâlnise vreodată. Gândindu-se înapoi, îşi aminti de celelalte cadavre arse şi înnegrite pe care le văzuse şi oftă din nou, rememorând figurile con- torsionate şi chinuite, felul în care ele mereu păreau că se luptă cu moartea, încercând să supravieţuiască. Nu era modul în care voia să moară.

—Da, oricum, sunt sigur că e fericit acolo unde s-a dus acum, spuse Simon cu respect. Odihnească-se în pace!

Fu surprins să vadă o zvâcnire ironică a sprâncenei cavalerului în timp ce acesta aruncă o privire rapidă intendentelui, de parcă s-ar fi îndoit, iar această realizare îl şocă pe intendent. Se poate să fie un laic, un războinic, dar asta nu era scuză pentru blasfemie! Uitându-se înapoi la cavaler, fu uimit să vadă o grimasă de stingherealã de parcă şi-ar fi dat seama că gândurile i-au fost ghicite de Simon şi ar fi vrut să îşi ceară iertare. Păru să ridice uşor din umeri, cu un rânjet, de parcă ar fi spus: „Scuze, sunt cavaler – la ce te aşteptai?”

Peter Clifford nu păru să observe comunicarea lor tăcută.

— Deci, Baldwin, presupun că vrei să iei cel mai bun animal din cireada lui Baldwin?

— Ce? El se întoarse, evident, plin de confuzie.

— Animalul. Tributul. Acest pământ îţi aparţine; a fost şerbul tău. Poţi să îţi alegi cel mai bun animal, aşa cum şi eu îl voi alege pe următorul cel mai bun pentru înmormântare. De ce? Nu ştii despre taxele mortuare?

Cavalerul stătu, uitându-se la preot cu o uimire absolută întipărită pe faţă.

— I-au supravieţuit vitele? spuse în sfârşit.

— Da, normal. Acum sunt toate împrăştiate pe aici – sătenii le-au adunat după ce au stins focul.

întorcându-se spre rămăşiţele arse, Baldwin spuse:

— Voi mai arunca o privire în jurul casei când se va mai răci, şi fără să mai adauge ceva se duse mai încolo să vorbească cu slujitorul său.

Simon îl privi cum se îndepărtează şi se întrebă ce a vrut Baldwin să spună prin ultimele vorbe. Apoi, întorcându-se spre ruinele fume- gânde cu faţa îngrijorată, nu putu să nu simtă un fior bruc, a unei frici îngheţate. De ce avea sentimentul că Baldwin era suspicios în privinţa acestui aparent accident?

Capitolul 4

Au mai trecut două ore până să intre în dărâmăturile negre şi fume- gânde. Black mergea înainte, un grup mic de localnici îl urma, cu cârpe legate la guri pentru a se păzi de praf, iar Simon, preotul şi cavalerul aşteptând în prag, unde îi puteau vedea pe oameni înăuntru.

Corpul fu uşor de găsit. Nu fusese lovit de grinda grea de stejar care căzuse din acoperiş, ci stătea întins pe resturile saltelei de paie care fusese patul omului, lângă cel mai îndepărtat zid. La început Simon putu să vadă puţin – ceaţa din cauza căldurii distorsiona vederea, norişori gri de fum se ridicau ici şi colo din cărbunii încinşi, chiar şi grinda cu acumulările ei de resturi arse blocau scena cu masa sa solidă, părând neafectată de flăcările care distruseseră casa din jurul ei. Prin tot dezastrul şi dezolarea aceasta, micul grup al lui Black mergea cu încredere, de-a lungul grinzii, aplecându-se acolo unde capătul ei stătea încă susţinut de perete şi mergând de-a lungul ei până unde zăcea salteau simplă.

Simon putea auzi murmurul lor în timp ce se apropiau, un blestem de dezgust, o chemare în ajutor. Nu putu să nu se gândească ce prostesc era totul. Pereţii din dreapta lui se prăbuşiseră, acum erau doar un morman de resturi. Oamenii nu aveau nevoie să intre pe uşă, prin această gaură veche ce fusese construită acum zeci de ani. De ce s-au dus pe acolo? Din politeţe? Era un semn de respect pentru leş că foloseau doar uşa pentru invitaţi, de parcă în felul ăsta i-ar fi primit aprobarea? Sau era vorba doar de obişnuinţă, că mergeau pe acolo unde ştiau că există o intrare, de parcă minţile lor nu ar fi putut accepta faptul că întreaga casă se schimbase?

Alături de el stătea Baldwin care-şi rodea mustaţa şi se încrunta. Când îi aruncă o privire, Simon fu surprins că ochii săi nu erau ca ai lui sau ai lui Clifford, îndreptaţi spre oamenii dinăuntru, ci se uitau spre uşa masivă din cealaltă parte a casei, ieşirea pentru boi.

Părea uimit de ceva, se gândi Simon. Observându-i privirea, Baldwin rânji stingherit.

— Mereu mă uit după vreo problemă. Cred că e parte a naturii mele, spuse el şi se întoarse să privească grupul dinăuntru.

Dar Simon nu putu să nu observe că din când în când ochii i se îndreptau din nou spre acea intrare, de parcă ar fi fost atraşi fără voie.

Bărbaţilor parcă le lua un veac să aducă afară cadravrul. îl înfa- şurară într-o pătură veche, apoi cu câte un om la fiecare capăt, îl ridicară şi urmară acelaşi circuit sinuos înapoi spre uşă. Trebuiau să ţină pătura drept pentru a nu atinge cărbunii încinşi din jur, iar forţa necesară era în mod evident mare, făcându-i pe oameni să se aplece departe de greutate şi de fiecare din ceilalţi în timp ce se străduiau să iasă din dărâmături, împiedicându-se la fiecare pas. Avură dificultăţi când se aplecară pe sub grindă, ajungând în final la o înţelegere prin care un om trecu primul – era oare Black? – apoi altul, fiecare om din colţul său aplecându-se singur şi făcându-şi loc pe dedesubt înainte de a se ridica în picioare şi a-şi aştepta tovarăşul. Apoi, în cele din urmă, înaintară spre intrare, iar ceilalţi se dădură în spate pentru a le face loc să treacă, aruncând pătura cu rămăşiţe cu o grabă lipsită de respect, în timp ce-şi smulgeau cârpele de la gură, pentru a putea respira aerul dulce din nou, departe de duhoarea şi praful dinăuntru. Cadavrul se rostogoli din linţoliul său pentru a zace pe spate la un picior sau două de oamenii care aşteptau.

— El e, spuse Black înainte de a se împletici, îndepărtându-se tuşind.

La vederea cadravrului, Simon nu se putu abţine să tresară dezgustat şi să facă un pas scurt înapoi. Apoi, devenind conştient de rugăciunile murmurate ale lui Clifford, se simţi ruşinat şi se uită mai îndeaproape.

Leşul înnegrit şi distrus părea al unui om bine proporţionat, lat în umeri şi destul de înalt. Hainele îi erau arse sau aşa păreau, iar corpul era rigid şi fix, ca lutul scos din cuptor. Dar intendentul tresări şi trebui să

se întoarcă de la priveliştea feţei, respirând adânc pentru a-şi înfrâna pornirea de a vomita.

Baldwin rânji când îl văzu pe Simon răsucindu-se. Era normal la vederea victimelor flăcărilor, ştia, doar nu era prima dată când cavalerul văzuse trupuri distruse şi arse, şi se uita în jos, observând poziţia membrelor cu o detaşare impersonală. Dar când studie faţa, interesul i se aprinse. Unde ar fi trebuit să vadă durere agonizantă în trăsăturile schimonosite, nu părea a fi aşa ceva.

Uimit, se uită la trup pentru un moment, apoi se uită în sus la casă. Apoi, precum ogarul după un miros, încordat şi nerăbdător, se duse spre uşă, lăsându-i pe Clifford şi pe Simon să se uite după el suprinşi.

Mergând rapid, cavalerul intră pe uşă şi, ţinând o mânecă la nas şi gură, se duse în mijlocul casei distruse, uitându-se cu ochii mijiţi la grindă şi la resturile din jur. Ceva nu era în regulă, era sigur. Celelalte corpuri pe care le văzuse după un foc arătau semne că se luptaseră pentru viaţă, că încercaseră cu disperare să supravieţuiască – Brewer n-o făcuse.

Stătea şi se uita încruntat la uşa dinspre animale, unde lemnul, la acel capăt de clădire aproape neatins de flăcări, era plin de semnele făcute de coarnele şi copitele boilor înfricoşaţi. Apoi lovi în pământ cu piciorul de câteva ori şi se ghemui, uitându-se cu atenţie la ceva din mizeria de pe podea, înainte de a se ridica şi de a părăsi camera încă o dată, tuşind.

în timp ce cavalerul părăsea grupul, plecarea lui îl făcuse pe Simon să se întoarcă şi să se uite, iar acest semn că altcineva era relativ neafectat îl determină să-şi asume responsabilitatea cu mai multă demnitate decât o făcuse până acum. îndreptându-şi umerii, se forţă să se uite iar în jos. Spre supriza sa, acum, după şocul iniţial, se trezi că era mai puţin oripilat şi se putea uita la cadavru cu mai mult sânge rece. Cel puţin, simţea el, omul nu avea semne aparente de durere, Mâinile, putea vedea, i se odihneau pe lângă el, nu împietrite într-o încercare de a se pune la adăpost, picioarele erau mai degrabă drepte decât contorsionate într-un efort de a se

târî. Parcă omul murise liniştit în somn. Simon putea simţi o tristeţe, o empatie trecătoare pentru sfârşitul singuratic al acestui om, dar nimic mai mult. Apoi realiză – de ce acest om nu şi-a dat seama de pericol, nu s-a trezit şi nu a încercat să scape? Cu siguranţă nu putuse să doarmă tot timpul. Sprânceana i se încruntă la acest gând.

Forma înnegrită păru să nu fi înfricoşat nici pe Baldwin. El se întoarse şi stătea, cu braţele în şold, uitându-se la cadavru de parcă l-ar fi provocat să se certe cu el. Interesat, Black se apropie de grup şi se uită la cadavru, apoi la oamenii care îl înconjurau. îl văzu pe Baldwin prinzând-i privirea lui Simon.

— Pare foarte relaxat, nu? spuse cavalerul. Nu era o întrebare, era o afirmaţie plată, seacă, care nu cerea răspuns, iar Black îl văzu pe Simon uitându-se înapoi şi încuviinţând gânditor.

Clifford se uită de la unul la altul cu o încruntătură de uşoară nerăbdare.

— Ce vrei să spui? Sigur că e relaxat. A murit în somn, presupun. Fumul a ajuns la el în timp ce dormea.

Baldwin îşi păstră privirea spre el în timp ce spuse:

— Black?'

Vânătorul mormăi. Şi el se încruntă, întrebându-se unde voia să ajungă cavalerul.

— Black, continuă Baldwin, câţi din boii acestui om au murit cu
el?

— Niciunul, domnule. Toţi opt au ieşit afară.

—Şi? spuse Clifford uitându-se de la cavaler la intendent. Şi ce dacă? Eu nu...

— Dar celelalte animale?

— Nu. Toate au ieşit.

—Dacă au ieşit, înseamnă că au fost speriate de flăcări, spuse Baldwin anume. Cred că ai auzit zgomotul pe care îl fac boii când se sperie. Nu ai fi putut dormi, nu-i aşa?

Simon îndrăzni să facă o observaţie.

— Poate a fost copleşit de fum, poate...

—Ei, hai, acum! dinţii cavalerului se arătară scurt într-un rânjet alb. Animalele ar fi fost înfricoşate de la primul semn de flăcări. N-ar fi dormit până când toată casa ar fi ars, s-ar fi trezit imediat ce focul ar fi început. Dacă au făcut asta, omul ar fi fost trezit de ele – dormea cu ele totuşi.

Preotul, încruntându-se, stătea scuturându-şi capul.

— Totuşi, nu prea...

—E evident – sau e pentru mine, cel puţin, spuse Baldwin, serios dintr-o dată. Cred că era mort înainte de a începe focul. Cred că a fost ucis, iar focul aprins pentru a acoperi crima. Black putu să vadă că Simon primise acest anunţ cel mai calm. în timp ce ceilalţi priveau cu uimire, intendentul reflecta, uitându-se în sus la cavaler, apoi la clădire, apoi scărpinându-se în cap şi încruntându-se în pământ.

— Deci ce sugerezi să facem, Sir Baldwin? întrebă Clifford, consternarea ascuţindu-i tonul vocii.

Baldwin aruncă o privire scurtă lui Simon.

— E treaba intendentului, nu?

— Dar nu pot să îmi dau seama cum putem afla că era deja mort! spuse Simon iritat. Nu fără cineva care să-l fi văzut când... Vocea i se stinse. Ar fi putut vedea cineva ceva? Doamne! Tocmai i se dădu această slujbă – iar acum acest cavaler deja gândea că a dat de o crimă! împingându-şi gândurile înapoi spre problema de acum, spuse meditativ:

— Nici nu ştim dacă a fost omorât. Ar fi putut fi un accident?

— Nu cred, spuse Baldwin gânditor. Imediat ce focul ar fi început, boii s-ar fi panicat, cred că e limpede. Dacă ar fi fost adormit, acel zgomot l-ar fi trezit destul de repede, deci nu ar fi fost găsit în pat. L-am fi găsit în apropierea ieşirii, sau cel puţin în drum spre una din ele. Nu văd motivul pentru care s-ar fi dus înapoi în patul său după ce ar fi realizat că există un incendiu – acest lucru cu siguranţă este de neconceput. Deci nu a putut fi trezit de boi. Şi dacă nu a fost, cu siguranţă trebuie să fi fost deja mort. Refuz să cred că un om ar dormi atât de

adânc, încât opt boii călcându-se în picioare alături nu l-ar fi trezit.

— Chiar şi aşa, domnule, nu putem pur şi simplu să afirmăm acest lucru. Cum am putea fi siguri? spuse moale Clifford.

—Există un alt lucru care mă face suspicios, spuse cavalerul. Când te duci la culcare, ce faci cu focul?

Simon ridică din umeri.

—Ei bine, zăgăzuieşti focul. Te asiguri că sunt destule lemne pentru a arde liniştit peste noapte.

—Exact. Pui buşteni pe el pentru a-l păstra peste noapte aprins. Focul lui Brewer părea prea scăzut. Arăta de parcă nu ar fi fost atins de dimineaţă. Asta ar părea că nu şi-l pregătise pentru noapte, dar şi că e greu de crezut că vreo scânteie ar fi atins tavanul. Focul era prea slab. Sunt sigur că a fost ucis. întrebarea e: cine a făcut-o?

Se duseră toţi la han şi se aşezară pe băncile din faţă în timp ce aşteptau să li se aducă mâncarea. De acolo puteau vedea în ambele direcţii de-a lungul drumului, la sud şi vest spre carcasa arsă a casei lui Brewer, şi la nord şi est spre casa lui Black. în faţa lor, drumul forma o graniţă roşie şi noroioasă spre micile fâşii ale ogoarelor de dincolo, unde familiile cătunului îşi îngrijeau recoltele în acele zile în care nu munceau pe câmpurile deţinute de moşier.

Soarele era trecut de zenit, măturând uşor de-a latul cerului care, în sfârşit, era în mod miraculos fără nori. Strălucirea sa lumina priveliştea cu o splendoare domoală. în faţa lor, de cealaltă parte a drumului, era canalul, iar dincolo de el era râul cu plăcile din pietre late ale podului care le traversa pe amândouă, şi dincolo de margine erau fâşiile.

Păreau că sunt create pentru a ajuta hanul dându-i un aspect plăcut. Se răspândeau ca nişte raze cu clădirea hanului în mijlocul lor, iar culorile – roşu delicat al pământului, alb-gălbuiul recoltelor copate, verdele ierbii – păreau să mărească natura rurală a tabloului. Dincolo, copacii preluau controlul. Stejarii şi fagii înalţi, ulmii şi sicomorii dominau întreaga zonă, furişându-se cu o

uşurinţă indiferentă până la marginea satului. „Cât, se întrebă Simon, cât va mai dura până aceşti copaci vor fi doborâţi, iar fâşiile de ogoare se vor întinde mai departe în pădure? Cât va mai dura până noi defrişări vor împinge copacii pentru ca aceşti săraci să aibă mai mult teren pentru cultivat, să aibă mai multă mâncare şi să nu mai fie dependenţi de atât de puţin?" Dar, uitându-se la inelul de trunchiuri, se întrebă dacă vor fi împinşi vreodată mai în spate. Păreau atât de solizi, prea masivi pentru ca oamenii bicisnici să-i doboare.

Chiar de nu voia, Black fuse de acord să li se alăture, iar acum stătea între Simon şi preot, în timp ce Baldwin avea un scăunel, pe care stătea în faţa lor. Edgar stătea la mică distanţă ca de obicei, cu ochii atenţi asupra oamenilor care stăteau cu stăpânul lui.

— De fapt, e foarte simplu, spusese Baldwin. Doar vorbim cu oamenii care au fost ieri aici şi încercăm să vedem cine avea motiv să-l omoare pe acest... acest Brewer.

— Dar sunt o mulţime de oameni aici, domnule, protestă Simon. Doar nu vrei să vorbeşti cu toţi, nu?

— Ba da. Vocea sa nu admitea compromis. Trebuie. Dacă am dreptate, un om a fost ucis. îi datorăm cel puţin să aflăm de ce a fost ucis. Black? i se adresă vânătorului. Black, ai idee pentru ce ar vrea cineva să ucidă pe acest om? Există cineva în sat care l-ar fi urât îndestul încât să-l omoare?

— Nu, din câte ştiu eu. Nu, acesta a fost dintotdeauna un cătun liniştit. Pare de necrezut ca Brewer să fi fost ucis.

Baldwin luă o înghiţitură lungă din berea sa şi, cu grijă, îşi aşeză cana pe pământ lângă el înainte de a se apleca înainte, cu mâinile unite şi atârnând între picioarele-i desfăcute, cu ochii ţintă spre Black.

— Spune-mi despre oamenii din sat. Câte familii sunt?

— Şapte. Şapte familii în şapte case. Sigur, sunt şi câţiva fii adulţi în vre două din ele. Thomas are doi fii destul de mari să-şi aibă propria casă, la fel şi Ulric.

— înţeleg. Povesteşte-mi despre acest Brewer. Ce fel de om era?

Black aruncă o privire la preot, care murmură uşor:

— Nu te îngrijora, fiule. Doar spune-i adevărul.

— Nu prea era plăcut de ceilalţi.

— De ce? întrebă cavalerul.

— Ei bine, avea câţiva acri de teren. Avea opt boi. Asta îi făcea pe fermieri invidioşi. Şi mereu exista zvonul că are mulţi bani în ladă, ascunşi. Nu părea drept. Fiecare de aici munceşte din greu pentru a trăi, cultivându-şi ogoarele, împrumutând ce aveau nevoie de la vecini şi muncind pe terenurile moşierului când era timpul, dar Brewer părea să supravieţuiască singur. îl plătea pe intendent că să nu muncească deloc pe pământul lordului. Lordul – adică fratele dumneavoastră, Sir Baldwin – îl lăsa să defrişeze alte porţiuni de pădure. îşi permitea să ia pământ din pădure şi să plătească oamenii care să-l cureţe, aşa că tot timpul avea din ce în ce mai mulţi bani. Mereu lua din ce în ce mai mult pământ şi avea recolte din ce în ce mai bogate. îi făcea pe oameni invidioşi. Când îşi dădu seama cât de mult a vorbit, tăcu, uitându-se în pământ.

Fu salvat de hangiul care venea cu mâncarea lor. Pe o tavă grea de lemn erau castroane de lut, câte unul pentru fiecare. Pe fundul fiecărui castron era o bucată mare de pâine şi deasupra întinsă o tocană groasă.

După câteva minute, Baldwin se încruntă la Black din nou ca lovit de un gând.

— Dar fiul omului? Ai zis ceva de un băiat în Exeter.

Vânătorul adulmecă mâncarea, vârând o lingură plină de tocană
în gură cu plăcere vădită. Ştergându-şi gura cu dosul mânecii, râgâi.

— Soţia mea ar putea şti mai multe despre el. Ea a locuit aici toată viaţa ei.

După masă, Peter anunţă că va trebui să-i părăsească. Avea treabă la biserică, spusese, deşi Simon se întreba dacă asta era doar de dragul spectacolului sau preotul se

gândea că această chestiune era doar o umblătură după potcoave de cai morţi.

Simon nu ştia ce să creadă despre afirmaţiile cavalerului. Părea prea de necrezut, cumva, că unul din sătenii liniştiţi din Blackway ar fi comis o crimă. Era mai sigur, aşa cum crezuseră la început, ca omul să fi murit în somn. Dar ar putea avea Sir Baldwin dreptate? Ar fi putut fi acest om ucis mai întâi şi apoi aruncat pe salteaua sa, astfel încât cei care ar fi venit să creadă că fusese omorât de fumul gros al incendiului? Era posibil, trebuia să recunoască, dar era verosimil? Cumva nu prea. Dar cavalerul era plin de o energie nervoasă numai la simplul gând.

îşi mâncă rapid porţia, nerăbdător să plece, şi când tovarăşii îşi terminară mâncarea lor într-un ritm mai relaxat, posibil, deşi neintenţionat, indicând dubiile lor despre această teorie, părea aproape în stare de panică, atât de intensă era dorinţa lui de a continua cu ceea ce denumea —investigaţia noastră. Simon era uimit de schimbarea lui. Când se întâlniseră, acum câteva zile, la Bickleigh, părea rezervat şi distant, tolerant totuşi, dar conştient de poziţia sa şi de originea nobilă. Acum părea dornic şi nerăbdător să se întâlnească cu toţi sătenii şi argaţii, cei mai umili şerbi ai cătunului, doar pentru a-şi satisface curiozitatea despre moartea unui om pe care nici măcar nu-l întâlnise vreodată. Doar lui moartea omului i se părea ceva ieşit din comun. Asta era? Simon se întrebă. Dorea doar să justifice celorlalţi ideea sa absurdă la prima vedere? Sau simţea nevoia să o justifice faţă de el însuşi.

Baldwin Furnshill ştia că nu. Fusese bolnav luni întregi, mai întâi fizic, apoi, mai recent, de o febră a creierului de proporţii alarmante, dar ştia că niciuna nu avea vreun efect asupra modului său de gândire în ceea ce priveşte moartea bătrânului în propria sa casă. Sigur că era conştient de scepticismul celorlalţi – ar fi fost surprins să nu fi arătat aşa ceva, pentru că într-adevăr era foarte ciudat să aibă loc o asemenea crimă într-o zonă atât de liniştită. Se putea gândi la multe locuri unde

moartea şi crima ar fi mai puţin surprinzătoare – Londra, Bristol, Oxford şi mii de oraşe şi sate între ele – dar aici?

Şi de ce un bătrân inofensiv care oricum era aproape de capătul vieţii? Care era motivul?

încă se gândea la asta când ajunseră la casa lui Black în marginea cea mai nordică a satului, la vest de drum. Deşi mai mică decât celelalte case din Blackway, era una din cele mai noi. Părea mai trainică, toată făcută din chirpici, dar cu o ramă puternică din grinzi care se vedea în jurul uşii şi la ferestre. Baldwin ridică o sprânceană pe jumătate amuzat, pe jumătate bănuitor la vederea lemnului, întebân- du-se dacă să comenteze, dar se stăpâni. Se uită la Black cu un interes înnoit, totuşi. Dacă acest vânător era gata să încalce legile pădurii şi să fure lemnul regelui, ar putea fi un bărbat folositor pe viitor. în definitiv, furtul de lemne ar putea duce la ştreang în unul din tribunalele pădurarului şef. Apoi un alt gând îi trecu prin cap. Dacă acest om nu era speriat de nemulţumirea regelui, i-ar fi putut păsa de uciderea unui vecin? Lăsând această idee la o parte, se înclină în faţa soţiei vânăto- rului care apăruse în uşă.

Black stătea între ea şi ceilalţi, într-o postură defensivă, ca şi cum ar încerca să ţină lumea departe de ea – iar Baldwin putea vedea de ce. Jane Black era o femeie puternică şi plăcută la vedere cu puţin peste douăzeci de ani. Purta o haină lungă de lână care ajungea până la pământ, cu mâneci lungi şi modele atent brodate în faţă. După zgomotele din interior, deja oferise soţului o pereche de fii, dar faţa şi corpul nu o arătau. Era cu puţin mai scundă decât Black, o femeie sănătoasă, nemarcată încă de munca grea. Era evident că vânătorul păstra cea mai bună carne pentru familia sa, pentru că exista o rotunjime plăcută a corpului său tineresc. Faţa îi era un pic cam prea îngustă pentru gustul lui Baldwin, gura un pic prea subţire, iar sânii ar fi putut fi un pic mai mari, dar, fără îndoială, era extrem de atractivă.

Uitându-se la ea şi observându-i zâmbetul şi căldura din privire, îşi dădu seama că o subevaluase – aceasta era o femeie extrem de inteligentă. I se citea în ochii ce

cântăreau, în viteza cu care îi observa pe bărbaţi, în pivirea îndrăzneaţă şi provocatoare cu care răspundea celorlalţi.

Soţul ei părea aproape sfios când îi explica de ce sunt acolo, de parcă i-ar fi fost frică să o îngrijoreze pe ea mai mult decât să îi supere pe cavaler şi pe intendent şi, instinctiv, Baldwin ştiu că nelinişstea sa era nejustificată.

Jane Black era intrigată. Nu mai văzuse oameni atât de importanţi în satul ei înainte – Blackway era prea departe de rutele normale ale oficialilor ca aceştia să se deranjeze să se oprească aici – şi nu era sigură de ce erau atât de interesaţi de băiatul bătrânului Brewer. Vizitatorii nu păreau să dorească să explice, dar nu conta pentru ea, ştia că soţul îi va spune mai târziu. Cum asculta, cavalerul fu acela care îi atrase atenţia. Părea atât de serios, atât de concentrat, aşa cum o privea, şi în timp ce răspundea la întrebările lor văzu că privirea îi căzu pe buzele ei, ca şi cum ar fi încercat să-i priceapă spusele înainte ca înţelesul lor să fie transmis creierului de urechile lui, de parcă ceea ce spunea era atât de crucial, atât de fascinant, încât trebuia să asculte cu tot sufletul.

— îţi aminteşti numele lui? întrebă Simon.

Jane Black îşi şterse măinile de şorţ în timp ce se pierdu în trecut, în timpurile când era o tânără fată, cu mult înainte de a-l întâlni pe John Black, şi când familia Brewer era întregită. încet, imaginile începură să prindă viaţă, în timp ce îşi amintea viziuni stinse ale anilor demult trecuţi, imagini ale unui băiat cu o tunică simplă şi aspră, mereu cuprins de lacrimi din cauza bătăilor date de tatăl său, un băiat care dorea o mamă, dar a cărui mamă îi murise la naştere, un băiat care dorea dragoste şi afecţiune de la un tată care părea să-l învinovăţească pentru văduvia sa. Era întotdeauna speriat, ca un câine care a fost lovit de prea multe ori, aşteptând următorul bici. întotdeauna simţise o milă ascunsă pentru el, de parcă ar fi putut să-l ia şi să-l ajute, poate devenind sora pe care nu o avuse niciodată. Dar bunăvoinţa între copii

era dificilă. Renunţase şi se alăturase bătăilor de joc şi zeflemelelor prietenilor săi. Când plecase?

— Numele lui era Morgan; fusese numit după tatăl mamei sale, spuse ea, cu privirea în trecut.

— De ce a plecat, doamnă Black? spuse Baldwin, o încruntătură lipsită de înţelegere întunecându-i trăsăturile.

— De ce? Oh, ca să scape, cred. A reuşit să strângă ceva bani şi a mers la Exeter. A primit încuviinţarea lordului — adică a fratelui dumneavoastră, Sir Baldwin. Nu e surprinzător. Brewer era un om dur. îmi aduc aminte că-l vedeam pe Morgan plin de vânătăi şi răni în dimineţile în care tatăl său băuse cu o noapte înainte.

— Se îmbăta des?

Ea chicoti.

— Da, domnule. Chiar foarte des! Rar se întâmpla să ajungă acasă treaz. Multe nopţi a fost ajutat să ajungă acasă de la han sau de la casa unui prieten după ce băuse prea multă bere sau vin.

Baldwin încuviinţă încet.

— Şi devenea violent după ce bea prea mult?

Ochii păreau să i se împăienjănească în timp ce se uita la el.

—Da, spuse ea în cele din urmă. Adesea se purta rău cu alţii. Dacă bea prea mult, încerca să se bată — şi era puternic, domnule, foarte puternic. Tatăl meu încerca să-l evite, dar alţii erau loviţi de el. Obişnuia să-i bată chiar pe cei ce-l ajutau să ajungă acasă. Oh, da, putea fi foarte violent.

— Acest fiu, Morgan, crezi că mai e încă în Exeter?

— Nu, mă îndoiesc. Dacă ar fi avut de ales, cred că Morgan s-ar fi dus cât mai departe posibil. Nu avea nevoie de banii tatălui său, cred. Câştiga destul singur în oraş şi îşi permitea cu uşurinţă să călătorească mai departe.

— Ştii unde l-am putea găsi?

— Oh, nu. Nu am nicio idee. Şi mă îndoiesc că altcineva din Bla- ckway ar şti.

Pregătindu-se să plece, Simon şi Baldwin se ridicară şi aşteptară la intrare, în timp ce Black se duse cu soţia sa în casă pentru a-şi lua rămas bun.

— Eşti sigur că acest om, Brewer, a fost ucis? întrebă Simon în cele din urmă.

Baldwin îi aruncă o privire, apoi zâmbi sardonic ca şi cum şi-ar bate joc de sine însuşi.

— Oh, nu ştiu. Nu ştiu sigur. Dar sunt sigur că era mort înainte de a porni incendiul. Şi la fel de sigur sunt că focul nu a pornit din vatră.

— De ce? Cum poţi fi sigur de aşa ceva?

— Din cauza a ceea ce am spus. Focul era prea mic. Nu ar fi putut arunca destule scântei ca să aprindă acoperişul.

Simon îşi scărpină gâtul şi privi cu coada ochiului figura înaltă şi întunecată de lângă el cu o strâmbătură neîncrezătoare.

— Baldwin, ai putea avea dreptate, dar ce naiba putem face chiar de ai? Nu putem demonstra că leşul a fost vătămat – era prea ars pentru asta. Nu putem dovedi că s-a dus cineva să-l omoare – ce vrei?

—Sigur că putem dovedi, spuse cavalerul, uitându-se la el cu o expresie de răbdare amestecată cu frustrare. Tot ce avem nevoie e să găsim omul care l-a ucis şi să-l facem să mărturisească.

— Aha, spuse sarcastic Simon. Doar atât, nu? Aş putea să mă duc acasă acum, dacă am pus la cale totul.

Capitolul 5

Când Black ieşi din nou, fu amuzat să vadă că cei doi se certaseră. Era evident din cauza tăcerii lor, din cauza privirilor lor fixe – care erau îndreptate oriunde, numai la celălalt nu – şi din cauza rânjetului de pe faţa lui Edgar care stătea un pic mai în spate, în afara privirii lor.

Când Black se uită la servitor întrebător, Edgar doar ridică din umeri, semnul dezinteresului total fiind total anulat de zâmbetul care i se lăţea pe chip în acelaşi timp. Vânătorul nu ştia, dar Edgar era conştient, prea dureros, de cât de aproape fusese Baldwin de moarte în anul anterior. De atunci, de când suferise de febra cerebrală,

fusese mereu ursuz şi tăcut, arareori lăsând un zâmbet să-i îmblânzească trăsăturile, aproape niciodată arătând nerăbdare sau egoism de nici un fel, ci continuând tăcut şi cu un calm blând, mulţumit mereu de ajutorul binevoitor al slujitorului său. Era o plăcere, dar şi o uşurare pentru Edgar să-şi vadă stăpânul certându-se din nou.Cei patru oameni s-au îndreptat încet spre drum, Black arătând spre case şi spunând cine locuieşte acolo. Erau toate cam la fel, construite din aceleaşi materiale şi de aceeaşi mărime. Unele aveau o uşă mică în faţă pentru oameni, dar toate aveau o uşă mai mare sau o pereche de uşi, în lateral pentru ceilalţi locuitori – boi, porci sau capre ce reprezentau averea familiei. Ferestre mici fără geam se uitau la ei cu un calm bovin de parcă ar fi intrigate de aceste creaturi curioase, dar în niciun caz speriate sau ameninţate. Din acoperişul de stuf, fumul plutea fără ţintă în aer, norişori sau tentacule scăpând libere şi disper- sându-se în vârf, precum ceaţa de dimineaţă sub lumina soarelui.

Aproape trecuseră de han, când Baldwin se opri, se întoarse brusc şi se grăbi spre uşă. Simon şi ceilalţi se opriră şi aşteptară, iar în curând ieşi, urmat de proprietar.

Era un om imens hangiul. Era doar cu câţiva ani mai mare ca Simon, sau cel puţin aşa credea intendentul, dar dădea impresia unei cunoaşteri vaste. Aparenţa învăţăturilor adunate era ajutată de capul mare, chel. Dar asta din cauză că se rădea în cap în fiecare dimineaţă. Ochii îi erau veseli şi strălucitori, adânciţi sub sprâncene grele şi înclinate, iar falca şi buza de sus, arătând ciudat şi nelalocul lor, erau acoperite de o barbă neagră, groasă şi stufoasă, făcându-l să pară de-a-ndoaselea cumva, de parcă un accident la naşterea lui l-ar fi lăsat cu întregul corp inversat. Tunica îi era murdară, dar prea puţin conta în întunecimea sălii sale, iar pieptul pătat părea să fi servit ca unealtă de curăţenie, şorţ, sac de cărat lemne sau carne, prosop, dar şi haină. La drept vorbind, mărimea sa o făcea un mijloc ideal de transport. Talia omului era imensă, iar orice

haină care i-ar fi cuprins burta, se gândi Simon, ar fi putut căra o încărcătură serioasă de lucruri

—Black, soţia ta a spus că Brewer era un om care bea din greu, nu-i aşa? Bun, acum hangiule, spune acestor oameni ce mi-ai zis mie, spuse Baldwin, arătând spre micul grup.

Hangiul se sprijini de zid, frecându-şi mâinile de tunica sa puturoasă şi râgâi scurt.

— Despre bătrânul Harold Brewer, domnilor. A fost aici ieri noapte. A intrat, ca de obicei, imediat după apusul soarelui şi a stat până târziu. Cred că trecuse de unsprezece când a plecat. Era aproape miezul nopţii.

— Şi s-a decis să se ducă acasă atunci? întrebă Simon.

— Ei bine... Ochii omului erau şireţi şi păreau că vor să clipească. Ei bine, nu, nu s-a hotărât să plece. Eu am hotărât să o facă. Era din nou zgomoto, iar când a început să urle, i-am dat de ştire că e mai bine să fie în patul lui.

Baldwin se aplecă înainte.

—L-ai dat afară şi l-ai condus în drum. Apoi? Zi-le prietenilor mei.

— Ei, bine, l-am dat afară, dar mai era un alt om care mergea pe acolo în drumul lui. L-am strigat şi i-am zis: „Ia-l pe ăsta cu tine, ne-a ajuns pentru o noapte”, iar el părea destul de bucuros să ajute. Veni şi-l luă pe Brewer de braţ. Asta era de ajuns pentru mine, aşa că m-am dus înăuntru să strâng.

— Dar, după câte ai văzut, acest om îl ducea pe Brewer acasă?

—Sigur. Chiar şi după ce am închis uşa, l-am auzit pe Brewer strigând la el şi blestemându-l. Mai voia bere, voia să stea aici, nu era gata să se ducă acasă. Bineînţeles că altă băutură nu mai primea de la mine. Era pe picior să pornească o bătaie, iar eu m-am săturat de el să se bată în hanul meu atâţia ani. Mi-a părut rău pentru om, totuşi. Părea că se află în tirul vorbelor grele ale lui Harold.

— Ai văzut cine era acel străin de treabă? întrebă Simon, iar ochii strălucind de veselie se îndreptară spre el. Pentru un moment văzu prin exteriorul prietenesc, spre egoismul şi dezinteresul care zăceau în el, înainte ca faţada să cadă din nou ca o barieră.

— Nu, era intuneric şi eu tocmai ieşisem din han. Am putut desluşi doar o figură şi am închis uşa imediat ce l-am strigat. Nu, nu am văzut cine era, şi nici nu mă interesa prea tare. Tot ce voiam atunci era să scap de Harold şi să mă bag în pat.

Oamenii l-au lăsat în uşa hanului şi şi-au continuat drumul mai departe, Black părând căzut adânc pe gânduri, iar Simon uitându-se la Baldwin cu o expresie de confuzie.

— Şi cum putem afla cine era acest om?

Cavalerul se întoarse şi îl privi în faţă cu un zâmbet.

— întrebăm oamenii, Simon. întrebăm oamenii.

Capitolul 6

Se făcuse târziu, aerul mai răcoros, iar umbrele începuseră să crească, în timp ce micul grup mergea în urma cavalerului. Pe drum, acesta îi punea întrebări lui Black, arătând spre case şi interesându-se de ocupanţi – câţi oameni trăiau acolo, de când, dacă părinţii trăiseră tot acolo. Black părea să cunoască destule despre sătenii din cătun, era mereu rugat să le aducă de-ale gurii în călătoriile sale, deşi nu locuia acolo decât de vreo patru ani, de când se căsătorise şi fusese de acord să se mute în zonă pentru ca soţia să nu părăsească satul unde crescuse.

Baldwin îşi curăţă gâtul.

— Omul acesta mergând înapoi în direcţia asta, oricine ar fi fost... Presupun că trăia în unele din casele din această direcţie. Sigur, ar fi putut fi afară pentru nişte treburi şi s-ar fi înapoiat mai târziu acasă, dacă venea de mai jos de pe acest drum, dar ar avea sens pentru mine să întrebăm dacă oricine din această parte a satului, din această parte a hanului a fost afară târziu în noapte. Ce crezi, Simon?

Intendentul încuviinţă, animozitatea faţă de tovarăşul său fiind înlocuită de interes.

— Da, cred că ar avea noimă. Black, cine crezi că ar fi putut sta atât de târziu afară?

Acesta se gândi, încruntându-se la drum şi scărpinându-se pe burtă, cu colţurile gurii în jos, într-o expresie de neferire aproape comică în meditaţia sa.

— Ei bine, sunt vreo patru la care m-aş putea gândi că ar sta la ora aceea. Cenred, crescătorul de iepuri, e adesea afară târziu. Trebuie să fie, ca să prindă viezurii şi vulpile pentru a-şi păstra iepurii în siguranţă. Apoi ar mai fi Alfred, băiatul lui Carter, trebuie să aibă grijă de oile de dincolo de deal, aşa că uneori se întoarce târziu. Edward, fratele lui, adesea îl însoţeşte. Şi apoi mai e Roger. E adesea târziu afară.

— De ce? întrebă Simon, îngustându-şi ochii din cauza lipsei explicaţiei şi uitându-se la vânător.

Fu răsplătit cu un râset puternic.

— Pentru că umblă după o femeie din Hollowbrook, Emma Boundstone. Se întoarce cât poate de târziu în mai toate nopţile!

Erau aproape de casa în ruine. Mulţimea care se adunase să vadă focul era mai mică acum, oamenii, pierzându-şi interesul, se împrăş- tiaseră după ce cadavrul fusese luat. Cei rămaşi erau localnici, stând în grupuri mici şi vorbind în şoaptă, uitându-se cu neîncredere la oamenii care-l însoţeau pe Black.

— Black, spuse Baldwin, vreau să mi-i arăţi pe cei patru oameni de care vorbeai. Apoi adu-i la noi. Acum. Care sunt?

— Acela de acolo este Alfred, cu fratele său alături, spuse vânătorul indicând doi tineri.

Primul era subţire, dar voinic, un om sprinten cu păr de culoarea seului, cu o figură rumenă şi mişcări rapide şi viclene aducându-i aminte lui Simon de un şobolan. Fratele său era un pic mai înalt, dar părul îi era de culoare gri închis, subţire şi rar. Figura îi era mai plină de parcă i-ar fi plăcut berea prea mult şi chiar de la cinzeci de iarzi depărtare obrajii roşii şi strălucitori îi

trădau consumul excesiv. Ochii, totuşi, păreau la fel de rapizi şi ascuţiţi ca ai fratelui său, aproape împiedicându-se nerăbdători asupra intendentului şi prietenilor săi cu priviri rapide şi bruşte.

Degetul vânătorului indică din nou.

— Ala-i Roger Ulton, cel de acolo.

Părea să indice un om liniştit, cu o înfăţişare erudită, faţa palidă şi subţire şi ochi înfundaţi. Deşi avea doar nouăsprezece ani, părea zdrobit şi nervos. Simon se uită la el cu interes. Avea un aer de tristeţe plină de frică, de parcă s-ar fi aşteptat să fie acuzat, ştiind că va fi presupus vinovat.

— Dar celălalt, crescătorul de iepuri? întrebă Baldwin încet.

— Cenred? Nu-l văd aici, cred că e la muncă.

—Bun. Du-te şi adu mai întâi pe cei doi fraţi, Black! Cred că ar trebui să rezolvăm problema destul de repede, având de văzut doar cinci oameni.

— Cinci? Dar sunt numai patru, spuse Black, uitându-se surprins.

— Nu, eşti şi tu, Black.

Cu faţa întunecată precum sugera şi numele lui, vânătorul îi aduse pe cei doi tineri. Se părea că Alfred era cel mai tânăr dintre cei doi, iar ochii săi vicleni păreau a se uita peste tot în timp ce stătea în faţa celorlalţi, pe când fratele său stătea nervos, cu ochii în pământ plin de umilinţă. Alfred arăta ca şi cum ar fi ieşit din adolescenţă; încă avea obrăznicia tinereţii, de parcă nu ar fi înţeles că este chestionat în legătură cu o posibilă crimă. Părea fără frică, mândru în faţa intendentului şi a cavalerului aşezaţi pe un trunchi căzut, cu Black şi Edgar în spatele lor. Simon se uită la bărbat cu interes. Părul său părea prea strălucitor, cumva, pentru viaţa plictisitoare şi monotonă a unui argat, iar comportamentul său vioi şi viclean nu se potrivea cu părerea intendentului despre cum ar trebui să se poarte un şerb. Purta o tunică de un albastru spălăcit pe sub vesta de piele. Pantalonii uzaţi şi pătaţi erau peticiţi şi cârpiţi, arătându-şi vechimea, iar în jurul taliei avea o curea

subţire de piele cu un cuţit cu mâner de lemn într-o teacă de piele ce atârna în faţă. Se uita înapoi la oameni cu aroganţă şi sfidare în ochi.

Edward îşi ţinea ochii în jos. El avea mai curând înfăţişarea unui muncitor servil de la ţară, aşa cum Simon se aştepta. Intendentul nu era în niciun caz un om dur sau crud, dar înţelegea diferenţele între oameni şi ştia cum să se aştepte ca aceştia să reacţioneze. Fiul unui seneşal, Simon ştia că era imposibil să păstrezi constant servitorii tăcuţi şi umili. Natura tovarăşilor săi îndura multe, dar la un moment dat exploda. La urma urmei, fiecare om are nevoie de respect de sine, şi acesta poate fi atins doar dacă respectul este oferit de alţii. Simon ştia asta şi oferea oamenilor săi un grad potrivit de atenţie. Dar, chiar şi aşa, cei mai mulţi dintre oamenii săi ar fi fost umili în faţa unui nou stăpân când sunt prezentaţi prima dată – indiferent ce ar fi zis apoi.

Acest om mai în vârstă era îmbrăcat simplu, cu ciorapi groşi legaţi trainic cu şireturi de sandalele sale sub o tunică uşoară şi o mantie scurtă. Părea că îi era cald în hainele sale, iar Simon fu surprins să vadă că hainele păreau relativ noi – nu aveau pete sau petice, ca ale fratelui său.

Baldwin părea să fi observat aceeaşi neconcordanţă, mutându-şi privirea de la unul la altul în timp ce stătea jos.

— înţeleg că aţi stat până târziu aseară, amândoi. Unde aţi fost?

Aşteptă să vadă care va răspunde, cu ochii aruncând mici fulgere
pe sub sprâncenele coborâte. în cele din urmă, Alfred, aruncând fratelui său o privire de confirmare din colţul ochiului, spuse:

— Sunt cioban la turma tatălui meu. Eram sus cu oile.

— Nu eşti cam prea mare pentru munca asta?

Faţa sa nu trăda nimic.

— Nu, am doar douăzeci de ani şi sunt cel mai tânăr din familie, aşa că eu sunt cel care se duce în mod

normal să le vadă şi să se asigure că sunt în regulă. Edward adesea vine cu mine.

— Ah, da, Edward. Tu cu ce te ocupi?

—Eu? Vând lucruri în piaţă. Le iau din oraş şi le aduc cu carul. De ce?

— De ce îţi ajuţi fratele cu oile?

—Ca să putem ieşi din sat şi să vorbim singuri. Şi ca să termine mai repede. De ce?

Cavalerul ignoră întrebarea pentru a doua oară.

— La ce ora v-aţi întors aseara?

—Oh, nu ştiu, spuse Alfred, părând nerăbdător să vorbească din nou, de parcă ar fi fost nervos că fratele său ar fi vorbit prea mult. Cred că am coborât dealul după zece jumătate. Mă îndoiesc că ar fi fost mai târziu.

— Cât v-a luat să vă întoarceţi?

—Ce, să ajungem acasă? Oh, cred că în jur de o jumate de oră, nu ştiu.

— Aţi văzut pe cineva în drumul vostru?

Tânărul se uita la fratele său în timp ce răspunse pentru el.

—Nu, cu nimeni.

Simon era sigur că văzuse ceva – mânie sau poate frică în ochii săi întunecaţi. De ce oare?

—Când a fost asta? Când aţi intrat în sat? întrebă Baldwin, încrun- tându-se în maniera pe care Simon începuse să o recunoască, demonstrând concentrare intensă.

—Da, imediat cum am ajuns în sat.

— Şi nu aţi văzut niciun foc când aţi trecut pe lângă casa lui Brewer?

—Nu, nu era nimic – îmi pun viaţa la bătaie!

Baldwin îl crezu. Alfred părea absolut convins că nu fusese niciun semn de incendiu atunci, dar încă rămăsese întrebarea: când pornise focul? Se uită la cel mai tânăr din nou, care îl privea cu un interes vag – sau poate era ostilitate? Apoi, uitându-se din nou la cel în vârstă:

—V-aţi despărţit la vreun moment dat pe drumul de întoarcere?

Spre suprinderea lui, Alfred răspunse înainte ca fratele lui să deschidă gura.

—Nu. Am fost împreună tot timpul.

în timp ce acei doi erau conduşi de acolo, iar Black îl aduse pe Roger Ulton, Baldwin zâmbi uşor în bătaie de joc şi se uită la Simon.

—Ei bine?

—Nu mi-a plăcut privirea celui tânăr, şi nici încredere nu am în el. Dar dacă erau capabili să-l omoare pe Brewer şi să încerce să-şi ascundă fapta – ei bine, chiar nu ştiu.

—Nu, nici eu, spuse Baldwin gânditor. Dar se pare că cel tânăr, Alfred, încerca să ascundă ceva. Nu ştiu. Edward pare destul de cinstit sau cel puţin nu a zis nimic care să mă pună pe gânduri.

—Mda. Ei, hai să vedem ce are de spus Roger în apărarea lui, spuse Simon şi amândoi se întoarseră spre bărbatul care venea spre ei împreună cu Black.

De aproape, părea mai puţin anemic decât de la distanţă. Era un tânăr subţire, o privelişte deloc neobişnuită după doi ani de foamete, iar trăsăturile lui emaciate erau scoase în evidenţă de o paloare ciudată a feţei sale. Hainele sale, cămaşă şi pantaloni din lână de culoare maro deschis, păreau prea mari pentru el, iar Simon se întrebă imediat dacă nu au fost iniţial ale unui frate – sau tată. Ghetele îi erau uzate şi plescăiau în timp ce mergea, crescând efectul general de decădere pe care părea să-l proiecteze, şi păreau prea mari pentru picioarele lui. Tunica sa avea o glugă, dar era lăsată pe spate în timp ce mergea spre cavaler şi intendent, arătând un gât efeminat, lung şi subţire. La fel ca trăsăturile, acesta era foarte palid, iar privirea lui Simon fu atrasă imediat de el. Ca o dizabilitate care atrage privirile în ciuda dorinţei privitorului, acest gât, elegant ca al unei lebede, părea să exercite o anumită putere asupra privirii, dorind să-şi accentueze vulnerabilitatea atrăgând privirea asupra lui, astfel încât observatorul să se întrebe cum sângele roşu ar putea pulsa sub o piele din cel mai pur alabastru.

Cu un efort aproape fizic, intendentul îşi smulse privirea şi o îndreptă spre faţa martorului. După tresărirea bruscă dintr-o parte, ştiu că şi Baldwin era la fel de afectat. Amândoi studiară faţa omului cu interes.

La fel ca şi Edward înaintea lui, Roger îşi păstră ochii în jos într-o atitudine de umilinţă, exemplu perfect al şerbului sărac. Dar ochii îi luceau ocazional în încercarea de a arunca o privire feţelor celor doi anchetatori din faţa lui. Faţa îi era subţire ca şi gâtul, la fel de palidă, creând un contrast tulburător cu părul său, care era negru ca pana corbului, la fel de întunecat ca al lui Black. Dar dacă vânătorul avea o aură de sănătate puternică şi vibrantă, acest om părea slăbit şi bolnăvicios. Gura îi era o tăietură subţire sub nas, nasul părea că îi curge încontinuu, iar ochii, când se uită în sus, păreau apoşi şi aproape fără culoare, precum o carte căreia, lasată în ploaie, i s-au spălat culorile. Impactul total al acestui om era neatrăgător – nu prezenta interes nici măcar cât tânărul Alfred, se gândi Baldwin. Cel puţin acela avea o sclipire de individualitate; ar fi fost un bun negustor. Acesta părea să nu aibă nimic.

Cavalerul se uită în jos la picioarele sale, întebându-se de unde să înceapă, apoi, uitându-se în sus, prinse o sclipire trecătoare a unui alt Roger. Pentru o secundă prinse şi ţinu privirea omului, iar în acel moment realiză că acesta nu era atât de slab pe cât credea.

— Te numeşti Roger? începu cu severitate.

— Da, domnule. Avea o voce ciudat de adâncă, o voce neaşteptat de joasă pentru un corp aşa de subţire şi vorbea cu un respect reve- renţios.

— Azi-noapte ai fost s-o vizitezi pe această femeie, Emma...

— Emma Boundstone, domnule. Locuieşte cu părinţii ei în Hollowbrook.

—Da. Când ai plecat de la ea?

Poate din cauza întrebării nepoliticoase sau a privirii încruntate a cavalerului, dar oricare ar fi fost motivul, faţa tânărului se coloră instantaneu.

—De ce, domnule?

— Ce? Baldwin îşi aruncă mănuşa pe trunchi lângă el şi strigă, făcându-l pe Simon să sară şi să se uite nervos la el. Te-am întrebat când ai plecat de la ea! îndrăzneşti să mă întrebi de ce? Răspunde la întrebare!

—Domnule, nu am vrut să aduc vreo ofensă, eu... era înjur de ora zece, domnule. Ora zece. Nu mai târziu, cred, şi se uită din nou în jos într-o tristeţe aparentă.

Mai blând acum, Baldwin spuse:

—Cât de departe e Hollowbrook de aici?

—Nu mai mult de trei mile, domnule.

— Deci ai ajuns aici pe la ... să spunem, zece jumătate, poate unsprezece?

— Mai degrabă mai devreme decât mai târziu, domnule. Mai curând zece jumate decât unsprezece.

—Şi ai văzut pe cineva în drum spre casă?

—Nu, domnule. Nu am văzut pe nimeni.

—Locuieşti singur?

—Nu. Părinţii mei încă sunt aici. Şi fratele meu.

—Deci ar trebui să ştie când ai ajuns?

— Oh, nu, domnule. Ei dormeau deja. Nu, am venit în linişte şi m-am dus în pat fără să-i deranjez.

Baldwin încuviinţă şi se uită la Simon.

—Mai ai să întrebi ceva?

—Da, spuse Simon, aplecându-se în faţă şi uitându-se mânios la om. Unde este Hollowbrook faţă de acest loc?

— Unde? Este într-acolo, domnule, spuse bărbatul, arătând în josul drumului, spre sud.

—Deci nu treceai pe lângă casa lui Brewer în drum spre ai tăi? Când îşi scutură capul, Simon îi făcu un gest să plece. Bine, e tot ce am vrut să ştiu. Poţi să pleci pentru moment.

îl priviră cum pleacă, mergând greoi pe cărare şi în susul drumului spre casa sa.

—Ei bine? spuse Baldwin întrebător.

— Nu am idee. Par toţi aşa de speriaţi. Probabil din cauză că nu suntem ţărani ca ei. îi îngrozim. N-aş fi surprins ca singurul mod de a scoate adevărul de la ei e să-i punem la cazne.

— Nu!

Strigătul scurt şi chinuit al lui Baldwin îl făcu pe Simon să se oprească consternat, şocat de expresia chinuită a prietenului său. Văzând îngrijorarea şi neliniştea din ochii lui Simon, cavalerul se întinse spre el, cu un braţ întins ca într-o implorare – sau ca să-l ţină departe? Intendentul îi luă mâna, simţind trecător forţa agonizantă şi convulsivă din încleştarea cavalerului. După un moment, degetele cavalerului se relaxară, dar Simon fu uimit de tristeţea şi depresia rămase în ochii întunecaţi.

Pentru Black părea că lumea s-a oprit cu acel singur strigăt agonizant. îl simţi, mai curând decât îl văzu pe Edgar mişcându-se în faţă puţin, apoi oprindu-se indecis, cu mâna pe prăseaua pumnalului, cu privirea fixată la cei doi oameni din faţa lui. Vânătorul putea să vadă cu claritate cum gândea acesta. Parcă ar fi vrut să sară să îl apere pe cavaler, dar era ţinut de faptul că era conştient că nu exista niciun pericol real. Black se uită de la cavaler la intendent şi apoi rapid la servitor şi se relaxă văzând mâna servitorului căzând de pe prăsea. Lingându-şi buzele uscate, Black îşi lăsă mâna să-i cadă de pe cuţitul său pentru jupuire. îl plăcea pe intendent şi nu avea de gând să-l vadă ucis fără să-l apere.

Baldwin respira rapid, nu din cauza oboselii, ci într-o încercare de a-şi reveni, în timp ce ţinea mâna lui Simon.

—Prietene, murmură el, nu cred că supunerea la cazne sau alte torturi ar ajuta. Le-am văzut şi pe ele, şi efectul lor. Nu funcţionează; tot ce pot să facă e să distrugă un om. Nu te pot forţa să spui adevărul, dar te pot forţa să spui o minciună doar pentru a opri durerea. Nu ne ajută să găsim adevărul, tortura nu poate obţine decât frângerea unui om distrugându-l şi ruinându-l. Ochii îi susţinură pe ai lui Simon pentru un moment, la fel de fermi ca mâna care o prinsese pe cea a intendentului, iar teama şi dezgustul erau din nou acolo, împreuna cu., ce? Rugămintea? îl ruga cavalerul să înţeleagă sau îi cerşea iertarea? Simon se simţea nervos, nesigur de cum să reacţioneaze, preocupat că ar putea

să-şi supere prietenul şi mai tare, dar sigur că Baldwin avea nevoie de liniştire.

—Baldwin, nu vom folosi tortura în această chestiune, spuse, şi păru să fie de ajuns.

Cavalerul făcu un pas scurt înapoi, de parcă ar fi vrut să piardă contactul cu intendentul, ochii fixaţi pe faţa lui Simon. Nu exista nicio îndoială, cavalerul ştia că era prea afectat de experienţele sale din Franţa. Să explodeze aşa! Când era clar că Simon doar glumea. Era ridicol.

întorcându-se, porni spre drum înapoi la han, dar în timp ce Simon îl urma, ochii săi erau fixaţi pe spatele cavalerului cu o încruntătură gânditoare. Ce l-a făcut să reacţioneze aşa? Era de parcă ar fi fost el însuşi un criminal, gândi intendentul în sinea lui.

Capitolul 7

îl lasară pe Black la han după ce îl chestionară, stând grav şi tăcut în timp ce-i privea plecând, biciuindu-şi caii şi întorcându-se pe drumul spre Crediton. Nu-i putea ajuta mai mult decât povestind ceea ce făcuse. întorcându-se acasă târziu, văzu flăcările şi dădu alarma. Nu fusese nimeni prin preajmă, cel puţin nu văzuse el pe nimeni.

Simon era neliniştit, îngrijorându-se pentru prietenul său. îl privea pe Baldwin pe furiş în timp ce călăreau, conştient de privirea neclintită a lui Edgar, de parcă intendentul i-ar putea ataca stăpânul, că ar face mai mult rău decât deja făcuse, deşi neintenţionat, menţionând caznele.

Călărind ţeapăn, cu mintea la alte probleme şi ochii fixaţi înainte la drum, Baldwin părea departe, atât de departe încât Simon simţi instinctiv că acesta nu l-ar auzi, chiar dacă l-ar striga pe nume. Era pierdut în trecut, cu trăsăturile fixe şi dure, cu mâna strânsă puternic pe hăţuri şi cu muşchii fălcii încleştaţi spasmodic.

Intendentul îşi lăsă privirea să-i cadă pe gâtul calului său. Fără îndoială, când va fi gata, cavalerul îi va povesti despre această amintire rea şi plină de oroare. Până atunci va trebui să aştepte şi să spere că tăria acestui

coşmar îl va părăsi. Apoi, uitându-se în sus, văzu că îşi pierduse privirea hăituită şi îşi recuperase o parte din buna dispoziţie.

Ochii cavalerului îi întâlni şi suţinu privirea pentru un minut, iar cei doi se uitară unul la altul, până când cavalerul rânji şi spuse:

— Haide, vom sta toată noaptea pe afară dacă mergem aşa, îşi plesni calul şi cei trei merseră la trap spre Crediton.

Simon îi părăsi pe cei doi chiar înainte de Crediton şi trebui să se întoarcă pe lângă vechea biserică. Trecând de ea, se întrebă dacă să oprească şi să bea un pahar la Peter Clifford, dar imediat ce trecu de uşile deschise auzi vocile unite într-o cântare de laudă şi îşi dădu seama că parohul va fi prea ocupat ca să vorbească, aşa că trecu mai departe. Evitând cu grijă canalul deschis şi strâmbându-se din cauza mirosului putred, merse de-a lungul potecii înguste care delimita vechiul cimitir, dincolo de bordeiele unde lucrătorii de la biserică locuiau şi până sus pe dealul care ducea afară din oraş.

în lumina zilei, găsea acest drum încet, relaxat şi plăcut. Se arcuia uşor în susul dealului, şerpuind ca un vechi curs de apă, cu un zid pe o parte care proteja proprietatea bisericii. Pe cealaltă parte, drumul dădea direct în câmp, o întindere de ogoare înguste care duceau spre pădurea de pe deal. Era o scenă rustică de calm, un tablou pastoral, verde unde iarba şi recoltele creşteau, roşu unde pământul fusese arat, care niciodată nu eşuase în a-l desfăta. Când era supărat sau moro-cănos, o plimbare călare pe acest drum îl calma imediat. Era o dovadă a felului în care omul schimba natura, o înfrângea şi o manipula astfel încât să-i ofere hrană şi protecţie. Simţea la fel privind fie ogoarele, fie dumbrava. Amândouă păreau a fi dovada măestriei omului asupra anarhiei naturii sălbatice.

Dar acum, în timp ce ajungea în vârful dealului şi urmărea poteca jos în vale pe cealaltă parte, drumul părea să se schimbe. Acum, la venirea întunericului, era pe partea cealaltă, iar sentimentele lui erau altele. Aici

sălbăticia nu fusese învinsă. Aici tăietorii de lemne nu veniseră, era prea departe de oraş. Fermierii nu defrişaseră pădurea, ogoarele ar fi fost prea departe pentru însămânţare. Animalele trebuiau păstrate aproape de oraş unde ar fi fost văzute şi protejate.

Nu, aici pământul era încă sălbatic şi neîmblânzit, aici natura încă făcea legea, iar oamenii mergeau cu grijă. Pădurea întunecată şi ameninţătoare se înghesuia pe ambele părţi ale drumului de parcă s-ar fi sforţat să ajungă oamenii care călătoreau de-a lungul lui şi să le smulgă viaţa din vene. Rugii se întindeau de la marginea pădurii într-o încercare de a coloniza pământul bătucit al potecii, prinzând şi rupând hainele trecătorului care mergea prea aproape de margine. Printre copaci, putea auzi zgomotele pădurii, dar pentru urechile sale înfricoşate, crescute din leagăn să fie speriate de diferitele spirite care hălăduiau prin mlaştinile şi dealurile din Devon, sunau precum vocile ororilor fantomatice care vânau oameni. în întuneric, acest drum îi amintea de cele mai înfricoşătoare dintre toate: bătrânul Nick şi bătrânul Crockern.

Cele două personaje erau bine cunoscute în De von, faima lor era fără margini la ţară, iar Simon se trezi că se gândea la fiecare cu un grad de nervozitate pe care nu-l mai simţise demult. După moartea bătrânului Brewer – încă îi venea greu să creadă că era o crimă, mai uşor era să o considere unul din acele accidente triste, dar atât de obişnuite, o scânteie răzleaţă în acoperiş si, după cum se pare, un om prea beat ca să se trezească – legendele şi poveştile păreau să se înghesuie în mintea lui în timp ce îşi urma drumul spre casă.

Bătrânul Nick era diavolul însuşi. Poveştile spuneau că mergea călare pe un cal fără cap, de-l lungul şi de-a latul mlaştinilor în căutarea de suflete. Pe lângă el, o ceată de câini, creaturi rele cu ochi sălbatici al căror lătrat arăta că au dat de mirosul unui spirit uman gata de a fi luat. Sălbatica vânătoare avea reputaţia de a fi un eveniment permanent, neavând nevoie de ceţuri sau

neguri pentru a-i acoperi cruzimea în timp ce hoarda năvălea după prada sa.

Celălat era un spirit mai înţelegător, deşi la fel de neplăcut de întâlnit. Bătrânul Crockern era un spirit vechi al mlaştinilor. Era pretutindeni, dar câteodată îşi făcea apariţia în faţa celor care îi ameninţau pământurile şi îi distrugea. Era adevărat că de obicei folosea metode simple, precum ruinarea unui fermier care a decis să acapareze din mlaştină mai mult decât avea nevoie, asigurându-se că nu creşte nimic pe pământul pe care-l furase, dar dacă bătrânul Crockern găsea pe cineva care intenţionat afecta viaţa şi siguranţa mlaştinilor, se zvonea că ar veni şi ar lua pe făptaş departe, într-un iad mai cumplit decât însuşi Satan şi-ar fi putut imagina.

Pe măsură ce Simon trecea, poteca se întuneca. Apusul de soare fusese o strălucire caldă şi portocalie la orizont, promiţând o altă zi uscată şi senină, şi pe moment fu încântat de peisaj, înainte ca mintea să-i zboare din nou spre vechile superstiţii. Nu că era prea credul, dar potecile care duceau la Sandford erau înguste şi aliniate cu rândurile întunecate ale copacilor, stând tăcuţi, ca nişte monştri acuzatori din- tr-un trecut îndepărtat. Ramurile bătrâne, imense şi răsucite se iveau cenuşii şi prevestitoare pe fiecare parte a drumului, întinzându-se în sus spre întunericul care se aduna rapid de parcă ar fi încercat să oprească lumina, de parcă ar fi încercat să sugrume orice rămăşiţă de licăreală înainte de a atinge drumul. Simon aproape îşi putea închipui, în timp ce călărea, că ramurile încercau să se atingă deasupra drumului, şi când crengile noduroase vor cădea îngreunate, vor înăbuşi orice trecător...

Se scutură cu putere. O ceaţă plutea tăcută, răuvoitoare, de-a lungul drumului în faţa sa şi se înfioră. „Pe toţi sfinţii, se gândi. Câţi ani am?”. Şi dădu pinteni calului să meargă mai repede. Dar încă se mai uita peste umăr din când în când.

Când ajunse acasă, întunericul deja se aşezase greu peste ţinut precum un covor de catifea cenuşie, iar temerile sale se retraseră la vederea strălucirii portocalii

de la ferestrele casei sale. Ducându-şi calul în grajd, îl frecă rapid şi îl pregăti pentru noapte înainte de intra.

Fusese scump, dar era mulţumit că plătise, la sugestia lui Margaret, pentru holul îmbrăcat cu panouri de lemn. Despărţea sala de bucătărie, cămară şi camerele servitorilor şi oprea rafalele mai puternice de curent de la uşa din faţă care fluierau în jurul sălii şi răvăşea stuful.

în cealaltă partea a sălii era solarul său, camera de familie, ascunsă de sală prin perdele uriaşe. Intenţiona, atunci când îşi va permite, să pună şi aici panouri de lemn. Gura i se curbă într-un surâs batjocoritor. Prea târziu pentru asta acum. Nu avea sens să cheltuiască bani pentru această casă de vreme ce se va muta în Lydford.

Soţia stătea în sală cu Edith pe banca cea mare din faţa focului. Copila părea să fi adormit, întinsă în rochiţa sa uşoară, cu capul odihnindu-se în poala mamei. Margaret stătea şi cosea o tapiserie cu împunsături rapide şi furioase de parcă ar fi vrut să omoare pânza.

Simon se uită la ea. Ea încă nu-l privea, dar spuse, printre dinţi:

— Ai tocană în oală, fără să-şi ridice privirea din lucrul de mână.

Se apropie tăcut de focul din mijlocul camerei. Tocana stătea în
micul ceaun, atârnând de tripodul de oţel şi putea să vadă că era gata de ceva timp – carnea căzuse toată la fundul lichidului.

— Hugh! strigă el, şi când servitorul se grăbi înăuntru, îi spuse să-i aducă un castron şi o lingură. După ce îşi umplu castronul de lut, se aşează lângă soţie şi începu să mănânce.

— în regulă, spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea aruncă pânza şi îl privi cu duşmănie, mânia amestecându-i-se cu disperare din cauza lipsei lui de înţelegere.

— Ce s-a întâmplat? Trebuia să fii aici întreaga zi şi tu ai fost plecat! I-ai promis lui Edith că îţi petreci toată ziua cu ea, ce aştepţi să zic când tu dispari? Simţind-o pe

Edith că se frământă, gata gata să se trezească, se potoli şi îşi mângăie fiica, luând-o în braţe şi ducând-o în camera de zi. Dar imediat se întoarse şi, vorbind încet, cu vocea şuierătoare, spuse:

—De ce nu ai putut trimite pe altcineva, pe Tanner, ajutorul de şerif, sau să laşi pe seama preotului? De ce a trebuit să te duci acolo şi să vezi tu însuţi ce se întâmplă?

Se încruntă la el, simţind nedreptatea făcută. Margaret nu era o scorpie, sau o vulpoaică cicălitoare, dar trebuia să-l facă să înţeleagă. Bineînţeles, ştia prea bine că acum, mai ales acum când era intendent, avea responsabilităţi cărora trebuia să le facă faţă. Dar şi ea avea treburi, printre care şi conducerea gospodăriei, iar când fiica lor se aştepta ca tatăl ei să petreacă ziua împreună, putea deveni foarte agitată şi dificilă. Aşa fusese azi.

Margaret îşi propusese să reorganizeze cămara şi să prepare noua şarjă de cidru, dar de fiecare dată când voise să vorbească cu Hugh o găsea pe Edith în apropiere cerând atenţie. De fiecare dată când intra în bucătărie Edith o urma şi îi cerea să se joace sau o întreba mereu câte ceva, până când Margaret îşi pierdu răbdarea şi îi spuse să se joace afară şi să o lase în pace.

Atunci mica şi tiranica ei fiică i-a spus că tatăl ei nu vorbeşte niciodată aşa cu ea şi că o urăşte.

Margaret fusese şocată şi foarte rănită – deşi ştia că nu era adevărat, că era doar o izbucnire bruscă de temperament care va fi rapid uitată, iar ea ca mamă, va trebui să uite la rândul ei. Dar nu putea. Şi asta a făcut-o să fie plină de resentimente, deoarece Simon a putut să-şi petreacă ziua, din nou, afară din casă şi neîntrerupt din munca sa. De ce se considera corect ca tatăl să fie liber de sarcinile sale când soţia, cu la fel de multă muncă de făcut, nu putea?

După ce îşi lăsase mânia şi enervarea să se adune peste zi, se simţi justificată să-i reproşeze soţului la întoarcere. Dar în timp ce se încrunta la el, mânia întru nimic micşorată de absenţa cauzei tulburării de după-amiază, acesta începu să zâmbească, iar ea se găsi

împărţită între furie că încă avea acest efect şi bucurie văzându-l fericit.

—De ce nu vii aici să-mi spui ce ai? spuse arătând locul de lângă
el.

Aşa si făcu. Merse spre el, se aşeză şi îi povesti despre ziua ei. Aşa cum ştia că se va întâmpla, povestirea o făcu să se simtă mai bine – mai calmă şi mai liniştită.

—Dar tu ce ai făcut? De ce ai stat aşa de mult? A fost doar un incendiu, nu?

Imediat ce spuse aceasta îl simţi încordându-se şi, stând dreaptă, îşi puse mâinile în poală concentrându-se la el în timp ce îl asculta.

— Povesteşte-mi.

Iar el începu. îi spuse despre corpul pe care l-au găsit în casă, cadavrul înnegrit şi de nerecunoscut al bătrânului Brewer, care murise atât de singur, încât nimeni nu ştia unde îi era fiul sau dacă era în viaţă. Faţa îi era calmă, deşi distantă, iar ea îl privea şi îl asculta cum îi povestea despre Baldwin, noul cavaler, şi despre abordarea sa diferită în ceea ce priveşte cauzele incendiului. Se încruntă concentrată când îi povesti despre oamenii care fuseseră acolo, de fraţii Carter şi de Roger Ulton, care păreau că nu ştiu nimic, şi de Cenred, pe care spera să-l chestioneze în curând. La început ascultă cu neîncredere, dar apoi cu un sentiment de îngrijorare crescândă, auzind de suspiciunile lui Baldwin, fu încredinţată că o crimă a fost comisă.

— Şi deci crezi că a fost o crima? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu ştiu ce să cred. Ar putea să fie, după cum spune Baldwin, dar sincer nu ştiu. Pare atât de improbabil. Aş înţelege dacă s-ar întâmpla într-un oraş ca Extere, dar într-un cătun liniştit ca Blackway? Pur şi simplu nu pare posibil.

În timp ce se uita gânditor în foc, ea întrebă:

— Dar dacă Cenred spune că nu ştie nici el nimic? Ce vei face?

— Nu ştiu. Cred că Baldwin vrea să vorbească cu întreg satul – să chestioneze pe oricine de colo şi să afle în felul ăsta. Problema e că nu există nicio dovadă că a fost o crimă! Cum putem să ne aşteptăm ca oamenii să acuze pe cineva, când nu există nimic care să arate că a fost o crimă? El se opri şi se încruntă la flăcări, de parcă ar fi putut ghici răspunsul acolo.

— Deci mâine ce o să faci? întrebă ea.

—Oh, trebuie să merg înapoi acolo şi să văd dacă pot înţelege ceva. Va trebui să vorbesc cu Cenred cel puţin, apoi probabil şi cu alţii. Mă voi întâlni cu Baldwin acolo şi presupun că vom şti ce să facem după aceea.

Jane Black se ghemui mai aproape de soţul ei în patul lor, încercând să-l calmeze cu căldura şi promisiunea corpului ei, dar nu părea să reuşească. Exact la fel se întâmplase când îşi pierduse câinele preferat, un mastif pe nume Ulfrith, din cauza unui lup cu doi ani în urmă. La fel se întinsese în pat târziu, nemişcat, de-abia respirând, dar fără să doarmă, aşa cum ea ştia prea bine.

Era evident din poziţia rigidă a corpului său, din încordarea care-l îndepărta de ceilalţi, şi era disperată să-l ajute, dar cum?

— John, spuse ea blând, de ce nu-mi spui ce e? Poate te pot ajuta.

Putea să-i simtă pieptul înţepenit, de parcă şi-ar fi oprit respiraţia ca să audă mai bine, la fel cum îl văzuse făcând la vânătoare. Dar acum era diferit, era ca şi cum i-ar fi întrerupt un lanţ al gândurilor şi se concentra la vorbele ei apreciindu-le valoarea. Dar apoi simţi cum pieptul i se mişcă din nou şi el se întoarse încet sprea ea. îi putea simţi asprimea bărbii ţepoase şi apoi mirosul respiraţiei lui.

— Ei cred că Brewer a fost omorât. Cred că a făcut-o cineva care a stat târziu noaptea trecută. Asta înseamnă că sunt de părere că aş fi putut fi şi eu.

Ea îngheţă.

— Dar nu ai fi putut face aşa ceva, nu ai fi avut niciun motiv să-l omori. De ce ar crede că tu...

— Am fost afară. Ei ştiu asta, cum aş fi putut să o ascund? Eu sunt cel ce a văzut primul focul!

— Dar John, John, dacă erai tu ce rost avea să spui cuiva despre incendiu. îşi vor da seama de asta, o să vezi. Nu îţi face griji.

—Dar sunt îngrijorat. Pe lângă toate astea, cine ar fi putut fi? Trebuie să fi fost târziu în noapte. Cine ar fi putut s-o facă? Cine l-a luat pe Brewer de la han?

— Ei bine, dar Roger Ulton?

— Roger? Ce, în timp ce se întorcea de la Emma? Dar nici n-ar fi trecut pe lângă han la întoarcerea de la Boundstone?

Ea se dădu un pic înapoi, uitându-se la el prin întuneric, iar când vorbi vocea îi era joasă şi îngrijorată.

— Dar nu a fost acolo. L-am văzut mergând pe cărare şi nu venea din sud din Hollowbrock sau de la el de acasă, venea din nord, spre casa sa.

—Ce? El se mişcă brusc, strângându-i umărul cu mâna. Eşti sigură? Dar... când a fost asta?

—Nu ştiu, chiar înainte să mă culc. Cred că era aproape unsprezece, dar...

— Şi eşti sigură că era Ulton?

— Da, sigur. Bineînţeles.

— Şi se întorcea acasă la el?

— Da.

Vânătorul îi dădu drumul, întinzându-se înapoi şi uitându-se în tavan. Dacă Ulton venea în josul potecii, trebuie să fi minţit că se întorcea de la casa Emmei. De ce? Oare el să-l fi omorât pe Brewer? Trebuie să-i spună cavalerului mâine. Asta va îndepărta suspiciunea îndreptată împotriva lui.

Spre uşurarea sa, îl auzi respirând uşor şi îi simţi corpul relaxân- du-se. Doar apoi se aşează şi ea şi, cu un zâmbet în direcţia soţului ei, îşi odihni capul pe braţul îndoit şi căută să adoarmă.

Capitolul 8

Simon ajunse la casa crescătorului de iepuri pe la mijlocul dimineţii a doua zi. Aşa cum promisese apusul de

soare, era o zi senină şi strălucitoare cu nicio urmă de ploaie în aer.

Călătoria, pe aceleaşi drumuri pe care umblase în seara trecută, îl făcu să râdă de el. Unde era groaza terorizantă din cauza imaginaţiei?

în lumina de dimineaţă călătoarea printre copaci şi se uita printre frunzele lor cu o autocritică sarcastică. Acum păreau ca nişte santinele prietenoase stând atente să protejeze călătorii de pericolele călătoriei lor. În lumina caldă a zilei îşi pierduseră ameninţarea care părea atât de clară şi terifiantă în noaptea de dinainte; acum apăreau prietenoşi, un semn de securitate şi confort în calea lui, iar el îi salută ca pe nişte tovarăşi.

Satul dormea liniştit în lumina strălucitoarea a soarelui, casele părând cumva noi şi curate, iarba mai verde şi, în timp ce călărea pe potecă dincolo de han, aproape îşi putea imagina că aseară nu s-a întâmplat nimic.

Prin preajmă se puteau vedea câţiva oameni. Putea vedea câteva femei jos la râu spălându-şi hainele, putea vedea leşia şi lutul oalelor şi lopăţelele de lemn cu care loveau hainele recalcitrante. Femeile râdeau şi strigau, cu rochiile vesel colorate lucind în soare, şi simţi o împunsătură de gelozie că nu putea fi precum ele, liber de griji şi fericit în această dimineaţă.

Apoi, în timp ce călărea mai sus pe potecă, acestea deveniră conştiente de prezenţa lui, iar râsetul şi sporovăiala muriră pe loc, atât de brusc, încât îi părea că au dispărut, că au fost alungate de o magie stranie, dar când se întoarse să se uite, erau acolo, tăcute şi nemişcate uitându-se la el, călător necunoscut prin satul lor.

Era tulburătoare această nemişcare acolo unde fusese zarva şi agitaţia veselă, iar el avu o senzaţie înţepătoare de îngrijorare, de parcă ar fi fost un semn, o avertizare că prezenţa sa nu era dorită. Le privi pentru un moment în timp ce călărea, până ce trecu de curba strânsă a drumului şi fură ascunse de o casă. Era mulţumit că le

pierduse din vedere – privirea lor tăcută fusese prea neliniştitoare.

Casa crescătorului de iepuri era mai mică chiar şi decât a lui Black. Se afla la mică distanţă de potecă, cu o fâşie de păşune în faţă, unde o capră păştea mulţumită. Când intendentul se apropie, se opri din mestecat şi îl fixă cu ochii săi galbeni şi nesimţitori, cu irişi verticali. Simon simţi reîntorcându-se senzaţia de disconfort sub privirea galbenă a creaturii şi nu scăpa de ea în timp ce priponea calul. Nu era nicio urmă de Baldwin: oare ar trebui să-l aştepte pe cavaler? Se întoarse şi se uită de-a lungul potecii, cugetând în sine dacă ar trebui să-şi aştepte prietenul, dar apoi o imagine apăru în mintea sa cu Margaret spunând: „De ce trebuie să-ţi petreci din nou întreaga zi departe de casă?” şi asta decise pentru el. Se întoarse şi merse până la uşa din faţă, simţind privirea caprei în spate în tot acest timp.

Bordeiul era vechi, o cocioabă de lut cu doar două camere. Spre deosebire de alte case din sat, aceasta nu adăpostea animale, iar aerul era curat şi proaspăt de jur-împrejur. Clădirea părea să se fi prăbuşit cu mulţi ani în urmă, aşa cum se întâmpla cu bordeiele vechi ale căror ziduri nu mai puteau suporta greutatea acoperişului. La un moment dat fusese de două ori mai mare ca acum – conturul vechilor ziduri putea fi observat în iarbă. Fără îndoială capătul căzuse, iar gaura creată fusese blocată cumva pentru a păstra restul casei locuibil. Părea să fi fost bine îngrijită de curând – pereţii erau proaspăt văruiţi, lemnul vopsit, iar acoperişul părea în stare bună, cu puţine urme de muşchi şi fără găuri de la cuiburile păsărilor.

Crescătorul de iepuri însuşi deschise uşa. Arăta ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din pat, cu părul zbârlit şi ochii lipiţi de somn, pe care şi-i freca în timp ce stătea în pridvor, uitându-se cu privirea împăienjenită la străinul din prag.

— Tu eşti Cenred? întrebă Simon, şi când omul încuviinţă, numele meu este Simon Puttock. Sunt

intendentul. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre noaptea de alaltăieri.

Crescătorul de iepuri clipi.

—De ce? Spuse.

Simon aproape că-şi dori să fi putut auzi altă întrebare.

—Pentru că e posibil ca omul care a murit în acea noapte...

—Bătrânul Brewer, spuse omul.

— Bătrânul Brewer, fu de acord Simon, ar fi putut fi omorât, iar eu încerc să aflu dacă a fost sau nu. Cumva simţi o uşurare că reuşise să încheie fraza de introducere şi continuă cu mai multă încredere. Aşa că vreau să ştiu ce făceai în acea noapte şi unde erai, când te-ai întors acasă şi aşa mai departe.

Privirea omului încă era înceţoşată de somn în timp ce se uita la Simon. Avea trăsături prietenoase, deschise, un cap mare şi rotund pe un corp pătrat şi îndesat. Era uşor amuzat în timp ce se uita la intendent, un zâmbet jucând pe buzele pline şi roşii, iar ochii căprui închis erau încreţiţi acolo unde ridurile de râs stăteau. Părul de pe cap părea subţire, de parcă ar fi chelit în curând în creştetul capului, dar pieptul compensa pentru orice pierdere, având în vedere grămada deasă neagră şi creaţă care se strecura prin deschizătura de sus a bluzei. Avea barbă, şi ea de asemenea neagră, cu excepţia vârfului bărbiei unde apărea roşcată de parcă ar fi fost băgată în vopsea şi pătată permanent atunci când era tânăr. Probabil avea doar douăzeci şi opt de ani, dar faţa îi părea mai înţeleaptă decât vârsta pe care o avea, şi Simon se simţea nervos de parcă ar fi trebuit să se scuze că a întrerupt somnul omului.

Scuturându-se de acest sentiment, spuse:

— Deci unde erai în acea noapte? Noaptea de alaltăieri?

Cenred păru să găsească întrebarea uşor amuzantă – se uita de
parcă ar fi gata să izbucnească în râs – dar apoi văzu expresia serioasă a lui Simon şi păru să se răzgândească.

— Vino înăuntru şi bea un pahar de bere, intendente! Putem vorbi mai conforabil înăuntru şi sunt sigur că eşti însetat după drumul făcut.

Avea dreptate, Simon ştia. Gâtul îi era uscat şi ar fi fost mai plăcut să se aşeze. încuviinţă şi urmă bărbatul în sala sa.

Era o cameră simplă, dar cu semne de modernizare. Primul lucru pe care îl remarcă Simon fu şemineul. Asta era primul bordei în care văzuse o asemenea inovaţie – cei mai mulţi oameni erau mulţumiţi să lase fumul să plutească prin acoperiş la fel ca înaintaşii lor, dar acest om se pare că voia mai mult confort decât cel oferit de focul mocnit, în faţa focului era un bloc mare de granit pe post de vatră, pe care omul îşi pusese salteaua. O rulase şi o aşezase lângă foc pentru a o ţine caldă.

—Am fost afară toată noaptea încercând să prind o vulpe. Tu m-ai trezit, spuse simplu şi merse în spate pentru a aduce berea.

Simon merse la o bancă şi o trase lângă foc, aşezând-o pe paiele de lângă vatră. Cenred se întoarse repede, aducând două oale de lut, una dându-i-o lui Simon, înainte de a trage o altă bancă de lângă zid pentru a se aşeza în faţa intendentului.

—Deci vrei să ştii unde am fost în noaptea de alaltăieri, nu?

Intendentul încuviinţă tăcut, studiind bărbatul imens, liniştit si,
mai ales, încrezător. Era încrederea cea care strălucea ca lumina unei făclii în întuneric, în mare contrast cu nervozitatea ezitantă a celorlalţi trei bărbaţi pe care el şi Baldwin îi văzuseră cu o zi înainte. Acolo unde ei se agitau şi şovaiau, acest om părea să se simtă bine, şezând confortabil, cu picioarele întinse, cu o mână pe locul de lângă el şi alta ţinând berea.

—Ei bine. Am plecat de aici după-amiaza târziu, a trebuit să mă duc în crângul meu să iau pari pentru gard ca să înlocuiesc o bucată care căzuse. Am dus parii direct la coteţul iepurilor şi am fixat gardul, apoi am verificat capcanele. într-una din ele era un bursuc pe care l-am

omorât, dar lângă alta am găsit pielea unuia din iepurii mei. Am petrecut mai bine de jumătate de oră uitându-mă prin preajmă ca să găsesc urma animalului, dar nu am putut, aşa că am venit aici să iau cina şi...

—Când s-a întâmplat asta? îl întrerupse Simon.

— Când? Oh, cred că după apusul soarelui. Să zicem după şapte jumate. Oricum, m-am întors la coteţ apoi, să văd dacă pot găsi animalul. Am stat până târziu, dar nu am văzut niciun semn, aşa că m-am întors.

—Pe la ce ora te-ai întors acasă?

— Chiar nu ştiu. Era târziu, ştiu asta, dar mai mult n-aş putea spune.

Cugetând, Simon spuse meditativ

—Ca să ajungi acasă nu trebuie să treci prin sat, nu?

— Nu, coteţul este în jos spre mlaştină, la o jumăte de milă la sud de aici, aşa că trec doar pe lângă casa lui Ulton şi a lui Brewer în drum spre a mea.

—Hm. Ia spune-mi, ce crezi despre familia Ulton?

—Oh, sunt în regulă. Sunt invidioşi pe mine, sau cel puţin Roger este, dar în rest sunt destul de prietenoşi.

—Cum adică, invidioşi?

—Sunt un om liber. Fiecare din sat fie este argat, fie şerb, dar eu mi-am câştigat libertatea. Am câştigat-o cumpărându-o de la moşia Furnshill, şi asta a deranjat pe unii oameni. E prostesc, deoarece alţii – de exemplu Brewer – sunt mai bogaţi decât mine, dar asta nu-i opreşte să mă invidieze.

—Ce ştii despre Brewer? Nimeni nu prea a ştiut să-mi zică nimic despre el. îl cunoşteai bine?

Zâmbetul prietenos al crescătorului nu-i părăsi faţa, dar ochii îşi pierdură focalizarea, făcându-l să pară că visează în timp ce se gândea. Acum când vorbi, vocea îi coborâse, devenind mai înceată şi mai joasă.

— Nu era un om cu care să te înţelegi uşor. Oricare de pe aici era sigur că are o mulţime de bani, dar nu ştiu dacă era adevărat. Oricum, asta nu-l făcea un om popular.

— Nu?

— Nu, avea bani, dar nu spunea nimănui. Şi era şi mare băutor, iar când bea prea mult devenea violent. Era un om puternic Brewer, iar când voia să lovească pe cineva putea să-l rănească.

—Avea cineva motiv să-l urască, atunci? A rănit pe cineva recent?

Crescătorul râse brusc, cu o izbucnire puternică de amuzament, şi îşi şterse ochii cu mâneca înainte de a răspunde.

—Oh, scuze, intendente, scuze! Da, ai putea spune asta. Era un beţivan, intra adeseori în bătăi, mereu batjocorindu-i şi dispreţuindu-i pe ceilalţi. Nu cred că înţelegi cu adevărat ce simţeau oamenii pentru el! Pe aici, cu greu găseşti pe cineva care să-l fi plăcut!

Capitolul 9

Intendentul trebuie să fi arătat cât de mult l-a amărât acest comentariu, deoarece crescătorul se ridică, merse spre el şi îl bătu pe umăr.

— Haide, intendente! Probabil că a murit în patul său şi totul a fost un accident. Eşti sigur că nu vânezi cai verzi pe pereţi? Hai, dă-mi oala. Dacă-ţi place berea mea, poţi să mai bei o dată cu mine. Zicând asta, luă halba lui Simon şi se duse din nou în camera din spate.

Până când acesta se întoarse, Simon reuşi să-şi revină într-atât încât putu din nou să zâmbească în semn de mulţumire pentru berea proaspătă.

—Mulţumesc. îmi mai satisfaci curiozitatea încă un pic? De exemplu, ai văzut pe cineva când ai ajuns acasă? Ni s-a spus că cineva l-a ajutat pe Brewer să ajungă acasă în noaptea în care a murit, dar nimeni nu pare să ştie cine a fost. Tu ştii?

— Ei bine, nu. Nu am văzut să-l ajute cineva – presupun că vrei să spui că a fost târât până acasă după ce a fost dat afară din han. Mă gândeam eu. Nu, nu l-am văzut.

— Eşti surprins că cineva l-ar ajuta? După câte ai spus despre cât de popular era...

—Nu, oamenii deseori îl ajutau să ajungă acasă. Oh, sigur că era urât. Arogant şi grosolan, mereu folosindu-şi

pumnii când nu-şi găsea cuvintele, dar acesta e un sat mic. Trebuie să trecem peste astea. Altfel, dacă există ceartă, cum putem aduna recoltele sau cum putem ara? Trebuie s-o facem împreună – doar că el făcea totul atât de greu.

— Cum?

Ochii crescătorului se ridară din nou în amuzament.

—îţi plac lăudăroşii? Nu. Ei, aşa era Brewer. Zvonurile despre banii lui – nu ştiu dacă erau adevărate, dar cu siguranţă el a ajutat la răspândirea lor. Deţinea proprii boi, mereu avea bani de bere şi mereu părea bucuros să-i dispreţuiască pe ceilalţi.

— înţeleg. Intendentul se uită în foc. Iar tu nu l-ai văzut în seara aceea?

— Nu, nu l-am văzut, spuse, dar apoi îşi înclină capul într-o parte şi se uită la Simon cu ceea ce intendentul o simţi ca pe o privire uşor ruşinată. Dar cred că am văzut pe cineva în drumul meu spre casă.

— Pe cine?

Chicoti scurt.

—Nu sunt sigur! Era prea întuneric. îţi spun cum a fost, totuşi. Terminasem cu încercările de a prinde vulpea sau orice altceva o fi fost şi eram din nou în drum spre casă. Eram enervat şi obosit şi tocmai trecusem de Ulton, când...

— Ai idee ce oră era?

Cenred se uită la el cu milă.

— Nu înţeleg de ce tot mă întrebi asta. Uite, nu port la mine un ceas cu lumânare afară, intendente. Cum aş fi putut şti ce oră era? Ştiu doar că era întuneric. Putea să fi fost unsprezece sau mult după miezul nopţii. Cum aş fi putut şti? Nu, tot ce pot spune e că nu trecuse de ora una şi era după zece, dar dincolo de asta nu ştiu – eram prea obosit ca să mă gândesc la asta. Puteam să jur că am văzut o figură la marginea drumului. Putea să fi fost mai jos de casa lui Brewer, cred, peste drum între copacii de partea cealaltă a drumului. La momentul ăla nu am făcut nimic, eu... Făcu o pauză, ruşinat. Părea o figură întunecată, subţire. Ştii, cu întunericul şi cu umbrele

create de lună şi restul, când am văzut acea formă fugind printre copaci în faţa mea, m-am gândit la vechile poveşti şi, ei bine, am plecat mai departe şi am încercat să uit ce am văzut. Oricum, era prin preajma casei lui Brewer, pe partea cealaltă a potecii, unde copacii se întâlnesc cu drumul. Ştii unde zic?

— Da, cred că da, spuse Simon, dar se gândea, cine ar fi putut fi? Ce oră era, era unul din cei doi fraţi? Sau era Roger Ulton? Era bărbatul care-l condusese pe Brewer acasă? Sau era altcineva?

Simon stătu în faţa bordeiului pentru câteva minute când terminară de vorbit. Şi-ar fi dorit ca Baldwin să fi fost aici ca acesta să auda mărturia lui Cenred, ca să aibă avantajul părerii lui, dar cavalerul încă nu apăruse. Lovind pietrele, se îndreptă spre iapa sa, o dezlegă şi merse spre sud cu ea, departe de sat.

Drumul se curba spre stânga imediat după casa crescătorului, ducând spre sud în timp ce trecea de ruinele casei lui Brewer. Păstrând poteca, intendentul merse mai departe, fără să se uite la ea. Era ciudat, simţea acum că Baldwin îi băgase în cap ideea de crimă, realitatea actuală a morţii părând aproape irelevantă. Casa nu mai avea nicio importanţă. Animalele lui Brewer nu mai aveau nicio importanţă. Singura problemă care îl interesa era vinovatul.

Odată ce trecu de clădirea prăbuşită şi afumată, drumul se deschidea un pic, arătând direct spre griul albastru al mlaştinilor. Aici era curat, drumul îndepărtându-se de casele vechi, de câmpuri şi păşuni, de proprietăţi şi de pământul deţinut, deoarece deodată îşi părăsea curbele şi mergea drept ca o riglă, lăsând râul în spate pe malul stâng.

Aici, unde drumul continua singuratic spre dealurile îndepărtate, era casa familiei Ulton. Fusese odată o casă lungă, solitară şi imensă. Trebuie să fi avut cel puţin o sută de ani, o clădire din chirpici, construită din lut vechi, pământ şi baligă, gândită iniţial pentru un fermier şi copiii săi, dar şi pentru siguranţa lor. Deoarece de aici, cuprinsul satului putea fi uşor observat, un inamic, fie că

era o hoardă din Cornwall sau vikingii de pe coastă într-o razie, putând fi văzut din vreme şi dată alarma. Simon ştia că acum, de la norocoasa ascensiune a lui William de Normandia, raziile şi omorurile străinilor fuseseră oprite, dar dacă privaţiunile armatelor străine încetaseră, mereu exista pericolul de atac de la un inamic mai puţin îndepărtat.

Nu trecuseră mulţi ani de la ultimul război civil, o perioadă cruntă şi absurdă, în timpul căruia alianţele erau încheiate şi rupte cu o regularitate monotonă, în timp ce oamenii încercau să jongleze cu loialitatea lor pentru a sta de partea care le oferea putere şi bogăţie – de câştigau. Iar când părea că nu vor câştiga? îşi schimbau imediat loialitatea!

Din această casă, cu pereţii masivi şi ferestre mici, proprietarul nu numai că putea vedea mile întregi de-a lungul drumului, o privelişte neîntreruptă de copaci, dar putea şi să opună o apărare aprigă. Ca multe din vechile proprietăţi, vechea fermă avea o uşă mare pentru acces. Să o ataci ar fi fost nebunesc, şi probabil costisitor, deoarece apărătorii puteau folosi ferestrele ca lăcaşe pentru arcuri.

Dar anii nu au fost prea răbdători cu vechea casă. Când a fost con- truită, ar fi oferit protecţie şi siguranţă unei familii destul de numeroase şi vitelor, gâştelor şi găinilor din curte. Casa cu un singur etaj ar fi încercuit animalele şi oamenii. Dar nu acum. Zidul de vest se prăbuşise – probabil din cauza ploilor prea dese pe un acoperiş prost acoperit cu paie sau poate din cauza a prea multor veri secetoase urmate de ploile din ultimele două – indiferent de motiv, chirpiciul căzuse, iar dezastrul rezultat era evident.

Zidul trebuie să fi căzut prima dată din colţ, se gândi Simon, şi apoi se prăbuşise şi mai tare, ca şi cum ar fi fost împins de greutatea acoperişului din urmă, creând un spaţiu semicircular de noroi şi mizerie. Acoperişul ar fi urmat imediat, bârna grea a culmii arătând ca o spinare goală şi neagră, căpriorii aplecându-se ca nişte coaste din dărâmături.

Bucata distrusă acoperea aproape jumătate de casă, dar partea rămasă încă era locuibilă aparent, şi acum, în timp ce înconjura pe la zidul de sud, putea vedea eforturile înverşunate depuse pentru protejarea restului. Grinzi de lemn, probabil salvate din acoperiş, fuseseră proptite în zid pentru a preveni alunecarea. Când acoperişul dispăruse, blocuri de granit au fost puse pe vârful zidului pentru a oferi o oarece apărare împotriva ploii şi a opri chirpiciul să fie spălat, iar în interior un zid nou fusese construit sub acoperiş pentru a închide gaura uriaşă. însemna că locuinţa ar fi fost jumătate din vechea casă, dar cel puţin era locuibilă.

Intendentul stătu socotind pentru o vreme. Această familie sigur avea nevoie de bani – dacă ei credeau poveştile despre averea lui Brewer, dacă ei credeau că are o cutie de bani sub podea, nu ar fi fost posibil să încerce să o ia? Brewer era atât de beat, încât s-ar fi putut gândi să intre în casa lui noaptea târziu când acesta dormea. Şi dacă el i-ar fi văzut, ar fi putut să-l omoare pentru a-şi ascunde furtul, apoi să incendieze locul pentru a-şi ascunde vina.

— Intendente!

Simon se întoarse încet, încă pe gânduri, şi-l văzu pe Black venind spre el.

— A, John. L-ai văzut pe Sir Baldwin azi?

— Nu, intendente. Nu am văzut pe nimeni până acum. Cred că am nişte noutăţi pentru tine.

îi explică repede ce văzuse soţia sa în noaptea incendiului – Simon încă nu putea să o numească a crimei – şi ora la care se întâmplase.

— Deci tânărul Roger se întorcea din direcţia greşită. Nu se poate să fi spus adevărul când a declarat că a stat cu Emma toată seara. De ce ar minţi, decât pentru a-şi ascunde vina?

Simon se scărpină pe gât gânditor.

—Nu ştiu, dar cred că ar trebui să mergem şi să o vedem pe această Emma şi să aflăm ce are de zis înainte de a vorbi cu Roger din nou.

Nu era încă niciun semn de Baldwin, aşa că plecară din Bla- ckway împreună pentru a acoperi cele patru sau cinci mile până la Hollowbrook. Cea mai mare parte a drumului merseră în linişte. Simon cugeta la mărturiile luate şi încerca să vadă unde greşiseră, dacă vreunul din ei o făcuse. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să condamne pe cineva de crimă, cu atât mai puţin un om nevinovat, aşa că reexamina toate dovezile de până acum într-o încercare se a se asigura pe sine însuşi că avea dreptate să-l suspecteze pe Roger Ulton.

Casa deţinută de părinţii Emmei Boundstone era mare şi relativ nouă. Varul alb strălucea în razele de dimineaţă, iar curtea din faţa uşii mari era curaţată de bălegar. Arăta pur şi simplu că oamenii care trăiau aici erau mândri de proprietatea lor.

Simon aşteptă sosirea lor. Nu întâlnise pe nimeni din această familie, în timp ce John Black era cunoscut în zonă. Era mai bine ca John să ciocăne şi să-l prezinte.

Uşa fu deschisă de o femeie de vârstă mijlocie, scundă şi veselă, îmbrăcată în negru şi cu o basma gri care-i acoperea părul cărunt împletit. Faţa îi era aproape rotundă şi părea formată din cercuri – ochii erau două mărgele gemene întunecate, nasul îi era un nasture mititel, obrajii aveau pete roşii ca două mere mici rozalii, chiar şi bărbia era aproape o sferă perfectă. Cum stătea în uşă, Simon nu putu să nu-i întoarcă zâmbetul. Nu numai că ar fi fost nepoliticos, dar era aproape obscen să respingi o femeie atât de fericită şi plăcută.

— Ei bine, John, ce mai faci în această zi minunată?

— Sunt bine, doamnă Boundstone. Dar soţul dumneavoastră?

— E bine, John. Bine. Pe el îl cauţi?

— A... Ezită, uitându-se înapoi la Simon.

— Şi cine este acesta? Nu cred că te-am mai văzut până acum.

Simon păşi înainte. în timp ce venea mai aproape, putea vedea că

ea îi ajungea doar până la umăr, aşa că nu putea fi mai înaltă de un metru jumătate, iar după cum arăta, probabil şi în diamentru.

— Bună ziua, doamnă Boundstone. Numele meu este Simon Puttock. Sunt intendentul de Lydford. Putem vorbi cu fiica dumneavoastră, vă rog?

Zâmbetul micii femei de-abia tremură, dar îi putea vedea ochii vicleni strălucind în timp ce se uita în sus la el.

— Ah, o vreţi pe Emma noastră, nu? Da, e înăuntru. Aşteptaţi aici, o aduc imediat.

Nu părăsise demult uşa când Emma sosi, şi Simon fu dezamăgit de ea. Se gândea cum ar arăta tânara femeie şi ce fel de fată ar putea dori tânărul Ulton – iar acum descoperise că într-adevăr contrariile se atrag. Emma Boundstone era la fel de mare, în felul ei, ca şi mama sa, dar fără farmecul acesteia. Era un pic mai înaltă, poate un metru şaizeci, şi rotunjoară, dar aici asemănările se opreau. Faţa îi era anostă, lungă şi greoaie, precum trupul. Dădea impresia de greutate, deşi era mai mult îndesată decât grasă. Din fruntea înaltă şi oblică îi pornea faţa pătrată şi puternică cu ochi mici şi duri, un nas gros şi gura foarte subţire. Părul împletit părea o funie aşa cum cădea de o parte şi de alta a obrajilor. Trupul îndesat şi greoi ar fi fost mai la locul lui la unul din fraţii săi. Simon îşi dorea acum să uită că trebuie să o interogheze şi să se întoarcă spre privirea confortabilă a mamei ei.

în timp ce se apropia, fata luă o poziţie agresivă, cu o mână în şold, de parcă i-ar fi provocat să înceapă.

— Deci? Aţi vrut să vorbiţi cu mine?

Simon încuviinţă, întrebându-se cum să înceapă.

— Da, vezi tu, aş vrea să te întreb despre noaptea de alaltăieri.

— Ce-i cu ea?

— Am înţeles că erai cu Roger Ulton din Blackway.

— Da. Era evident că nu avea de gând să-l ajute.

— Când a ajuns aici să te vadă?

— Nu ştiu.

Simon simţea că răbdarea i se termină.

— Atunci spune-mi cu aproximaţie, Emma.

—Ei bine, îşi înclină ea capul într-o parte într-un gest care ar fi putut fi cochet la o femeie mai măruntă, dar la ea apărea doar stângace. A ajuns aici după lăsarea întunericului. Cred că era pe la şapte sau aşa ceva. De ce?

Ignorând întrebarea, intendentul continuă:

— Şi când a plecat?

— Undeva pe la opt jumătate.

— Eşti sigură?

O scânteie de sfidare îi străluci în ochi.

— Da, sunt sigură. De ce nu-l întrebi pe el, dacă pe mine nu mă crezi?

Cei doi se uitară unul la altul, iar deodată vocea ei deveni acră şi iritată, în timp ce spunea:

— E bine, nu-i aşa? A păţit ceva?

— Nu, e bine din câte ştim noi. De ce a plecat aşa de repede, am crezut că sunteţi logodiţi.

Ea îşi azvârli capul într-un gest de nerăbdare.

— Oh, da. Am fost. Dar ne-am certat, dacă vrei să ştii. A refuzat să se căsătorească cu mine până nu termină de reparat casa tatălui său, iar asta i-ar putea lua până anul viitor! I-am spus, dacă mă vrea, să se grăbească – s-ar putea să nu-l aştept. Ne-am certat, iar la final i-am zis să plece. De aceea m-a părăsit mai devreme decât de obicei.

în acea noapte, stând cu Margaret în faţa focului, Simon îi povesti evenimentele de peste zi. îl lăsase pe Black pe drum la întoarcerea din Hollowbrook – ar fi fost aproape întuneric când ajunseră în Blackway, aşa că nu avea sens să se ducă acolo când ar fi putut continua şi ar fi ajuns acasă mai devreme măcar o dată.

Soţia i se bucurase să-l aibă mai devreme acasă ca de obicei, şi după masă se jucară de-a aruncatul inelelor la un ţăruş cu Edith, jocul ei favorit în prezent. Acum, în cele din urmă, se duse în patul său din solar, şi aveau două ore scurte de linişte înainte ca să se ducă şi ei la somn.

— Deci, acest crescător de iepuri, care era numele lui?

— Cenred, spuse Simon somnoros.

— Da, Cenred. Ce a avut de spus?

Stătea cu capul sprijinit din nou în poala lui, în timp ce o mângâia pe păr cu o mână, cealaltă lasând-o pe abdomenul ei. Afară, ploaia lovea pereţii, iar rafalele ocazionale făceau ca uşa să zăngăne şi tapiseriile să se umfle.

— Nu prea multe. A spus că a văzut pe cineva care încerca să se ascundă când se apropie. Se pare că peste drum de casa lui Brewer. Prostul era prea speriat să se uite, credea că e bătrânul Crockern sau altceva, şi doar merse mai departe. Oricum, acum ma interesează celălalt, Roger Ulton.

— Nu e unul din cei pe care i-ai văzut ieri?

— Ba da.

Ochii lui Simon căzură pe chipul ei şi zâmbi, deşi vedea că era epuizat. Faţa îi era cenuşie, chiar şi în lumina flăcărilor şi a două lumânări groase care stăteau pe tripozii lor metalici din apropiere. în camera afumată, cercurile mari de oboseală de sub ochii lui îi făceau să apară învineţiţi şi se întreba dacă această căutare nu era prea mult pentru el. Cuprinsă de o dorinţă bruscă îi atinse obrazul cu un deget, un gest iubitor şi plin de simpatie, şi fu mulţumită să-i vadă zâmbetul larg în momentul când îi simţi atingerea.

Afară auzeau ploaia. Toată ziua fusese senin, dar acum, în întunericul nopţii, cerurile se deschiseseră şi apa curgea constant din cele două găuri ale acoperişului. Margaret se bucura că soţul era înăuntru cu ea. S-ar fi îngrijorat să-l ştie afară pe vremea asta. îi mângâie obrazul, minunându-se de asprimea lui acolo unde perii scurţi îşi făceau loc prin piele, atât de diferit de pieptul şi restul corpului care erau fine şi moi. Se uită la degetele ei care îi atingeau uşor faţa, savurând senzaţiile tactile, lăsându-se în voia plăcerii date de atingerea şi mirosul bărbatului ei, şi aproape ratã următorul comentariu al lui Simon.

— Poftim?

— Am spus că e ciudat, spuse el din nou, zâmbindu-i. Acest bărbat Roger încearcă să-i facă curte unei fete, dar în acea noapte s-au certat. El spune că au fost împreună toată noaptea, dar ea jură că a plecat mai devreme. Apoi spune că a mers direct acasă, dar soţia lui Black spune că l-a văzut trecând de casa ei, de cealaltă parte a satului. Sunt sigur că el a fost cel care l-a luat pe Brewer acasă. Dar dacă a fost el, de ce nu ne-a zis?

— Sunt sigură că vei vedea mâine. Ce altceva ai mai aflat?

Mai discutară vreo oră şi ceva, dar, în curând, Margaret decise că soţul ei are nevoie de somn şi îl conduse în solar pe salteaua lor. Dar chiar şi atunci, când erau în pat, îl putea simţi că nu doarme.

Se simţea mizerabil, o figură întunecată, zgribulită, stând înfăşurat în mantia groasă de călătorie, cu gluga trasă pe cap, în faţa unei tentative de foc care încă scotea un fir subţire de fum care promitea încu- rajatoarea căldură. Dar era sortit eşecului. înainte ca să-i încălzească trupul, era împrăştiat de rafalele de vânt care duceau picăturile de ploaie grele împotriva spinării sale.

— Doar acum un an. Doar un an, mormăi vocea împinsă de vântul care se rotea înjur, căutând o deschizătură în hainele lui încercând să-l înjunghie cu răceala sa. Tremurând de frig, apucă un fald al mantiei sale şi îl trase mai aproape, uitându-se suspicios în jurul luminişului.

Sigur, s-ar fi putut duce la una din ferme şi să cerşească mâncare şi şansa de a sta în faţa unui foc, dar la căderea întunericului părea destul de cald şi nu merita ruşinea. La urma urmei, era cavaler, iar acest comportament era înjositor pentru un bărbat dintr-o familie sus-pusă.

—Un an! aruncă cu răutate printre dinţii încleştaţi.

Cu doar un an în urmă, lordul său, Hugh de Lacy, Lord Berwick murise. Doar un an. Şi de atunci pierduse totul. Tot ce deţinea era cu el acum – sabia tatălui său şi un mic sac cu câteva catrafuse. Doar atât îi mai rămăsese.

Poziţia sa ca mareşal al castelului care domina oraşul îi fusese dată acelui bastard, fiul fratelui lordului. Camerele din castel aparţineau funcţiei, deci rămăsese şi fără acelea, iar când succesorul său îi sugerase că ar prefera să caute altă casă, de parcă nu ar fi avut încredere în el, acceptase în furia sa.

Dar plecare în grabă îl costase mult. Nu putea aştepta să se folosească de credibilitatea rămasă, voia doar să plece şi să uite durerea şi disperarea de a-şi vedea postul corupt de acel nebun. Ordonase să i se pregătească calul şi plecase chiar în acea noapte, simţind aceeaşi mândrie şi entuziasm pe care-l simţise cu peste cincisprezece ani în urmă când devenise cavaler. Dar asta a fost atunci, iar Rodney de Hungerford ajunsese departe.

Fu surprins cât de repede îşi cheltui banii. Părea că preţurile creşteau chiar înainte de a ajunge în acel loc. La început nu se îngrijorase, la urma urmei un cavaler nu-şi pune problema banilor, aceasta e doar interesul unui lord. Dar dispăruse aşa de repede mica sa provizie de monezi, încât începu să-şi dea seama că va trebui în curând să câştige câte ceva pentru a o înlocui.

—De când nu mai stătuse într-un pat, într-un pat adevărat într-o casă? se întrebă. Umerii se zgribuliră împotriva vântului care venea dinspre mlaştini. Două săptămâni? Trei? Nu, erau două. Două săptămâni de când fusese lăsat să stea la mănăstire peste noapte. Stareţul era un om bun şi i-a oferit un pat pentru mai mult timp, dar Rodney nu putea accepta. Prea semăna cu pomana, iar asta era sub onoarea unui cavaler de familie veche. Aşa că a refuzat şi s-a urcat pe cal.

Focul era stins de acum, iar el se uita la rămăşiţele lui cu o expresie de tristeţe, un zâmbet uşor de milă pentru flăcările care dispăruseră, de parcă o creatură vie ar fi renunţat la lupta pentru viaţă şi ar fi murit în faţa lui, renunţând la luptă pentru linişte. Nu putuse să lupte împotriva vântului crud care încerca să taie prin apărarea sa ca o sabie ruginită lovind în el, părând să ştie că nu mai poate continua mult timp.

Nu prea mai avea rost, ştia asta. Acum că îi murise calul cu greu putea ajunge la Cornwall la fratele său. Mai avea peste şaizeci de mile. Şaizeci de mile peste mlaştini şi prin păduri.

La gândul ăsta pe uită în sus şi se încruntă la copacii din jurul lui. Aici, deşi era adânc în pădure şi departe de drum, copacii erau prea aproape de mlaştini şi destul de rari. Contururile lor pipernicite şi ofilite semănau cu nişte victime torturate de vântul care urla pe deasupra ca nişte iele în căutatea prăzii lor nocturne. în întunericul absolut al norilor şi a nopţii fără lună, trunchiurile lor îndesate stăteau în prejurul lui ca o armată de suflete blestemate, iadul lor fiind acest loc plin de nefericire şi disperare. Gândul îi făcu plăcere. Un zâmbet ironic apăru într-un colţ al gurii cu buze roşii şi pline, luminându-i faţa pe moment. îi făcea faţa să piardă din asprimea sa şi să apară mai tânără. Se gândea că nu era nevoie să se mai îngrijoreze de iad de acum încolo. După seara asta, ştia exact cum arăta.

Oftând, se aşeză încet şi îşi puse pe umeri povara. Nu mai avea rost să aştepte aici să-l ia moartea, va lupta contra mortalităţii sale aşa cum luptase cu toate în viaţa sa. Vântul se înverşună asupra glugii sale şi i-o smulse din cap, umflând-o şi umplând-o, trăgând de ea de parcă ar fi vrut să o smulgă de pe mantie, dar el îl ignoră. încet în epuizarea sa, mişcându-se ca o maşină ruginită, ridică un picior şi mai făcu un pas mic mai departe. îşi ridică celălalt picior şi îl târî înainte, făcând un alt pas şi gradual îşi continuă calea spre vest.

Cu gluga atârnând în spate, părul îi era biciut de nebunia vijeliei, dansând şi sărind, fiecare şuviţă întunecată părând că vrea să scape din scalpul său. Ochii îi erau mijiţi în timp ce îşi târa picioarele printre copaci încercând să scape de ploaia împinsă departe de ei, dar încă sclipeau de mânie rece în labirintul de riduri la gândul felului în care a fost tratat şi al ghinionului său. Figura avea un farmec dur şi o eleganţă indiferentă deasupra gâtului musculos, cu excepţia nasului gros brăzdat de o cicatrice imensă care se întindea de la şaua

nasului până pe obrazul drept: părea prea brutală pentru restul trăsăturilor. Stătea cu cicatricea sa roz ca un munte solitar conturându-se deasupra unei câmpii accidentate, nelalocul ei şi ciudat de ameninţător deasupra unei guri mari şi senzuale, avertizând asupra adevăratei lui firi.

Mantia era smulsă din mâinile sale şi renunţă sa o mai ţină, conti- nuându-şi drumul, ignorând înţepăturile reci ale vântului prin tunica şi cămaşa de zale. Trupul îi era imens şi pătrat, ca al unui urs. Dar el ştia că până şi urşii mor. Oftă din nou.

Apoi, chiar atunci când nutrea gânduri de relaxare, să se aşeze lângă un copac şi să lase frigul să-i pătrundă în oase, să se odihnească şi posibil să nu se mai ridice vreodată, auzi un sunet, un sunet minunat, miraculos, ca venit din rai – nechezatul unui cal.

— Oare auzul îi juca o farsă? îşi întoarse capul cu o ureche îndreptată spre zgomot ca o armă, în timp ce încerca să audă peste urletul şi şuieratul elementelor. Da, se auzea din nou! Un cal.

Cumva mai găsi un pic de energie – de unde, nu putea spune – şi se îndreptă între copaci. înconjurat de trunchiurile santinelelor de lemn, putea doar să ghicească calea cea bună spre cal şi, poate, către siguranţă şi căldură. îşi forţă calea printre ramurile care păreau disperate să-l oprească, lovi tentaculele târâtoare ale rugilor care i se prindeau de picioare, se luptă printre boscheţii deşi, încercând să ajungă la animal. Şi apoi îl văzu. Era în faţa lui, stând şi tremurând de frică şi groază. Cavalerul se uită împrejur cu uimire. Unde îi era stăpânul? Nu era semn de nimeni, nici foc, nici adăpost, doar acest cal. Automat prinse mânerul săbiei, se opri în linia de copaci şi se uită. Dar nu părea să fie nimic de care să se înfricoşeze, nicio mişcare bruscă dintre copacii de pe cealaltă parte, niciun zgomot de oameni alergând spre el, doar vântul care nu se mai oprea.

încruntându-se în uimirea sa, se apropie încet de animal, care îşi rostogolea ochii de teroare. Bătându-l pe gât, putu să vadă că era o iapă şi, spre surpriza lui, era

încă înşeuată şi încăpăstruită. Harna- şamentul părea bogat chiar şi în întuneric şi putea să simtă calitatea pielii sub degetele sale. Chiar şi prin ploaie putea vedea picăturile de spumă de pe pieptul şi coastele calului. De ce? Fugise oare din cauză că stăpânul îi fusese atacat? De ce a fost lasată aici? Ce se întâmplase?

Se întinse după hăţuri şi trase, dar păreau să se fi prins în ceva, şi când se uită, văzu că erau încurcate pe o ramură groasă. Oare alergase şi acestea se încurcaseră, obligând-o să se oprească? Dând din umeri, le luă şi o duse mai încolo, mângâind-o pe cap şi pe gât şi vorbind cu ea în timp ce ochii priveau continuu împrejur. Nu era niciun semn de stăpân pe nicăieri. încet, ca un om care uitase cum şi cine să coordoneze fiecare muşchi pentru o funcţie nouă şi nefamiliară, îşi permise ca pe faţă să îi apară un zâmbet, şi spuse o rugăciune scurtă de mulţumire. Cu siguranţă asta era salvarea lui! Acest cal, pierdut de altul, îi va permite să acopere drumul rămas până la fratele lui.

Dar de-abia când atinse coburii îşi dădu seama de norocul său adevărat. Unul era plin de monezi.

Capitolul 10

Simon îşi petrecu dimineaţa cu Hugh, călărind spre est pentru a verifica starea pământurilor de acolo care acum erau parte a responsabilităţilor sale. De fapt, în ceea ce-l privea, era o bună scuză să se ţină departe de problemele din Blackway şi să călărească o vreme. Hugh, ca de obicei, nu era mulţumit de acest prospect, dar când Simon îi menţionă hanul de la Half Moon i se trezi interesul şi în curând porniră la drum.

Plecară devreme, doar la o oră şi ceva după răsărit, şi ajunseră acolo înainte ca seneşalul proprietăţii respective să îşi fi terminat micul dejun, aşa că au plecat fără el şi reuşiră să termine înainte de zece jumate. După două halbe rapide de bere porniră din nou spre casă.

Dar acasă o găsiră pe Edith stând şi aşteptând.

—Este Tanner, tată. A zis că a fost un jaf pe drum, spuse ea, cu ochii mari de fascinaţie îngrozită.

Cu un geamăt, Simon îşi dădu ochii peste cap într-un gest teatral.

—Ce mai e acum? S-a furat vreo găină de prin vreo curte? Careva şi-a rătăcit haina de zale? Ce e? îi zâmbi scurt fiicei sale, sări din şa şi îi trecu frăiele lui Hugh, înainte de a se îndrepta spre uşă. Edith îl urmă.

înăuntru îl găsi pe Stephen Tanner, poliţistul, vorbind cu Margaret. Soţia îi veni repede în întâmpinare şi îl sărută, apoi îi lăsă singuri, ducându-se cu fiica lor în spatele casei, aruncându-i o privire nelinişţită în timp ce pleca. Hugh rămase în cameră cu Simon şi Stephen.

—Ce mai faci, Stephen? spuse intendentul. Ce-i cu jafUl ăsta?

Tanner era un munte de om cu un corp imens, înalt şi lat în umeri.
Avea un chip pătrat pe un corp care s-ar fi potrivit unuia din stejarii pitici din mlaştini, solid şi îndesat, promiţând o mare forţă. Sub sprâncenele negre, faţa îi era crăpată şi marcată de vreme, dar ochii îi erau blânzi şi buni. Gura îi era o linie subţire, mereu fixă, rigidă şi dreaptă făcându-l sa pară întotdeauna dezaprobator. Când nu era sigur de ceva, se încrunta plin de confuzie, ochii ascunzând o inteligenţă atentă şi sensibilă şi o agerime care a dus la prinderea multor hoţi. Construit la fel de solid ca locuinţa lui Simon, era cunoscut ca un om bun şi onest, din acest motiv fiind mereu reales în poziţia sa. Acum, totuşi, chipul îi era nelinişţit.

—Bună, intendente. îmi cer scuze că am venit aşa de-a dreptul, dar am avut un mesaj de dus la Clanton Barton în dimineaţa asta, la ferma din cealaltă parte a Copplestone-ului pe drumul Oakhampton. Se pare că John Greenfield lucra acolo azi-dimineaţă când a văzut nişte oameni venind pe ogoarele lui. Fuseseră atacaţi şi jefuiţi pe drumul spre Oakhampton ieri după-amiază. Spune că erau într-o stare groaznică, din cauza ploii. încercaseră să găsească un loc unde să se adăpostească, dar nu au găsit şi au trebuit să rămână în aer liber toată noapte. I-a aşezat în faţa focului şi şi-a trimis băiatul la mine. Am auzit că ai fost făcut intendent, aşa că am

crezut de cuviinţă să vin aici şi să te iau cu mine înainte de a mă duce acolo. Ştiu că e datoria mea să-i prind pe hoţi, dar acum că eşti intendent e şi treaba ta. Iar dacă va trebui să adunăm o poteră împreună, îţi voi fi recunoscător pentru ajutor. Nu avem prea multe jafuri pe aici. Dacă e vorba de o ceată de proscrişi ai putea aduce oameni de la Oakhampton să ne ajute să-i prindem.

— Sigur. Mai bine vin cu tine. Stai aici, mă duc să-mi strâng lucrurile, spuse Simon. Ca intendent, era reprezentantul lordului la tribunalul din Lyndon, răspunzând de poliţiştii locali. Ajutându-l pe Tanner să prindă hoţii îşi făcea datoria. Chiar dacă Lydford nu acoperea zona lui Tanner, era responsabilitatea oricărui om de a prinde răufăcătorii. Se duse în curte în spatele casei, strigând instrucţiuni lui Hugh să înşeueze un cal odihnit, apoi îşi sărută iute soţia şi fiica înainte de a-şi apuca sabia şi a-l duce pe Tanner în faţa casei.

Aici se opriră aşteptându-l pe Hugh. Simon era iritat din cauza întârzierii, iar când Hugh sosi cu calul său, îi smulse frâiele şi urcă repede în şa. Tanner se urcă pe bestia sa imensă încet, aburcându-şi corpul mare cu încetineală. Priveliştea îi aminti lui Simon de un copac ce cade: înceată la început, urmată apoi de o accelerare bruscă, până când, în cele din urmă, linişte. Copacul zăcea pe pământ, poliţistul stătea în şa cu un zâmbet uşor de satisfacţie pe chip, de parcă s-ar fi îndoit de abilitatea sa de a se urca pe cal. Porniră la drum, galopând încet spre ferma Clanton.

— A mai zis ceva despre aceşti oameni? întrebă Simon.

— Nu. S-ar părea că erau drumeţi, e tot ce ştiu. Băiatul era obosit când a ajuns acasă la mine – de-abia putea vorbi. L-am lăsat cu soţia.

— Va trebui să adunăm poterea, spuse Simon gânditor. Când ajungem la Barton, vom afla unde au fost jefuiţi şi ce s-a întâmplat. Dacă avem nevoie de poteră o putem organiza de acolo.

— Da, la asta m-am gândit şi eu. S-ar putea să fie nevoie să trecem pe la casele oamenilor oricum, dacă s-au întors pe aici.

Călăreau tensionaţi, de-abia vorbind. Tanner stătea nepăsător şi impertubabil pe calul, său în timp ce Simon se uita atent de jur împrejur pe unde mergeau. Era buimăcit că s-a întâmplat aşa ceva – mai ales atât de repede după ce i s-a dat poziţia de intendent. în toată viaţa sa auzise doar de trei jafuri în ţinut, iar ultima se întâmplase cu luni în urmă. Părea o avertizare înfricoşătoare a cum va fi slujba sa faptul că s-a întâmplat aşa curând – mai ales după moartea lui Brewer. Şi pentru un anume motiv avea presentimentul unui rău, a unei bănuieli că această problemă nu va fi atât de uşoară sau simplă cum lăsa să se înţeleagă mesajul lui Tanner.

Le luă o oră să ajungă la Greenfield Barton, sau ferma, o clădire solidă din blocuri de granit cu mortarul de un roşu întunecat vizibil printre ele. Un foc era aprins înăuntru, fumul ieşit de pe coş împrumutând un aer de linişte împrejurimilor.

Cei doi bărbaţi descălecară repede şi îşi priponiră caii, apoi Simon se duse la uşa solidă din lemn şi bătu zgomotos. Putea auzi voci înăuntru şi se dădu puţin înapoi. Se auzi o târşâială, iar apoi se deschise uşa un pic şi un chip pătrat şi mustăcios îşi făcu loc, uitându-se cu o încruntare bănuitoare în ochii albaştri şterşi. Văzându-l doar pe Simon, uşa se deschise mai larg şi se putea vedea că era Greenfield, un fermier al cărui păr blond, bănuit a fi moştenit de la strămoşii săi vikingi, îşi pierduse culoarea şi acum era sur Ochii se uitară plin de prudenţă la intendent din uşa întredeschisă. în mod obişnuit un om calm, lent şi comod, prudenţa sa la ciocănitul unui străin era îngrijo- rătore. Chipul ridat şi epuizat se lumină doar când îl văzu pe Tanner în spate.

— A, Stephen. Bună, deci băiatul a ajuns la tine?

— Da, John. L-am lăsat acasă să se încălzească în faţa focului. Era epuizat când a ajuns la mine.

—Bine. Cel puţin a reuşit. Deci, domnul Puttock, nu? întrebă întorcându-se.

Simon încuviinţă.

— El este intendentul acum, John. De asta am aşteptat înainte de a ajunge aici. Am vrut să vină cu mine.

— Aha. Mai bine intraţi.

îl urmară pe bătrânul fermier intrând pe uşă şi apoi prin paravan: un coridor larg, luminat de o serie de sfeşnice montate în pereţii de lemn, construit la capătul sălii ca să separe salonul de grajdul animalelor. O tapiserie imensă dădea într-o sală întunecată unde patru oameni stăteau în jurul unui foc arzând, uitându-se la soţia fermierului care învârtea într-o oală şi pregătea mâncare deasupra flăcărilor.

— Au venit poliţistul şi intendentul, spuse Greenfield în timp ce-i conducea pe cei doi prin uşă, iar în timp ce intra, Simon îi recunoscu pe oameni uimit.

Erau cei patru călugări pe care-i întâlnise împreună cu abatele în drum spre Furnshill.

— Unde e abatele? întrebă apropiindu-se de oameni.

Se uitară spre el, cu feţele luminate de foc şi în timp ce-i privea aşteptând un răspuns, văzu că erau cu toţi înspăimântaţi, de parcă le-ar fi fost frică de întrebarea lui. Se uită întrebător la fermier.

— Ei bine?

Greenfield ridică din umeri, neavând nicio ştiinţă despre vreun abate, aceştia fiind singurii oameni care apăruseră.

Cu o încruntătură de îngrijorare pe chip, Simon se întoarse spre călugări.

— Unde e?

în cele din urmă unul din ei îşi lăsă privirea în jos.

—Nu ştim, spuse trist, iar respiraţia i se opri în gât ca într-un suspin. A fost luat de lângă noi. A fost făcut ostatic.

Simon se duse lângă zid sprijinindu-se de el, nu departe de foc, ochii mergându-i de la un călugăr la altul în timp ce îşi încrucişă braţele.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, vorbi blând.

La început fu greu să înţeleagă ceva de la ei. îi luă destul timp numai să-i convingă să vorbească. Nu era numai şocul experienţei, dar şi noaptea îngrozitoare petrecută în câmp deschis, fără adăpost împotriva vântului aspru şi a ploii. Cel mai în vârstă îşi pierduse complet zâmbetul şi înfăţişarea amabilă. Părea să sufere mai mult decât ceilalţi, era gata să se prăbuşească din cauza şocului şi a groazei şi de-abia îşi ţinea mâinile să nu-i tremure de parcă ar fi fost bolnav de friguri. Ochii îi ţinea în jos, evitând privirea intendentului. Văzând asta şi simţindu-i durerea, Simon îşi direcţionă întrebările spre cel mai tânăr călugăr, un bărbat cam de vârsta lui, care părea cel mai puţin afectat.

începu să vorbească cu multe pauze şi priviri spre tovarăşii lui, pentru a vedea dacă nu sărea lucrurile importante.

— Noi... noi eram pe drum spre Oakhampton...

— De ce v-a luat atât de mult? V-am lăsat zile în urmă, ar fi trebuit să fi fost deja acolo.

— Noi... am vrut ca abatele să se odihnească şi... am stat la biserica din Crediton. Am pornit de abia ieri şi... Am ajuns la Copplestone...

— Unde eraţi când s-a întâmplat? întrebă Simon încet, jucându-se cu mânerul săbiei, încercând să-şi păstreze răbdarea şi pornirea de a-l face pe om să vorbească mai repede şi la obiect.

—Dincolo de sat... Părăsisem satul... trebuie să fi trecut două ore...

— Eraţi încă pe drum?

—Da. Eram...

—Eraţi toţi împreună?

—Da, mergeam cu toţii, cu excepţia abatelui care era călare. Doi oameni au venit din spatele nostru... aveau săbii. Au călărit printre noi – a trebuit să ne dăm la o parte. L-au luat pe abate şi... Simon făcu un pas uşor înainte şi se ghemui în faţa omului uitându-se serios la el. La început călugărul îşi lăsă ochii în jos de parcă s-ar fi ruşinat, apoi, încet, îi ridică din nou într-un soi de sfidare şi vorbi direct spre intendent, uitându-se în ochii lui

Simon, iar vocea pierzându-şi nervozitatea şi câştigând putere la văzul ofiţerului aspru din faţa lui, care-l asculta cu trup şi suflet.

—Noi... eram îngroziţi. Abatele fusese îngrijorat zile întregi. Era sigur că vom fi atacaţi. Niciodată nu a spus de ce, dar era foarte sigur de asta. Părea să simtă că suntem pe punctul de a fi atacaţi. Simon încuviinţă – asta se potrivea limpede cu propriile sale observaţii. Apoi au venit aceşti doi oameni din spate şi ne-au împrăştiat. Purtau coifuri, nu le-am putut vedea feţele. Aveau săbiile scoase şi s-au dus direct spre abate... ştiau ce voiau... Unul a luat căpăstrul abatelui şi... Abatele avea toţi banii pe calul său... Am crezut că vor pleca, vor lua desagii şi vor pleca, îl vor lăsa pe abate şi ne vor lăsa în pace, dar nu... au luat frâul abatelui şi l-au luat cu el... Au intrat în pădure cu el. Nu am putut să facem nimic... Noi... Am început să-i urmărim, am alergat după ei, dar ne-am dat seama că dacă ne vor vedea, îl vor ucide pe abate... Au strigat după noi., au spus că-l vor omorî dacă îi urmărim... Noi... Au spus că mai au tovarăşi în pădure... Că ne vor omorî dacă nu plecăm. A trebuit să-i lăsăm şi să ne întoarcem... Am încercat să găsim un loc de odihnă, dar nu era niciunul... a trebuit să dormim în drum. Am încercat să ne întoarcem în Copplestone, dar era prea departe...

Uşor, Simon îl atinse pe umăr până când tânărul călugăr se domoli.

— Aveau vreun semn pe coifuri?

— Nu... nu cred.

— Dar pe tunici? Vreun semn pe ele?

— Nu, nimic.

— Deci nu era nimic care să-i identifice?

— Nu.

— Dar caii lor – ce culoare aveau?

— Amândoi erau murgi. Dar unul era un cal imens, ca al unui cavaler. Celălalt era mai mic.

—Aveau vreun semn pe haine? Ceva care să indice că erau cavaleri?

— Nu, nu cred, spuse călugărul tânăr încruntându-se concentrat. Dar totul s-a întâmplat atât de repede...

— Deci pur şi simplu au plecat şi l-au luat pe abate? spuse Simon gânditor, cu sprânceana încruntată în timp ce se uita la tânărul călugăr fără să înţeleagă, căutând să scoată un sens din această situaţie. A spus abatele ceva?

—Nu, domnule, era complet tăcut – cred că era speriat, spuse simplu călugărul.

Simon se încruntă la el pentru un moment, apoi, cu faţa serioasă, se ridică.

—Stephen, trebuie să mergem şi să-l căutăm pe abate. Voi pleca înainte să văd ce pot găsi. Tu trebuie să aduni o poteră şi să mă urmezi când reuşeşti. Trebuie să-l salvăm. Se întoarse spre tânărul călugăr. Vii cu mine să-mi arăţi unde s-a întâmplat? Poţi călări?

Numai în momentul în care călugărul se uită spre el cu ochii speriaţi a unui iepure împietrit intendentul realiză impactul veştilor. Abatele fusese luat! Abatele unei mănăstiri cisterciene importante şi bogate, cu siguranţă un om născut într-o familie nobilă! Trebuia găsit, şi imediat – înainte de fi păţit ceva. Dar cine ar ţine un abate ostatic?

Capitolul 11

Greenfield avea un cal masiv sur pe care-l folosea să-i tragă carul, despre care Simon simţea în secret că ar fi trebuit omorât cu ani în urmă ca un act de milă, dar fu destul de mulţumitor că putuse să-l împrumute pentru călugăr când părăsiră ferma.

Tanner, acum că ştia că un om, şi pe deasupra abate, fusese luat ostatic, se urcă rapid pe calul său şi în curând călărea departe să-şi adune oamenii. Simon şi călugărul trebuiră să aştepte până când bătrânul cal fu înşeuat, intendentul iritatat din cauza întârzierii, dar în curând era gata şi se porniră repede în josul drumului. Odată ajunşi acolo îşi îndreptară capul spre soare şi o luară într-un galop rapid.

— Cum te numeşti? Am uitat să te întreb acolo.

— David, intendente.

— Bine. Ţine-ţi ochii deschişi, atunci, David. Vreau să ştiu cât mai curând când ajungem la locul unde abatele a fost luat ieri. Ai înţeles?

Călugărul încuviinţă, cu frica încă vizibilă pe faţă. Oare din cauza a ceea ce i s-a întâmplat călugărului, se întrebă Simon, sau a ceea ce ni s-ar putea întâmpla nouă? îndârjit îşi duse mâna în jos şi se asigură că sabia este la locul său. Atingerea mânerului îl linişti un pic, dar încă era precaut şi se simţea nervos de ceea ce ar putea găsi.

Străbătură mai mult de şapte mile de la Copplestone când călugărul trase de hăţuri, încetinind într-un trap, lăsându-se pe spate. Simon, observându-l din colţul ochiului, încetini şi el şi lăsă pe călugăr să-l depăşească. Putea vedea că tânărul avea o încruntătură de concentrare pe faţă şi părea să se uite la copacii din jur în timp ce tropotea înainte. Se opri şi îl aşteptă pe Simon să-l ajungă.

—îmi aduc aminte partea asta, spuse el arătând spre un frasin trănit de fulger. L-am observat chiar înainte de a se întâmpla.

Simon încuviinţă şi descălecă uşor. Drumul aici era larg printre copaci. Deşi regele poruncise cu mulţi ani înainte ca toate drumurile să fie curaţate şi pe o parte şi pe alta pentru a ajuta la oprirea ambuscadelor proscrişilor, multe din ele, precum acestea, nu aveau încă tăiate tufele. Copacii înalţi de pe ambele părţi păreau să mărească sentimentul de solitudine, ca şi cum le-ar fi amintit că erau departe de vreun cătun sau de vreo casă, iar zgomotele copitelor şi a harnaşamentelor erau atât de izolate printre ei, încât măreau sentimentul de singurătate.

îşi aruncă frâiele călugărului şi merse înainte încet, călugărul urmându-l călare, în timp ce examina cu grijă pământul tasat al drumului. Din când în când se oprea să studieze solul mai în amănunt, dar urmele călugărilor şi a atacatorilor erau prea amestecate cu cele ale altor călători, iar ploaia de noaptea trecută fusese destul de grea, încât să spele majoritatea semnelor. Dădu din

umeri. Poate un vânător ar putea urmări ce s-a întâmplat aici, dar ştia că el nu poate. Continuă mai departe, călugărul mergând încet în urma lui, ochii zburându-i neliniştiţi de la intendent la copaci.

Simon se concentra aşa de tare la drum încât tresări la strigătul brusc din urma lui. învârtindu-se pe loc, alergă la călugăr, scoţându-şi pe jumătate sabia din teacă speriat.

— Ce e? Şuieră.

Arătând spre copacii care se aliniau de-a lungul drumului, cu ochii strălucind, călugărul se întoarse să-l privească.

— Aici a fost, spuse simplu.

Oftând uşurat, intendentul îi urmări degetul. Putea să vadă că pământul era răvăşit din greu la marginea din partea nordică a drumului. Punându-şi sabia din nou în teacă, merse până la liziera de copaci şi se uită în întuneric. Precaut, supuse pădurea unui studiu mai amănuţit, ochii alergându-i de la un copac la altul, până când, mulţumit că nimeni nu-i urmăreşte, se lăsă pe vine şi se uită la pământ. Era evident că trei cai trecuseră pe aici. Putea să vadă urmele în cleiul dintre copaci – ploaia din noaptea de dinainte nu le spălase pe toate. Simon se încruntă şi se uită din nou în întuneric, întrebându-se ce să facă. Ar fi fost de bun simţ să rămână aici până la venirea poterei, dar putea să dureze mult. Tanner ar avea de vizitat vreo douăzeci de ferme şi cătune pentru a chema oamenii, iar până când vor ajunge va fi întuneric. Luă o decizie şi se ridică.

—David, vreau să aştepţi aici. Potera va ajunge în curând şi vei fi în siguranţă aici. Când te vei întâlni cu ei, spune-le să mă urmeze dacă nu mă întorc. Mă duc în pădure să văd dacă pot găsi unde se duc urmele astea.

Călugărul strânse frâiele cu putere în teroarea sa şi se uită de la intendent la copacii din jur. Când vorbi, vocea îi era joasă din cauza grijii şi a tulburării, de parcă pădurea din jur ar ascunde pe răpitorii abatelui.

— Dar... dar dacă se întorc? Nu pot să-i înfrunt din nou... Şi dacă te văd? Ar putea...

— Nu cred. Vei fi în siguranţă, indiferent cine a luat pe abate a plecat deja până acum. Nu te îngrijora, tot ce ai de făcut este să-i aştepţi aici pe ceilalţi. Eu ar trebui să fiu înapoi repede, spuse Simon cu mai multă încredere decât simţea. Se uită printre copaci şi îşi încreţi sprânceana într-o privire supărată. Era la fel de nervos la gândul că va merge printre ei precum călugărul care trebuia să aştepte pe drum, dar el avea o responsabilitaeta de a vedea dacă putea urmări ostaticul şi pe răpitorii săi. Mângâie pierdut pe gânduri gâtul calului, zâmbi la călugăr şi plecă.

îi părea, în timp ce păşea printre copaci, că pădurea însăşi îl ascultă şi îl umăreşte. Nu se mai auzea alt sunet decât cel al paşilor săi care din când în când striveau mici crenguţe şi frunze. Chiar şi respiraţia sa părea nenatural de zgomotoasă. Era o linişte, o tăcere care îi secătuia voinţa, iar numai după ce se opri să se uite înapoi şi să vadă că acoperise doar patruzeci de iarzi continuă. în teama sa părea că o prezenţă răuvoitoare mişună pe aproape: dacă n-ar fi văzut drumul, era sigur că ar fi alergat înapoi, dar ştiind că încă îl putea vedea îl făcu intolerant cu sine însuşi şi cu frica sa, astfel încât cu un gest rapid şi furios se forţă să meargă mai departe.

Cum mergea în continuare în pădure, începu să audă mici zgomote. Se auzea un scârţâit, apoi o râcâială, iar peste tot împrejurul lui zgomotele făcute de copaci, toate încordându-l şi mai tare, muşchii scalpului său vibrând din cauza efortului cu care-şi încorda urechile pentru a prinde un sunet de om. La un moment dat o păsăre sus de tot clămpăni din cuibul său, făcându-l să sară alarmat în spatele unui trunchi, doar pentru a se strâmba la sine însuşi dezgustat. Auzi un chefnit, apoi un scrâşnit ascuţit de departe care-l făcu să stea nemişcat pentru un moment, cu mâna pe mânerul săbiei, dar nu mai era nimic. Uşor, îşi relaxă muşchii şi îşi obligă picioarele să meargă mai departe, dar acum ţinea mâna pe sabie. Auzi un râcâit rapid şi se întoarse, dar se părea că era doar o creangă care se freca de alta. Se uită împrejur gândindu-se dacă să se întoarcă la drum, dar apoi, încruntându-se,

îşi îndreptă umerii şi continuă. Frica începea să-l părăsească acum, se mişca mai puţin din nevoia de a-şi face datoria şi mai mult din dorinţa de a-l ajuta pe abate dacă putea. Nu putea uita teroarea de pe faţa omului când îi ceruse ajutorul lui Simon, precum şi compania lui de parcă... Simon se opri deodată. De parcă ar fi ştiut că se va întâmpla? Scutură din cap şi merse mai departe. Va fi timp pentru speculaţii mai târziu.

Poate dacă ar fi fost de acord să-l însoţească pe abate, asta nu s-ar mai fi întâmplat. Poate că vederea intendentului şi a slujitorului său i-ar fi făcut pe hoţi să se răzgândească. Şi dacă s-ar fi întâmplat asta, îl dezamăgise crunt pe om şi pe el însuşi. Acest gând prinzând rădăcini aprinse un mic foc de mânie înăuntrul său. Nu era doar faptul că abatele era un om înfricoşat, care evident avea nevoie de protecţia şi ajutorul lui, ci că era un om al Domnului. Nu ar fi trebuit să fie atacat, haina sa ar fi trebuit să-l protejeze suficient. Gândul că cineva aici, în comitatul său, ar jefui un abate şi l-ar lua ostatic făcu să crească mânia lui Simon.

Cum mergea din ce în ce mai adânc între copaci, întunericul îl înghesuia, obligându-l să se concentreze şi mai tare în timp ce căuta urmele mai departe în pădure. în curând acestea deveniră doar o pată, o mâzgâliturăpe pământ în faţa lui şi trebui să se oprească mai des, nu pentru a auzi un sunet din partea atacatorilor, ci pentru a se asigura că nu pierduse urma. Tufişurile erau dese, cu lăstăriş şi ferigi tinere luptându-se să crească în întunericul semi-permanent de sub copacii înalţi, iar de câteva ori îşi dădu seama că pierduse de tot urma şi trebuia să se întoarcă ca să o prindă din nou. După ce făcu asta pentru a patra oară, începu să urmeze breşele dintre copaci, unde un cal cu călăreţ ar putea fi trecut, din când în când verificând dacă urmele cailor mergeau în aceeaşi direcţie. Uneori se uita înjur, asigurându-se că nu este urmărit, cu nervii gata să cedeze şi, când în final auzi un zgomot, fu aproape ca o uşurare, de parcă frica de a fi surprins ar putea dispărea. încordarea îl părăsi,

înlocuită de aşteptarea atentă a vânătorului amestecată cu prudenţă crescândă.

Se auzi scheunatul ascuţit al unei vulpi. Simon se încordă, atent în timp ce asculta, apoi scoase un oftat lung şi se uită în sus la pătura de frunze de deasupra sa. Ultimele raze ale soarelui care apunea se luptau să treacă prin frunzişul des – probabil că umblase vreo oră, încet şi atent tăindu-şi drum mai adânc. Se aplecă în spatele unui copac şi se sprijini de trunchiul său. Respirând adânc, se gândi la ce să facă. Să se întoarcă sau să continue? Ajunsese destul de departe? Să încerce să se întoarcă şi să-i aducă pe ceilalţi? Dar dacă Tanner încă nu se întorsese, dacă potera încă nu ajunse? Dacă oamenii şi abatele erau înainte, să continue? La urma urmei, ar putea să-i învingă pe hoţi, indiferent cine ar fi fost, surprinzându-i în amurg şi să-l salveze pe abate. Cel puţin ar trebui să încerce să se apropie şi să vadă dacă ar putea face asta; încă nu era întuneric de tot şi ar putea uşor să se întoarcă pe urmele sale.

îşi apucă strâns mânerul săbiei şi continuă încet, uitându-se în jos din când în când pentru a fi sigur că urmele încă duceau în aceeaşi direcţie, respirând superficial în timp ce asculta la orice semn, la orice indicaţie că s-ar apropia.

Iată din nou! Lătratul. Sprânceana i se încreţi în timp ce se gândea: venea din faţă, din direcţia urmelor. Dacă erau vulpi acolo, nu prea era posibil să fie oameni prin preajmă – aceste creaturi timide ar fi evitat oamenii pe cât posibil. Atunci de ce, se întrebă el, fac vulpile zgomotul ăla? Simţi tensiunea întorcându-se, ghimpele de entuziasm, în timp ce-şi croia drum înainte, încet, verificând orice pas înainte de a pune piciorul jos, uitându-se la pământ şi evitând rămurelele şi alte plante care l-ar fi dat de gol. La fiecare pas se oprea şi se uita înainte înverşunat, pe jumătate aşteptându-se ca o săgeată să-l lovească, aproape ca şi cum ar fi provocat pe cineva să încerce să-l lovească în timp ce supraveghea trunchiurile din faţă.

îi mai luă jumătate de oră până putu să vadă luminişul – o jumătate de oră de mers încet şi atent, cu fiecare pas măsurat şi verificat, cu fiecare pas solicitându-i întreaga atenţie, cu toate simţurile urlându-i la fiecare zgomot, cu urechile încordate în timp ce încerca să distingă între zgomotele care ar putea fi făcute de om; dar nu se auzea nimic. Din adâncimea asta a pădurii până şi animalele păreau că fugiseră. Nu era nimic, nici sunet, nici măcar un ţipăt sau un foşnet care să trădeze vreun animal în apropiere, în afară de acel lătrat ocazional. Parcă întreaga pădure era moartă şi doar el şi vulpea ar fi respirat aerul dens şi rece.

Cu creşterea întunericului, părul din cap începu să i se ridice şi îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât. Nu era frica de oameni, cu asta se descurca. Nu, parcă cu fiecare minut, în timp ce întunericul se furişa în noapte, superstiţiile sale creşteau în putere. Aici era aproape de mlaştinile pustii, aproape de centrul puterii lui Crockern, şi de parcă ar fi existat o afinitate între copacii vechi de aici şi pietrele preistorice din apropiere, părea că simte propria prezenţă ca o abominaţie, fiind urât chiar de însuşi pământul pe care călca. Se forţa să continue cu greu.

în sfârşit, putu să vadă o deschidere printre copaci. începu să se mişte mai încet, pas cu pas, cu infinita răbdare a şopârlei care pândeşte o muscă, până când ajunse la adăpostul unui stejar imens şi putu să stea tăcut şi să privească din adăpostul lui.

Se auzi un foşnăit brusc de parcă doi pui de pisică s-ar fi jucat pe pământul acoperit de frunze. Simon se încordă. Nu putea vedea nimic Jn întunericul din faţă, prea mult era ascuns de tulpinile copacilor. încet îşi relaxă încleştarea de pe mânerul săbiei şi îşi flexă mâna în timp ce asculta, simţind transpiraţia rece pe piele. Dar tot nu era nimic. îşi şterse sudoarea din palmă şi apucă din nou sabia, apoi se strecură mai departe, mişcându-se cu atenţie de la copac la copac în timp ce încercuia luminişul.

în timp ce se mişca înainte, putea observa licăriri scurte, frustrante: acum un stejar mare, acum un ulm falnic. Parcă o tapiserie fusese tăiată în bucăţi şi el încerca să o asambleze în mintea sa, aranjând diferite părţi şi trudind să le asocieze, deşi firele din jurul fiecărei secţiuni era destrămată tare, făcând imposibilă conexiunile între ele. Tot ce putea să facă era să încerce să construiască imaginea.

În cele din urmă, când aproape încercui pe jumătate zona pustie, simţi că nu mai putea să continue şi începu să-şi facă loc spre ea. Sângele îi suna în urechi din cauza încordării date de frica şi emoţia sa, în timp ce se mişca înainte într-un ritm lent până ajunse la marginea copacilor.

în lumina obscură, putea vedea terenul limpede. Ochii săi se mişcau peste tot, căutând semn de om sau animal, dar părea să nu fie nimic. Niciun semn de om, nicio rămăşiţă înnegrită de foc, niciun pachet sau vreo legătură zăcând pe jos, nicio strălucire de metal a unei săbii. Deodată îşi simţi frica întorcându-se, concentrată şi aproape acaparatoare prin intensitatea ei. Acolo, chiar la câţiva iarzi în faţa sa, zăcea o mică piramidă de bălegar de cal. Pentru ca un cal să creeze o formă atât de perfectă ar fi trebuit ca acesta să fi stat pe loc. Trebuie să fi fost priponit acolo. Oare hoţii să fi fost aici? Şi dacă au fost, unde erau acum? Se opri şi se gândi. Fusese un cal în luminiş, cel puţin unul. Fie al abatelui, fie al unuia din hoţi. Oare abatele a scăpat? Dacă da, ar fi putut fi de la calul lui? Dar dacă acest cal aparţine unuia din hoţi? Ar putea fi prin apropiere. Ochii i se plimbară rapid pe pământ din nou, dar chiar în timp ce se uita peste tot, începu să se întrebe. Dacă era al abatelui, unde este acesta? Dar dacă era calul hoţului? Se odihniseră aici noaptea trecută şi apoi plecaseră? Sau aşteptau chiar acum, privindu-l şi pregătindu-se de atac?

Cercetă zona din nou şi încercă să-şi limpezească mintea, căutând să decidă ce să facă. Părea imposibil să ia o decizie clară, să ştie ce e mai bine. Să meargă mai

departe sau să se întoarcă? Amânând decizia şi încruntându-se, îşi continuă avansarea înceată.

Numai când aproape reuşi să facă cercul complet simţi mirosul de lemn ars şi carne gătită. Uşor se lăsă pe vine, mirosind pe cât de încet putea. Nu era mirosul unui foc proaspăt, ci a unuia umed şi stins. Nu se simţea fum înţepător, doar un iz neclar de ars care era aproape împrăştiat. Părea să vină din dreapta sa, un pic mai încolo.

Intendentul spuse o rugăciune scurtă, cu ochii închişi, apoi se uită din nou de jur împrejur. Simţea că ar fi mers zile întregi – oboseala îi aducea crampe la picioare – şi părea, acum că era la capătul urmei, că istoveala se aşeza grea peste el ca o mantie de plumb care sufoca şi mintea, şi muşchii. Nu putu să-şi controleze o privire scurtă şi plină de speranţă peste umăr, de parcă ar fi aşteptat să vadă potera venind printre copaci către el, dar nu era nimeni acolo. Va trebui să meargă singur. încleştându-şi dinţii, se lăsă în jos târându-se în mâini şi genunchi spre miros.

După numai o scurtă distanţă ajunse la un alt mic luminiş, o mică deschizătură între copaci, unde trunchiurile nu erau atât de îngrămădite, şi se uită cu grijă. De aici putea simţi vechiul foc: cineva îşi făcuse tabără aici, departe de cea mai apropiată casă şi de orice pericol de a fi descoperit. Chiar acolo era, lângă un copac la douăzeci de iarzi depărtare care fusese înnegrit de foc. Chiar dacă fumul fusese văzut, nimeni nu ar fi venit atât de departe în pădure pentru a cerceta. Putea vedea puţine în afară de pata neagră de pe tufişul înnegrit dintre trunchiurile care stăteau între el şi luminiş, aşa că începu din nou să înainteze încet şi cu grijă în jurul taberei, târându-se de la un copac la altul, oprindu-se şi privind, apoi mişcându-se din nou. Nu era niciun sunet, nicio mişcare. Parcă tabăra ar fi fost abandonată cu ani înainte şi fusese neatinsă de om sau altă creatură.

Apoi auzi lătratul din nou, şi chiar atunci când se încordă la auzul sunetului neaşteptat, văzu două vulpi

zbenguindu-se, pe lângă vechiul foc, sărind şi ţopăind ca două pisicuţe.

Cu o răbufnire de nerăbdare, acum că era clar că urmărirea sa fusese în van şi nu era niciun motiv să se teamă, se ridică încet şi privi cu atenţie luminişul. Părea părăsit complet în afară de cele două creaturi. Nimic altceva nu mişca. Singurele zgomote veneau de la copacii străbătuţi de o briză. Cuprins de o mânie bruscă din cauza inutilităţii eforturilor sale, începu să strige:

— E cineva acolo?

Singurul răspuns fu o explozie de zgomot când cele două vulpi săriră de spaimă, amândouă fUgind spre siguranţa copacilor întunecaţi de la marginea luminişului. Apoi liniştea se întoarse. Nu exista nimic care să trădeze prezenţa umană, nici măcar zgomotul produs de un om trezit de strigătul său încercând să-şi apuce sabia sau bâta: nimic. Simon îşi trase sabia şi, îmbărbătându-se, se mişcă încet până la marginea copacilor. Imediat ce ajunse acolo, se grăbi înainte, alergând şi punându-se pe vine în mijlocul spaţiului deschis, învârtindu-se şi încruntându-se de jur împrejur, cu sabia în ambele mâini şi cu sângele fierbinte clocotind în urechi.

Dar nu era nimic. Nimic nu sări să-l atace, nimeni nu alergă spre copacii dimprejur, nu se auzea nici măcar sunetul unui animal deranjat care să spargă liniştea înconjurătoare. încet, ridicând din umeri ruşinat, se relaxă, coborând vârful săbiei, cântărind situaţia. Luminişul era lat de vreo douăzeci de iarzi şi nimeni nu se putea ascunde acolo decât printre copaci.

Nu exista niciun semn că altcineva ar fi fost aici, doar resturile focului. Se întoarse şi se uită la cărbuni pentru a-şi da seama de când luminişul era gol. Pe cealaltă parte a luminişului o pată mai întunecată zăcea printre umbre.

Merse într-acolo, dar în timp ce se apropia, picioarele începură să ezite şi se poticni în timp ce se încrunta la copac. Acoperise doar jumătate din distanţă când se opri. Cu ochii mari de teroare, se înecă şi căzu în genunchi,

holbându-se la petecul de iarbă arsă şi la copacul din faţa lui.

Cu un ţipăt ascuţit, se întoarese şi fugi, grăbindu-se să se îndepărteze de priveliştе într-un iureş nebun şi plin de panică spre drum.

Mirosul de carne gătită venea de la un om care fusese prăjit, precum o vrăjitoare condamnată, pe flăcări.

Capitolul 12

Când Tanner şi ceilalţi ajunseră, conetabilul fu surprins să găsească pe călugăr şi pe intendent stând la marginea drumului în faţa unui mic foc. Călugărul se ridică imediat şi alergă să-i întâmpine, trăsăturile nervoase luând o expresie de uşurare, şi când Tanner îl observă pe intendent începu să înţeleagă de ce acesta era atât de recunoscător de venirea lor. Simon nu schiţa niciun gest. Stătea nemişcat şi tăcut cu mantia înfăşurată strând în jurul lui în timp ce se uita în foc. Tanner descălecă şi se duse spre el.

— Slavă Domnului că aţi ajuns! Ne întrebam dacă veţi aştepta până dimineaţă ca să veniţi şi nu voiam să stăm singuri toată noaptea, spuse călugărul pe nerăsuflate, în timp ce Tanner merse spre intendent. Conetabilul încuviinţă absent şi continuă, lăsând pe călugăr să îi întâmpine pe ceilalţi.

— Intendente? Ce s-a întâmplat, intendente?

Simon nu putu decât să-şi ridice ochii încet de la foc. După ororile din pădure se simţea mai obosit decât fusese vreodată. Energia nervoasă şi mânia care-l mânaseră prin pădure îl epuizaseră, iar oroarea priveliştii din luminiş, precum şi fuga nebună înapoi la drum puseseră capac. Cum se uita la conetabil îi părea acestuia că îmbătrânise cu douăzeci de ani de după-amiază; faţa îi era trasă şi palidă, iar ochii îi străluceau ca de febră. Tanner se ghemui repede lângă el îngrijorat. Simon cu greu părea să-l observe. Ca şi cum nu ar fi vrut să-l vadă, îşi întoarse faţa din nou spre foc şi se uită fără expresie în flăcări.

— Intendente? Ce s-a întâmplat? întrebă conetabilul uimit.

—Am ajuns aici înainte de căderea întunericului, spuse Simon liniştit. Am găsit locul destul de repede. David – călugărul adică – îl găsi destul de repede. Urmele erau clare, ducând spre pădure încolo. El arătă scurt cu bărbia spre partea opusă a drumului şi se întoarse la privirea sa singuratică, vorbind blând şi calm în timp ce conetabilul se încrunta la el neliniştit. I-am spus lui David să te aştepte aici şi m-am dus singur. Trebuie să fi mers mai bine de o oră când am găsit un mic luminiş. Cel puţin un cal fusese ţinut acolo cu siguranţă. Era o urmă proaspătă de bălegar acolo unde fusese legat.

Simon se uită brusc în sus şi conetabilul simţi durerea din ochii intendentului în timp ce îi cercetau faţa un moment înainte de a se întoarece la studierea flăcărilor.

—Abatele nu era departe. Am continuat să merg şi l-am găsit. Fusese legat – legat de un copac. Cineva adunase un braţ de ramuri şi vreascuri şi le îngrămădise sub el. Tanner îl văzu cutremurându-se o dată, involuntar, dar vocea îi continuă calmă. Apoi le dădu foc şi abatele muri ars.

Tanner se uită la el nemişcat.

— Ce? A fost ars pe rug?

—Da, spuse Simon încet, aproape întrebător. A fost ars de viu. Apoi se cutremură, cu vocea încordată şi aspră din cauza ororii. Probabil că a urlat în timp ce murea. O, Doamne! Stephen, trebuia să-i fi văzut faţa! A fost îngrozitor! Flăcările nu fuseseră destul de fierbinţi ca să-i ardă partea de sus a corpului, părea că se uită la mine! Părea că însuşi diavolul se uita la mine prin ochii lui, îi puteam vedea faţa limpede. Doamne! A fost cumplit!

— Dar cine ar fi putut face un lucru ca ăsta? Cine ar fi putut face aşa ceva unui om al lui Dumnezeu? spuse Tanner cu o încruntătură.

Sigur, proscrişii erau cunoscuţi pentru brutalitatea lor, depăşindu-i în cruzime chiar şi pe piraţii din Normandia, dar nici cete de francezi, nici de englezi nu apăruseră în inima ţinutului Devon. Tanner era mai în vârstă decât intendentul şi luptase în războaiele

împotriva francezilor, aşa că fusese martor la cruzimea pe care oamenii o arată unul altuia, dar chiar şi în război, nu auzise ca un călugăr să fie ucis în acest fel, ca un eretic. Era mai mult nedumerit decât îngrozit.

Dar era şi îngrijorat – dacă aceşti doi proscrişi ar fi făcut aşa ceva unui abate, nimeni nu ar fi fost în siguranţă până nu ar fi fost prinşi. Se uită în sus la oamenii lui care îşi priponeau caii şi veneau spre foc, râzând şi glumind. Veselia lor părea aproape nelegiuită după toate câte auzise şi trebui să-şi înăbuşe un strigăt către ei.

Tanner era un bărbat calm şi hotărât. Ca fermier era obişnuit cu schimbarea anotimpurilor şi cu mersul constant al anilor în timp ce privea animalele şi plantele crescând, înflorind şi, în cele din urmă, murind, dar era obişnuit şi cu căile crude şi vicioase ale sălbăticiei, unde creaturile mai puternice supravieţuiau, iar cele slabe mureau. Chiar şi aşa, această crimă părea ciudată prin barbaritatea sa. Animalele puteau face asta una alteia, ucigând pentru mâncare sau plăcere, dar oamenii să facă aşa ceva părea ciudat în ţinutul său rural. Conetabili din oraş puteau fi mai obişnuiţi cu cruzimea de acest fel, se gândi. Văzuse astfel de lucruri în timp de război când fusese pedestraş pentru rege, dar nu se aştepta aici, nu pe timp de pace. De ce ar face aşa ceva unui abate? Oftă şi se uită din nou la intendent, care stătea tăcut, preocupat alături de el.

— Aveţi nevoie de odihnă, domnule. întindeţi-vă. Voi pune santinelele şi voi organiza oamenii.

— Bine, spuse Simon neatent, încuviinţând încet. Uşor, îşi pierdea sentimentul de oroare sub privirea fermă a conetabilului, fiind înlocuită de o confuzie distrasă, de parcă şi-ar fi văzut întreaga lume răsturnată. Locuise aici toată viaţa sa şi niciodată nu văzuse un om ucis – sau orice om care să moară într-un mod atât de respingător. Era ca şi cum tot ce crezuse şi ştiuse despre oamenii care locuiau în comitat fusese deodată distrus şi trebuia să reconsidere cele mai adânci convingeri ale sale în lumina acestui unic eveniment cutremurător. O

lacrimă îi alunecă încet din ochi pe obraz făcându-l să tresară şi o şterse cu mânie.

De parcă gestul în sine îl trezise, se uită la Tanner care privea el acum în flăcări.

—ABun. Dimineaţă începem să vânăm aceşti ucigaşi, oricine ar fi ei. îi vreau aduşi în faţa justiţiei, spuse aproape mârâind, simţind dezgustul şi ura aprinzându-se în el.

Era furios, nu doar pentru crimă, nu doar din cauza morţii hidoase a omului în pădure. Era din cauza sentimentului său mărit de vulnerabilitate, a sentimentului că oamenii care au fost capabili de aşa ceva vor omorî pe alţii. Trebuie distruşi, precum urşii turbaţi – vânaţi şi măcelăriţi fără milă.

— Trimite pe unul din oameni la Buckland să anunţe ce s-a întâmplat aici. Restul ne vom lua după urme şi vom vedea dacă îi prindem.

— Bine, spuse Tanner, surprins de veninul din vocea lui Simon. Dar şeriful? Nu ar trebui să trimitem pe cineva la Exeter?

— Nu. Asta s-a întâmplat aici şi e responsabilitatea noastră. îi vom prinde. Dar acum mi-ar prinde bine un somn.

Se ridică încet în epuizarea sa, uitându-se la oameni uşor suprins de parcă de abia acum îi observase şi se duse la un copac. Se aşeză, sprijinindu-se de trunchi, îşi trase mantia în jurul său şi adormi în curând.

Tanner îl privi o vreme, dar apoi, în timp ce un om se apropie de el cu un ulcior cu cidru, se întinse şi îl apucă de braţ.

—A fost o crimă aici. Spune oamenilor că ne vom trezi în zori, aşa că ar fi mai bine să se culce.

Omul, un fermier voinic, mai în vârstă, pe nume Cottey, cu obraji roşii şi îmbujoraţi ai băutorului de cidru, se uită la el fără să înţeleagă.

— O crima? Cine a murit?

— Abatele din Buckland, spuse Tanner scurt în timp ce se ridica. Mă duc să stau de veghe. Spune-le celorlalţi să se odihnească sau voi lăsa pe unul din ei în locul meu.

Un râset brusc îl făcu să se încrunte împrejur, vocea şuierând din cauza mâniei. Şi spune-le prostănacilor că nu suntem aici la bâlci. Ucigaşii ne-ar putea urmări chiar acum.

Merse la un copac lângă trupul adormit al lui Simon şi se uită printre copaci, departe de foc, în timp ce oamenii începură să se aşeze, sfadindu-se şi ciondănindu-se uşor în timp ce se luptau pentru un loc mai aproape de foc. în curând, în afară de un murmur slab de conversaţii, tabăra se linişti, iar Tanner putea auzi sunetele nopţii din pădure revenind, de parcă ar fi putut aduce normalitatea cu ele.

Dar nu putea scăpa de senzaţia de un rău ce se pune la cale. Crima îl tulburase şi se simţea prea neliniştit pentru a se odihni în timp ce stătea în picioare şi îşi păstra vigilenţa. Tot ce putea gândi era că cineva stătea undeva acolo, poate chiar acum privindu-i din adâncul pădurii, cineva care îl omorâse pe abate. Cine ar fi făcut asta era capabil de orice.

în timp ce se înfăşură în mantie şi făcu înconjurul taberei, se gândea la casa sa, unde focul ardea acum, flăcările lingând buştenii de stejar.

Şi Rodney se gândea la căldura dată de foc în timp ce călărea intrând în micul oraş North Tawton. îngheţat şi amărât, ştia că avea nevoie să se aşeze în faţa flăcărilor şi să se dezgheţe. în acelaşi timp, calul avea nevoie de un loc uscat şi fân proaspăt, un loc unde să se odihnească peste noapte. Micul cătun avea doar o stradă cu cincisprezece case, din care una era hanul, şi acolo cavalerul des- călecă. Grajdurile erau în spate, ajungându-se la ele printr-o poartă joasă, aşa că descălecă şi îşi duse iapa prin ea spre sala principală a hanului.

Dimineaţa de a doua zi era rece şi umedă. O ceaţă groasă acoperea totul, fără nicio adiere să o împrăştie, şi toţi oamenii se treziră înţepeniţi şi înfrigurati.

Tanner aruncase periodic crengi pe foc şi îl păstrase viu toată noapte, aşa că toţi se adunară în jurul lui încercând să absorbe un pic din căldura lui. Conetabilul

mergea în sus şi în jos în timp ce ei stăteau pe vine, cocoşaţi împotriva frigului, şi doar când părea că toţi se treziseră îl scutură pe Simon de umăr.

—Haide, domnule. Să-i găsim pe nenorociţii ăia!

Simon se trezi încet, şi când reuşi încă părea ameţit, de parcă ar fi fost pe jumătate adormit, şocul zilei anterioare căzând greu, somnul nereuşind să-l odihnească deloc. Tanner îi aduse nişte carne afumată acolo şi stătu deasupra lui în timp ce mânca, precum o gardă prote- jându-şi lordul. Nu îl lăsă pe Simon să se ridice decât când îşi termină mâncarea, cu un rânjet strâmb, după care îl duse la oameni.

—Bun. Intendentul a găsit corpul abatelui în pădure ieri...

— Lasă-mă pe mine, Stephen, îl întrerupse Simon liniştit. Se uită la oameni şi continuă blând, vorbind încet şi cu grijă. Abatele a fost luat ostatic de către doi bărbaţi şi dus în pădure. Tovarăşii săi au crezut că a fost luat pentru bani, iar ei au dat alarma. Dar oamenii l-au legat de un copac şi l-au omorât – l-au ucis arzându-l pe rug. Trebuie să-i găsim pe cei care au făcut-o. Cât timp sunt liberi, noi suntem în pericol, deoarece dacă au făcut aşa ceva unui abate, ar putea-o face oricui. Cine e cel mai bun vânător de aici?

— Ar fi John Black, spuse unul din oameni şi, urmărindu-i privirea, Simon îi văzu silueta scurtă şi subţire stând aproape de foc, în timp ce întindea mâinile spre flăcări. Nici măcar nu îşi ridică privirea în vreme ce Tanner continuă.

— John? Crezi că poţi urmări un cal prin pădure?

— Da, spuse calm Black.

Simon se uită la el. Omul iradia o încredere tăcută şi părea sigur de abilităţile sale.

— în regulă. Avem nevoie de cineva care să se ducă la Buckland ca să-i înştiinţeze pe călugări despre ce s-a întâmplat. Paul, ai putea face tu asta? spuse Tanner. Paul, fiul bătrânului Cottey, un tânăr subţire de şaisprezece ani, încuviinţă cu o uşurare evidentă, bucuros că nu trebuie să meargă pe urmele ucigaşilor. Simon îi făcu

semn lui Black, şi acesta îi conduse prin pădure, trăgându-şi calul uşor de hăţuri. Simon era în urma lui, iar după el, ceilalţi.

Simon fu surprins să constate că pădurea îşi pierduse aparenţa de reavoinţă în lumina de un verde proaspăt care se filtra printre frunze. Poate din cauza oamenilor din spatele lui, poate din cauză că ştia ce se afla în luminiş, dar, indiferent de motiv, nu mai simţea deloc tulburarea serii de dinainte, doar mânia care ardea uşor în el. Ceilalţi bărbaţi păreau nervoşi, mergând tăcuţi, fără să vorbească în timp ce-şi duceau caii printre copaci. Păreau conştienţi că aceasta nu era o crimă obişnuită, că până în momentul în care ucigaşii vor fi prinşi, vor fi obligaţi să trăiască în frică. Poate erau conştienţi că, şi chiar de vor fi prinşi şi pedepsiţi, vieţile lor nu vor mai fi aceleaşi, deoarece, chiar dacă ucigaşii vor fi pedepsiţi, vieţile lor vor fi marcate pentru totdeauna de faptele lor din aceste păduri, de parcă uciderea abatelui ar fi produs cicatrici adânci în fiecare din cauza ticăloşiei ei.

Mai era un factor de care numai Simon era conştient. Abatele era un om bogat şi important, de sânge nobil – nimeni altcineva n-ar fi primit postul de abate. Asta însemna că el, ca intendent, trebuie să-i prindă pe ucigaşi, indiferent de orice. Moartea lui Brewer va trebui să aştepte, el era doar un şerb şi nici nu era sigur că fusese omorât, în timp ce abatele... Avu o zvâcnire, de parcă simţea responsabilitatea ca pe o povară fizică, apoi oftă în timp ce se împiedică. Dacă i-ar prinde pe oamenii responsabili, s-ar ridica în funcţie – dar dacă eşua?

Le luară o oră să ajungă la primul luminiş. Stăteau printre copaci în timp ce Black privea cu atenţie solul în jur, apoi studie bălegarul. Dând din umeri, se ridică de pe vine şi urmări^degetul arătător al lui Simon spre luminişul unde se afla cadavrul. în timp ce îl urma pe Black, Simon îşi putea simţi picioarele îngreunându-se. De parcă ar încerca inconştient să se păstreze la distanţă de priveliştea corpului, dar se forţă să continue, mergând cu fermitate în spatele vânătorului.

Imediat ce ieşi din linia copacilor, Black se opri brusc, iar Simon putu să audă când inspiră o dată brusc în timp ce observa împrejurimile. Apoi, criticându-se pentru că s-a lăsat distras, se concentră din nou la teren.

Se uită peste umăr la Simon, cu sprânceana încruntată de efortul vânătorii şi cu ochii întunecaţi îngrijoraţi, îi aruncă hăţurile calului înainte de a merge încet peste teren şi a-l studia intens. Păşi în micul luminiş, mergând în jurul perimetrului până ajunse în cealaltă parte, stând acolo şi studiind copacii pentru câteva minute. Apoi continuă să păşească de-a lungul circumferinţei până ajunse înapoi la Simon.

—Nu prea sunt multe de spus, domnule, zise el, cu sprânceana încruntată încă din cauza efortului său de căutare. Trei oameni au venit în primul luminiş, toţi călare. Unul şi-a lăsat calul aici. Ceilalţi cai au fost priponiţi în apropiere. Mortul a fost târât aici şi legat de copac. Poţi vedea unde picioarele s-au târât pe pământ. Apoi ceilalţi au adunat vreascuri în jurul lui şi le-au dat foc. Se pare că au privit până când prizonierul a murit, poţi vedea acolo unde au stat să se uite. Arătă înspre acel loc. Când a murit, şi-au dus caii printre copacii de la celălalt capăt al luminişului, pe acolo. Ultimul cal a fugit la un moment dat, evident înainte ca ceilalţi să părăsească locul. Nu s-au obosit să-l urmărească.

— Poţi lua urma?

—Presupun că da. Un cal era mare, greu. Urmele sunt destul de adânci şi nu au fost spălate sau şterse. Un lucru numai – presupun că şi-a pierdut un cui de la copita din dreapta spate şi a trecut ceva timp de când a fost potcovit. Ar putea fi de folos. Celălalt era un cal mai mic, mai uşor. Făcu o pauză şi se uită în spate la copaci. Nu putem merge prea repede prin pădurile astea. Va trebui să facem la fel ca ei, presupun, şi să ducem caii de hăţuri de aici încolo. Posibil să încă- lecăm mai încolo. Nu ştiu, nu am fost în aceste păduri atât de departe în vest.

Simon încuviinţă şi îl chemă pe Tanner.

—Ia doi oameni şi daţi jos cadavrul şi duceţi-l înapoi la ferma lui Greenfield, daţi-l călugărilor de acolo şi

aşteptaţi mesaj de la noi. Tanner începu imediat să organizeze oamenii în timp ce Simon se uită la călugăr, fratele David.

— Vrei să mergi înapoi cu ei? Nu cred că ne poţi ajuta cu urmărirea. Ar fi mai bine pentru tine să mergi cu ei la ferma Greenfield şi să te odihneşti.

David încuviinţă, uitându-se la corpul abatelui său, şocul şi oroarea erau vizibile pe faţa lui. Simon oftă şi dădu din cap spre vânător.

— Haide, atunci. Să mergem şi să-i prindem pe nenorociţii ăştia.

Apoi făcu o pauză, un gând brusc apărându-i în minte, şi îl chemă
pe călugăr.

— David! Calul abatelui cum arăta?

— Oh, o iapă sură. Foarte blândă. Foarte blajină.

— Există ceva care ne-ar putea ajuta să o recunoaştem?

Tânărul călugăr se gândi pentru un moment.

— Da. Da, avea o cicatrice pe partea stângă a greabănului, de vreo trei inci lungime. E vizibilă.

— Bine. O să te anunţăm dacă o găsim, spuse Simon. Black, oare ar trebui să mergem după ea, ce zici?

— Nu. O putem căuta mai târziu, urmele vor fi uşor de văzut. Nu, trebuie să ţinem potera unită pe cât se poate, pentru a fi puternici atunci când vom găsi oamenii care au făcut asta.

Când Simon încuviinţă, Black îşi luă calul înapoi şi îi conduse prin spaţiul deschis spre pădure. Simon îl urmă, uitându-se peste umăr în timp ce acei doi oameni aleşi de Tanner se duseră spre cadavru. Tocmai ajunseră la el şi începuseră să taie curelele de piele care îi ţineau braţele, dar, din fericire, copacii îi ascunseră priveliştea. Cu uşurare, îşi trase ochii de la silueta înnegrită şi contorsionată care în urmă cu două zile fusese un om viu, îşi încleştă maxilarul şi se încruntă înainte în copacii care i-ar putea ascunde prada chiar acum.

Urma îi duse la un deal, aşezat adânc printre copaci, dar prin pădurea groasă cu greu puteau ghici în ce

direcţie ducea. Urmele păreau să meargă destul de drept, ducându-i înainte printre trunchiuri de parcă oamenii ar fi ştiut calea prea bine, iar Simon se trezi între- bându-se dacă această crimă fusese cumva comisă de localnici. Părea de necrezut că cineva din comitatul acesta ar fi putut face aşa ceva, dar era la fel de necrezut că cineva care nu cunoştea zona ar putea să-şi croiască o cale atât de dreaptă prin pădure.

Mergeau înainte, traversând numeroase pârâiaşe şi izvoare, uneori împiedicându-se şi căzând în timp ce se căţărau pe malurile abrupte şi dealuri, trăgându-şi caii după ei. Nu exista potecă; tot drumul trebuiră să urmărească ucigaşii printre tufele dintre copaci. Era limpede că nu se obosiseră să-şi ascundă urma – acolo unde lăstărişul şi plantele de pe pământ se răreau, urmele paşilor lor şi a copitelor cailor se vedeau clar. Poate că nu se aşteptau să fie urmăriţi aşa de repede după crimă, se gândi Simon. Sau poate erau atât de tulburaţi ei înşişi de crimă, încât nu le mai păsa? Indiferent de motiv, erau uşor de urmărit.

în sfârşit, după ce se poticniră de-a lungul a trei mile, Simon putu să vadă lucirea luminii printre copaci. Probabil că mergeau de peste două ore, spatele şi coapsele resimţeau efortul de a-şi târî calul sus pe dealuri, iar gambele de la mersul la vale. Aruncă o privire lui Black. Vânătorul nu păruse a observa lumina, ochii îi erau fixaţi cu fermitate pe urmele de la picioarele sale. Simon se uită din nou înainte. Se limpezea. Probabil se apropiau de marginea pădurii. Cu un sentiment de uşurare, Simon îşi dădu seama că în curând vor putea încăleca pe cai şi vor porni la goană, nemafiind nevoie să meargă încet. Simţea un entuziasm crescând în timp ce acopereau încet ultimii iarzi şi trebui să se chinuie să împiedice un rânjet de anticipare lărgindu-se pe faţa sa.

Acum şi Black observă lumina, dar se pare fără aceaşi plăcere, observă Simon. Părea îngrijorat în timp ce se apropia de ultimii copaci, încruntându-se şi uitându-se în sus din când în când de la urme. Apoi, când ieşiră la marginea pădurii, Simon îşi dădu seama de ce.

Cu un sentiment de slăbiciune, se uită dintre copaci şi gemu când văzu drumul. Era drumul principal spre Barnstaple, nu unul foarte aglomerat, dar destul totuşi – drumul era bine bătătorit şi brăzdat de trăsurile şi căruţele care treceau în mod regulat pe aici, iar printre urmele de roţi era compactat într-o masă solidă. Cu un fior de disperare, Simon îşi dădu seama că era imposibil să le ia urma mai departe. Oftă şi se uită tăcut cu sentimentul de deznădejde crescând cum Black se întindea încet şi venea dintre copaci. Ochii i se plimbau urmărind ultimele semne care se distingeau pe margine, dar se opreau ascunse de multitudinea de urme din noroiul drumului.

Aproape în lacrimi din cauza frustrării, se uită la Black care îşi legă frâiele calului de ramura unui copac din apropiere. Nu se putea să le piardă urma după ce au urmărit atât timp.

Simţi primele înţepături ale lacrimilor încălzindu-i ochii, gata să plângă în frustrarea sa, durerea şi disperarea strângându-i pieptul, în timp ce urmărea vânătoul care încerca să găsească din nou urma.

Black mergea într-o serie de cercuri, de la o margine la alta, de fiecare dată mutând centrul un pic mai departe astfel încât se mişca în josul drumului spre Crediton într-o serie de bucle, cu ochii tot timpul fixaţi pe pământ şi ocazional fugind spre margini pentru a fi sigur că nimeni nu a părăsit drumul. Mergea încet, şi când acoperi douăzeci de iarzi, se întoarse şi se duse în cealaltă direcţie, spre Barnstaple. în final se opri şi veni repede înapoi.

—îmi pare rău. Nu pot face nimic. Urma e aici, dar a fost acoperită de altele, spuse scurt, fluturând vag din mână şi uitându-se în susul şi în josul drumului. Tot ce pot face e să ghicesc. Chiar nu ştiu. Ridică din umeri, uitându-se la Simon cu o deprimare adâncă în ochi.

Simon stătea şi se uita la el, simţind valurile de teamă asupra lui. Trebuia să fie o cale să-i găsească pe ucigaşi. Cine ar fi făcut asta trebuia să fi fost nebun: până nu vor fi prinşi, nu va exista pace în zonă. Indiferent la ceilalţi,

stătea fix pe loc şi se uita în zare. II simţi pe Tanner venind în spatele lui, dar rămase uitându-se în nefericirea sa fără să îl bage în seamă.

—Vreo problema? întrebă Tanner încet.

— Uită-te şi singur, spuse Black scurt. E imposibil să urmăresc pe cineva pe drumul ăsta. Singura cale e să ghicesc pe unde au luat-o şi să sper că va fi bine. Am făcut tot ce am putut.

Părea aproape că se ruga de conetabilul taciturn, de parcă ar fi avut nevoie de confirmarea faptului că făcuse tot ce putuse mai bine.

—Intendente?

—Nu ştiu. Nu putem renunţa! Trebuie să-i găsim pe nenorociţi sau o vor face din nou, spuse Simon confuz şi încercând disperat să vadă ce poate face. Eu... lasaţi-mă singur un moment.

Ceilalţi doi îl urmăriră cum se duse în mijlocul drumului şi se uita în sus şi în jos, Tanner stând calm, iar Black scărpinându-se în cap în timp ce se uita la pământ cu o expresie de înfrângere morocănoasă.

„Bine, se gândi Simon, ucigaşii l-au luat pe abate, l-au jefuit şi l-au omorât – dar de ce să-l ardă de viu? De ce nu l-au înjughiat doar? Şi doar dacă asta aveau de gând să facă, de ce nu l-au omorât în apropierea drumului? Iisuse Christoase, ajută-mă!”

Se aplecă, uitându-se la suprafaţa drumui, apoi se uită din nou în zare în timp ce se gândea. „Nu pot să-mi dau seama de ce l-au ucis pe abate. Tot ce ştiu e că au făcut-o şi că trebuie să-i prindem. Altfel, o vor face din nou. Aşa că trebuie să-i găsim, şi încă rapid. Unde s-au dus? La Crediton? Sau la Barnstaple? S-ar fi putut duce oriunde.”

Brusc, Simon se învârti pe loc şi se uită în jos spre drumul spre Crediton. „Dar pe unde? Care cale ar fi urmat-o? Dacă aş fi ucis pe cineva, unde m-aş duce? Dacă aş fi în trecere m-aş duce la Barnstaple, dar dacă sunt de prin zonă, m-aş duce acasă? Oare cineva al locului ar fi făcut asta? Oare de ce? Cine ar fi putut face asta? La naiba.”

Luă o decizie, se ridică şi merse spre mica poteră.

—Tanner. Black, veniţi aici pentru un moment. Când fură lângă el, vorbi din nou încet.Uitaţi, nu putem şti pe unde s-au dus. Dacă aş fi făcut aşa ceva eu, m-aş fi dus în mlaştini şi m-aş fi ascuns, dar aceşti oameni se pare că au plecat mai departe. Tanner, tu unde te-ai duce de ai fi ei?

Conetabilul părea inexpresiv şi îşi coborî colţurile gurii în timp ce se gândea.

— Dacă aş fi fost eu şi eram în trecere, m-aş fi dus imediat la Barnstaple, cred, apoi spre Cornwall.

— Black?

— M-aş duce acasă imediat. M-aş duce acasă şi aş pretinde că nu am ieşit deloc.

— Hm. Aşa cred şi eu. Dacă aş fi fost în trecere, aşa cum crezi tu, Tanner, aş vrea să plec din zonă. Dar dacă aş fi de aici, cred că m-aş fi dus acasă şi nu aş atrage atenţia asupra mea.

— Ne ajută asta cu ceva? spuse Tanner cu îndoială evidentă.

—Da, pentru că înseamnă cu nu am avea de ales. Ne împărţim în trei echipe. Tanner, tu du-te spre Barnstaple şi vezi dacă poţi găsi, auzi ceva despre străini care au trecut recent. întreabă la casele pe unde treci despre un om pe un cal mare, ar putea fi un cal de fermă sau unul de război. Şi despre altul pe un cal mai mic. Sunt îmbrăcaţi cu armuri de cavaleri, dar nu au semne care să le indice numele lor sau pe al lordului lor. Noi ne vom întoarce la Crediton şi vom verifica dacă putem vedea vreun semn despre ei. Ceilalţi oameni, a treia echipă, va trebui să întrebe pe la toate casele din apropierea pădurii. Tanner, du-te tocmai până la Elstone, dacă nu găseşti nimic, du-te acasă. Vom vedea dacă cineva a obervat ceva.

—Vom avea nevoie de cineva care să citească urmele pentru ambele echipe care vor merge pe drum, spuse Black. Trebuie să ţinem ochii deschişi pentru orice semn care să ne ducă de pe drum între copaci.

— Da. Tanner? Ştii pe cine am putea folosi?

— Da, tânărul Fasten are ochi buni. îl voi lua cu mine. Dar a treia echipa?

— Atât timp cât cunosc zona, doi oameni ar trebui să fie de ajuns. Asigură-te că ştiu aceste meleaguri si pe oamenii de aici. Tot ce trebuie să facă e să întrebe – dacă cineva a văzut recent doi oameni, probabil în armură, unul pe un animal mare ca un cal de război. Au văzut cumva o iapă sură? Ar fi putut fi găsită după ce a fugit. A văzut cineva sau a auzit ceva în noaptea de dinainte? Cineva trebuie să fi auzit pe sărmanul om – un vânător, un pădurar – nu ştiu, cineva trebuie să-l fi auzit!

— Bine, intendente, mă voi ocupa de asta. Mark şi Godwen cunosc aceste meleaguri destul de bine.

— Bun. Când ne vom întoarce în Crediton, vom începe să întrebăm şi să vedem dacă cineva a fost pe afară când s-a întâmplat. Poate avem noroc şi vom găsi un om care să fi văzut pe cineva pe drum. Bine, atunci. Ştiu că sunt optimist, dar nu văd altă cale de a încerca să-i găsim, nu?

Amândoi scuturară din cap. Repede, acum că deciseseră ce să facă, se duseră la oamenii lor, îi împărţiră în două grupuri de şase, iar unul de doi, se urcară pe cai şi plecară.

Black luă conducerea din nou imediat ce porniră spre drumul care ducea înapoi în oraş, ochii mişcându-i-se constant de pe o margine a drumului pe cealaltă şi cercetând suprafaţa dintre ele în căutarea sa de semne ale ucigaşilor. Simon călărea în urmă, cugetând la motivul care ar fi putut dus la o crimă atât de fără sens.

Modul în care se produsese crima era o supriză atât de mare, încât o încruntătură perplexă i se citea pe chip permanent în timp ce călărea. Crima după jaf nu era ceva necunoscut, chiar dacă se întâmpla rar în zona aceasta. Dar să omori într-un fel atât de vicios, într-un fel atât de ciudat, părea foarte curios. Dacă nu voiau pe abate ca ostatic, ar fi putut să-l omoare repede, mult mai aproape de drum, şi apoi să se facă nevăzuţi. De ce să-l omoare într-un mod aşa de crud? Ar însemna să trebuiască să călătorească mai departe cu ostaticul, astfel încât fumul de la foc să nu fie vizibil din drum, iar urletele omului să fie oprite de copaci. De ce atâta bătaie de cap, când tot

ce aveau de făcut era să-l lase pe abate, să ia banii şi să fugă?

Simon oftă adânc şi se concentră la vânătorul său, împingându-şi gândurile despre crimă în spatele minţii. Dacă îi vor prinde, vor avea rapid răspunsurile. Pentru moment cel mai important era să-i prindă.

Ajunseră înapoi în Crediton după-amiază târziu, obosiţi şi înfriguraţi. Simon mulţumi tuturor oamenilor, mai ales lui Black, şi îi trimise acasă să mănânce, dar îi spuse lui Black să-i organizeze pentru a porni din nou a doua zi şi să înceapă să întrebe peste tot dacă cineva a lipsit sau a fost pe afară la ora crimei. Apoi îşi întoarse calul spre casă şi rapid porni într-acolo.

Casa era tăcută când ajunse, aşa că îşi deşeuă calul singur şi avu grijă de el înainte de a intra şi a se aşeza în faţa focului. Adâncit în gânduri, nu fu conştient de soţia şi fiica lui până când acestea nu dădură iama în cameră, soţia stând în urmă precum făcea, cu un mic zâmbet la vederea bucuriei fiicei sale care-şi avea din nou tatăl acasă, în cele din urmă, când Edith se calmă destul, merse şi ea spre el urându-i bun venit.

—Ce este? întrebă ea retrăgându-se din îmbrăţişarea lor scurtă şi uitându-i-se în ochi. Eşti foarte încordat.

—Nu-ţi face griji, spuse cu un zâmbet crispat. A fost un jaf la Copplestone.

—De ce? Ce s-a întâmplat?

Trimiţând-o pe Edith să se joace afară, luă mâna soţiei şi stătu cu ea în faţa flăcărilor.

—Ei bine, nu a fost doar un jaf. Hoţii au luat un călugăr – un abate – ostatic şi l-au omorât. Şi nu ştiu de ce. Se opri şi privi în foc. Când vorbi din nou vocea îi era blândă şi aproape întrebătoare, în timp ce se gândea la incident încă o dată. Au luat abatele – doi oameni în armură cu feţele asunse. Abatele părea să ştie că ceva se va întâmpla – chiar şi eu am ghicit asta când l-am întâlnit pe drum. Oamenii au venit cu săbiile trase, l-au luat pe abate şi l-au ucis. De ce? De ce au făcut asta când doar ce voiau erau banii?

Ea îşi trase suflarea uşor în timp ce auzea aceasta. Niciodată în viaţa ei nu se simţise ameninţată aici,în comitatul ei. Era norocoasă că raidurile şi omorurile ultimelor două secole păreau a se fi redus, iar cele care se mai întâmplau afectau doar oraşele de pe coastă. Dar dacă
Simon avea dreptate, şi era un bărbat, poate doi, capabili de aceste fapte, atunci de ce alte fapte ar fi fost în stare? Nu era doar frica pentru ea însăşi, ci şi pentru familia ei – pentru Simon şi Edith. Dacă aceşti ucigaşi vor ataca aici, ce ar putea face să se apere? Sau, mai rău, dacă îl găseau pe Simon pe drum şi-l capturau? Dacă era şi el omorât, cum a fost tatăl ei cu mulţi ani înainte când a fost jefuit pe drum? îşi simţi pieptul strângându-se într-o frică bruscă, dar încercă să-şi păstreze vocea calmă în timp ce spunea:

—Poate au crezut că vor lua mai mulţi bani pentru viaţa abatelui? Poate din cauza asta l-au luat.

—Dar de ce să-l omoare, atunci? Nu exista niciun motiv. De ce să ucidă un călugăr?

—Ei bine, poate abatele a încercat să fugă.

—Nu, nu cred. Urmele păreau să spună că abatele a fost ucis imediat ce s-au îndepărtat destul de drum. Părea că a fost ucis imediat ce au avut ocazia.

—Poate că abatele i-a recunoscut?

—Da. Este posibil. Dar nu, de ce oare să o fi făcut? Ucigaşii ar fi putut să-şi păstreze coifurile dacă era vreun risc să fie recunoscuţi.

— Şi? Dacă cineva a dat peste ei, iar oamenii l-au ucis rapid pentru a-l opri să fugă?

Simon se uită la ea.

—Nu. Cine a omorât pe abate nu a făcut-o în grabă. A fost ars – ars precum un eretic pe rug. Numai că în loc de rug au folosit un copac din pădure.

—Ce? Ochii îi deveniră rotunzi din cauza ororii. A fost ars de viu? De ce ar face asta cineva unui călugăr?

— Aş vrea să ştiu, spuse Simon, uitându-se din nou în foc. Aş vrea să ştiu. Doamne! Trebuie să fi existat vreun motiv, dar care?

—îi caută oamenii acum?

—Da. Au ieşit din pădure pe drumul spre Barnstaple. Nu i-am mai putut urmări mai departe, aşa că Tanner a luat câţiva oameni spre vest să vadă dacă pot găsi urme de-a lungul drumului. Am trimis alţi doi oameni să caute printre localnici, iar noi ne-am întors la Crediton în caz că au venit înspre aici. Nimeni nu pare să-i fi văzut totuşi. îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă. Poate Tanner are mai mult noroc.

în timp ce-şi coborî braţele din nou, Margaret spuse:

—Şi ce se va întâmpla de acum?

îşi înăbuşi un căscat şi trebui să clipească pentru a-şi opri lacrimile de oboseală.

— Depinde. Depinde ce vor găsi oamenii. Dacă noi...

— Nu, Simon, spuse ea cu blândeţe. Vreau să zic despre Brewer, despre mutarea noastră la Lydforf? Uităm de moartea lui pentru moment, amânăm mutarea?

— Oh, da. în niciun caz nu ne putem face griji despre astea pentru acum. Uciderea abatelui va interesa mai mult decât cea a lui Brewer. Ce înseamnă moartea unui bătrân în comparaţie cu moartea unui abate? Şi în niciun caz nu mă pot muta la castel până nu vom avea vreo idee despre ce s-a întâmplat cu abatele.

Ea încuviinţă întristată. Ştia că are dreptate, dar o durea să audă că soţul ei, despre care ştia că este un bărbat atent şi afectuos, spunea că moartea unui fermier este irelevantă. Tot ce spuse fu:

— Iar mâine?

—Ah, mâine, dragoste, cred că ma voi duce iarăşi la Clanton Barton şi voi vorbi cu călugării din nou. Nu cred că au fost de ajutor aşa cum ar fi trebuit să fie.

Alunecară într-o tăcere confortabilă, amândoi absorbiţi de gândurile lor despre crimă în timp ce se uitau la flăcările care dansau şi care mureau pe lutul întărit al vetrei. Deodată Margaret îşi trase respiraţia într-un icnet şocat.

— Ce este? spuse Simon, tresărind.

—Oh, Simon, spuse, întorcându-şi faţa plină de teroare spre el. Dar dacă cei doi oameni au fost ucişi de aceleaşi persoane?

— Ce?

—Brewer şi abatele au fost amândoi jefuiţi, amândoi ucişi în acelaşi fel. Au fost arşi. Simon, mi-e frică!

Capitolul 13

A doua zi dimineaţă, Simon se trezi devreme şi plecă cu Hugh în urma lui. Margaret fu de acord să-l anunţe pe Black că nu va fi acasă şi trimise pe unul din ajutoarele de la fermă să călărească până la casa acestuia. Mai aranjase şi ca un om să se ducă la moşia Furnishill să explice că intendentul va lipsi pentru o vreme şi nu va putea ajuta cu investigaţia morţii fermierului. în acel moment ea trecu peste toate obiecţiile lui şi îl forţă să îşi ia servitorul cu el.

Propriile îngrijorări o enervau. Margaret ştia prea bine cât de puţin posibil era să fie atacat, dar nu putea uita cum arăta trupul tatălui ei când a fost adus acasă de oameni. Priveliştea aproape o distrusese şi nu mai voia să sufere o astfel de pustiire a sufletului. Să-i vadă cadavrul, ciopârţit şi profanat în felul acela... Dacă ar vedea cadavrul lui Simon în felul ăla, se gândea, ar face-o să-şi piardă minţile. Aşa că acum încerca să-l convingă uşor, insistând blând:

—Ştiu că te va încetini, dar nu-mi pasă. Vreau să ştiu că vei călători în siguranţă, în caz că aceşti oameni sunt încă în zonă.

—Dar nu ştim dacă ei mai sunt pe aici, dragoste, ar putea fi oriunde. Şi Hugh mă va încetini.

—Nu, nu ştim unde sunt, pentru că le-aţi pierdut urma. Deci ar putea fi încă aici, aşa că-l vei lua pe Hugh, pentru orice eventualitate.

— Nu, dar...

— Deci îl vei lua pe Hugh ca să ştiu că vei fi un pic mai în siguranţă.

— Ei bine, singura problemă e că...

— Pentru că în felul ăsta ştiu că mai e cineva care te poate ajuta de va fi nevoie.

în final ridică din umeri şi cedă. Ştia că Margaret va fi destul de în siguranţă cu toţi bărbaţii de la fermă, chiar dacă proscrişii ar veni aici, deci putea să-l ia pe Hugh. Chiar şi aşa, gândul călătoriei nu părea să-l bucure pe Hugh mai mult decât pe Simon, Hugh era loial, şi se arătase capabil în luptă când au fost atacaţi de trei pungaşi cu ani în urmă, în timpul târgului de la Moretonhampstead. Simon fusese uimit să vadă că tovarăşul său posac şi retas deodată explodează în acţiune şi, cu mâinile goale şi cu ajutorul unei bâte luate de la unul din bandă, i-a pus pe toţi trei pe fugă.

— Unde ai învăţat să lupţi aşa? întrebă Simon mai mult uimit decât suprins.

Servitorul său imediat îşi pierdu înfăţişarea cuprinsă de plăcerea victoriei şi deveni evaziv, sfios să-şi demonstreze abilităţile, îngrijorat că va câştiga reputaţia de războinic. în cele din urmă, după nenumărate imbolduri, se uită în sus şi spuse:

— încerci să ai grijă de oi în mlaştini când eşti prea mic. încerci să le ţii adunate când băieţi mai mari vin şi încearcă să fure una sau două pentru că le-au pierdut pe ale lor. încerci când tatăl tău îţi rupe pielea în bătaie dacă ai pierdut chiar şi una. Atunci înveţi să lupţi.

Dar asta fusese acum doi ani şi era nefericit la gândul că va fi pândit şi poate că va lupta cu arme de oţel. îşi petrecu toată călătoria uitându-se din jur împrejur, fapt care, dacă era posibil, îi făcu să meargă şi mai încet ca de obicei, spre iritarea lui Simon.

După o vreme, Simon îl aşteptă pe Hugh până când acesta se opri lângă el.

— Haide, Hugh. Ce s-a întâmplat?

— Ha? Hugh se uită la el şi Simon fu îngrijorat să-i vadă frica pe faţă.

— Nu te-am văzut niciodată aşa, de ce eşti atât de îngrijorat?

— Nu a trebuit să lupt aşa de serios înainte. Nu am auzit niciodată ca cineva să ardă un călător pe rug. Sunt doar îngrijorat că am putea fi prinşi de ei

— Dar sunt doar doi. Ar trebui să fim în stare să ne apărăm de ei.

— Doi cavaleri? Doi oameni în armură? Doi oameni care sunt pregătiţi să rişte damnarea eternă pentru uciderea unui abate? Crezi că ne putem apăra împotriva lor? Doamne!

Simon călări înainte, încruntat din cauza îngrijorării servitorului său. Era de înţeles, dar intendentul era iritat de faptul că propriul său om era deja îngrijorat. Aşa se vor simţi toţi, speriaţi şi înfricoşaţi să mai călătorească până când ucigaşii vor fi prinşi.

Călăriră restul drumului în linişte, amândoi adânciţi în propriile gânduri. Cerul era uşor acoperit, cu nori subţiri şi serbezi mişcându-se rapid şi păstrând căldura soarelui pentru ei. Fură obligaţi să ţină un ritm alert pentru a se încălzi, spre bucuria lui Simon şi dezgustul lui Hugh, şi părură să acopere distanţa rapid.

Când ajunseră la Clanton, Simon fu surprins să-l găsească pe David, tânărul călugăr, stând tăcut sprijinindu-se de stâlpul porţii spre câmp într-o aparentă meditaţie.

— Bună dimineaţa, David.

— Bună, intendente, spuse el, dar nu era nicio bucurie în salutul său, doar un fel de confuzie goală, la limita disperării.

—Eşti bine, David? întrebă Simon, simţind simpatie la vederea nefericirii evidente a omului.

Călugărul se uită spre el, cu o privire de dezgust, de parcă ar fi fost furios la o asemenea întrebare.

— Bine? Bine? După ce am văzut ieri? Un abate ucis ca un eretic? Cum aş putea fi bine? Vocea i se stinse într-un murmur, ca unui copil care a fost înşelat de promisiunea unei jucării. Am plecat plini de bucurie, iar acum conducătorul nostru este mort, ucis într-un mod obscen. Nimic nu mai poate fi bine. Tot ce vreau e să mă duc acasă din nou, la Tychfield, iar acum din cauza asta trebuie să mă duc la Buc- kland şi să ofer condoleanţele mele mănăstirii. îmi pare rău, intendente, spuse brusc, uitându-se la el încruntat uşor. îmi pare rău că trebuie să

fiu aşa tăios, dar nu sunt obişnuit să văd asemenea lucruri, iar asta trebuia să i se întâmple lui...

Intendentul şi servitorul său descălecară şi merseră spre fermă împreună cu călugărul.

— îmi cer scuze, a fost o întrebare prostească. Dar următoarea nu este: ai idee de ce a fost abatele ucis?

în afară de o ridicare din umeri, nu primi niciun răspuns. Simon mormăi, cu capul băgat între umeri în timp ce umbla greoi înainte.

— Hm! Aş dori să am cea mai vagă idee. De ce ar dori cineva să ţină un om şi apoi să fugă înainte de a cere răscumpărarea... şi apoi să ucidă ostaticul în felul ăsta – nu are niciun sens.

Călugărul ridică din nou din umeri. Şi el era limpede la fel de confuz. Simon întoarse o faţă încruntată spre călugăr.

— Spune-mi, David. Cât de bine îl ştiai pe abate?

— Cam deloc. L-am întâlnit când a ajuns la Tychfield, abaţia mea. Era în drum spre Buckland şi mi s-a cerut să-l însoţesc şi să iau nişte lucruri şi daruri cu mine. Nu era vorbăreţ în timpul călătoriei, părea prea adâncit în propriile gânduri cea mai mare parte a drumului, aşa că nu prea am vorbit cu el.

— Oh. Bine. Şi ce ştii despre el?

— Ei, bine, nu prea multe. Venea din Franţa. Ştiu asta. Am văzut scrisorile de recomandare de la Papă.

—De la însuşi Papa? Simon fu surprins. Ce căuta la Buckland atunci? Credeam că ar fi trebuit să stea în Avignon.

David aruncă o privire scurtă lui Simon, îngustându-şi ochii şi cântărindu-l.

— Poate că a considerat că e mai bine să plece din Franţa.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, noul Papă nu-l prea plăcea pe cel vechi, aşa că destui oameni care erau în graţii atunci, acum nu mai erau. Cred că abatele nu prea era agreat de noul Papă şi i s-a dat abaţia din Buckland pentru a-l alunga din Franţa.

Oh

—?Nu voia să vorbească despre asta, dar... Călugărul tăcu şi se gândi pentru un moment, dar apoi continuă în grabă, de parcă ar fi vrut să vorbească înainte de a se răzgândi. Ei bine, cred că asta s-a întâmplat. Nu cred că mai era în graţii. Cred că Papa a auzit ceva despre ce a făcut şi a fost trimis aici pentru a ieşi din calea lui, iar acest lucru l-a rănit profund – mai ales în mândria lui. Era foarte mândru.

— De ce spui asta?

Călugărul râse scurt, amar.

—Sunt călugăr! Poate că sunt tânăr şi nou în ordin, dar chiar şi aşa... Se presupune că trebuie să fim umili. Se purta ca un cavaler faţă de ceilalţi oameni, mereu arogant şi întotdeauna abuziv. De câteva ori s-a îmbătat şi a insultat pe alţii, iar noi trebuia să-i calmăm pentru a nu se lua la luptă. Dar dacă vrei să ştii mai multe desăre abate, va trebui să vorbeşti cu fratele Matthew. A venit împreună cu abatele din Franţa. Trebuie să ştie ceva despre el.

— Care este fratele Matthew?

—Este cel mai în vârstă, cel vesel – ei bine, de obicei, acum nu este deloc fericit. Săracul om! Se pare că îndură mult mai greu decât noi această întâmplare. Presupun că din cauză că a venit cu abatele tocmai din Franţa.

— Erau prieteni?

— Da, cred că da... adică... ei bine, da. Nu părea deloc sigur.

Au continuat în linişte tot restul călătoriei. David părea să regrete că vorbise prea mult şi doar mormăia la orice altă tentativă de conversaţie, lăsându-l pe Simon cu senzaţia inconfortabilă a unui confident cu un secret de neplăcut. Fu uşurat când ajunseră în curtea fermei lui Clanton Barton şi de-abia aştepta să vorbească cu ceilalţi, sperând că va face oarece lumină în toată această afacere.

Dar când întră în camera unde ardea un foc mare, fu izbit de neputinţa sa completă de a formula vreun gând clar, darămite să mai pună întrebări. Părea grotesc să

întrebi despre trecutul abatelui în faţa acestor oameni, când acesta de abia murise, dar nu ştia ce altceva să facă. Şi din nou, ştia că trebuie să afle cât mai multe despre acest om. Nu era doar o presupunere că va găsi răspunsuri în trecutul omului, era mai mult o premoniţie că acolo se află motivul logic pentru crimă, mai ales penru felul în care a fost ucis. Din ce alt motiv ar fi murit în acel fel? însemna fie că ucigaşii îl luaseră şi îl omorâseră fără niciun scop sau îl cunoşteau şi voiau să-l omoare pentru un motiv foarte specific. Aşa că întrebarea era: l-ar fi vrut cineva mort? De ce ar vrea ei să omoare un abate? Singura cale de a afla era să-i întrebe pe călugări – cu siguranţă unul dintre ei ştia ceva despre omul care-i conducea.

— Cred că aţi auzit cu toţii că am găsit corpul abatelui? începu el în timp ce intră şi se aşeză, uitându-se la ei.

Toţi tresăriseră la sunetul vocii lui Simon când intrase, întorcân- du-se repede să se uite, de parcă ar fi fost panicaţi doar de sunetul făcut de un om, părând la fel de speriaţi ca o turmă de oi care aude lătratul unui câine. Acum ascultau atenţi, înclinându-se în faţă pe scaunele lor în timp ce vorbea şi se uitau la el cu concentrarea încruntată a oamenilor care doreau din tot sufletul să ajute. Oftă, nu va fi uşor.

— A fost ucis de cineva care l-a legat de un copac şi i-a dat foc – probabil în timp ce trăia. Evident a fost jefuit, dar asta nu explică ce s-a întâmplat, nu-i aşa? De ce ar fi fost ucis în acest fel? De ce l-ar fi ars cineva ca pe un eretic? Nu am idee de ce sau ce s-a întâmplat şi am nevoie de ajutorul vostru.

Păşea încet prin cameră în spatele călugărilor strânşi laolaltă, care se întoarseră să-l privească. îşi ţinea ochii în jos, gândindu-se atent în timp ce mergea; de parcă ar fi vorbit cu el însuşi şi nu cu ei, de parcă nu ar fi fost conştient de prezenţa lor.

— A fost luat dintre voi pentru recompensă; a fost dus în pădure ca un ostatic. Dar jefuitorii se adună de obicei în grupuri ma mari, nu merg în perechi. Stau într-

un grup pentru a putea surprinde călătorii mai uşor. Erau aceşti oameni parte a unui grup mai mare sau erau singuri? Numai aceştia doi au fost văzuţi, nu erau urme ale altora, aşa că se pare că erau singuri. L-au luat pe abate în pădure. Asta ar fi normal, pentru a evita drumurile şi pericolul de a-l scăpa din mâini înainte să se dea alarma. Dar normal ar fi fost ca hoţii să încerce să scape, să meargă la loc sigur, undeva unde să se ascundă cu ostaticul şi banii lui până vor primi recompensa. De ce? De ce ar face asta? Se întoarse pe călcâie şi se încruntă la călugări. Nu pot vedea motivul.

Se duse încet la scaunul lui lângă foc, se aşează şi se uită din nou la ei.

— Aşa că vreau să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre abate. Care era numele lui, de unde venea, de ce se ducea la Buckland? Totul. Cine îl cunoştea cel mai bine dintre voi toţi?

încercă să pună întrebarea pe un ton cât mai blând, dar călugării se uitau la ei cu o privire alarmată, de parcă ar fi fost speriaţi că ar putea acuza pe unul din ei de a dori moartea abatelui. Poate că şocul realizării că acesta nu părea un simplu atac al jefuitorilor îi ţinea atât de tăcuţi, dar după câteva minute, Simon simţi că mirarea sa la lipsa de răspuns se preschimbă în nerăbdare.

Se uită la David, cu vocea mai aspră.

— Unul dintre voi trebuie să-l fi cunoscut, chiar dacă doar puţin. Cine era? Ce fel de om era?

— Era un om mândru.

Era o declarare a unui fapt, un comentariu domol, de parcă ar fi fost o greşeală scuzabilă pentru un om aflat într-o poziţie atât de înaltă în armata Domnului. Vorbise cel mai în vârstă călugăr – nu mai era călugărul vesel care făcea din ochi glumeţ, acum era un om mic, îngrijorat care stătea cu ochii în jos de parcă se temea de răspunsul fraţilor săi, dar imediat ce Simon se uită la el, privirea sa i-o întâlni pe cea a intendentelui cu o sfidare clară. Păru să se gândească pentru moment, apoi continuă:

— A fost cavaler în Franţa şi l-a slujit bine pe Papă, fapt ce l-a făcut să devină mândru şi era în graţiile lui, Dumnezeu să-l odihnească, până când Clement a murit. Apoi i s-a oferit Buckland şi a decis să vină aici să-şi petreacă ultimii ani în pace şi devotament.

— Numele tău?

— Am spus Matthew.

— Mulţumesc. Şi cine era el?

— Numele lui era Oliver de Penne.

— De ce i s-a oferit Buckland? De ce nu o abaţie mai aproape de casa lui? De ce a fost trimis aşa de departe de Papă? întrebă Simon, ochii îngustându-i-se în timp ce încerca să înţeleagă.

— De ce Buckland? Poate că Papa s-a gândit că va fi departe de orice tentaţie veche, de orice din trecutul său care l-ar fi putut convinge să o ia pe căi greşite.

— Ce vrei să zici? A fost vorba de o femeie?

Bătrânul călugăr zâmbi blând.

—Sunt multe tentaţii, intendente. Nu ştiu. Poate, da, o femeie. Cine ar putea spune?

— Ştii de ce se temea atât de tare că va fi atacat pe drum?

—îngrijorat că va fi atacat? Bătrânul părea sincer surprins de întrebare.

—Da. Când ne-am întâlnit pe drumul de lângă Furnshill, părea foarte îngrijorat că va fi atacat. Continua să mă întrebe dacă îl voi însoţi în călătoria voastră şi păru deranjat când am refuzat.

— Poate, spuse călugărul, ridicând din umeri. Cred că mulţi oameni sunt neliniştiţi când sunt în locuri noi, când nu ştiu drumurile şi satele. Sunt sigur că doar voia compania unui om care cunoştea zona.

Simon se gândi pentru un moment.

— E posibil, admise el. Acum că se gândea la asta, e posibil să nu fi avut dreptate?

Poate era doar teama naturală a unui om al păcii într-o ţară nouă şi aparent ameninţătoare? Nu. Chiar când se gândi la asta, ştiu că teama abatelui era mai mult decât grija normală a unui călător. Părea o groază adânc

înrădăcinată, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie atacat.

— Dar, sigur, dacă a fost cavaler şi era atât de mândru, nu i-ar fi fost atât de frică de un loc nou. Trebuie să mai fi călătorit înainte.

— O, da, intendente, poate că a mai călătorit.

Simon oftă.

— Poate altcineva dintre voi să-şi mai aducă aminte ceva despre abate? Ceva care să mă ajute? Niciunul din ei nu se mişcă. Stăteau uitându-se în linişte la el, în afară de călugărul mai în vârstă, Matthew, care se uita imperturbabil la tavan.

Simon îşi ridică mâinile într-un gest de dezgust.

—Nu mai puteţi să-mi spuneţi nimic? Trebuie să fie ceva, ceva din trecutul lui care ne-ar putea da un indiciu de ce i s-a întâmplat aşa ceva. Nu pot crede că a fost ucis fără niciun motiv – chiar şi un nebun ar fi avut un motiv să omoare un abate. Nu primi niciun răspunsXălugării stăteau nemişcaţi şi tăcuţi, uitându-se la el în şoc şi groază. în acest caz nu mai pot face nimic aici. O zi bună!

Plecă furios cu paşi mari şi se opri afară în coridorul lung şi întunecat. Ştia că erau confuzi şi îngrijoraţi după atacul şi moartea abatelui, dar cu siguranţă exista un motiv pentru uciderea lui. Era de neconceput să fie un atac la întâmplare. Iar unul dintre ei trebuia să ştie de ce era atât de speriat de un atac pe drum.

Când puse mâna pe zăvor pentru a ieşi, îşi auzi numele strigat, iar când se întoarse fu suprins să-i vadă pe David şi pe Matthew în urma lui. Dădu din cap scurt cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Intendente, ne vom continua călătoria în curând.

— înainte de a pleca, Matthew ar vrea să vorbească cu tine, spuse David şi se întoarse în cameră.

Simon aşteptă. Pe călugăr părea să nu-l deranjeze liniştea, uitându-se serios la intendent.

— Nu ar fi mai bine să mergem afară, intendente? E păcat să stăm înăuntru ca şobolanii când soarele străluceşte, mai ales după ploile din ultimele două zile.

Matthew aşteptă până când Simon deschise uşa şi i-o ţinu deschisă, apoi porni înainte pe potecă şi merse încet gânditor, de parcă nu ar fi fost conştient de prezenţa lui Simon.

— Sunt câteva lucruri, intendente, care nu trebuie spuse în faţa fraţilor mei, începu el liniştit. Nu sunt obişnuiţi cu lumea profană. Chiar şi David, care a intrat în ordin doar de câţiva ani, nu prea a avut de a face cu lumea exterioară. întreaga poveste i-a întristat enorm pe toţi, după cum îţi închipui. De aceea i-am oprit pe toţi să alerge după jefuitori. David voia să-i urmărească, dar l-am oprit. M-am gândit că ceilalţi vor fi puşi în pericol şi că tâlharii l-ar putea ucide pe de Penne dacă ar fi fost urmăriţi. Mi se părea mai cuminte să chem ajutoare. Oftă. Se pare că m-am înşelat. Poate dacă i-am fi urmărit, l-am fi putut salva. Se opri brusc şi se uită spre mlaştini gânditor. Sunt magnifice, nu-i aşa? spuse în timp ce se uita la ele inexpresiv.

Privind dincolo de el, Simon încuviinţă, dar apoi, dorind să-l facă pe călugăr să vorbească mai departe, spuse:

— Deci crezi că trecutul său i-ar zdruncina pe ceilalţi? şi fu încântat să vadă încruntătura rapidă, suspicioasă pe care Matthew i-o aruncă.

— Trecutul său? Ei bine... se opri, părând indecis dacă să continue. Da, e posibil, dar nu pentru motivul pentru care crezi. începură să meargă din nou. Vezi tu, Biserica este un loc simplu pentru mulţi. Se gândesc că este dedicat venerării lui Dumnezeu şi îndreptării oamenilor care vor să se dedice Lui. Fraţii mei ştiu asta şi doar asta vor să ştie. Eu sunt diferit, poate pentru că am fost chemat mai târziu în viaţă. Am fost multe lucruri, am văzut mulţi oameni şi multe locuri. Râse scurt. Am fost ceea ce ei ar numi un pirat!

—Şi?

—Şi, prietene, ştiu cum este lumea. Ei nu ştiu. încerc să fiu umil şi să cred că oamenii sunt buni, dar mereu trebuie să mă lupt cu cinismul pe care mi l-am făurit în tinereţe. Este greu uneori. Atunci când am fost chemat să

devin călugăr, am simţit că aş putea trăi o viaţă de izolare şi să-i ajut pe alţii, dar nu pot crede în totalitate motivaţiile din spatele ordinelor primite de la biserică. Nu toate vin direct de la Dumnezeu. Unele vin de la oameni. Ceilalţi călugări pot accepta orice ordin de parcă ar veni de la Dumnezeu fără mijlocirea oamenilor.

—Nu prea cred că...

— Nu, îmi cer scuze pentru vorbăria fără şir. Ai dreptate. Ceea ce încerc să spun este că prietenii mei nu pot înţelege cum e viaţa la Avignon. Eu pot, pentru că am fost născut în lumea laică şi am trăit în ea mulţi ani. Şi apoi, când am fost chemat, la început am devenit călugăr şef, alăturându-mă unui ordin vechi şi nobil, unde era esenţial ca onoarea şi cinstea să fie respectate. Doar recent m-am alăturat acestui ordin, prietene, şi mi-am petrecut primii ani la Avignon. Intendente, Papa este reprezentatul lui Christos pe pământ. Ar trebui să fie creştinul de frunte – pios, credincios şi onorabil. Dar nu e întotdeauna aşa. Vezi tu, Sfânta Mamă Biserică este organizată şi condusă de oameni, iar ei sunt supuşi greşelilor ca orice alt om. Controlul Sfântului Scaun poartă o putere şi o bogăţie enormă, aşa că sunt mulţi din interior care doresc să uzurpe acea putere. Oamenii vin şi sunt înaintaţi în funcţii pentru bani, oamenilor le sunt date indulgenţe pentru bani. Şi uneori, când Papa permite, un conducător poate cumpăra o poziţie pentru un prieten. Iar acel prieten devine puternic şi mult mai bogat prin noua sa poziţie. Dar dacă Papa se schimbă, dacă vechiul Papă moare şi vine altul nou, atunci ei vor trebui să găsească altă funcţie.

— Da. Şi crezi că asta i s-a întâmplat lui de Penne?

Călugărul râse din nou.

— Fără îndoială. Cred că era favoritul regelui Filip al Franţei şi a ultimului Papă. Ceva asemănător mi-a zis într-o noapte când băuse prea mult. Era nefericit, plângându-şi soarta şi ghinionul. A spus că a fost membrul unui mare ordin şi că i-a făcut un serviciu Papei Clement, iar din acest motiv a primit o funcţie importantă, dar noul Papă îl displăcea, aşa că a fost

alungat de la curtea papală. Şi de aici mutarea sa la Buckland.

— A spus ce serviciu i-a făcut?

— Nu, prietene. Nici nu mă interesa. Când ţi-ai petrecut prea mult timp la Avignon tinzi să ignori nemulţumirile şi plângerile oamenilor care se simt nedreptăţiţi. Sunt prea mulţi care se simt aşa. Prea mulţi uită jurămintele de sărăcie şi castitate în aceste timpuri grele.

—Şi crezi că a fost trimis aici drept pedeapsă? A fost alungat? spuse Simon, încruntându-se.

— Ei bine, da, dar ai dreptate; nu era o pedeapsă prea mare, nu-i aşa? La urma urmei, din câte am înţeles, Buckland este o abaţie înfloritoare şi într-un ţinut frumos. Nu, nu cred că a fost trimis undeva unde Papa sau un alt inamic l-ar putea uita. Se ridicase prea mult, iar asta i-a cauzat căderea.

Simon se încruntă uitându-se în jos.

—Ar putea un inamic din Avignon să fi trimis pe cineva să-l omoare?

— Nu. Bănuiesc că te referi la Papă, dar nu, sunt sigur că nu ar fi făcut aşa ceva. Poate unul din episcopi, dar mă îndoiesc. Nu, spuse el, oprindu-se din nou şi uitându-se la mlaştinile care se întindeau în depărtare. Nu, cred că este improbabil. Aş îndrăzni să cred că a fost o întâlnire din întâmplare, că jefuitorii l-au ucis din cauza dispreţului sau a unei insulte. La urma urmei, era un om mândru, poate i-a insultat şi au decis să-l pedepsească pentru asta. Nimic mai mult.

—Dar nu poate fi asta! Nu pot să cred, frate. Ar fi trebuit să fie nebuni sau ştiau exact ce făceau şi intenţionau să-l ucidă în acel fel, poate pentru a demonstra ceva.

—Atunci erau nebuni, spuse Matthew calm, încă uitându-se la privelişte, dar cu o anumită încordare.

— Dar de ce? De ce să iei un om şi să-l omori aşa? Chiar dacă erau nebuni, sigur ar fi găsit un alt om pe care să-l omoare. De ce un abate? Nu are sens!

—Sunt multe motive pentru crimă, intendente, spuse călugărul, întorcându-se brusc cu faţa la el, dar fără răutate, mai mult cu o expresie de tristeţe. Prea multe motive pentru tine să înţelegi, poate. Am cunoscut câteva – frică, ură, gelozie. O, da, am cunoscut multe. Şi uneori am fost nebun când am ucis. Ochii păreau că se înceţoşează, de parcă s-ar fi întors în timp, în vreme ce-şi amintea şi se depărtă de Simon când vorbi. Când am fost soldat, am ucis mulţi oameni. Sfârşitul abatelui a fost unul groaznic... am văzut şi mai rele – am făcut şi mai rele. De asta m-am alăturat ordinului, pentru a uita, şi în acelaşi timp pentru căinţă. Acum, când mă uit înapoi, niciunul din omorurile mele nu a avut sens.

— Chiar crezi că erau nişte nebuni?

— Da, cred. Cineva era nebun când i-a făcut asta lui de Penne.

—Atunci trebuie să-i prindem, să-i oprim înainte de a o face din nou.

—Trebuie? spuse călugărul, uitându-se la el cu o tristeţe blândă. Nu cred că vor mai face asta din nou, intendente.

— De ce nu? întrebă Simon, nedumerit acum.

— Indiferent cine a făcut asta era nebun, dar acum sunt bine şi nu o vor mai face. Sunt sigur de asta. Oamenii tăi sunt în siguranţă.

Simon se uită la el.

—Cum poţi spune asta? reuşi în final, controlându-şi furia cu dificultate. Cum poţi spune asta? Omul a fost ucis groaznic, iar tu sugerezi că ucigaşul a fost nebun, iar acum nu mai e? Cum pot să cred asta?

Călugărul ridică din umeri, iar după un moment Simon se calmă un pic.

— Deci crezi că a venit cineva după călugăr?

— Cred că timpul lui a venit, iar Domnul a decis să-i încheie viaţa. Cred că Domnul a ales un agent pentru a duce la îndeplinire această misiune – şi poate acest agent a fost cuprins de această nebunie în timp ce îndeplinea dorinţa Domnului. Dar acum, voinţa Domnului a fost îndeplinită, iar ucigaşul e probabil din nou normal. Şi

acum – se uită în sus la cer – acum cred că e timpul ca tu să te întorci acasă înainte de a fi prea târziu. Se întoarse şi porni spre casă.

— Frate! Aşteaptă, te rog! Explică-mi mai mult! De ce crezi că...

— Nu, fiule. Cred că am spus tot ce voiam. Nu uita ce am zis.

Simon se opri locului şi se uită după el cum intră în casă. Se întoarse
din uşă, ca şi cum s-ar gândi să mai spună ceva, dar scutură din cap uşor şi intră. Simon rămase cu impresia distinctă că acel călugăr ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă. Ridică din umeri şi se duse spre cai, unde stătea Hugh, cioplind un băţ cu cuţitul. în timp ce Simon se apropia, se uită în sus şi îşi puse în grabă deoparte cuţitul.

— Mergem înapoi acum?

— Da, ne întoarcem.

Se urcară pe cai, şi cu o ultimă privire frustrată spre fermă, Simon dădu pinteni calului şi plecară.

Erau intraţi adânc în pădure, când Godwen prinse străfulgerarea unei căsuţe în timp ce veneau dintre copaci. „Slavă Domnului!” se gândi, „asta e ultima. După asta putem merge acasă.”

Godwen şi Mark fuseseră trimişi de Black să viziteze câmpurile defrişate din pădure din apropierea locului unde fusese găsit călugărul, să întrebe dacă au fost văzuţi străini în acea zi şi să se asigure că oamenii erau bine şi nu fuseseră atacaţi. Până acum nu găsiseră nimic, iar Mark era nerăbdător să-şi încheie misiunea.

Pereţii decoloraţi şi lipiţi ai căsuţei văruite se vedeau mai limpede acum în timp ce se apropiau, iar copacii se deschideau într-o curte largă, bătătorită pentru a face loc micii locuinţe. Era o casă nouă; prin coş se strecurau uşor fire subţiri de fum în aer, lăsând împrejurimile cu amintirea unei promisiuni dragi de căldură şi odihnă. Ferestrele erau închise sub acoperişul de paie, unde ploaia nu putea intra pentru a umezi tapiseriile din spate, iar uşa era aproape în mijloc, oferind locului un

sentiment de stabilitate simetrică. Când descălecară în faţa casei nu era nici urmă de proprietar, iar Mark îşi lăsă calul să rătăcească în timp ce se uita la clădire. Privindu-l, Godwen oftă, Mark emana proastă dispoziţie, cu sprâncenele întunecate fixate într-o linie groasă deasupra ochilor căprui încruntaţi, gura subţire strânsă ferm sub nasul îngust, rupt. Chiar şi părul său, gros şi bogat ca un gard viu în primăvară, părea încordat precum emoţiile sale.

— Nu-i nimeni aici, după cum arată, spuse Mark, uitându-se peste
el.

Godwen mormăi.

— Bate la uşă.

— Nu e nevoie, dragilor. Aici sunt.

Răsucindu-se, Godwen văzu un om scund şi îndesat stând în spatele lui Mark, care luat pe nepregătite tresări de frică. Zâmbind, Godwen dădu pinteni calului înainte.

— Bună ziua.

— A, bună ziua şi vouă. Ce pot face pentru voi?

Părul amuzat de sosirea lor, uitându-se la ei pe sub sprâncenele stufoase, părul cărunt părând să stea pe el ca lichenii pe un buştean bătrân, atât era de încărunţit şi de aspru. Hainele îi erau aproape în totalitate făcute din piele, de la tunică la kilt şi la cizmele sale uşoare, iar în mână căra o suliţă ruginită. Mark rămăsese fără cuvinte pentru moment în timp ce se uita la om, aşa că Godwen se prezentă şi îi explică motivul vizitei, în timp ce omul asculta, aplecându-şi capul din când în când pentru a arăta că înţelege.

Tăind scurt explicaţia, Mark izbucni:

— Dacă nu ai auzit nimic, atunci spune şi vom pleca. Ai auzit pe cineva? Sau ai văzut pe cineva?

Poate că era din cauza asprimii lui Mark, dar Godwen simţi că omul cel mititel se retrase în sine. Părea că se micşorează în faţa lor, de parcă s-ar fi putut ascunde în haina lui.

—O, nu, nu, domnule. Nu l-am auzit, sunt sigur, spuse el încet, de parcă i-ar fi fost frică, dar Godwen era

convins că putea să vadă o mică strălucire în ochii înguşti, întunecaţi.

— Bun. Asta a fost. Haide, Godwen, spuse Mark.

Se întoarse cu calul, tropăind ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Godwen să-l urmeze ca un câine, acum când dăduse comanda.

Pădurarul îi privi plecând, apoi îşi întoarse privirea spre Godwen, care stătea gânditor pe calul său.

— Nu pleci cu el?

Godwen dădu din umeri şi se uită la spatele lui Mark în timp ce acesta călărea spre copaci din nou, cu o expresie plictisită pe faţă. Nu avea niciun chef să asculte nemulţumirile lui Mark tot drumul spre casă.

— Nu are nevoie de mine să-şi găsească calea, spuse el calm şi se întoarse să arunce o privire micului om îmbrăcat în piele.

Cu ochii fixaţi pe chipul lui Godwen, omul păru să se gândească un moment înainte de a încuviinţa serios.

—Cred că ai dreptate. Se pare că ştie ce vrea. Problema e că se grăbeşte prea tare.

— Da. Totuşi eu nu mă grăbesc. Pot să te întreb câteva lucruri?

— Sigur! spuse omul. Ce vrei să ştii?

Godwen se uită peste câmp, spre locul care trecea prin pădure la vreo cincizeci de iarzi mai încolo.

— Nu l-ai auzit pe om când a murit, dar ai auzit sau văzut altceva?

— Nu în noaptea aceea, nu. Nimeni nu a trecut atunci.

—A mai trecut cineva de atunci? Un om care ar fi putut fi un cavaler pe un cal mare? Probabil că avea un scutier sau pe cineva pe un cal mai mic.

— Nu, nu doi oameni, doar unul.

— Unul?

— Da, a fost un cavaler care a trecut pe aici acum vreo două zile, dragă. Era un om imens. Dar era singur.

— Era pe un cal de război?

— Oh, nu, nu. Nu, era pe o iapă drăguţă, mică şi sură.

Capitolul 14

Simon şi Hugh ajunseră în fine acasă la mijlocul după-amiezii, amândoi obosiţi şi arţăgoşi după călătorie, intendentul mai rău decât servitorul său. Era furios pe sine însuşi, enervat, şi nu avea niciun chef să ascundă acest lucru. Venea dintr-un sentiment de eşec, de parcă ar fi uitat sau ar fi ratat un indiciu vital care ar fi putut rezolva misterul şi l-ar fi condus la ucigaşul abatelui. Discuţia cu călugărul, care-l lăsase mai confuz ca oricând, nu făcuse nimic să-i potolească furia, iar asprimii pe care i-o arăta servitorului i se răspundea la fel până când ajunseră acasă.

Morocănoşi şi încordaţi, călăriră până la casa cea veche într-o tăcere forţată, fiecare adâncit în propriile gânduri. Hugh încercă să întrerupă contemplarea intendentului de câteva ori, dar când încercarea sa de conversaţie fu respinsă, intră într-o proastă dispoziţie şi menţinu o muţenie rece pentru restul călătoriei, întrebându-se dacă acceptase slujba corectă atunci când intrase în gospodăria lui Simon.

Era un cal în faţa casei când ajunseră, iar Simon simţi un fior de nerăbdare când recunoscu calul lui Black. Sări jos, aruncă frâiele lui Hugh şi se grăbi înăuntru ca să vadă ce avea de raportat.

Black stătea în faţa focului uitându-se la Margaret care învârtea într-o oală în timp ce Simon intră. Intendentul merse repede la soţia sa şi o sărută neatent, înainte de a se întoarce nerăbdător spre Black şi salutându-l cu o mişcare a capului, aşezându-se pe o bancă în apropierea lui.

— Vreo veste? întrebă el, încercând să-şi controleze emoţia şi să nu-şi lase speranţa să-i străbată vocea.

— Nu prea, mă tem, spuse Black încet, luând o înghiţitură lungă din halba de bere pe care Margaret i-o dăduse. Am fost peste tot, de la Creditorn la Half Moon şi nimeni nu-şi aminteşte de cineva pe un cal de război sau pe cineva în armură. Mai mulţi cai de fermă trecuseră, dar niciunul cu un om care să să semene a cavaler. Am făcut asta dimineaţă şi am trimis o parte din oameni în sud să întrebe pe la crescătorii de păsări de la vale, în

timp ce pe ceilalţi i-am adus aici. Acelaşi lucru, până acum, deşi încă nu am auzit nimic de la doi băieţi pe care i-am trimis în apropierea mlaştinilor. Am fost atent la orice semn de om care ar fi putut intra în pădure, pe marginea drumului, dar nu era niciunul din câte am văzut eu. Problema e că drumurile sunt răvăşite din cauza ploii şi au fost atâţia călători, încât e aproape imposibil să vezi orice urmă. Parcă au dispărut de pe faţa pământului. Ai vreo veste de la Tanner?

— Nu, Nu, nimic. Eu... Mulţumesc, dragoste. Simon luă plin de mulţumire o halbă de bere de la soţia lui şi o sorbi cu sete în timp ce femeia se aşeză lângă el ascultându-i. Sper să auzim ceva în curând, dar numai Dumnezeu ştie cât timp îi va lua pentru a verifica toate drumurile din vest.

— Mda. Problema e că poate l-au ucis noaptea. Ar fi putut pleca în întuneric. Poate că nimeni nu i-a văzut, spuse vânătorul întunecat.

Simon încuviinţă încet.

— Ştiu. Şi dacă nu găsim nicio urmă, s-ar putea să nu aflăm niciodată ce s-a întâmplat şi cine a făcut-o.

— Ce ne facem dacă nu auzim nimic din cercetările lui Tanner?

— Continuăm să căutăm. Le spunem oamenilor care stau mai departe. Nu putem face altceva, nu-i aşa? Dacă nu putem să dăm de nicio urmă a lor, trebuie să presupunem că au plecat altundeva şi că nu vor ataca pe nimeni de aici.

— Mda.

Şi cu acest răspuns monosilabic, Margaret simţi că Black îşi permise sieşi să se scufunde într-o melancolie deprimantă. Părea copleşit de inabilitatea sa de a da de urma ucigaşilor şi de gândul că nu mai putea face nimic decât dacă Tanner îi aducea veşti noi din căutarea sa. Era dezgustată de această deprimare, îi părea ridicol să fie atât de deznădăjduit când încă mai era speranţă. Simon stătea tăcut, încruntându-se la halba din mâna lui.

După ce aşteptase în tăcere câteva minute, trebuia să încerce să mai slăbească încordarea liniştii. Pătrunse în

meditaţia lor cu o voce care până şi ei i se păru prea ascuţită şi nenaturală.

— Te-au ajutat cu ceva călugării?

Simon încuviinţă încet şi gânditor, iar Black spuse:

— Am auzit că te-ai dus din nou la Clinton Barton ca să vorbeşti cu ei. Ce ţi-au spus?

— Nu prea multe, de fapt, spuse Simon cu o încruntătură în timp ce se gândea la conversaţia sa cu călugărul. Le spuse apoi repede ce aflase. Cel puţin ştim acum numele abatelui. Se numea Oliver de Penne.

— Oliver de Penne? Nu am auzit niciodată de el, spuse Black scu- turându-şi capul contemplativ.

— Nu, nici eu. Sunt sigur că nu era de prin împrejurimi. Cred că era la fel de francez ca şi numele pe care îl purta.

Black îşi încreţi sprânceana neliniştit.

— Pare ciudat că a fost ucis în felul ăsta.

Faţa lui Simon trăda o concentrare încordată, iar soţia îi văzu limpede sprâncenele în timp ce se uita dincolo de umărul lui Black la zidul din spate, reflectând. Uitându-se din nou la John Black, văzu că faţa vânătorullui arăta o exasperare şi o descurajare crescândă, de parcă deja s-ar fi gândit că pierduseră, că niciodată nu vor putea găsi pe criminali, iar când se uită din nou la soţul ei, nu putu să-şi înăbuşe o sclipire de mândrie la acest contrast.

Margaret se măritase cu Simon nu pentru că îşi dăduse seama că va deveni un bărbat puternic în comitat, ci din cauză că vedea în el aceeaşi ascuţime pe care şi tatăl ei o poseda. Ca fiică de fermier fusese crescută pragmatic. Chiar dacă decizia se lua pentru recoltele care trebuiau culese azi ori mâine sau să construiască un nou ocol sau nu, tatăl ei insuflase în toţi copiii săi acelaşi principiu de bun-simţ: întotdeauna trebuie să decizi de ce ai nevoie în primul rând. Obişnuia să spună că era inutil să faci ceva dacă nu era sigur despre ce era vorba. Doar când obiectivul ales era limpede, atunci putea fi abordat.

Acum i se părea că ei încercau să facă chirpici fără paie. Nu aveau nicio informaţie, cum puteau să se aştepte să ia o decizie? Şi totuşi Black aproape

renunţase; părea să se fi decis că au pierdut. Cum putea simţi asta când încă nici nu exploraseră toate posibilităţile? Se ridică şi se întoarse la învârtitul în oală.

— Deci cât de multe ştim despre acest abate, Simon? spuse gânditoare, cu spatele la bărbatul ei.

— Numele lui: Oliver de Penne; poziţia sa ca abate la Buckland şi faptul că iapa sa era una sură. Ştim că a avut bani cu el.

— Şi?

— Petrecuse timp în Franţa – cu Papa, la Avignon. Se pare că era preferat de vechiul Papă, dar, dacă Matthew are dreptate, nu şi de cel nou. Părea să fi fost un om arogant şi înclinat să se bată, din ceea ce şi David şi Matthew spuneau. în afară de asta, nu prea multe.

— Şi era speriat că este urmărit, din ceea ce ai văzut tu?

— Da. Foarte.

— Hm. Continuă să învârtă în mâncare gânditoare. întorcându-se văzu privirea soţului ei spre ea şi îi zâmbi înainte de a continua. A fost dus în pădure unde nimeni nu putea să-l audă şi ars pe rug?

— Da.

Vânătorul se cutremură, cu ochii strânşi în două fante subţiri, dezgustat de acest gând, de parcă s-ar fi aşteptat să i se spună că ideea sa era absurdă.

— Intendente, nu mă pot opri să nu mă gândesc... ei bine, uite, nu putem să credem că a fost un jaf obişnuit asupra abateleui – nu ar avea sens, nu-i aşa? Nu, aşa că rămânem cu această crimă ciudată, poate există vreun înţeles în spatele ei? Acum că mă gândesc, nu e modul prin care ucid ei ereticii în Franţa?

— Da. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am ajuns aşa de jos şi noi în Anglia. Regele nu permite Inchiziţiei să acţioneze în ţară.

— Nu, dar crezi că ar putea fi ceva de genul ăsta? Era francez după nume.

— Este posibil, cred. Simon se uita sumbru în băutura sa.

— La urma urmei, pare ca şi cum cineva ar fi vrut să facă paradă de moartea sa, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Intendentul se uită la el.

— Vrei să spui că a fost ucis ca să se demonstreze ceva?

Ridicând din umeri, vânătorul spuse:

— Ei bine, nu văd alt motiv ca să fie ucis aşa. Tu poţi?

—Nu. Nu pot, spuse Simon încruntându-se gânditor la spatele soţiei lui.

Scutură din cap. Asta nu-l ducea nicăieri – nu ştia nimic despre lucrurile astea. L-ar fi putut ajuta Baldwin? El se întorsese recent din Franţa.

Apoi, tresări, cu ochii concetrându-se atent şi inspirând scurt, în timp ce luă în considerare o nouă posibilitate – oare Baldwin era implicat cumva? Se întorsese de curând din Franţa, îl avea pe Edgar ca pe o umbră permanentă, era cavaler – putea avea de-a face cu moartea abatelui? Oare Baldwin şi abatele se cunoşteau de dinainte?

Cu un mic oftat de uşurare îşi aminti ziua în care-i văzuse prima dată pe călugări şi le menţionase de cavalerul de Furnshill. Nu, nu se putea să fi fost Baldwin, altfel şi-ar fi arătat interesul faţă de călători atunci când Simon a vorbit despre ei. Aşa cum îşi amintea intendentul, cavalerul nu arătase nici măcar un interes trecător, trecuse peste, direct la discuţia despre proprietăţile sale.

Cu ochii strălucind din nou, atenţia îi cutreieră în jurul camerei până când se concentră la soţia lui. Era inteligentă, ştia, şi dornică să-i înţeleagă munca. Putea să vadă asta, chiar şi în felul în care-l întrebase despre această problemă chiar acum, când Black păruse să devină atât de deznădăjduit, iar întrebările lui îl făcuseră să gândească din nou. Dacă ea nu... Un zâmbet scurt îi apăru deodată pe trăsăturile sale serioase.

învârtind în oală, Margaret zâmbi în sine. Nu îi luase mult, dar funcţionase – cel puţin Black se gândea din nou! Cu un uşor sentiment de automulţumire îi aruncă o privire soţului ei şi fu iritată să vadă că îi zâmbea cu o

sprânceană ridicată ironic, de parcă i-ar fi citit mintea. Se uită la el indiferentă; era clar că acesta îşi dăduse seama ce făcuse, dar când se întoarse la oală, zâmbea şi ea, şi trebui să se lupte pentru a se abţine de la un chicotit.

— Dar de ce ar vrea cineva să-i facă aşa ceva lui de Penne? îl auzi pe Black spunând gânditor.

— Nu ştiu. Nu e ca şi cum ar fi fost cunoscut aici.

— La fel şi Brewer. De ce ar vrea cineva să-l omoare?

— Pentru bani, presupun. Şi el era urât, spunea Cenred, de aproape toţi oamenii din sat.

— Ei bine, nici nu ştim dacă Brewer avea vreun ban. Era un zvon, dar nimeni nu i-a văzut.

— Aşa că nu ştim nici măcar dacă era bogat sau dacă ţinea vreun ban la fermă?

— Nu.

Simon îşi ridică o mână la cap şi îşi frecă sprânceana cu dosul pumnului.

— Of, Doamne. Nicio crimă nu are sens. De ce...

Fu oprit de un puternic ciocănit în uşă. Margaret se opri din învârtit, iar cei doi bărbaţi se opriră pe loc tăcuţi, cu ochii îndreptaţi spre tapiseria care acoperea intrarea dinspre paravan. Simon trebui să-şi controleze impulsul de a sări şi a răspunde chiar el în caz că era un mesaj de la Tanner, şi în timp ce se ridica ochii îi străluceau de speranţă. Imediat Hugh se întoarse cu un tânăr subţire şi negricios, murdar după ce călărise prin bălţile de pe potecă, cu faţa roşie de efort. Simon se prăbuşi înapoi în scaunul său cu o grimasă de dezgust. Acesta nu era unul din oamenii poterei, şi-ar fi amintit chipul lui. în timp ce intră, tânărul se uită de la Black la Simon cu confuzie în ochi, până ce Simon îi făcu semn să înainteze.

—Domnule? Intendente? Am fost trimis de Sir Baldwin Furn- shill. îţi trimite cele mai bune urări şi întreabă dacă domnia ta şi soţia domniei tale vă veţi alătura lui în această seară la conac?

Simon aruncă o privire soţiei sale şi zâmbi la semnele, negreşit ale speranţei de pe faţa ei, uitând de conversaţia

sa cu vânătorul. Simulând dezinteresul, se uită în direcţia ei.

—Nu ştiu. Margaret? Ai vrea să mergi? întrebă cu vocea tră- dându-i indiferenţa.

Ea ridică o sprânceacă şi se uită la el cu o expresie de exasperare pe faţă. Ştia prea bine că voia să meargă să-l cunoască pe noul stăpân din Furnshill, doar îi spusese; mai ales că auzise acum un pic despre noul şi ciudatul cavaler. îşi ignoră soţul şi se întoarse spre trimis cu un oftat de suferinţă răbdătoare.

—Te rog, spune-i stăpânului tău că vom fi încântaţi să ne alăturăm lui în această seară, dar avertizează-l că intendentul pare un pic confuz astăzi. Probabil din cauza vârstei, spuse ea dulce şi cu un scuturat uşor din cap, ca şi cum ar fi fost dezgustată de soţul ei, apoi se întoarse spre foc şi luă oala de pe flăcări.

Simon zâmbi în sine. Nu se putea gândi la un alt bărbat cu care să discute despre moartea abatelui, mai ales de când Baldwin păru atât de interesat de moartea fermierului. Ar putea oare să ajute şi cu această crimă?

Mai târziu, când călăreau de la Sandford la Cadbury, lăsând-o pe Edith cu o slujnică, Margaret se întoarse şi îl văzu pe Hugh târându-se la o distanţă mică în spate. Se întoarse din nou spre Simon cu o privire îngrijorată.

— Simon, chiar crezi că cele două crime nu sunt făcute de aceeaşi oameni? Pare o coincidenţă stranie că morţile amândouă s-au datorat focului.

El mormăi evaziv, în timp ce îşi îndreptă gândurile spre morţile misterioase. — Singura similaritate dintre cele două morţi este focul.

—Cu siguranţă este o coincidenţă prea mare, nu-i aşa? Când a murit ultima oară cineva din cauza focului?

—Nu, nu asta am vrut să spun. Dacă amândoi bărbaţi ar fi fost omorâţi de foc acasă, atunci aş putea înţelege. Dacă amândoi ar fi fost luaţi de pe drum şi cerută răscumpărare, aş fi spus bucuros: „Da, uite o coincidenţă.” Dar nu pot. Un om pare să fi murit în patul lui, altul pe rug. Unul cu siguranţă a fost jefuit, celălalt poate.

Căzură într-o tăcere meditativă în timp ce mergeau pe cai unul lângă celălalt. Ar fi putut exista vreo bandă de ciomăgaşi atât de departe în sud, se întreba Simon, care ar fi început raidurile la sud de Crediton, ar fi găsit casa lui Brewer şi l-ar fi omorât, iar apoi să plece şi să-l răpească pe abate? Apoi – într-un acces de gelozie la averea ostatecului, poate? – l-ar fi ucis într-o manieră lipsită de sens?

Margaret privea cum mâna i se ridică încet pentru a-şi scărpina urechea, un semn sigur de nedumerire. încruntătura urma să-i dispară în curând, ştia, în timp ce un nou gând îi apărea în minte, făcându-l să-şi piardă concentrarea încruntată când se uita înainte, arătând de parcă ar fi pierdut, ca un om bătrân, zăpăcit de locurile din jurul său, până când gândul ar fi murit, iar unul nou ar fi apărut în locul lui. Zâmbind, îi văzu expresia de anticipare apărându-i şi îşi întoarse privirea din nou spre priveliştea din faţa ei.

Se urcară pe vârful unui deal şi îl aşteptară acolo pe Hugh, care se târâia încet în urma lor. De aici puteau vedea mile întregi, iar Simon era fericit să stea şi să se uite, uitând de probleme pentru un moment în timp ce se apleca în faţă şi respira aerul curat.

Margaret se uita la el cu un mic zâmbet în timp ce el stătea confortabil pe calul său. Era mândră de puterea şi de calmul lui şi îl iubea pentru blândeţea arătată fiicei lor, dar în spatele zâmbetului stătea îngrijorarea. Nu-l văzuse niciodată atât de absorbit ca acum cu aceste omoruri. în trecut fusese obligat de câteva ori să se amestece în treburi legale, când se întâmpla un furt în sat sau o dispută pentru pământ, dar în general aveau o viaţă liniştită – nu prea erau crime în această parte de lume. îi era teamă, de asemenea, că aceşti ucigaşi vor lovi din nou, că o altă persoană va fi ucisă fără niciun motiv aparent. în timp ce se gândea, îşi dădu seama că teama ei principală era de fapt felul cum îl va afecta pe el.

Era pe deplin conştientă că soţul ei avea o poziţie de responsabilitate şi era mândră că reuşise să o obţină. Nu

l-ar fi tras înapoi de la nicio ambiţie care l-ar fi condus, fiind mulţumită să aibă grijă de fiica lor şi să creeze familia pe care amândoi şi-o doreau, dar era neliniştită că aceste crime l-ar fi afectat prea mult. De când începuseră omorurile era mult mai interiorizat, meditând tăcut tot timpul şi îndepărtându-se de ea sau cel puţin aşa simţea ea. Se vor opri acestea odată cu capturarea ucigaşilor? Nu putea spune. Acum tot ce voia era terminarea acestor probleme, astfel încât să se mute în casa nouă şi să uite despre ele, dar nu era sigură că el va putea, cel puţin până când nu-i va prinde pe cei responsabili.

Simon se întoarse când Hugh veni alături de ei şi o observă uitân- du-se la el. Zâmbind rapid, spuse:

— Haideţi. Să mergem să mâncăm ceva.

Baldwin Furnshill se plimba încet de-a lungul potecii care ducea la casa sa împreună cu mastiful său. Moartea fratelui îl lăsase cu o crescătorie de câini de proporţii considerabile, iar acum se trezi responsabil pentru peste douăzeci de câini.

Din fericire câinii îi plăcuseră dintotdeauna, se gândi el. Una din încercările din ultimii ani fusese lipsa forţată de câini – nu doar pentru oportunităţile pierdute de vânătoare, deşi îi plăcea ca fiecărui om, dar şi pentru că îi lipsea afecţiunea. Era minunat să vezi ochii luminân- du-se, să vezi fericirea împrăştiată peste faţa câinelui la apariţia subită a stăpânului, iar acum, în timp ce era atât de singur şi doritor de tovărăşie, câinii îi puteau oferi cel puţin adoraţia fără complicaţii care cerea atât de puţin în schimb.

Mângâie blana sârmoasă şi cafenie a mastifului imens care mergea pe lângă el. Deşi fusese acasă doar pentru o perioadă scurtă de timp, această căţea părea să se fi ataşat deja de el. Fusese devotată fratelui său, i se spusese, şi incosolabilă de când acesta murise, împingând cu botul corpul lui care zăcea pe pământ şi scâncind până când, în cele din urmă, îşi dăduse seama că murise şi se lăsă pe picioarele din spate urlându-şi durerea spre cer.

Dar imediat ce noul Furnshill venise, părea că înţelege că este noul stăpân al casei.îşi transferase afecţiunea şi loialitatea către el de prima dată când se întâlniseră. Poate din cauză că undeva adânc în inteligenţa ei canină îl recunoscuse ca fiind fratele favoritului ei mort sau poate că semăna cu fratele său atingându-i o anumită coardă sensibilă. Indiferent de motiv, era mulţumitor pentru acceptarea imediată, de parcă ar fi demonstrat legitimitatea revendicării sale a proprietăţilor, iar el imediat începuse să iubească figura urâtă şi încreţită, botul mare şi mereu dechis din care îi curgeau balele, ochii căprui şi calmi. Rapid se obişnuise ca oriunde s-ar fi dus, în casă sau afară, câinele stătea doar la câţiva paşi depărtare de el, asigurându-se constant că noul stăpân nu a dispărut.

De pe potecă, Baldwin putea vedea cale de o milă spre sud, aşa că îi văzu pe Simon şi pe însoţitorii lui, când aceştia erau încă departe, şi îi privea cum se urcă încet pe dealul scund care ducea spre casa sa, cu ochi strălucitori.

în mod normal era rezervat şi precaut cu străinii şi cu greu se încredea în oameni. îi lua mult timp să dezvolte sentimente de prietenie cu cineva; viaţa unui războinic era dură şi periculoasă, mai ales când lordul căruia îi era vasal dispăruse, iar în viaţa lui Baldwin se întâmplaseră prea multe pentru ca el să judece oamenii după aparenţe până nu îi cunoştea bine; şi chiar şi atunci, de obicei respingea avansurile prietenoase.

Dar cu intendentul, neîncrederea sa naturală se diminuase, iar sentimentul îi dădu o senzaţie de îngrijorare precaută. Cu o grimasă, se întrebă dacă nu era rezultatul faptului că avea o bază stabilă, o casă după atâţia ani de rătăcire. Pur şi simplu se înmuiase? Căutând prieteni, devenind prea bătrân pentru o viaţă de cavaler? Era posibil, ştia asta, dar cumva se îndoia. Simţea că mai mult se datora cinstei şi onoarei vădite ale lui Simon. Dând din umeri, îşi încleştă maxilarul într-o atitudine de determinare, cicatricea lucindu-i viu pe obraz. Nu avea importanţă! Nu putea să-şi încredinţeze trecutul

intendentului, sub nicio formă. Cum ar putea? Chiar şi unui prieten apropiat i-ar fi fost dificil să ignore un trecut ca al lui. Darămite o cunoştinţă recentă ca Simon? – Nu, sau cel puţin nu încă.

îşi mângâie câinele pe cap şi porni înapoi spre casă, în timp ce grupul se apropia, mastiful mişcându-se agale în spatele lui. Apoi, hotărât să se bucure şi să asigure distracţia oaspeţilor săi, cu un zâmbet larg de bun venit deschis peste trăsăturile sale întunecate, îşi deschise braţele şi le dădu bineţe.

Un zâmbet uşor lumină faţa lui Simon. Era imposibil să nu fii vesel cu o gazdă care era atât de bucuroasă la vederea lor, iat când intendentul sări de pe cal, se trezi că mâna îi fu cuprinsă ferm înainte de a se putea duce la soţie pentru a o ajuta să coboare.

—Bine ai venit, Simon. Bine aţi venit, doamnă Puttock, spuse Baldin zâmbind larg şi arătându-şi dinţii mici, pătraţi. Totuşi ridurile de îngrijorare de pe faţa lui Simon nu scăpară atenţiei lui, iar intendentul văzu începutul unei încruntări, rapid urmate de o încuviinţare scurtă, observând schimbarea în intendent corect şi păstrnd-o în memorie pentru o menţionare ulterioară, înainte ca Baldwin să se întoarcă spre nevasta sa.

— Doamnă, servitorul dumneavostră. Se înclină adânc, potrivind acţiunile cuvintelor sale. Margaret zâmbi în timp ce Simon o ajuta să coboare şi dădu din cap spre cavaler cu o expresie cochetă şi batjocoritoare în timp ce observa pentru prima dată pe noul prieten al soţului ei.

Era clar că acesta nu era un om care îşi trăise viaţa în această zonă. Ţinuta dreaptă, mândră, precum şi ochii negri lucitori şi limpezi arătau asta, iar pielea închisă la culoare indicau o viaţă petrecută în regiuni îndepărtate din sud, unde i se spusese că soarele era mult mai fierbinte. Văzându-i faţa pătrată şi serioasă şi privirea curios de puternică, îl găsi ciudat de interesant, şi îşi dădu seama de ce soţul ei părea aşa de fascinat de cavaler. Exista totuşi un gând care nu-i dădea pace,

totuşi; părea să-i aducă aminte de cineva. Numai după ce bărbatul se uită atent la ea, îşi dădu seama de cine.

Când era tânără, fusese o procesiune anuală de pelerini la biserica din Crediton pentru a vizita moaştele Sfântului Bonifaciu, vestitul misionar care adusese creştinismul poporului german. Printre ei văzuse un om care semăna cu Baldwin.

Fusese un călugăr, un om sfânt, înalt şi puternic îmbrăcat într-o rasă albă. Că vorbea cu un accent puternic îşi dădu seama prima dată când începuse să cânte. Mergând în capul coloanei, ea îl privise cu interes şi dorind să vadă cum îi arată chipul, urmărise linia pelerinilor murdari şi cu picioarele goale pentru un timp, ascultându-le cântecele şi psalmii, până când, în cele din urmă, fascinată de acest străin, alergă în faţa grupului pentru a-l vedea mai limpede.

La acel timp, ea simţea că aşa ar fi trebuit să fi arătat Iisus. Călugărul nu era precum bărbaţii slabi şi îngropaţi în cărţi pe care îi vedea câteodată la biserică şi capelă; arăta precum un războinic. Avea o sabie imensă care atârna la şold de cureaua de piele, iar braţele îi erau vizibile în timp ce ţinea crucea de lemn sus, materialul tunicii cu mâneci scurte alunecându-i şi dezvelindu-i muşchii imenşi. Acele braţe nu erau aşa pentru că dobora copaci sau ara pământul; ele erau create pentru a servi Domnului în război, luptând împotriva ereticilor şi a necredincioşilor. Gândea toate acestea în timp ce se uita la el venind spre dânsa, cu ochii fixaţi undeva la orizont, mergând ca în transă, părând să fie dincolo de lumea aceasta, de parcă ar fi căzut din Rai pentru a ridica popoarele şi a fi luat înapoi.

Apoi, în timp ce începu să simte o frică vagă de el şi se gândea să plece şi să lase procesiunea să continue, acesta se uită la ea şi îi făcu din ochi. Era atât de neaşteptat, încât simţi că îi cade falca şi se holba la el, atât de vizibil luată prin surprindere, încât el aproape că izbucni în râs, forţându-se să se controleze cu un efort, dar în timp ce îşi continua drumul, îi făcu din ochi din

nou, iar zâmbetul îi stătu pe chip, era sigură de asta, până când îi dispăru din vedere.

Acest cavaler sever, dar amabil, o impresionă în acelaşi fel. Avea o înfăţişare la fel de întunecată şi aproape ameninţătoare, dar astăzi, în primirea sa călduroasă, era aceeaşi stare de a se dedica umorului şi veseliei pe care o observase şi la conducătorul pelerinilor pe care îi văzuse cu mulţi ani înainte. Putea să vadă liniile de durere pe care Simon i le descrisese, dar nu păreau atât de pronunţate precum se aştepta din cele spuse de soţul ei.

Zâmbi din nou, acceptând cu graţie privirea aprobatoare a cavalerului, iar Simon fu mulţumit să vadă că soţia sa era la fel de impresionată de Baldwin precum fusese şi el.

— Doamna mea, descrierea soţului dumneavostră nu vă face cinste. Să-l lăsăm aici şi să mergem înăuntru doar noi doi. Şi zicând astfel, îi luă braţul şi o conduse în casă, strigând după servitori să vină şi să aibă grijă de caii lor.

Astfel intrară cu toţii, Hugh urmându-i cu o expresie de neîncredere încruntată spre sala principală, unde găsiră o masă aproape acoperită în totalitate de platourile cu mâncare. Mastiful se plimba prin jur pentru a se întinde în faţa focului. Nu era încă întuneric, iar camera era luminată de soarele care se strecura prin ferestrele de vest şi de foc, care era înconjurat de o mare varietate de oale. Un miel se prăjea pe o frigare de care avea grijă servitorul lui morocănos şi atent, Edgar. înainte de a se aşeza, Baldwin le turnă în halbe bere cu mirodenii şi insistă să bea în cinstea noii lor vieţi la Lydford. Până şi Hugh începu să se relaxeze în faţa ospitalităţii entuziaste a gazdei lor.

—Se pare că te aranjezi bine în noua ta casă, Baldwin, spuse Simon când în cele din urmă se aşezară cu toţii.

Baldwin arătă mâncarea, îşi mângâie căţeaua când aceasta se aşeză lângă el, zâmbindu-i scurt:

— Da, e minunat să fiu înapoi şi deja mă simt ca acasă.

— Chiar şi după ce ai călătorit atât de mult?

— O, am văzut multe ţări şi am stat în câteva, dar nu e nicăieri ca în locul unde te-ai născut, iar pentru mine cea mai bună ţară în care să trăiesc este aceasta.

—Şi pe unde aţi fost, domnule? întrebă Margaret, şi cu ce v-aţi ocupat?

— Am fost peste tot în lumea cunoscută, doamnă. Am fost prin Franţa, Spania şi chiar şi la Roma. Dar trebuie să ştii, am călătorit mulţi ani. Mi-am părăsit casa de aici cu peste douăzeci şi cinci de ani în urmă şi călăroresc de atunci.

— Trebuie să fi văzute multe lucruri ciudate.

—Da, dar niciuna mai ciudată ca unele pe care le vezi aici în Devonshire. Nu multe sunt la fel de unice ca mlaştinile – în toate călătoriile mele am fost surprins de acest lucru. Dartmoor este absolut extraordinar. Are atât de multe locuri atât de diferite – mlaştinile însele, pădurile, câmpurile de la ferme, nisipurile mişcătoare. Am făcut ieri o plimbare călare până la Moretonhampstead. Uitasem cât de frumos e ţinutul.

Simon se aplecă uşor înainte.

— Dar cu siguranţă ai vizitat în unele ţări privelişti mult mai frumoase? întrebă inocent, încercând să-l facă pe cavaler să vorbească mai mult despre călătoriile sale.

—Oh, presupun că erau, dar pentru mine, să pot sta pe dealurile de deasupra Drewsteignton şi să mă uit la mlaştini cu vântul în plete valorează mai mult decât orice privelişte străină. Margaret, mai vrei puţin miel? Sau poate carne de iepure?

Intendentul oftă în sinea lui. Era limpede că Baldwin dorea să evite orice discuţie despre preumblările sale şi că ar fi fost mai fericit dacă schimba subiectul.

— Ai auzit despre crimă, Baldwin? întrebă Margaret când mai luă mâncare. Simon se uită în sus repede.

— Da, sigur. Eram acolo la Blackway cu Simon când...

— Dar despre uciderea abatelui?

— Abate? spuse cavalerul, uitându-se la Simon întrebător. Ah, de asta nu erai prin preajmă, bineînţeles, mi-ai trimis un mesaj.

— Simon conducea potera. Au luat un abate ostatic de pe drum, în timp ce călătorea spre abaţia Buckland cu câţiva călugări, şi l-au ars pe rug la doar câteva mile de Copplestone.

—Da? Ei bine, sunt sigur că Simon îi va prinde pe oamenii responsabili, spuse Baldwin cu o faţă inexpresivă spre intendent.

Simon era sigur că văzuse o lucire în ochii lui pentru o clipă, dar trecu imediat, iar cavalerul păru neinteresat. într-o încercare evidentă de schimbare a subiectului îi dădu o bucată de iepure prăjit lui Simon şi spuse:

— Ai veşti despre moartea lui Brewer?

—Da. Am mers şi am vorbit cu crescătorul de iepuri. Simon oftă, nu voia să se implice în discuţii despre moarte în seara asta – doar pentru o seară ar fi fost plăcut să se relaxeze. Crede că a văzut pe cineva în noaptea în care Brewer a murit, în pădure pe cealaltă parte a drumului de la casa lui, dar nu a putut spune ce era şi când l-a văzut. A, am mers şi am văzut-o şi pe femeie lui Ulton. Spune că el a plecat devreme în seara aceea, aşa că ar fi putut ajunge la Brewer la timp.

Baldwin se foi, cu gura într-o linie subţire şi sprânceana încruntată în timp ce se gândea.

— De ce Ulton ar fi folosit-o ca pe o scuză de a nu fi acolo, dacă ştia că nu-l va susţine? Asta însemna că el credea că ar fi minţit pentru a-l proteja?

—Cu siguranţă, spuse Margaret, rupând cu eleganţă un pui şi sugându-şi degetele, cu siguranţă ar fi trebuit să se asigure de suportul ei. Se uită la cavaler.

—Da. Da, dacă ar fi realizat că îl va omorî pe Brewer în acea noapte. Dacă avea de gând să-l omoare, s-ar fi asigurat că femeia sa ar fi fost de acord să-l protejeze, nu-o aşa? Ce crezi despre acest Cenred, Simon?

înghiţind o bucată de carne, intendentul îşi şterse grăsimea de la gură, ţinând cuţitul în mână.

—Mi s-a părut un om cinstit. Nu părea să aibă secrete, chiar a recunoscut că a văzut o siluetă – dar nu a făcut nimic pentru că era speriat.

— Speriat?

— Ştii tu, vechile legende. Bătrânul Crockern.

— A, da, înţeleg. Deci am rămas doar cu Ulton. Trebuie să mă gândesc la asta. De ce crezi că el...

— Baldwin, spuse Simon răbdător, prima dată trebuie să mă ocup de moartea abatelui. Nu am timp să mă îngrijorez de un unul ca Brewer.

— Dar dacă a fost omorât, trebuie să-i găsim ucigaşul, spuse Baldwin încruntându-se. Poate nu s-a născut din sânge nobil, dar merită să i se facă dreptate.

— Da, dar nu sunt ofiţer. Trebuie să găsesc pe ucigaşii abatelui mai întâi. Aceştia trebuie să aibă prioritate.

— înţeleg. Da, sigur, spuse Baldwin, apoi îşi flutură nepăsător cuţitul. în fine, ar trebui să lăsăm pentru moment la o parte şi moartea, şi crimele. Margaret, te pot servi cu o bucată de miel?

Simon se simţi uşor mulţumit; nu voia să-şi strice seara cu discuţii despre crimă. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să vorbească despre urmărirea ucigaşului, voia doar să se simtă bine, nu să aducă în discuţie moartea îngrozitoare a abatelui şi era uşurat că Baldwin nu părea interesat de crimă.

Cavalerul era evident în elementul lui în timp ce îşi întreţinea musafirii şi era extrem de bine informat asupra unei mari varietăţi de subiecte despre care Simon era, în cel mai bun caz, doar vag la curent, vorbind despre acestea cu o cunoaştere profundă ce putea veni doar dintr-o experienţă personală. Vorbi despre comerţ, despre navele care transportau mărfuri de la Veneţia şi Roma până în Palestina. Transporturile îl fascinau, hainele din Gaza şi dulciurile din vechile oraşe de pe coastă. Era evident că ştia o mulţime despre nave şi transport şi le povestea despre navele comerciale ale oraşelor italiene şi despre cum făceau acestea comerţ. Le spuse despre marea bogăţie acumulată de ele, dar imediat ce începu, deodată se opri cu un zâmbet şters, crispat pe faţă, de parcă s-ar fi apropiat prea mult de trecutul său şi începu să vorbească despre necazurile cu scoţienii din nord.

Simon fu surprins să afle că Baldwin ştia atât de multe despre problemele cu scoţienii. De când fratele lui Robert Bruce, Edward, se încoronase rege al Irlandei în acel an, armatele britanice fuseseră supuse unui număr de încercări, ducând în final la asediul lui Carric- kfergus. în acelaşi timp, scoţienii hărţuiau comitatele de la graniţă, făcând raiduri tocmai până în Yorkshire, omorând şi prădând fără oprire. Vocea adâncă a lui Baldwin căpătă un ton solemn în timp ce descria evenimentele din nord, iar ochii aveau o privire sticloasă, de parcă ar fi putut vedea în minte cetele alergând spre sud.

Un lucru îi păru ciudat intendentului în timpul mesei. Simon băgă de seamă că Baldwin bea foarte rar. îl făcu să-şi încrunte sprânceana în mirare. Servitorul cavalerului adesea reumplea celelalte căni de pe masă, dar chiar şi când lumina pălea, iar servitorul trăgea tapiseria peste fereastră, Baldwin părea să bea mai mult apă şi doar din când în când o gură de vin. Simon îşi păstră în minte acest lucru. Părea ciudat, deoarece fiecare bea bere sau vin, iar moderaţia era o trăsătură rară sau ciudată, dar imediat, în timp ce el însuşi bea mai mult, uită, devotându-se pe de-a-ntregul spre a profita de generozitatea gazdei.

Când se săturară, Baldwin îi conduse la foc în timp ce omul său strângea rămăşiţele cinei lor de pe masă.

Fiind o casă mai nouă, conacul avea un şemineu cu coş lângă zid, iar Margaret se trezi că se uită la el gânditoare. Cu siguranţă nu părea să fumege la fel de mult ca al ei, unde fumul pur şi simplu se ridica în deschizătura din acoperiş. Poate că un coş ar fi o idee grozavă pentru propria lor casă? Oare castelul Lydford avea unul?

Simon şi Hugh îşi duseră banca spre şemineu, iar intendentul se aşeză pe ea, cu spatele la zid, cu soţia alături. între timp Hugh se duse spre o bancă de lângă zid, se întinse şi în curând sforăia, arătând ca un câine care se aşezase la odihnă după o masă bună. Baldwin îşi cărase propriul scaun aproape de vatră şi se aşezase pe

el, cu ochii strălucind în timp ce se uita la flăcări, aruncând căte o privire în sus când omul său strângea vasele.

Părea atât de nobil, se gândea Margaret visătoare în timp ce se uita la Baldwin care sorbea din vin. Nobil şi mândru, ca un rege, întins, cu un cot odihnindu-se pe braţul scaunului în timp ce privea buştenii, iar celălalt în poală împreună cu vinul. Era bucuroasă să vadă că aerul de durere deprimantă pe care Simon îl menţionase după prima lor întâlnire la Bickleigh părea să fi dispărut, pentru a fi înlocuit de un calm interior. Instinctiv era sigură că acest lucru se datora, cel puţin în parte, faptului de a fi din nou acasă, pe pământul pe care evident îl iubea, în comitatul în care se născuse şi în casa pe care o cunoştea atât de bine. Dar nu se putea abţine să nu se întrebe de ce omul era atât de refractar în a vorbi despre perioada petrecută în străinătate.

îi asculta şi privea pe cei doi bărbaţi în timp ce vorbeau pe tonuri joase, simţind căldura focului pătrunzându-i în oase. Simon avea expresia calmă şi liniştită pe care i-o ştia atât de bine, privirea pe care o purta atunci când era relaxat şi tihnit. Stătea cu capul puţin înainte, ca şi cum ar fi moţăit, cu o mână la capul ei, iar cu cealaltă în aer pentru a puncta ceva ocazional.

Şi gazda lor era evident împăcată. Faţa întunecată îi era nemişcată şi liniştită în timp ce se uita la flăcări cu un mic surâs, încuviinţând din când în când la o remarcă a lui Simon. Dar chiar şi atunci când stătea nemişcat, părea să-i amintească lui Margaret de o pisică. Avea aceeaşi graţie felină, aceeaşi încordare aparentă care, dacă ar fi fost necesară, ar fi explodat în acţiune.

Cei doi bărbaţi discutau despre lucruri mărunte, cu feţele luminate de foc şi de lumânări. Cavalerul era un bun ascultător, iar Simon observă că vorbea din ce în ce mai mult sub imboldul blând al gazdei sale, vorbind despre mândria pe care o simţea în noua sa poziţie, despre dorinţa de a avea mai mulţi copii, mai ales băieţi, şi despre speranţele şi visele sale de viitor. Margaret începu curând să încuviinţeze uşor sub efectul hipnotic al

căldurii şi al celor două voci, până când îşi simţi capul insuportabil de greu. Rezemându-se de umărul lui Simon, respiraţia îi devenea din ce în ce mai înceată şi mai adâncă, până când capitulă în faţa oboselii şi începu să moţăie. Simon îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei, ţinând-o aproape în timp ce vorbea, uitându-se în flăcări. Terminând strânsul, servitorul lui Baldwin se întoarse şi se aşează la uşă, părând relaxat, dar lui Simon, care se uita la el, îi părea de asemenea pregătit ca un gardian la datorie. Intendentul ridică din umeri.

—Ce vei face acum că eşti aici, Baldwin? Vei începe să-ţi cauţi soţie?

Cavalerul încuviinţă grav, neluându-şi privirea din flăcări.

— Da, dacă aş putea aş dori să mă însor cât mai repede. Sunt ca tine, Simon. Vreau să pot să-mi las casa şi averea unui fiu. Am călătorit destul; tot ce mi-a rămas e dorinţa de a mă odihni. Vreau să-mi sfârşesc zilele în pace, având grijă de oamenii care locuiesc pe pământurile mele, fără să mai fiu nevoit să călătoresc din nou departe.

— O spui de parcă drumurile tale au fost o experienţă neplăcută.

—Serios? Părea sincer surprins. Nu chiar. Cu siguranţă nu le
regret. Nu, trebuia să fac ceva când fratele meu a moştenit pământurile de la tatăl nostru, iar cel mai bun lucru era să plec de aici. A fost plăcut, la început. Foarte plăcut. Zâmbea amintindu-şi, dar apoi buna dispoziţie îi păli şi faţa i se schimbă, devenind mâhnită şi gânditoare. Dar lucrurile s-au schimbat. Când eşti un cavaler fără stăpân, eşti un nimic, doar un braţ înarmat – şi adesea nu-ţi poţi permite nici măcar să-ţi păstrezi propria spadă. Părea a vorbi amar.

— Ţi-a murit stăpânul?

Baldwin se uită scurt şi suspicios la el, dar apoi rânji de parcă şi-ar fi bătut joc de sine însuşi pentru neîncredere

— Da. Da, a murit. Am luptat ultimul nostru război împreună. Dar de ajuns cu această suferinţă! Se ridică, îndreptându-se încet de parcă oasele i-ar fi fost din fier, ruginit din cauza nefolosirii. Mă duc în pat de acum. Ne vedem dimineaţă, Simon. Sper să dormi bine. Traversă sala şi se duse în camera sa de zi, servitorul său urmărindu-l tăcut înainte de a se îndrepta spre propriile camere la celălalt capăt al sălii.

Ochii intendentului urmăriră figura înaltă a cavalerului în timp ce pleca, apoi se ridică şi îşi aşeză soţia uşor pe bancă; dacă erau şobolani, era mai bine să stea deasupra rogozului care acoperea podeaua. Aducând o altă bancă de la masă, o puse alături de ea şi se întinse, aşezându-se confortabil şi uitându-se la foc, aşteptând somnul să-l cuprindă. Dar în timp ce privea flăcările, nu putea să scape de o întrebare care îl tot deranja. De ce Baldwin evita mereu să vorbească despre trecutul său?

Chiar atunci când simţea aţipeala că îi dă târcoale, iar ochii erau din ce în ce mai grei sub efectul adormitor al flăcărilor, un alt gând îi veni în minte. De ce era atât de puţin interesat de moartea abatelui, un eveniment care dădea la moară bârfelor din tot ţinutul, dar era atât de curios despre moartea lui Brewer? Reproşându-şi că este prea suspicios, se întoarse pe o parte şi în curând adormi.

Dimineaţă, Simon se trezi şi băgă de seamă că soarele deja îşi făcea loc printre tapiseriile date la o parte. Margaret şi Hugh probabil că erau deja treji, iar el era singur în sală. Se ridică înţepenit şi se duse spre fântână, aducând o căldare şi golind-o în capul său, suflând şi tremurând sub şocul răcelii ei, dar mulţumitor pentru sentimentul de trezie care i-l dădea.

Dintr-un motiv sau altul, îşi dădu seama că era mai încet şi mai bătrân când se trezea dimineaţa după o masă bună. Conştient că şi tatăl său se plângea de aceeaşi problemă, nu se aştepta ca senzaţia să apară atât de curând, înainte chiar de a împlini treizeci de ani. Acum, în timp ce se uita printre ochii mijiţi la casă, îşi dădu seama că se simţea mai rău ca de obicei. Stomacul îi era

deranjat, acidul fierbând şi dând să-i atace gâtul; capul îi era greu, de parcă ar fi fost umplut de plumb şi putea simţi o bătaie în spatele ochilor, de parcă o mică armată de mineri i-ar excava craniul. Cât despre gură... îşi lovi de câteva ori buzele şi se cutremură. Nu, mai bine să nu se gândească la gura sa.

încet, se plimbă de-a lungul casei spre un buştean de stejar care aştepta să fie crăpat şi tăiat pentru foc şi se aşeză uşor pe el ca să se poată uita la potecă în timp ce încerca să-şi pună gândurile în ordine şi în acelaşi timp să preia controlul corpului său, să oprească tremuratul din mâinile sale.

încă stătea acolo şi se uita la privelişte când Baldwin veni şi, zâmbind, se aşează alături de el.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? E o zi minunată, nu-i aşa?

Simon se uită chiorâş la el.

— Da, se riscă el. E cam strălucitoare, nu?

Cavalerul râse din toată inima.

— Obişnuiam să mă simt ca tine când beam prea mult. Am învăţat să beau cu moderaţie şi durerea s-a oprit. Ar trebui să încerci!

—Dacă nu te superi, aş vrea să încerc nişte vin în schimb. Ar putea să mă ajute să-mi păstrez capul pe umeri, spuse Simon, cutre- murându-se când cavalerul râse din nou.

Merseră împreună înăuntru. Servitorii deja puneau mâncarea pe masă, iar Margaret stătea şi ciugulea dintr-o farfurie plină. Părea că nu are deloc poftă de mâncare şi mânca doar ca să-şi arate recunoştinţa faţă de mâncarea oferită, decât dintr-o dorinţă sau nevoie de a mânca. Simon zâmbi prin mahmureala sa. Recunoscu privirea de pe faţa ei; însemna că astăzi va fi nervoasă – capul o durea mai tare decât pe el. Se înfioră – cum se vor simţi când Edith îi va întâmpina plină de veselie? Va fi zgomotoasă după o seară petrecută cu dădaca ei. Margaret stătea absorbită, cu faţa palidă de părea aproape transparentă, iar el simţi că de-ar fi avut o lumânare în spatele ei, ar fi fost în stare să-i vadă flacăra prin capul

ei. Aşezându-se alături, îşi dădu seama că indiferent de cât de fragile ar fi fost acum lucrurile, lumea va începe să arate mai bine după ce va lua o măsură bună de vin cu câteva îmbucături de miel şi pâine.

Tocmai îşi terminau mâncarea când au auzit un cal apropiindu-se. Baldwin ascultă răbdător la murmurul vocilor de afară. În curând vizitatorul intră şi Simon aproape îşi scăpă pâinea de uimire. Era călugărul Matthew.

Chiar dacă încă mai era mahmur şi dornic de un galop în aer proaspăt pentru a-şi îndepărta ceaţa din minte, Simon putu să vadă clar emoţiile ce se schimbau rapid una după alta pe figura omului în timp ce intra în cameră. Călugărul păşi rapid la început, cu privirea direct îndreptată spre cavaler. Simon era aproape sigur că putea vedea acuzaţie în expresia lui şi mânie, dar amândouă păreau să lupte împotriva îndoielii şi confuziei. Era de parcă ar fi ştiut că Baldwin făcuse ceva, dar nu era sigur. Pentru un motiv pentru care nu-l putea pătrunde, vederea expresiei de pe faţa călugărului îi aduse fiori reci, o avertizare, ce părea să-i împungă inima şi să-l pună imediat în gardă.

Dar chiar atunci când îi văzu privirea, călugărul observă oaspeţii şi păru să încetinească, de parcă ar fi regretat că intrase, acum că-l văzuse pe intendent. Dar apoi, cu o hotărâre palpabilă, îşi mări paşii şi se apropie de ei cu o mină de bucurie precaută pe faţa sa.

— Sir Baldwin, spuse el ca unui egal – ceea ce îl făcu pe Simon să se încrunte, o dimineaţă bună îţi doresc. Scuzele mele pentru întreruperea micului dejun.

Baldwin se ridică cu un zâmbet vesel de bun venit şi îi făcu semn călugărului să se aşeze.

— Te rog, alătură-te nouă, frate. Ceva de mâncare?

— Mulţumesc, dar nu, spuse călugărul şi se aşează în faţa lui Simon. Intendente, mă tem că am veşti proaste pentru dumneata.

Simon ridică o sprânceană.

— De ce, ce s-a întâmplat?

—Noaptea trecută, unul din oamenii tăi a trecut pe la Clanton Barton şi a întrebat unde eşti. Se pare că nu au avut succes în căutarea celui care l-a luat pe abate ostatic, dar au aflat că a avut loc un alt atac, aproape de Oakhampton, ieri. A spus că nişte călători au fost ucişi, deşi unii au scăpat. Conetabilul tău s-a dus spre oraş şi îţi cere să i te alături acolo. Mă tem că mai mulţi oameni au murit, intendente.

înăbuşindu-şi un blestem, Simon îşi lăsă capul să-i cadă în palme şi încercă să-şi adune gândurile, iar când vorbi, vocea îi era puternică şi hotărâtă.

— A spus unde a avut loc atacul?

— Da, am înţeles că a fost aproape de Ashbury, la vest de Oakhampton.

— Iar atacul a fost similar? Simon se uită în sus, atent la călugăr. Asta înseamnă că au fost luaţi ostatici sau că au avut loc mai multe crime? Mai multe arderi pe rug?

Călugărul îl privi pentru un moment, iar apoi, de parcă ochii i-ar fi fost ţinuţi de un fir ce s-a rupt deodată, se uită în altă parte, vorbind cu o voce joasă şi neliniştită.

— Mesagerul a spus că au fost omorâţi oameni – unii din ei au ars în căruţele lor, iar câteva femei au fost răpite.

— A spus câţi oameni au fost de vină?

— Nu, îmi pare rău, intendente. Asta e tot ce ştiu, iar conetabilul ţi-a trimis vorbă să ridici o poteră cât de repede poţi.

Simon îi conduse pe Margaret şi pe Hugh la cai, în timp ce Baldwin striga porunci în urma lor şi aduse doi dintre oamenii lui pentru a-i însoţi, apoi îi urmă în lumina soarelui însoţit de călugăr.

—îţi ajung doi oameni? întrebă cavalerul. O să văd dacă îţi pot aduce mai mulţi, în caz de nevoie, Simon.

— Nu, doi sunt de ajuns. Poţi să trimiţi un om la ferma lui Black pentru mine? M-ar scuti să trimit unul de-al meu.

— Da, sigur.

— Bine. Spune-i lui Black despre ciomăgaşi şi că trebuie să ridice o nouă poteră, apoi să mă întâlnească la

Coppleston în patru ore. Vom călări spre Oakhampton cât de repede putem.

Urcându-se pe cal, Simon fu lovi de un gând neaşteptat şi îşi împinse calul spre Matthew care aştepta lângă uşă. Călugărul purta o expresie de tristeţe, o privire de nefericire epuizantă, de parcă ar fi văzut astfel de întâmplări de prea multe ori în lunga sa viaţă şi s-ar fi întrebat de câte ori va mai trebuie să fie martor ridicării împotriva proscrişilor. Vorbind pe un ton jos şi încet, ca Margaret să nu-l audă, Simon spuse:

— Matthew, oare ştii de ce Tanner, conetabilul, a vrut să vin atât de repede? Dacă atacul a fost la vest de Oakhampton, cu siguranţă oamenii din oraş se pot descurca.

— Da, intendente, spuse călugărul, iar faţa îndreptată spre Simon era neliniştită, dar se teme că proscrişii vin spre Crediton. Crede că oricine ar fi responsabil vine încoace.

„Era incredibil ce diferenţă putea să facă un cal şi banii", se gândi Rodney în timp ce părăsea hanul. în câteva zile plecase de la a nu avea o leţcaie şi a călări un cal pe moarte, la a merge pe jos fără cal, iar acum ajunsese în situaţia de a-şi permite un pat, mâncare şi un loc în grajd pentru cal. Noua sa iapă părea mulţumită şi pe deplin restabilită din ceea ce o îngrozise, el mâncase bine, dormise şi mai bine şi mai avea doar câteva zile de călătorie pâna la fratele său. Viaţa chiar părea mai bună.

încă o dată pe calul său, călări încet din micul sat Inwardleigh şi o porni spre vest. Ziua era strălucitoare şi senină, vântul se transformare într-o briză blândă, până şi iapa părea să simtă entuziasmul şi bucuria noii lor vieţi. Parcă ar fi existat o empatie între ei, parcă iapa i-ar fi simţit fericirea sau poate din cauză că şi ea suferise, iar acum simţea aceeaşi uşurare pe care siguranţa şi confortul i-o aduseră şi lui.

Drumul îi ducea pe o pantă abruptă, la început spre un platou aproape lipsit de copaci.

Uşor-uşor, simţea că ochii îi devin din ce în ce mai grei în timp ce călărea. Mersul clătinat al calului avea un

efect hipnotic şi îşi simţea pleoapele grele în timp ce se uita înainte la drumul care dispărea în zare. Nu avea rost să se concentreze, singurele sale gânduri erau la confortul unui stomac plin, singurele sale senzaţii erau date de căldura soarelui în spate şi de somnolenţa provocată de mişcarea animalului.

Din când în când iapa se smucea, făcându-l să deschidă ochii şi să-şi ridice capul cu un şoc brusc, dar apoi mişcarea clătinată îl acapara din nou şi îşi simţea din nou capul căzându-i, până când barba îi ajunse în piept şi ochii i se închiseră, ritmul calm liniştindu-l ca un balsam hipnotic.

Aşa fusese, din câte îşi amintea, drumul până la Bannockburn. Toţi erau obosiţi după călătoria lungă, cu toţii călărind pe jumătate adormiţi zile întregi, gândindu-se şi îngrijorându-se de prea puţine lucruri, simţind doar mişcarea continuă a calului de sub ei în timp ce visau la ce vor face după bătălia pe care o vor câştiga. La urma urmei, ce ar putea face scoţienii? Cu greu puteau vătăma imensele forţe engleze, soldaţii care îi învinseseră pe galezi, care se luptaseră împotriva francezilor, care îi bătuseră pe scoţieni şi mai înainte. Ce ar fi putut face?

Dar câştigaseră. Armata regelui Edward era epuizată când ajunsese pe drumul dintre Falkirk şi Stirling. Aproape douăzeci de mii de oameni, îi depăşeau pe scoţieni de două ori, iar când inamicul începuse să avanseze spre ei, Rodney îşi putea aduce aminte de lordul stăpânului sau, Contele de Gloucester, sosind şi îndemnându-i: „înainte, oameni! înainte!”

Un zâmbet se ridică pe buzele sale la amintirea aceasta. Ah, şi cum mai călăriseră! Parcă erau marea care se avânta, o alunecare de pământ, un torent glorios şi inexorabil de oameni şi cai, transformând pământul într-o mlaştină în graba magnifică de a-şi întâlni inamicii.

Dar zâmbetul dispăru şi muri, imediat ce prietenii săi şi contele pieriră pe câmp. Scoţienii îi aşteptau pregătiţi. Asaltul călare pe enormii cai de război eşuă în suliţele lor. Se ascunseseră în spatele unui număr mare de gropi săpate anume pentru a răsturna caii, în siguranţă în

interiorul îngrăditurii prelungi pe care au făcut-o înconjurându-se de scuturi. Cu nimic nu puteau ajunge la nordicii batjocoritori, iar în cele din urmă trebuiră să se retragă înainte de a fi atacaţi de cavaleria scoţiană.

Chiar şi atunci ar fi putut supravieţui dacă nu se auzea acel strigăt. Cineva văzuse oameni alergând spre scoţieni şi au crezut că sunt întăririle. Retragerea se transformă într-o fugă dezordonată, cavalerii şi scutierii încercând să scape pe cât de repede puteau, înainte ca scoţienii să pună mâna pe ei, şi din cauza asta fuseseră prinşi în mlaştina de la Bannock. Pe când se luptau cu noroiul gros şi apele râului, arcaşii scoţieni îşi dăduseră seama de oportunitate.

Prinşi în capcană de teren, cavaleria nu putea face nimic. încercaseră să scape, uitându-se cu groază la prietenii lor care cădeau, încercând să găsească o cale de a evita moartea ce le venea din urmă, dar puţini reuşiseră.

Rodney fusese unul dintre cei puţini. împreună cu lordul său, reuşise să-şi croiască drum spre celălat mal al râului, unde se întoarseră pentru a se uita în urmă. Fusese o imagine din iad, cu pedestraşii scoţieni alergând încolo şi încoace printre cavalerie, împungând burţile cailor pentru a-i face să se ridice în două picioare şi să-şi arunce călăreţii, ciopârţind şi străpungând cadavrele de pe câmp, adunându-se în jurul vreunui cavaler care încerca să le ţină piept şi împingându-l cu armele lor lungi, apoi alergând spre a-i da lovitura de graţie când acesta cădea lipsit de apărare.

Rodney se întorsese în tabără tăcut şi îngrozit. Atât de puţini supra- vieţuiseră, atât de puţini reuşiseră să scape de gloată.

Totul era încă limpede, chiar şi sângele din râul unde scoţienii aruncau corpul fără cap al lui Alfred, tânărul său scutier, şi felul în care se scurgea la vale între maluri făcând pata roşie să se întindă. Strigătele şi râsetul, felul în care cuţitele însângerate se ridicau şi cădeau, picurând cu sânge peste cei ucişi.

— Bună dimineaţa, domnule. Şi cam unde vă îndreptaţi?

Capul îi tresări în sus şi, spre oroarea sa, îşi dădu seama că mersese drept în mijlocul acestor oameni fără măcar să-i observe. Adormise? Cu siguranţă ochii îi avusese închişi.

Apoi văzu săbiile şi cuţitele scoase, rânjetele largi ale oamenilor care îl măsurau, apreciindu-i valoarea ca premiu.

Capitolul 15

Ajunseseră la Sandford înainte de prânz, şi imediat ce sosiră, Simon şi Hugh alergară înăuntru pentru a aduce provizii. Margaret stătu afară şi le ţinu caii pentru un moment, dar în curând acceptă oferta unuia din oamenii lui Baldwin şi recunoscătoare îi aruncă frâiele înainte de a-i urma pe cei doi bărbaţi în casă.

Era epuizată după noaptea de dinainte şi după cursa de întoarcere, iar oboseala îi mărea sentimentul de îngrijorare. Nu era doar grija pentru soţul ei; ştia că va fi protejat de oamenii din poteră şi că va fi în siguranţă. Nu, era teama de efectul pe care ciomăgaşii îl vor avea în zonă. Auzise de la alţii cum mici bande de proscrişi devastaseră ţinuturi de departe din nord, cum jefuiseră călătorii, cum uciseseră şi siluiseră, atacând pe oricine care nu era atent, fie pe drum sau acasă. Adesea, când ciomăgaşii soseau, stăpânirea legii eşua. Atacurile constante şi ameninţările forţau pe oamenii decenţi care respectau legea să stea acasă. Crimele opreau negustorii şi fermierii să călătorească, iar alţii, prea săraci să plătească răscumpărarea, erau de obicei ucişi, în timp ce negustorii mai bogaţi erau adesea capturaţi şi ţinuţi ostateci.

Merse prin uşa de la sală şi se aşeză pe scaunul său în faţa focului. Putea auzi strigătele înăbuşite şi bubuiturile făcute de soţul ei şi de Hugh în timp ce luau mâncare şi apă, apoi, făcând-o să se întoarcă spre uşă, auzi un suspin uşor. La uşă era Edith, cu faţa încreţită şi îmbătrânită în durerea ei, pătată de lacrimi. Margaret se ridică repede şi merse la ea, o ridică în braţe şi o duse la

scaun, mângâind-o şi mur- murându-i uşor. Stând jos, îşi legăna copilul, ochii lăcrimându-i în simpatie pentru suferinţa fiicei sale.

— Tati pleacă iar, nu-i aşa?

— Da, dar nu pentru mult timp, Edith. Nu te îngrijora, spuse Margaret clipind ca să-şi alunge lacrimile.

— Dar îl pot răni! plânse Edith. Nu vreau să plece! începu să plângă în hohote, iar Margaret, cuprinsă deodată de un nou fior de teamă, de parcă frica fiicei sale i-ar fi amintit de pericole, nu mai ştia ce să spună, simţindu-se sufocată de propria teamă. Ce ar fi putut spune? Că va fi în siguranţă, că se va întoarce repede? Margaret era prea conştientă de riscurile de a minţi eficient în timp ce era în capcana propriei frici. Stăteau împreună în linişte, fetiţa tremurând în teama sa încordată, în timp ce Margaret privea în foc.

în curând Simon ajunse şi stătu în uşă pentru a-şi lua rămas bun de la soţie. Ţinea câte o desagă în fiecare mână şi sabia la şold. Aşa cum se uita înăuntru, se simţea aproape ruşinat, de parcă şi-ar fi întrerupt soţia şi fiica dintr-o discuţie secretă, pentru că ştia că el era cauza plânsetului lui Edith şi nu putea face nimic pentru a o înveseli. îşi puse desagile încet jos şi se apropie, stând în picioare lângă ele, iar când fiica sa se uită în sus, cu ochii imenşi de disperare, îşi simţi răsuflarea cum i se opreşte în piept, îngenunche şi le luă pe amândouă în braţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă blând, uitându-se în ochii lui Margaret.

Edith răspunse, cu vocea întreruptă din când în când de suspine.

— Nu vreau să pleci. Vreau să rămâi.

— Mă voi întoarce repede, dragoste, spuse el. Mă voi întoarce doar în câteva zile

— Dar ai putea fi rănit!

Râse scurt şi întinse o mână zbârlindu-i părul.

— Voi fi bine. Am o gramadă de oameni care să mă apere.

Edith se trase pentru a-i evita mâna şi îşi ascunse capul în umărul
lui Margaret, plângând uşor. Le dădu drumul cu părere de rău, încurcat de inabilitatea sa de a opri valul de lacrimi şi se lăsă pe călcâie, dar Margaret se uită la el cu un zâmbet înţelegător în timp ce începu să-şi legene fiica din nou.

— Cred că e mai bine să ne amânăm plecarea la Lydford, spuse în cele din urmă. Cel puţin până când vom descâlci afacerea asta. Poţi să le spui oamenilor că vom amâna pentru o săptămână sau două?

Margaret continua să o mângâie şi să o legene pe Edith în timp ce se uita la el întrebătoare.

— Nu ştiu cât ne va lua să-i prindem pe oamenii aştia, aşa că n-ar fi mai bine să aşteptăm până sunt prinşi, şi apoi să ne gândim la mutare?

— Bine, Simon. Vocea îi era calmă şi joasă. Doar fii atent şi prinde-i repede. Noi te vom aştepta aici. Nu îţi face griji în privinţa noastră, doar du-te şi prinde-i, apoi întoarce-te imediat ce poţi.

încuviinţând, se ridică, o sărută rapid, apoi traversă camera spre uşă. îşi luă desagile şi se întoarse să le zâmbească, apoi plecă.

Doar când fu sigură că soţul părăsise casa, începu să plângă.

Hugh deja era pe cal alături de cei doi bărbaţi de la Furnshill, aşa că Simon îşi legă repede desagile de şa şi încălecă. îşi împintenă calul şi îi conduse prin spatele casei pe drumul spre Copplestone.

Călăreau repede, intendentul ignorând blestemele lui Hugh. Mintea îi era la organizarea poterei şi la ce vor avea de făcut odată ajunşi la Oakhampton, iar faţa era fixată într-o încruntătură de concentrare în timp ce mergeau de-a lungul drumului. Urmăriră calea de-a lungul crestei, şi în curând ajunseră în Copplestone, unde se întâlniră cu grupul principal al poterei, doisprezece bărbaţi puternici, în centrul orăşelului. Black încă nu ajunsese. Se pare că se hotărâse să călărească pe la

fiecare casă şi să cheme oamenii la poteră, alăturân- du-li-se după ce va aduce şi pe ultimul din ei.

Oamenii stăteau pe cai în timp ce aşteptau, iar hangiul le aduse bere, dând întregii situaţii o atmosferă de sărbătoare, de parcă ar fi fost lorzi ce se pregăteau de vânătoare. Simon era îngrijorat că unii oameni s-ar putea îmbăta, dar apoi îşi dădu seama că nu era posibil. Toţi păreau să vorbească şi să râdă prea tare, dar berea aluneca încet şi înţelese că erau nervoşi şi aveau nevoie de curajul adus de băutură, de parcă s-ar fi pregătit pentru o luptă. Se lăsă în şa şi îi urmări cu privirea.

Erau toţi bărbaţi puternici aceşti ţărani liberi. Deşi Simon cunoştea doar o parte din ei pe nume, îi recunoştea pe majoritatea. Aproape toţi erau fermieri din zonă, bărbaţi puternici, obişnuiţi cu greutăţile şi vremea schimbătoare din ţinut. Caii nu erau animale de război, de cavaleri, erau ponei mici din zonă, dar erau robuşti şi puteau călători mile întregi de-a lungul mlaştinilor, hrănindu-se cu iarba măruntă ce creştea peste tot, fără să fie nevoie de provizii în plus pentru ei.

Oamenii erau nervoşi şi tensionaţi în timp ce aşteptau, de parcă ar fi vrut să termine odată şi să se întoarcă acasă, dar nu era doar nervozitatea cauzată de pericolul în care se aflau ei înşişi. Toţi voiau să ajute la capturarea bandei, asta era clar. Era o tensiune, un entuziasm mut în râsul lor zgomotos şi vocile care strigau, de parcă se aşteptau ca să înceapă bâlciul pentru a porni distracţia. Nu erau îngrijoraţi de propria siguranţă, mai degrabă erau nerăbdători să-i prindă pe proscrişi şi să scape de pericolul pe care-l reprezentau aceştia; nu doar risc pentru călători, dar şi ameninţare pentru toată zona.

Când ciomăgaşii veniseră prima dată în ţinut, era obişnuit pentru ei să atace casele din margine, siluind femeile şi omorând bărbaţii. Oamenii din potera din piaţă ştiau ce se întâmplase lângă North Petherton,[A] unde câteva ferme fuseseră distruse de cetele de ucigaşi nemiloşi. în felul lor pragmatic se deciseseră că nu vor permite să se întâmple aceeaşi nebunie în partea lor şi erau determinaţi să împiedice supravieţuirea cetei.

Black ajunse după mai bine de o oră după Simon şi Hugh, conducând un grup de şase bărbaţi pe care îi adunase în drumul lui. Dădu din cap grav către Simon în timp ce intra în sat, apoi călări spre han şi luă o halbă de bere, golind-o dintr-o răsuflare. Ştergându-se la gură cu dosul palmei, îşi împinse calul spre intendent.

— îmi pare rău că a durat atât, dar unii oameni erau la câmp.

— E în regulă. Simon se uită în sus la cer. Se face târziu, totuşi. Ar trebui să pornim dacă vrem să ajungem jn Oakhampton.

Black încuviinţă şi strigă la oameni. încet dădură înapoi halbele şi se îngrămădiră pe poziţie, iar în curând porniră, nu ca o unitate organizată ca o haită de lupi, ci ca un rând de oameni şi cai, un grup de indivizi aduşi împreună de nevoia lor comună de a se apăra împotriva ameninţării aduse de ciomăgaşi. Simon şi Black călăreau în frunte, nu din dorinţa de a conduce, ci doar pentru a imprima ritmul.

Călăreau unul lângă altul rapid şi trecură de drumul spre Clanton Barton înainte ca Simon să-şi dea seama. Se întoarse şi se uită în urmă la fermă, privind atent clădirile de parcă ar fi putut trece de ziduri şi vedea călugării înăuntru, dar nu era niciun semn de la ei. Oare plecaseră deja?

—Mă gândeam, spuse Black de lângă el, crezi că indivizii aştia sunt cei care l-au omorât pe abate? Adică, oamenii care l-au omorât pe abate ar fi putut face parte din această ceată? O avangardă în căutare de mâncare, iar când l-au văzut pe abate l-au luat pentru banii săi?

Simon se întoarse şi se uită la drumul din faţa sa, cu faţa imobilă în timp ce medita:

— Nu ştiu, sper.

Călăriră mai departe păstrând un ritm alert. Nu vor putea să ajungă în Oakhampton înainte de căderea nopţii, dar Simon era mulţumit să ajungă cât mai departe posibil şi să găsească un loc unde să întindă tabăra, apoi să-şi încheie călătoria a doua zi dimineaţa. Drumul îi ducea printre păduri dese, curbându-se în jurul

mlaştinilor, răsucin- du-se leneş în timp ce ducea către sud. La trei mile după ce părăsiră cătunul Bow, lumina începu să scadă şi Black se gândi să caute loc de tabără.

în cele din urmă, când lumina se cufunda în întuneric, ajunseră la un mic izvor, iar Black anunţă oprirea. Imediat caii fură deshămaţi şi adăpaţi, apoi oamenii aprinseră focurile şi se aşezară, înfaşurându-se în mantii sau în pături în timp ce mâncară şi băură înainte de a adormi.

Simon se puse un pic mai departe de restul. Era epuizat. Mahmureala îi trecuse, din fericire, dar întregul corp îi era înţepenit şi tensionat din cauza orelor petrecute în şa şi se simţea mai bătrân cu zece ani de când plecase din Furnshill în dimineaţa aceea. Se înfăşură în mantia sa, iar în curând aţipi rezemat de un copac nu departe de izvor.

A doua zi erau cu toţii în picioare înainte de ivirea zorilor şi gata să-şi continue drumul înainte de a se lumina. înverşunaţi, în frigul dimineţii, mergeau înainte, făcându-şi loc pe pantele blânde ale drumului dintre copaci.

Călătoriseră doar două mile de la tabăra lor, când Simon îl văzu pe Black încruntându-se şi uitându-se atent la drum înainte. îşi ridică mâna, făcând potera să se oprească, iar lui Simon i se păru că aude zgomot de copite în faţă. Simţi privirea rapidă a lui Black spre el, apoi vânătorul dădu pinteni calului înainte. Simon îl urmări, cu faţa încruntată în timp ce se uita la următoarea curbă a drumului, verifi- cându-şi rapid mânerul săbiei, în timp ce oamenii mergeau tăcuţi şi încordaţi, întrebându-se cine ar fi putut călări atât de repede la ora aceea.

în curând văzură un mic cal bălţat galopând dinspre curbă cu un tânăr în spate. Imediat ce văzu potera, trase de hăţuri şi încetini, cu o expresie de suspiciune în ochii care măsurau oamenii ce stăteau înverşunaţi în faţa lui.

— Neaţa, spuse Black. Te cam grăbeşti.

— Duc un mesaj, spuse tânărul scurt.

— Pentru cine? Unde te duci?

Ochii tânărului susţinură privirea lui Black pentru o secundă, apoi se uită în spatele lui din nou la ceilalţi.

— La Crediton.

Simon îşi apropie calul de ei.

— Nu-ţi fie teamă de noi, prietene. Suntem o poteră în drum spre Oakhampton pentru a-i urmări şi prinde pe ciomăgaşi.

Chipul tânărului îi trădă uşurarea, neîncrederea ştergându-se precum mizeria curăţată cu o cârpă.

—Mulţumesc lui Dumnezeu! Am fost trimis să vă chem, dar nu mi-am dat seama că v-aţi apropiat atât de mult – credeam că sunteţi proscrişii! Repede, trebuie să veniţi cu mine, a avut loc un atac!

— Am auzit, de aceea eram pe drum spre voi, am avut un mesager noaptea trecută.

— Noaptea trecută? Dar atunci a avut loc atacul!

—Se auzi un murmur de voci îngrijorate printre oameni, dar se opri atunci când Black se uită spre ei încruntându-se. Simon se aplecă în şa.

— Unde? Ce s-a întâmplat? întrebă el apăsat.

—Noaptea trecută, domnule. Un grup din Cornwall, în drum spre Taunton. Mai aveau şase mile până la Oakhampton când au fost atacaţi şi jefuiţi, iar mulţi au fost ucişi. Doi dintre ei au reuşit să ajungă la ferma noastră, un băiat şi o femeie. Casa noastră nu era departe de locul atacului. Sunt încă acolo. Spuneau că hoţii erau vânaţi spre vestul oraşului, aşa că tatăl meu se gândi că ar fi bine să călăresc până la Crediton şi sa aduc ajutor, aşa că eram în drum spre...

— Da, da, înţeleg, spuse Simon gânditor, apoi se uită spre Black. Asta trebuie să fie alt atac.

— Da, spuse vânătorul. Probabil Tanner nu a auzit de acesta încă. Am putea fi primii, cei mai aproape care să se ocupe.

— Trebuie să mergem acolo să vedem ce putem face.

Black ridică din umeri şi se întoarse spre băiat, care aştepta cu o nerăbdare nervoasă.

— Ferma ta este pe drumul spre Oakhampton?

— Da, domnule.

— Du-ne acolo, atunci.

Călăreau în galop, cu toţii nerăbdători acum că se aflau mai aproape de ucigaşi, şi numai după o oră ajunseră la drumul plin de noroi care ducea la fermă.

La uşă, tânărul descălecă şi alergă în casă. Black şi Simon le spuse celorlalţi să rămână afară înainte de a-l urma înăuntru.

Casa era o clădire veche, cu acoperişul ce avea nevoie de reparaţii, dar înăuntru aflară o casă veselă, luminată de strălucirea portocalie a focului care duduia în vatră. în faţa lui stăteau un băiat şi o femeie tânără.

Cum intrară, îl văzură pe mesager stând nesigur în uşă, prea nervos să intre, iar când Simon se uită, îşi dădu seama de ce şi se înfioră. Tânara nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Era evident înaltă, o siluetă puternică şi zveltă cu un corp elegant sub rochie, dar chipul era cel care îi atrase atenţia. Era cu siguranţă înfricoşată; se vedea asta în felul în care stătea adunată, ca şi cum s-ar fi consolat singură, în paloarea trăsăturilor de sub părul negru şi lung când se întoarse spre ei, în ochii mari şi plini de lacrimi, în tremuratul bărbiei de sub buzele strânse, şi era atât de palpabil acest lucru, atât de limpede, încât Simon îi simţea el însuşi durerea şi dorea să se ducă la ea să o consoleze.

Băiatul stătea tăcut şi nemişcat, nebăgându-i în seamă când intrară, ci stând în faţa focului, părul său de culoarea spicului reflectându-i strălucirea şi uitându-se la oameni fără să-i vadă, de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă. Trecuse dincolo de frică, părea să-şi fi pierdut judecata.

în timp ce Simon şi Black se apropiau, un cuplu mai în vârstă veni din spatele lor, bărbatul prinzându-i de mână, iar femeia grăbindu-se spre cei doi.

— îmi pare rău, dar ei..., spuse omul oprindu-se.

Simon se uită la el fără să înţeleagă, apoi se uită din nou în cameră. Bătrâna legăna blând băiatul, care se agăţa de ea precum un copil speriat de mama lui.

— Veniţi afară, vă rog, spuse omul. Veniţi afară, putem vorbi acolo. Simon şi Black schimbară o privire şi îl urmară afară.

Acolo, omul fu surprins la vederea bărbaţilor călare şi păru îngrijorat, până când vocea blândă a lui Simon îi împrăştie gândurile.

— Nu-ţi fie teamă, prietene. Suntem potera din Crediton. Am venit să ajutăm la prinderea ciomăgaşilor.

La auzul acestor vorbe, fermierul se relaxă vizibil.

— Slavă Domnului! Pentru o clipă am crezut că sunteţi aceeaşi care...

— Ce s-a întâmplat? Nu ştim decât ce ne-a spus fiul tău, îl întrerupse Black.

Ochii bătrânului se înceţoşară.

— Ai văzut cum arată, prietene. Au apărut la uşa mea azi-noapte, aşa cum îi vezi acum. Nu am reuşit să scoatem niciun cuvânt de la băiat, nu vorbeşte deloc. Doar stă şi se uită în flăcări. Fata e sora lui sau, cel puţin, aşa pare. Călătoreau spre Taunton cu părinţii lor şi cu alţii şi îşi ridicaseră tabăra la vreo două mile depărtare de aici. Arătă spre sud-vest, spre linia cenuşie a mlaştinilor. îşi ridicaseră tabăra şi îşi pregăteau cina când au fost atacaţi.

— Ştii când s-a întâmplat? întrebă Simon.

— Nu. După cum spune ea s-a întâmplat după lăsarea întunericului. Oamenii au năvălit în tabără şi au ucis toţi bărbaţii, precum şi unele femei. Cred că celelalte femei au fost păstrate pentru...

— Crezi că au fost molestate? spuse Simon, simţind mânia crescând în el la gândul a ceea ce fuseseră nevoiţi să vadă cei doi.

Chipul lui Black se întunecă, de asemenea.

— A fost şi ea siluită? Simon îşi dădu seama că soţia lui era doar cu câţiva ani mai mare.

Bătrânul încuviinţă încet.

— Nu a vorbit cu mine, dar i-a spus soţiei.

Dădu din umeri şi avu lacrimi în ochi când îl privi pe Simon.

—Când intru în cameră nu mai spune nimic şi se ţine aproape de soţia mea. Este atât de îngrozită de bărbaţi, la fel ca atunci când v-a văzut pe voi, domnilor. Nevastă-mea spune că nu a mai văzut pe nimeni atât de speriat.

— I-a descris pe cei care i-au atacat? întrebă Simon, ignorând blestemul şuierat al vânătorului.

—Nu. A spus doar că unul din ei semăna cu un cavaler, tot îmbrăcat în armură, orice o fi însemnând asta. Ar fi putut purta o doar haină de zale sau o armură completă. Ceilalţi păreau oameni obişnuiţi.

Black şi Simon schimbară o privire, apoi încet, Black încuviinţă întunecat. întorcându-se spre fermier, Simon spuse:

—Putem să mergem cu fiul tău să vedem unde au fost atacaţi? Poate găsi locul?

— Oh, da. Nu aveţi nevoie de ajutorul lui, e limpede unde a avut loc, dar puteţi să-l luaţi cu voi.

Repede, Simon şi Black se aruncară în şei şi, când fiul fermierului fu gata, se îndreptară pe potecă spre drum, apoi în sud-vest către mlaştini.

Oamenii erau tăcuţi şi adânciţi în gânduri în timp ce mergeau. Cântărind puţinele informaţii date de fermier, Simon se trezi că se cutremură, abţinându-se să fie cuprins de cea mai puternică mânie pe care o simţise vreodată. Nu era doar brutalitatea fără sens a cio-măgaşilor, ci vederea fetei lovite de groază. Teroarea ei cumplită la vederea lui şi a lui Black arătau cât de mult suferea. Se întorcea mereu la aceeaşi întrebare: „Cine ar fi putut face aşa ceva? Cine ar fi putut provoca o asemenea durere unei fete atât de tinere. Cine ar fi putut zdruncina vieţile unui băieţel şi a surorii lui. Cine ar fi putut produce atâta nefericire şi să se suporte?”

Respiraţia fierbinte îi ieşea în pripă, de parcă ar fi inhalat flăcări, iar el stătea drept şi înalt în şa în timp ce călărea, mânia dublându-i tăria şi energia.

Vânătorul călărea uşor şi fără efort, cu o înfăţişare indiferentă, dar când Simon se uită la dânsul, putu să vadă că Black era la fel de mâniat ca şi el. Se uita înainte, fără să clipească, cu ochii negri fixaţi pe drumul din faţă

în timp ce mergea, amintindu-i lui Simon de o pisică ce tocmai văzuse un şoarece şi îl pândea cu concentrarea intensă şi totală a captivării absolute. Dar mânia îi era trădată de mişcările repezi, de întoarcerile bruşte ale capului când se uita în pădurea de pe o parte sau alta, provocând-o să îi ascundă pe bărbaţii urmăriţi, şi de apucarea bruscă, rapidă a săbiei sale scurte, prins din când în când de dorinţa de a o scoate din teacă şi de a ucide.

Păstrându-şi ritmul rapid, acoperiră curând scurta distanţă până la locul unde se întâmplase atacul, iar când se apropiară, fiul fermierului încetini şi arătă cu mâna. Sus şi la stânga drumului, puteau vedea fumul care se ridica printre copaci.

— Aici trebuie să fie, spuse acesta arătând şi uitându-se fascinat.

Când Simon îl privi, putea să vadă cum tremură – nu de frică pentru
el, ci într-o oroare calmă la gândul priveliştii care zăcea dincolo de linia copacilor ce înconjurau tabăra călătorilor. Chiar şi prin mânia şi dorinţa sa de a răzbuna fata şi băiatul, Simon simţea agitaţia tânărului.

— Ne-ai condus bine şi îţi mulţumim pentru asta. Du-te acasă de acum. Vom merge mai departe şi vom trimite vorbă când vom afla ce s-a întâmplat.

Cu o privire recunoascătoare, fiul fermierului încuviinţă, dădu pinteni calului şi se îndreptă spre casă. Simon şi vânătorul îl priviră cum pleacă, apoi se duseră spre fumul din depărtare, mergând încet şi atenţi la copacii de pe marginea drumului.

— Intendentule, spuse Black încet după câteva minute.

— Ha?

— Vrei să mă trimiţi şi pe mine acasă?

Simon se uită la omul sumbru care călătorea alături de el, şi pentru o clipă se priviră reciproc cu o înţelegeră completă, apoi, de parcă ar fi comunicat perfect cu doar o singură privire adâncă, dădură pinteni cailor şi galopară spre fum, precum cavaleria spre bătălie.

Capitolul 16

Apropiindu-se de fum, intendentului i se păru greu să mai înainteze. Ghicind cu ce privelişte se va confrunta după linia copacilor, voia să încetinească, pentru ca Black să fie primul care s-o vadă, de parcă asta i-ar fi redus şocul şi durerea. De-abia îşi mai putea ţine ochii pe drumul din faţă. Parcă ar fi vrut să evite scena şi se tot uita fie la copaci, fie la potecă, fie în sus spre cer, oriunde numai la tabără nu.

Black călărea ca în transă, adunat şi nemişcat în şa, cu o mână pe hăţuri şi cealaltă liberă pe şa în faţa lui. Asta ar fi fost prima întâlnire a lui Simon cu ferocitatea atacului ciomăgaşilor, ştia prea bine, dar nu şi a lui. Black călătorise în tinereţe, înainte de a merge pe urmele tatălui său ca fermier şi vânător, şi fusese tocmai până în York cu negustorii, ajutându-i să-şi care lucrurile din oraş în oraş, în încercarea lor permanentă de a-şi vinde mărfurile.

Odată – Doamne, încă îşi mai amintea de parcă ar fi fost ieri! – dăduseră peste o tabără care fusese atacată. Cât avea atunci? Douăzeci şi doi de ani? Fusese expus unor privelişti pe care nu le crezuse posibile până atunci. Fusese atât de şocat, încât nu putuse să vorbească zile întregi după aceea şi nu dormise cum trebuie săptămâni. Acum, în timp ce mergeau la trap pe dealul care ducea la tabără, simţea din nou vechea mânie, furia cumplită la gândul că un om ar putea face aşa ceva semenilor lui. Ultima dată fusese prea tânăr ca să-i prindă pe cei responsabili, prea tânăr să ajute, iar ca străin de ţinutul acela, nedorit în poteră, dar el îi urmărise pe oamenii care vânau ceata doar pentru a-şi domoli mânia, privind la răzbunarea localnicilor.

Nu fuseseră în stare să-i găsească. Potera îi urmărise zile întregi, dar, în cele din urmă, le pierduse urma adânc în pădure şi fuseseră obligaţi să se întoarcă, întregul grup abătut din cauza eşecului lor. Aceasta era o parte a motivului pentru care fusese atât de deprimat când pierduseră pe ucigaşii abatelui. Nici el nu fusese răzbunat. De data asta Black se angajase. Nu vor scăpa

de el; îi va vâna şi îi va distruge, nu numai din cauza acestui atac, dar şi pentru abate şi pentru bieţii morţi pe care îi văzuse când avea douăzeci şi doi de ani. Se uită la Simon. Cum va face faţă? se întreba.

Mânia lui Simon făcea loc fricii în timp ce se apropiau, frică de priveliştea ascunsă de copaci. Fusese îngrozit şi oripilat să vadă ceea ce i se întâmplase abatelui, dar atacul acesta deja părea mult mai rău, după ce văzuse efectul asupra tinerei şi al fratelui ei. Se retrase în sine în timp ce călărea, de parcă s-ar fi putut ascunde de ceea ce îi aştepta în faţă.

Când se uită în urmă, Simon realiză că nu era singurul care simţea aşa. Ceilalţi, toţi oameni voinici obişnuiţi cu moartea şi rănile, oameni pregătiţi să ucidă un animal rănit din milă, călăreau adunaţi laolaltă şi nu împrăştiaţi de-a lungul drumului, căutând suportul şi confortul pe care îl găseau doar în număr. Călăreau cu o expresie fixă de oameni înfricoşaţi, dar care ar continua cu ceea ce ştiau că va fi o sarcină extrem de neplăcută, numai dedicarea lor împiedicând un nou atac.

Simon se întoarse din nou cu faţa spre drum şi îşi încleştă maxilarul. Dacă oamenii puteau călări cu acel nivel de implicare, putea să facă şi el la fel. Se uită rapid la Black, care mergea cu aceeaşi încruntătură îngheţată, apoi din nou la drum cu un uşor sentiment de disperare. Simţea că e singur în frica sa, ceilalţi neavând nicio grijă, doar lui fiindu-i groază de ce zăcea în faţă.

Când ajunseră la copaci, încetiniră. Drumul ducea dincolo de tabără, iar ei trebuiră să intră pe o mică potecă pentru a ajunge acolo. Urmară cu toţii poteca simţind încordarea şi neliniştea cum creşteau. Simon îşi dădu seama că bărbaţii din poteră aveau un mod curios de a se înstrăina în totalitatea lor, de parcă ar fi fost mulţumiţi de compania prietenilor lor, dar erau absolut singuri în gândurile lor, fiecare stând izolat şi departe de celălalt, ca şi cum s-ar fi retras în ei înşişi pentru a regăsi puterea necesară.

Poteca se curba şi îşi urma calea spre tabără, dar prin spaţiile ocazionale dintre copaci, Simon putea vedea

dealurile întunecate şi sumbre din faţă. îl văzu pe Black, care deja încerca să înţeleagă ceva din urmele amestecate din praful bătătorit al potecii. Vânătorul simţea privirea lui Simon asupra lui şi se uită la el pentru un minut, dar nu era nici urmă de recunoaştere în ochii săi, doar o strălucire mânioasă. Se întoarse din nou spre investigaţia sa tăcută.

Primul lucru pe care îl observă Simon fu mirosul – nu aroma amară şi stătută a unui foc vechi, ci fum proaspăt de la un foc din lemne uscate, făcându-l să se încrunte şi să se uite la Black din nou. Sigur nu erau încă acolo? Ciomăgaşii ar fi plecat până acum, nu? Nu ar fi aşteptat şi întins tabără la locul atacului, nu?

Expresia de pe faţa lui Black îl îngheţă. Vînătorul se uita cu faţa rigidă, falca încleştată, doar ochii mişcându-se. Niciun muşchi nu mai lucra. Parcă fusese vrăjit, blestemat să aibă toate membrele imobilizate şi să nu se mai poată mişca. Cu un sentiment de oroare, intendentul realiză că omul era doborât de dezgust şi repulsie şi simţi întorcându-se groaza în timp ce intrau în tabără.

Tot ce putea vedea era căruţele arzânde. Intrară în tabără printr-o mică despărţitură între copaci, iar deodată se treziră într-o mică poiană, înconjurată de copaci tineri şi subţiri. Deşi iarba fusese demult amestecată cu noroiul, prima impresia pe care o avu intendentul era una de loc liniştit şi festiv, cu haine colorate strălucitor pe oamenii care dormeau peste tot şi cu verdele copacilor reflectat de mica baltă de apă din partea cealaltă a luminişului. Era o mică oază de linişte şi avea impresia că, dacă ar fi strigat, toţi oamenii aceia s-ar fi trezit şi i-ar fi întâmpinat. Dar apoi, uitându-se de jur împrejur, văzu că nimeni de acolo nu se va mai trezi vreodată. Erau cu toţii morţi.

Două căruţe, trase una lângă alta, fumegau trimiţând în aer fum subţire şi cenuşiu. Altele două erau mai departe, cu conţinutul lor împrăştiat peste tot într-o tapiserie dezordonată de culoare. încet, senzaţia de ireal dispăru şi lacrimi îi încălziră ochii când văzu că cel mai apropiat cadavru, ciopârţit şi zăcând în sânge, era al unei

femei. Următorul, al unui bărbat, era cu braţele întinse de parcă s-ar fi întins după ea chiar şi în moarte, cu o lovitură imensă şi plină de sânge după cap.

Simţea că n-ar fi acolo, ci departe de scenă şi privind prin ochii altuia, în timp ce se uita la cadavrele din luminiş. Ca şi cum creierul i s-ar fi separat de corp, iar mintea s-ar fi blocat apărându-l de realitatea plină de oroare.

Simţind usturime în ochi, trebui să se întoarcă repede. Se uită din nou la căruţe. Văzându-le iarăşi, senzaţia de dedublare îl părăsi, fiind înlocuită de furie, de o mânie atât de adâncă care îl cuprinse complet la gândul că aşa ceva a trebuit să se întâmple aici, într-un loc atât de liniştit. Era atât de nedrept, atât de greşit. Apoi, uitându-se mai aproape, i se tăie respiraţia când văzu, atârnând din spatele căruţei, două braţe înnegrite care se legănau din ruinele fumegânde. Se opri, incapabil de mişcare, cu ochii ficşi pe cele două amintiri triste a ceea ce fusese un om.

Black descălecă uşor şi făcu semn poterei să aştepte, apoi repede începu să cerceteze terenul, aplecându-se din când în când, uitându-se la cadavre, la haosul de pe jos, verificând încărcătura căruţelor şi îngenunchind ocazional pentru a privi unele urme. Terminând, se întoarse şi îşi luă calul de căpăstru înainte de a se apropia de intendent.

— Domnule, spuse cu o voce joasă şi controlată, au fost mai mult de cinci aici. Se pare că au venit acum câteva ore, după cum arată urmele, şi au plecat cu ceva timp în urmă – urmele lor sunt destul de proaspete.

—Ce s-a întâmplat? De ce au fost ucişi aceşti oameni? întrebă Simon aproape fără glas, impresionat de imensitatea crimei.

—Au luat toţi banii, toată mâncarea, ridică din umeri Black. Nu aveau nevoie de toate astea. Făcu un semn cu mâna arătând cadavrele cu un gest aproape indiferent.

— Unde s-au dus?

— La sud. Spre mlaştini. Urma e limpede.

— Să mergem după ei, atunci. Simon se uită din nou la căruţă.

— Domnule, trebuie să trimitem vorbă mai întâi, să-i spunem fermierului să cheme oameni din Oakhampton.

Black se încruntă în timp ce vorbea, încercând să treacă de norul de mânie care sufoca gândurile lui Simon.

—Da, da, sigur. Lasă doi oameni aici şi trimite unul la fermă. Ceilalţi să vină cu noi.

Repede, vânătorul îi urmă ordinele, alegând doi oameni din cei mai în vârstă pentru a păzi tabăra, iar pe cel mai tânăr îl trimise la fermă, apoi se urcă din nou pe cal, iar după o privire scurtă la intendent, dădu pinteni şi îi conduse pe un drum dincolo de baltă peste deal, ducându-i spre mlaştini.

Au mers destul de încet la început, luând urma care-i ducea printre copaci. Era limpede că oamenii care au distrus tabăra nu luaseră prea multe precauţii pentru a nu fi urmăriţi – ducea spre copacii cei mai subţiri, unde crengile nu-i făceau pe călăreţi să se aplece, şi în curând ajunseră în câmp deschis, unde urmele se vedeau drepte ca o săgeată spre dealurile gri-albăstrui din faţă.

în timp ce mergeau, sentimentul de ireal îl părăsi pe Simon, înlocuit de un sentiment de ameţeală. Nu putea înţelege ferocitatea atacului, era prea vicios, prea brutal. Era mai rău decât atacul asupra abatelui, enormitatea crimei fiind mărită de numărul de victime şi se simţea confuz şi neliniştit în ceaţa mâniei sale. Mai mult ca oricând, simţea nevoia soţiei lui acum, a unei persoane să-l asculte încercând să explice sentimentele care se înghesuiseră în minte. Simţea că îi explodează creierul din cauza emoţiilor care îl frământau. Mânia era încă acolo, arzând adânc în el cu flăcările nevoii de a răzbuna atacul, dar voia şi o explicaţie. Voia să înţeleagă de ce se întâmplase aşa ceva, de ce oamenii ucideau şi distrugeau fără motiv. Până când nu va putea înţelege, nu va avea linişte, deoarece dacă nu exista vreun motiv, de ce ar permite Dumnezeu acest lucru? Cu siguranţă Dumnezeu, în înţelepciunea sa, ar fi prevenit o asemenea barbarie.

Aproape fără să se gândească, dădu pinteni calului şi se apropie de Black.

—Black, tu înţelegi de ce?

Vânătorul se uită în sus, cu o expresie de concentraţie profundă, dar imediat ce recunoaşterea îi străluci în ochi, se uită din nou la urme.

— Nu ştiu. O singură dată am mai văzut aşa ceva înainte, dar asta s-a întâmplat demult, când eram în nord.

—Ei, ai aflat de ce au făcut-o?

— Nu. Nu am fost primit în poteră pentru că nu eram de-al locului. Oh, i-am urmărit, voiam să văd cum arată ucigaşii, dar nu i-au mai găsit. Nu, nu am aflat niciodată de ce.

Simon se încruntă în pământ.

—Ce i-ar fi determintat să se poarte aşa? Nu era nevoie decât să-i lege pe bărbaţi şi să ia ce doreau. Erau doar negustori. Nu puteau să se împotrivească prea tare, chiar dacă doreau.

Vânătorul ridică din umeri.

—Nu ştiu. Fie erau nebuni, fie nu voiau să lase nicio urmă pentru a fi recunoscuţi mai târziu. Ce pot să spun? Tot ce ştiu e că vreau să-i prind şi să-i opresc înainte de a ataca din nou.

—Crezi că vor ataca din nou?

—Mda. O vor face. Atât timp cât ştiu că vor scăpa, nu se vor opri.

Simon se uită spre orizont.

—Unde crezi că se vor duce?

—Nu ştiu. Depinde dacă şi-au dat seama că-i urmărim sau nu. Dacă nu, ar putea să se întoarcă spre Crediton sau Oakhampton, sau spre sud, spre Moretonhampstead, poate. Dacă ştiu că suntem în urma lor, ar putea să se ducă spre sud, dar vor încerca să ne evite sau chiar să ne atace, dacă se simt în stare. Făcu o pauză. Blestemaţi să fie, nenorociţii!

Otrava din vocea lui îl şocă puţin pe Simon, ca şi cum privelişte a din urmă nu ar fi trebuit să afecteze stăpânirea de sine obişnuită a vânătorului. Nu realizase cât de tare îl îngrozise tabăra pe acest om imperturbabil,

dar acum, când se uita la el, putea să vadă falca lui Black încleştându-se într-un ritm constant, parcă mestecând o bucată de zgârci, iar ochii săi, atât de calmi în mod normal, acum erau larg deschişi, purtând în ei dorinţa de răzbunare.

Simon încetini şi-l lăsă pe vânător în frunte, alăturându-se grupului principal al poterei, simţindu-se şi mai neliniştit.

Mergeau după urme mai bine de o oră când ajunseră la un drum. Black, încă tăcut în mânia lui, ridică o mână să-i oprească, apoi sări de pe cal şi aproape alergă spre margine, cu capul mişcându-se dintr-o parte în alta ca un câine după miros, înainte de a da un strigăt păgân de bucurie crudă. Simon dădu pinteni calului si merse repede după el.

— Ce e?

— Nu au mai fost atât de deştepţi de data asta! Uite!

Arătă spre iarba de lângă drum. Era puţină acolo între drum şi mlaştinile de dincolo, în afară de mănunchiurile ocazionale de iarbă neagră şi grozame, adăugând pete de culoare portocalii şi galbene. Marginea drumului era acoperită de iarbă verde-cenuşie, iar Simon putea vedea limpede urmele de copite, multe, care distruseseră iarba şi transformaseră liziera în noroi negru şi gros. Black se uită la el cu un chip plin de plăcere nemiloasă.

— Pot să-i urmăresc până în iad dacă trebuie. Nu există loc unde să-şi piardă urma, nu aici în mlaştini, spuse el.

Se auzi un strigăt din urmă, făcându-i pe amândoi să tresară. Hugh arăta către un drum spre vest şi, în timp ce îi urmăreau mâna, văzură un grup de şase oameni care călăreau spre ei.

Black se grăbi spre drum şi spre calul său, scoţându-şi sabia din teacă, înainte de a da pinteni spre străini.

—Black, opreşte-te, strigă Simon, uitându-se la el încruntat. „Dacă asta era ceata”, se gândi, „nu puteau să călărească aşa de evident pe drumul regelui. Sigur s-ar fi ascuns undeva şi ne-ar fi atacat cât îi urmăream, nu ar fi

venit pe drum de parcă ar fi ieşit la o plimbare dimineaţa.”

Potera ieşi din pădure şi se grupă pe drum, aşteptându-i pe oameni să se apropie, caii simţind încordarea călăreţilor şi bătând din copite pe loc.

în cele din urmă, când grupul veni mai aproape, Simon simţi cum inima îi vine la loc şi dădu pinteni calului cu un strigăt de bucurie. Era Tanner şi oamenii lui.

Mai târziu, când întunericul se adună încet deasupra lor, şi până şi Black recunoscu că nu pot continua, se opriră la adăpostul unei grămezi de granit şi întinseră tabără.

Ţinuseră urma aproape în linie dreaptă spre sud, trecând de câteva cătune, şi traversând mai multe cursuri de apă care, de fiecare dată când le vedeau, îi îngrijora că ciomăgaşii se vor face pierduţi, dar de flecară dată o regăseau, de parcă ceata era convinsă de invulnerabilitatea şi siguranţa ei. Parcă ar fi tentat potera să-i urmărească şi din când în când,iar Simon se îngrijora că acesta era chiar lucrul pe care-l voiau. Oare duceau potera în mlaştini pentru a o ataca în condiţiile lor? îi duceau spre o ambuscadă? Nu părea posibil, mai degrabă prea siguri că nu vor fi urmăriţi.

în cele din urmă, după ce caii fură îngrijiţi şi ceilalţi membri ai poterei îşi odihneau picioarele şi corpurile obosite în faţa focurilor, vorbind sporadic, vocile lor fiind o acompaniere liniştitoare a pocnetelor buştenilor arzând, Black şi Tanner se alăturară lui Hugh şi Simon care erau aşezaţi în faţa focului lor.

Simon se întinse într-un cot, pentru a-şi odihni coapsele şi spatele, iar ceilalţi se aşezară în faţa lui.

— Deci, Tanner. Ce ai mai făcut de când ne-am despărţit?

Chipul pătrat al conetabilului era serioas şi gânditor în timp ce
povestea călătoria sa din zilele trecute.

—Am pornit pe drumul spre Barnstaple şi opream pe oricine întâlneam pentru a întreba despre ucigaşul

abatelui, dar nu am avut noroc. Problema e că sunt o mulţime de drumuri care pleacă de la acela. Când ne apropiam de unul, ne opream, verificam o jumătate de milă, iar dacă nu vedeam niciun semn, ne întorceam şi ne continuam drumul. Am verificat marginile drumurilor, dar sunt sigur că nimeni nu a mers pe acolo. Dacă eram în spatele lor, cu siguranţă şi ei continuau tot pe drum. La sfârşitul primei zile, am ajuns până la Lapford. Am oprit în afara satului şi am continuat a doua zi. Am cercetat până la Elstone, dar nu am văzut nimic când am ajuns acolo, aşa că am pornit înapoi. Unii oamenii erau obosiţi după atâta drum, aşa că i-am trimis acasă, dar m-am gândit că ciomăgaşii ar fi putut traversa ţinutul şi le-am ratat urmele, aşa că i-am luat pe ceilalţi cu mine pe potecile mai mici, care duceau spre sud. Voiam să mă duc la Oakhampton şi apoi la Creditori. Ei bine, la sfârşitul celei de-a doua zile am auzit că erau la vest de Oakhampton, şi am presupus că erau aceeaşi care l-au omorât pe abate. După urmele lor se pare că se îndreptau spre vest, spre Crediton, aşa că am trimis pe unul din oameni să te anunţe şi am venit spre sud imediat.

— Am fost acolo de atunci, căutând, dar unii oameni pe care i-am văzut au spus că s-au îndreptat spre est. Noaptea trecută am auzit de un atac aşa că am venit să ajutăm.

Simon se răsuci.

—Am avut noroc că i-ai spus omului tău să ma caute. Nu eram acasă şi l-a trimis pe unul dintre călugări să vină şi să mă caute.

—Serios? Spuse Tanner, surprins. Nu i-am spus că e aşa urgent, voiam doar să te anunţăm unde suntem.

Evident nerăbdăror din cauza poveştii lungi, John Black îi întrerupse şi vorbi rapid despre călătoria lor din Crediton şi scena pe care o văzuseră în acea dimineaţă.

— A fost îngrozitor, Stephen. Erau cadavre peste tot, iar două erau arse în căruţele lor.

—De ce oare? Spuse Simon gânditor, făcându-i pe ceilalţi să se uite la el surprinşi. De ce să ardă cadavrele?

Tanner ridică din umeri.

—Se întâmplă deseori, intendentule. îi ard ca să-i tortureze să afle dacă au bani ascunşi sau nu, îi ard pentru a scăpa de dovezi. Sau îi ard ca să se distreze – câteodată le face plăcere.

— Pare să semene cu uciderea abatelui, spuse Black. Şi a lui Brewer.

— Nu, nu seamănă, spuse Simon, îmbrăţişându-şi morocănos genunchii în timp ce stătea şi se uita în flăcări. Ceilalţi îl priviră surprinşi de contestarea tăioasă a presupunerii lor.

Black îşi reveni primul.

— Ce vrei să spui? Sigur că seamănă, ucidere fără rost şi jaf făcute de oameni cărora le place să-şi ardă ostaticii. Este exact la fel.

— Nu, nu e! Un om este ucis în casa lui, altul este luat ostatic şi ars de viu, iar acum călători atacaţi pe drum? Nu e nimic similar!

— De acord. Brewer a fost ucis de altcineva, chiar dacă abatele a fost omorât de aceşti proscrişi. Era Hugh, care stătea cu mantia în jurul umerilor şi se uita în pământ în faţa lui.

— Ce vrei să spui, Hugh? spuse Simon încet, făcându-şi servitorul să se uite în sus. Avea o încruntătură suspicioasă pe chip, îndoindu-se de faptul că opinia sa va fi ascultată, şi se uita spre Simon căutând confirmarea că gândurile sale sunt într-adevăr bine-venite. în cele din urmă, mulţumit de expresia de concentrare de pe faţa lui Simon, continuă vorbind direct cu el şi ignorându-i pe ceilalţi.

— Ei bine, fermierul era deja mort, de dinainte de incendiu. Abatele şi călătorii nu erau. Toţi au fost ucişi ca şi cum ar fi fost torturaţi. Aceşti proscrişi ucid, dar o fac după ce au luat tot ce au putut, nu-i aşa?

—Dar abatele încă valora bani, se putea lua recompensă pentru eliberarea lui, spuse Simon gânditor. De ce să-l omoare? De ce să-l ardă? îl torturau ca să afle în care cobur erau banii? Şi cu siguranţă proscrişii i-ar fi omorât pe toţi călugării, nu doar îl luau pe abate. Aşa

cum spuneai, Brewer a fost ucis înainte de a porni focul, dacă a fost ucis. Din cauza asta toate crimele mi se par diferite.

— Nu, lui Brewer îi voiau doar banii. Când i-au luat, au plecat. Abatele a fost luat ca ostatic deoarece voiau ce avea în coburi, dar apoi poate s-au speriat de ceva, poate cineva a apărut când îl ardeau pe abate şi au trebuit să plece în grabă, spuse Tanner aprobator.

Simon se uită la Hugh.

— Ei bine, ce crezi?

—Cred că o mică parte din aceşti proscrişi l-au văzut pe abate şi i-au luat banii. Să răpească un călugăr? Părea o ţintă uşoară! Ce nu are sens pentru mine este că Brewer a fost ucis de aceeaşi ceată. Dar poate că i-au găsit banii, apoi l-au ucis şi au dat foc casei pentru a-şi ascunde fapta.

— E posibil, încuviinţă Simon în silă. Deşi nu prea au fost atenţi să-şi ascundă urmele de atunci. Dar abatele – de ce să-l omoare aşa?

—Cum am zis, cred că au fost văzuţi de cineva şi au trebuit să plece, spuse Tanner.

—Au trebuit să plece? spuse Hugh, ridicându-şi sprâncenele neîncrezător în timp ce se întorcea spre conetabil. Dacă erau doi oameni, cu siguranţă l-ar fi luat pe abate cu ei, nu doar l-ar fi ucis. Nu se grăbeau dacă au avut timp să-l ardă până la moarte. Şi dacă cineva i-ar fi văzut, oricine ar fi fost, ar fi dat alarma, nu-i aşa? Adică, dacă eu aş fi văzut un corp arzând în mijlocul pădurii, aş fi fugit repede acasă să aduc ajutor.

— Dar poate că nu au văzut pe proscrişi sau corpul arzând, spuse Black, încruntându-se.

Hugh se opri uitându-se la el supărat, dar când vorbi din nou, vocea îi era ascuţită şi încordată.

— Şi presupun că abatele nu spunea nimic? Era ars pe rug şi tăcea din gură? Chiar dacă nu l-au văzut, cu siguranţă l-au auzit.

Black se ridică cu un zâmbet uşor superior pe chip.

— Ei bine, nu ştiu de ce l-au părăsit, dar ştiu un lucru. Oamenii pe care îi vânăm acum sunt aceeaşi care l-

au ucis pe abate şi probabil şi pe Brewer. Nimic altceva nu are sens. Şi îi vom prinde mâine, aşa că acum mă duc la somn.

în timp ce Black se ducea la locul lui, Tanner se uită la intendent, care stătea jos şi încă îl privea pe servitorul lui. Puţin îi păsa lui Tanner cine e responsabil pentru moartea fermierului, grija lui principală era pentru oamenii care ar fi putut avea de suferit în viitor. Jafurile ciomăgaşilor ar putea provoca mari pagube în zonă, având atâtea păduri unde s-ar fi putut ascunde şi sute de cătune pe care le-ar putea ataca fără teamă de pedeapsă. Pe timp de război văzuse multe cete distrugând ţinutul, jefiiind, arzând şi furând, omorând ţăranii şi împiedicând călătoriile. Singura lui dorinţă era să-i vadă prinşi sau ucişi. Intendentul părea mai preocupat de ceilalţi, de abate şi de Brewer. Tanner nu era; ei nu mai aveau nevoie de ajutor din punctul lui de vedere. Putea înţelege sentimentele intendentului, totuşi. Era prea tânăr să fi văzut răul pe care îl puteau face proscrişii. Oftând, conetabilul se ridică, le ură noapte bună şi plecă. Nu mai avea nimic de făcut în seara asta acolo.

—Deci, Hugh, şi tu crezi că altcineva e responsabil de moartea fermierului? întrebă Simon.

Hugh încuviinţă cu chipul tăios.

— Da, cred că abatele a fost ucis de această ceată, dar Brewer nu. Şi ştii ce mă deranjează mai tare? Nu am nici cea mai mică idee de ce au făcut-o.

— Nu contează, Hugh, spuse Simon blând, dar hotărât. Oricine a fost, îi voi da de urmă. Voi afla cine a fost responsabil şi de ce. Prea mulţi au murit – e timpul să-i răzbunăm – pe toţi.

Capitolul 17

Se treziră înţepeniţi şi cu dureri pe o dimineaţă limpede şi strălucitoare. Simon se simţea cumplit. Abia dormise; de fiecare dată când dădea să aţipească, în creier începea să se răsucească întrebarea cine a fost responsabil pentru moartea abatelui.

Voia să accepte credinţa simplă a tovarăşilor săi, că aceeaşi oameni l-au omorât şi pe Brewer, apoi pe de

Penne, apoi i-au jefuit şi ucis pe călători; dar nu putea crede aşa ceva. Părea prea evident – prea uşor – şi, la fel ca Hugh, nu putea crede că oamenii care au luat atât de multe de la călători l-ar fi ucis pe abate – era prea valoros. Şi era nedumerit de ce îl luaseră doar pe abate. Cu siguranţă oamenii care i-au ucis pe negustori i-ar fi luat pe toţi călugării, nu doar pe abate.

Intendentul se ridică şi îşi frecă coapsele şi spatele, strâmbându-se la agitaţia celorlalţi care îşi strângeau lucrurile şi îşi pregăteau caii. Simţea frigul şi umezeala în oase, era obosit şi nefericit. Spatele şi picioarele îl dureau, avea o vânataie pe lateral unde o piatră îi intrase în coaste, şi nu se simţea mai aproape de un răspuns definitiv în legătură cu moartea abatelui.

Se lăsă pe vine lângă foc, încercând să absoarbă căldura spuzei, dar era rece şi nu îi aducea niciun confort, aşa că se gândi la casa sa caldă, patul şi corpul lui Margaret cu un zâmbet strâmb, spunându-şi: „Doamne! Ce caut aici?”

— Intendentule!

întorcându-se, îl văzu pe Black care mergea cu paşi mari spre el. Vânătorul rânjea când se apropie, văzând dispoziţia proastă a lui Simon.

— Toţi oamenii sunt gata. Se opri. Putem pleca atunci când te vei simţi mai bine, adăugă el sec, colţul gurii ridicându-i-se într-un zâmbet.

— Mulţumesc, jupâne Black, spuse Simon fără pic de sinceritate, dar se ridică şi merse împreună cu el la cai. Hugh îi înşeuase pe amândoi şi împachetase, iar acum ţinea amândouă frâiele, salu- tându-i încruntat în timp ce se apropiau. Luând frâiele, Simon se urcă încet, tresărind la durerile cauzate de călăritul din ziua trecută, apoi îl urmă pe Black, îndreptându-se spre calea aratată de urmele proscrişilor.

Călăreau unul în spatele celuilalt acum, cu vânătorul în frunte uitându-se constant în toate părţile în timp ce verifica urmele şi se asigura că nimeni nu părăsise ceata pe care o vânau. Din când în când se oprea, cu o mână ridicată pentru a-i opri şi pe ceilalţi, în timp ce se uita

încruntat la semnele din noroi, şi adesea se apleca pentru a citi vreun semn nou. Dar apoi mâna flutura din nou şi îl urmau iar.

Simon, Hugh şi Tanner erau în spatele lui într-un grup mic. Intendentul avea impreasia ca primele câteva mile sunt chiar mai mizerabile decât cele din ziua precedentă, odihna din timpul nopţii îi pusese noduri în muşchi. La început se gândise să se oprească şi să încerce să-şi potolească durerile, dar apoi, după vreo oră de mers călare, îşi dădu seama că exerciţiul îl făcu să se simtă mai bine şi putea să şadă în şa mai drept. După vreo două ore, se simţea el însuşi – cu excepţia câtorva noi dureri în părţi ale corpului care nici nu ştia că pot durea.

Dimineaţa devreme căutatul urmelor fusese uşor, soarele aruncând umbre acolo unde caii păşiseră, dar pe când soarele se ridica pe cer, treaba deveni mai înceată şi mai dificilă pentru Black, care încerca să citească semnele corect. După trei ore de drum, Simon mormăi în sine şi se apropie de Black.

—Black, nu putem merge mai repede? Mărăi.

—Nu, dacă e să-i prindem pe toţi odată.

—Ce? Dar putem să vedem unde se duc, sigur putem merge şi doar să verificăm din când în când dacă nu le-am pierdut urma?

—Putem, dar unii ar putea să părăsească ceata. Trebuie să fim siguri că îi avem pe toţi.

Simon privi în sus exasperat. La viteza asta nu vor prinde niciodată pe proscrişi.

—Ei bine, dacă prindem grupul principal, am putea…

— Nu, spuse vânătorul absent în timp ce continua să se încrunte la urme. Dacă unii vor părăsi grupul principal?

—Ei? Şi ce dacă? Atât timp cât prindem majoritatea şi…

— Nu, spuse Black, uitându-se deodată la el. Nu ne putem asuma acest risc. Am putea prinde jumătate din ei sau mai mulţi, dar ceilalţi? Dacă lăsăm să scape doi, ar putea jefui vreo fermă şi omorî vreo familie. Nu accept aşa ceva. Trebuie să-i prindem pe toţi.

Simon oftă, încuviinţă, şi îl lăsă în pace. Voia să îi vâneze, nu să meargă atât de încet. Voia să ştie că îi vor prinde pe oamenii care i-au ucis pe negustori, iar dacă se împotrivesc, că îi vor ucide. Dar îşi potoli entuziasmul şi încetini, permiţându-le lui Hugh şi Tanner să-l ajungă şi uitându-se la Black.

La patru ore după ce plecaseră din tabără ajunseră la un mic pârâu si Black se opri. Simon se apropie repede de el, cu Tanner în urma lui.

—Cee?

—Uite! spuse taciturnul vânător, arătându-le.

Chiar în faţa lor, terenul se îndrepta. Câteva pietre erau aşezate în cerc, unele peste altele ca un mic zid, iar în mijlocul lor câteva pete întunecate. Cei trei călăriră prudenţ şi se opriră la prima. Black se aplecă şi mirosi, apoi sări uşor de pe cal – de parcă nu ar fi călărit zile întregi, se gândi Simon dezgustat – şi îngenunche, mirosind şi pipăind cenuşa în timp ce mormăia ceva.

—Ei? Spuse Tanner, la fel de nerăbdător ca Simon să continue urmărirea. Black se uită în sus, dar ochii îşi pierduseră privirea introspectivă; acum străluceau cu sclipiri din iad.

— Aici s-au oprit noaptea trecută. Cenuşa e caldă încă. Se lăsă pe călcâie şi aruncă o privire întregii zone şi tresări. în timp ce ceilalţi îi urmăreau privirea, sări în picioare şi începu să alerge.

Simon putu să vadă ceva care arăta ca o grămadă de cârpe zăcând sub zid şi se uită la ceilalţi fără să priceapă. Hugh păru la fel de surprins ca Simon, dar Tanner blestemă şi dădu pinteni calului cu un chip întunecat de mânie. Ceilalţi dădură din umeri şi îl urmară.

Doar când ajunseră la câţiva iarzi Simon realiză că maldărul jalnic era un corp pe jumătate dezbrăcat. Jumătate suspinând şi jumătate oftând văzu că era o tânără femeie.

Nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, un chip subţire cu păr negru ce fusese împletit, dar acum fusese răvăşit şi împrăştiat în jurul capului său. Fusese învineţită, cu pete mari maro şi albastre pe piele.

Picioarele erau goale, iar tălpile pline de sânge şi de răni. Părea limpede că dusese o viaţă uşoară, deoarece mâinile nu erau însemnate de muncă, când Black le întoarse. Probabil era una din fiicele negustorilor.

Grupul se uita într-o tăcere îngheţată la mica siluetă, în timp ce vânătorul căuta alte indicii ale oamenilor care comiseseră această crimă. Privea cu atenţie la rochia ruptă şi verifica terenul, dar nu putu afla nimic. Când se ridică, o nouă hotărâre i se citi pe chip. Simon o putea vedea. Vânătorul, calm şi imperturbabil, luase o hotărâre: oamenii pe care îi vâna nu vor scăpa de el, îi va prinde înainte de a comite alte crime ca aceasta.

Simon îl privea în timp ce se urca pe cal şi spunea unui om să poarte cadavrul înapoi. Intendentul devenea neliniştit acum – cum vor reacţiona oamenii când îi vor prinde pe ciomăgaşi? Nu voia să-i măcelărească. Dar când ochii îi căzură din nou asupra cadavrului, se gândi că această tânără nu era cu mult mai mare decât fiica sa şi deodată realiză că nu îi pasă cum va reacţiona potera când vor da de ei.

Se opriră la prânz lângă un pârâu unde adăpară şi odihniră caii în timp ce ei stăteau şi mâncau ceva. Oamenii lui Tanner reuşiseră să cumpere câteva provizii cât fuseseră pe drum după moartea abatelui, dar Simon era conştient că mâncarea grupului său se va termina în curând. în ritmul acesta vor putea să mai stea în mlaştini vreo zi sau două cel mult. Oamenii erau tăcuţi din nou. Orice bucurie simţiseră călărind dimineaţă dispăruse la vederea formei mici, triste ascunse de zid, fiind înlocuită de mânie şi de o dorinţă urgentă de răzbunare. Simon le putea simţi dispoziţia în timp ce mesteca nişte pâine şi carne uscată. Toţi voiau să-i găsească pe oamenii responsabili şi ştia că va fi dificil să-i controleze atunci când vor prinde ceata.

Ştia că nu-i mai pasă de cum vor reacţiona. Era atât de dezgustat, îi era atât de scârbă de priveliştea morţii, încât voia să-i omoare pe cei vinovaţi cu mâna lui. Că oamenii ar fi putut face acest lucru pe pământul lui îl înfuriase atunci când era doar vorba de abate, dar acum,

după ce a văzut cadavrul distrus din tabără, folosit şi apoi aruncat, simţea mânia arzând fierbinte în el.

Ceilalţi oameni stăteau înjur, mâncând ca în transă. Fiecare părea în lumea lui; se vorbea prea puţin, doar un murmur ocazional de voci joase. Marea parte a timpului erau tăcuţi şi gânditori, ca şi cum ar socoti ce vor face când îi vor prinde pe proscrişi.

Când Black se ridică, mişcarea bruscă făcuse câteva capete să se întoarcă, şi apoi, cu un fel de calm prudent, se ridicară cu toţii şi începură să se pregătească de plecare.

Urma îi ducea uşor spre sud-est acum, spre marginea estică a mlaştinilor. Urma era vizibilă în iarba verde de peste tot. Din când în când, treceau prin grozama şi iarba neagră deasă, iar Black le cerea celorlalţi să călărească de fiecare parte, în caz că rata vreo urmă prin ierburi, dar prada lor încă era prea sigură de sine pentru a se obosi să-şi ascundă urmele, şi de fiecare dată călăreţii rătăciţi reveneau la grupul principal şi la urme.

Era târziu când văzură fructele urmăririi lor pentru prima dată. Tocmai trecuseră de creasta unui deal într-un crâng care stătea în jurul unor pietre vechi precum gardienii în jurul regelui, când Black îşi ridică mâna din nou, şi Simon îi auzi respiraţia şuierând printre dinţi. Intendentul se mişcă, dar vânătorul îl ignoră, cu ochii ficşi pe dealul din faţă.

Urmărindu-i privirea, Simon putea să vadă linia subţire a urmei precum o pată neagră pe verdele dealului, aproape ca o crăpătură în verdele cenuşiu şi căută de-a lungul ei, lăsând urma să-i poarte ochiii în sus, spre orizont. Apoi ochii i se măriră văzând micul grup de oameni şi cai care urca. în faţa lor nu era nicio urmă – ei trebuiau să fie!

Se întoarse şi se uită la Black care rânji scurt la el înainte de a se întoarce şi a galopa spre oameni.

— I-am prins! Sunt chiar în faţa noastră, la o milă sau două depărtare. Tocmai au ajuns în vârful dealului din faţă.

O senzaţie de entuziasm înăbuşit şi o emoţie apărură pe chipurile tuturor oamenilor din poteră la auzul vorbelor lui, făcându-i să murmure nedumeriţi.

— Linişte, spuse Tanner şi aşteptă să fie ascultat. John? Ce vrei să facem?

— Pentru moment vom continua să-i urmărim. Nu par să se îngrijoreze. Voi merge înainte cu un alt urmăritor şi vom sta cât de aproape putem. Voi toţi veniţi în urma noastră. Se uită la cer cu o încreţire uşoară a sprâncenelor, apoi la soare spre vest. Simon văzu că era gata să apună, roşu ca sângele. Fir-ar! Se va întuneca în curând! Black se gândi pentru o clipă, apoi se uită la Simon şi Tanner.

— Se face târziu. Vor trebui să întindă tabără. Cred că ar fi mai bine să-i urmărim până atunci, apoi să-i atacăm când vor fi relaxaţi şi vor începe să mănânce, imediat ce...

Tanner ridică mâna.

— Ar fi mai bine să aşteptăm până în zori. Ai încercat să ataci un grup de oameni înarmaţi noaptea? Eu da. Orice poate merge greşit. Ar fi mai bine să dormim şi noi şi să atacăm când suntem odihniţi.

— Dar dacă pleacă peste noapte? I-am putea pierde şi..., spuse Simon îngrozit la gândul că-i vor lăsa în pace.

— Nu se vor mişca peste noapte, nu după ce au lăsat urmele astea peste tot prin mlaştini. E limpede că nu sunt îngrijoraţi că vor fi urmăriţi. Nu, e mai bine dacă dormim în seara asta şi atacăm mâine în zori.

Simon se uită la Black. Ochii vânătorului se închiseră pentru o clipă în timp ce se gândea, apoi când se deschiseră din nou, încuviinţă.

— Da, are dreptate. Voi veţi continua încet, iar eu şi Fasten vom merge acum după ei, iar când se vor opri peste noapte, ne vom întoarce şi vă vom găsi. Fasten? A, aici erai. Haide să-i găsim. Trase de frâie şi plecă, cu Fasten pe urme.

în timp ce restul îi privea, se despărţiră, Black la stânga urmei, iar Fasten la dreapta, galopând uşor în vale şi apoi din nou în susul dealului.

Oftând Simon spuse:

— Haideţi. Să mergem.

Mult după lăsarea nopţii reuşiră să găsească un loc unde să se oprească, o mică zonă joasă în vârful dealului ferită de vânt şi privirile ciomăgaşilor. Nu se găsea nicio bucată de lemn, nici măcar o ramură, pentru a o pune pe foc, iar oamenii se înghesuiră în adăpostul aspru şi tremurară în frigul nopţii.

După ce Simon şi Hugh îşi văzură de cai *şi* se instalară, Tanner se apropie de ei ghemuindu-se pe sub tufişuri. împărţiră o bucată de carne şi pâine, băură un pic de apă, tăcuţi şi încordaţi, acţiunile din următoarea dimineaţă atârnând greu în mintea lor.

—Hei, Stephen, spuse Simon după ce terminară de mâncat. Ai mai fost implicat în lupte înainte. Cum e..., cum crezi că va decurge mâine?

— Nu ştiu, spuse Tanner gânditor. Am fost în câteva lupte unde am câştigat uşor când n-ar fi trebuit şi altele în care am pierdut când ar fi trebuit să câştigăm. Depinde de ei. Potera e destul de mare, ar trebui să fim doi contra unu. Dar dacă sunt obişnuiţi cu luptele, ar putea câştiga. Chiar nu ştiu.

Simon aruncă o privire oamenilor din jur, uitându-se la ei şi încercând să-şi aducă aminte care din ei mai fusese într-o bătălie. Din câte ştia, cel puţin opt mai avuseseră parte de acţiune.^Doar opt? Din toţi oamenii doar opt mai văzuseră o bătălie înainte? îşi muşcă buza nervos.

— Ai văzut câţi erau în ceată?

—Nu. Am numărat şapte, dar e posibil ca alţii să fi trecut de deal, spuse Tanner gândind cu voce tare, dar când surprinse privirea lui Simon, rânji şi îl lovi peste picior. Nu te îngrijora, intendentule!

Aceşti oameni ar putea fi obişnuiţi să doboare fermieri ca Brewer sau călugări, dar pun pariu că vom fi surpriza vieţii lor! Oricum vom afla mai multe când se va întoarce Black.

Cum spuse astea se şi auzi nechezatul unui cal în apropiere. Ridi- cându-se în picioare cu sabia trasă auziră vocea imperturbabilă a vânătorului.

— Bun lucru să te duci să faci o treabă şi când te întorci să te tragă în ţeapă prietenii! Unde e Tanner?

— Aici, John. Sunt cu intendentul, strigă Tanner, oarecum ruşinat în timp ce-şi băga sabia înapoi în teacă, stânjenit şi enervat pe el însuşi că a putut fi aşa de uşor speriat. Se aşezară cu toţii şi aşteptară ca vânătorul să-şi vadă de cal înainte de a veni agale spre ei.

— Bun, i-am urmărit până la tabără. E o adâncitură mare în vârful unui deal, la două mile de aici şi se pare că s-au aşezat pentru noapte. Făcu o pauză în timp ce Fasten li se alătură. Tocmai le spuneam despre tabără. Au aprins focurile şi s-au aşezat în jurul lor, bând. Cred că au luat bere de undeva, probabil de la negustori. Nu cred că se vor trezi prea de dimineaţă. Am înconjurat toată tabăra şi se pare că nu şi-au pus paznici. Nu cred că vom avea probleme.

— Câţi sunt, John? întrebă Tanner.

— Am numărat nouă, spuse Black. Ezită, apoi îl privi în faţă pe Simon. Unul arată ca un cavaler, îmbrăcat în armură.

Era încă întuneric când Simon simţi lovitura în gleznă şi începu să blesteme şi să mormăie în timp ce se ridica, frecându-se la ochi de parcă noaptea i s-ar fi aşezat pe creier. îi lua ceva timp să se trezească de-a binelea, chiar şi acasă. Acum, cu frigul în oase din cauza dormitului des în răcoare şi umezeală, se simţea groaznic şi nu se putea încălzi deloc. încă o dată, cu un rânjet jalnic se gândi la patul lui din Sanford cald şi confortabil alături de Margaret, ca un sanctuar împotriva vântului şi ploii de pe lume. Scuturând confuz din cap, se uită în sus cu iritare, în timp ce amintirea căldurii şi a soţiei dispăruse, apoi de jur împrejur. Tanner şi Black se învârteau lovind cu piciorul siluetele ghemuite ale celor care încă dormeau. Cei treji îşi cercetau armele, curăţându-şi săbiile şi ascuţindu-şi pumnalele, învârtind ciocane şi bâte pentru a se dezmorţi.

Era o privelişte ciudată, aproape sinistră, se gândi, toţi aceşti oameni în întuneric, pe jumătate ascunşi de întunecimea adâncă a stâncilor din spatele lor în timp ce-şi răsuceau braţele şi armele în figuri stranii, metalul topoarelor arătându-se uneori ca o strălucire cenuşie. Parcă erau într-o altă lume. Oamenii erau tăcuţi, cu greu schimbând câte o vorbă; activitate se vedea doar în zgomotul făcut de un cuţit tras pe piatră sau în lucirea slabă a unui ciocan învârtit în aer. Simţea că vede o armată de fantasme, iar cu acest gând un fior îl trecu – câţi din aceşti oameni vor deveni fantome după această zi?

Alungându-şi gândul din minte, se ridică rapid şi merse să ajute la cai. în timp ce trecea, câţiva oameni îşi ridicară privirile; unii mor- măriră, dar ceilalţi doar dădură din cap. Când terminase de înşeuat calul, cei mai mulţi oameni se treziseră şi se mişcau. Apărură Black şi Tanner, vorbind încet, îndreptându-se spre el din întuneric.

— John crede că putem năvăli călare direct în tabără, spuse Tanner. Palisada naturală îi va ţine înăuntru când vom intra, iar dacă suntem rapizi, îi putem prinde înainte de a-şi da seama ce li s-a întâmplat.

—Am putea s-o facem. Se pare că ar exista doar o intrare, ca o poartă, în partea de sud.

—Deci va trebui să le înconjurăm tabăra? întrebă Simon. Nu ne vor auzi?

— Nu, spuse Black. Terenul e moale acolo, iar dacă mergem încet vom fi în siguranţă.

Simon se uită de la unul la altul

— Să năvălim călare? De ce să nu lăsăm caii afară şi să intrăm pe jos? S-ar putea să nu fie prea mult spaţiu în interior, iar ei ar putea să ne arunce de pe cai. N-ar fi mai sigur să atacăm pe jos?

Se uitară unul la altul, apoi Tanner încuviinţă.

—Da. în regulă, dar cred că ar fi bine să lăsăm câţiva oameni pe cai afară care să intre dacă lucrurile nu vor merge prea bine pentru noi.

Simon dădu din cap, strângând şeaua, şi se aruncă pe cal

Când şi Black şi Tanner încălecară, merseră în centrul taberei, iar Tanner le explică oamenilor ce aveau de făcut. Adusese cinci oameni cu el, din vechea poteră care vânase ucigaşul abatelui, iar Simon şi Black alţi şaptespezece, astfel încât erau douăzeci şi unu acum, după ce pierduseră trei la locul crimei negustorilor şi altul care plecase cu cadavrul tinerei.

în timp ce se grupau, Tanner le explică planul. Voia ca şaisprezece oameni să intre în tabără, iar ceilalţi cinci să rămână la cai – dacă erau învinşi, aceştia puteau veni călare ca rezervă şi acţiona ca o cavalerie, punându-i pe ciomăgaşi la pământ. Voiau să prindă cât mai mulţi posibil, spuse el. Indiferent ce ar fi crezut potera despre ei, meritau să fie judecaţi. Vocea îi era aspră şi dură în timp ce vorbea, de parcă nu i-ar fi păsat prea mult de vieţile lor, de parcă ar fi vrut să-i omoare pe toţi, dar se ţinea de planul cu care fuseseră toţi de acord. Repartiză fiecare om la locul lui în timp ce încălecau şi îi duse spre sud pe urme. Acolo, Fasten i se alătură şi porniră amândoi în fruntea poterei.

Chiar şi în întunericul beznă, Simon putea să vadă că terenul era deschis. Din când în când recunoştea forma pipernicită a unui copac torturat pe linia orizontului, arătând ca un schelet fosilizat al unei creaturi antice aşa cum stătea în mlaştina bătută de vânt, dar în cea mai mare parte nu era nimic de văzut, doar o întindere de pământ continuă.

Cei doi oameni din frunte călăreau la o oarecare distanţă unul de celălalt, iar grupul principal urmându-i grămadă. Nimeni nu mai vorbea, toţi oamenii erau încordaţi, cu nervii la limită, în timp ce ascultau până şi cel mai mic sunet scos de scârţâitul pieilor şi clinchetul metalic al harnaşamentelor. Din când în când se auzea câte un zgomot mai puternic, când cineva lovea o armă de alta, rapid urmat de un blestem, dar în afară de asta, nimeni nu făcea niciun zgomot.

Se mişcau în josul dealului unde făcuseră tabără, apoi pe lângă un pârâu care şerpuia printre dealuri, călăreţii ferindu-se să păşească prin apă pentru a împiedica orice zgomot, asigurându-se că animalele lor mergeau pe terenul moale de pe maluri. Era o privelişte fantomatică, o strălucire cenuşie vagă, începând să lumineze dinspre est. Nu se auzea niciun sunet care să-i distragă pe oameni, niciun ţipăt de bufniţă sau lătrat de vulpe, doar clipocitul liniştit al apei, scârţâitul şi zornăitul frâielor.

Când trecură de curbura unui deal, Black îşi întoarse calul, lăsându-l pe Fasten în faţă, şi galopă uşor spre corpul principal.

— Mai avem doar jumătate de milă până la tabără, e chiar pe vârful deajului acela. Lăsaţi-vă caii aici, vom merge pe jos.

încet oamenii descălecară şi dădură frâiele celor care rămâneau în urmă, apoi Tanner îşi trase sabia dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet animalic.

— Haideţi!

Capitolul 18

Black îi duse sus pe deal, mişcându-se încet şi atent în lumina slabă a zorilor, sabia sa o strălucire cenuşie pe culorile întunecate din jur.

Simon se simţea ameţit, cu pieptul strâns ca într-o gheară în timp ce se târa în spatele vânătorului. O agitaţie nervoasă, aproape înfricoşată, îl cuprinse la gândul luptei ce va veni, dar pas cu pas era înăbuşită de mânia şi dezgustul la ceea ce făcuseră oamenii, omorând şi siluind în comitatul său. Scrâşni din dinţi şi merse mai departe. Stomacul îi era gol, muşchii înţepeniţi, iar nervii la limită la gândul luptei, dar încetul deveni conştient de o speranţă veselă. La urma urmei, aceşti oameni nu vor ceda fără luptă, erau ciomăgaşi; ştiau că după judecată nu-i aşteaptă decât ştreangul. Vor lupta până la moarte şi vor fi fără milă dacă vor avea vreo şansă. Potera va trebui să se asigure că nu vor avea niciuna.

Merseră încet înainte, apoi, când erau la jumătatea dealului, Black ridică mâna în semn de avertisment, oamenii îngheţând pe loc. Simon îşi simţi măruntaiele

înmuindu-se când se uită în sus pe deal şi văzu o siluetă stând, sus deasupra lor, lângă un copac. Dacă îi vedea, putea da alarma – iar ei ar fi pierdut şansa de a-i surprinde pe proscrişi. Silueta stătu nemişcată pentru o vreme, apoi se întoarse şi dispăru, iar Simon îşi dădu seama că omul doar urinase. Mâna coborî încet şi porniră din nou, tensiunea şi agitaţia crescându-le cu fiecare pas.

Era un făgaş acolo, o crăpătură abruptă, cu un şuvoi mic de apă la bază, iar Black îi conducea în susul lui. Lateralele păreau nişte culmi, înalte şi cenuşii, desluşindu-se deasupra lor mai luminoase acolo unde cerul se grăbea spre zori. Se mişcau încet şi cu grijă, încercând să evite stâncile care erau împrăştiate peste tot, gata să lovească o lamă şi să facă zgomot, oprindu-se când şi când înainte de a continua.

Era o călătorie jalnică, una pe care Simon nu o va uita niciodată. Se căţărau pe stânci şi prin noroi, încercând să nu păşească prin apă, să nu lovească armele de pereţii de piatră, mergând aplecaţi ca să nu fie văzuţi, dar mişcându-se şi repede pentru a ajunge în tabără înainte de ivirea zorilor şi să-şi păstreze surpriza atacului. Mintea lui Simon hoinărea voind să evite gândul la lupta ce-l aştepta, ignorând pericolul în care intrau, de parcă ignorarea lor l-ar face să dispară. Se gândea la Lyndford şi la noul său rol, la soţie şi fiică şi la cum se vor bucura de noua viaţă la castelul din mijlocul mlaştinilor.

Dar apoi, cu un sentiment de uşurare, văzu din nou mâna ridi- cându-se şi îşi dădu seama că erau aproape în vârful dealului. Sus putea vedea cenuşiul deschis al cerului, conturând vârful dealului. Simon se încruntă în timp ce privea în faţă. Părea să nu fie nimeni prin preajmă, doar potera, iar singurul sunet pe care îl auzea era respiraţia oamenilor din spatele lui şi sângele care îi pulsa în spatele urechilor.

Black se mişcă uşor şi dispăru, o pată neagră la orizont pentru o clipă. Simon şi oamenii stătură pe loc şi aşteptară. Parcă trecuse o oră până reveni vânătorul, dar probabil nu erau decât câteva minute, şi în timp ce venea

din vârful făgaşului, se opri o clipă înainte de a le face cu mâna.

Simon se mişcă repede în sus şi i se alătură lui Black în timp ce ceilalţi ieşeau şi ei. Când se adunară toţi, vânătorul îi conduse rapid sus, de-a lungul urmei de pe iarbă, la un dâmb din vârful dealului care stătea ridicat precum un zid. Se lipi de el şi ascultă, apoi alunecă de-a lungul lui, făcându-le semn celorlalţi să-l imite. în cele din urmă, Simon auzi un zgomot. Era un cal care necheza de cealaltă parte a terasamentului, şi auzindu-l îşi apucă sabia mai strâns în timp ce-l urma pe vânător.

Zorile luceau acum în est, arătând norii distinct şi luminându-le calea în timp ce urmăreau zidul. în afară de cal nu se mai auzea nimic, doar paşii lor uşori pe iarbă. Nu sufla nicio adiere. Agitaţia crescându-i, Simon văzu încă o dată mâna ridicându-se. Pentru ultima dată, era sigur. Erau aproape de intrare, o pată mai închisă pe cenuşiul zidului de pământ. îl văzu pe Black întorcându-se rapid şi aruncând o privire oamenilor din spate, apoi păru să se aplece înainte şi să se uite spre tabără înainte de a semnala rapid. Apoi dispăru.

Simon inspiră adânc, murmură o rugăciune scurtă şi năvăli după el.

Când îşi amintea de nebunia luptei mai târziu, părea că următoarele minute erau o încăierare discordantă de evenimente incoerente şi fără legătură, în timp ce oamenii alergau tăcuţi în tabără şi încercau să-i captureze pe ciomăgaşi. Ca şi cum fiecare era cumva legat individual de inamicii lor, fiecare mică luptă cu proprii ei participanţi, fiecare separată şi unică, dar fiecare legată şi creând un tot. Când se gândea la ea, semăna cu o tapiserie. O tapiserie compusă dintr-un număr de fire separate, dar care combinate formau o imagine şi, precum o tapiserie, imaginea putea fi înţeleasă doar dacă era observată ca un întreg.

Dar pentru Simon, lupta era pură confuzie. Părea să nu aibă nici sens, nici înţeles în grupurile mici de oameni care luptau, şi singurul gând din mintea lui era să oprească pe proscrişi şi să prevină alte atacuri.

Imediat ce intrară prin deschizătura din valul de pământ, îl văzu pe Black. Aproape intrase într-un om care voia să iasă afară, un tânăr care căsca şi se întindea în timp ce mergea şi care se opri împietrit la vederea poterei care năvălea. Părea prea surprins să mai scoată vreun sunet, Fără să se oprească, vânătorul îl lovi în stomac cu pumnul şi tânărul căzu cu un icnet de durere, ţinându-se cu mâinile de pântec. Un alt om stătea pe vine lângă foc, cu mâinile întinse să se încălzească, iar Black se duse spre el în timp ce acesta se uita la vânător uimit. Dar apoi îşi dădu seama de pericol şi strigă, iar toată tabăra începu să se agite. Simon era în spatele lui Black şi alerga spre cea mai îndepărtată siluetă adormită, dar când se apropie, omul se mişcă şi se ridică, apucând o bâtă şi ferindu-se cu uşurinţă din calea primei lovituri a lui Simon.

Acum toată tabăra era plină de oameni care se luptau. Simon văzu un bărbat din poteră căzând, dar apoi simţi bâta ştergându-i falca într-o lovitură rapidă şi trebui să se tragă înapoi. Ghemuindu-se şi mişcându-şi sabia rapid dintr-o parte în alta spre stomacul omului, îşi privi adversarul.

Ochii omului se mişcau rapid de la chipul lui Simon la bătălia din spatele lui. Clipind iute, trăsăturile sale subţiri şi trase păreau să radieze teroare confuză în timp ce-şi umezea buzele, dar apoi se repezi, lovind cu bâta de jos spre faţa lui Simon. Sărind în lături şi parând-o cu sabia, intendentul mârâi:

— Dă-te prins! în timp ce se plimba în jurul lui ca un luptător, sabia grea zvâcnind de la stânga la dreapta. Predă-te! Nu poţi învinge!

Din ochirile rapide pe care le prindea din restul bătăliei era limpede că potera nu avea nevoie de oamenii lăsaţi cu caii. Deja doar patru proscrişi mai luptau şi chiar în momentul acela văzu pe altul căzând cu un strigăt, ţinând strâns cu mâna o tăietură imensă care se deschise şi prin care se vedeau coastele. Acum erau doar trei, dar în timp ce

se uita, îşi dădu seama că doar pe unul din cei trei îl voiau

.Era un urs de om, imens şi pătrăţos, o masă solidă de muşchi şi oase, cu o căpiţă de păr negru ce-i cădea peste ochii mici, întuncaţi de mânie, în timp ce se răsucea cu sabia într-o mână şi un pumnal în cealaltă. Deja îl rănise pe Fasten, care zăcea nemişcat pe pământ. Black şi alţi trei îl înconjuraseră acum, încercând să-l străpungă şi să-l taie, dar chiar în timp ce atacau, el părea să scape, de parcă ar fi anticipat fiecare mişcare a lor, mai rapid decât ei. Dacă nu era o privelişte atât de groaznică, ar fi părut comic, felul în care acest bărbat imens dansa printre cei trei, dar orice hilaritate dispărea când unul din atacatori căzu în genunchi şi palme, tuşind înainte de a se lăsa pe o parte şi a tremura, ca un iepure cu spatele rupt, până când rămase nemişcat cu o pată întunecată răspândindu-se pe piept.

Privelişte a îl făcu pe intendent să se oprească pentru un minut prea lung, iar adversarul său profită de oportunitate şi fandă înainte, legănându-şi bâta de deasupra capului lui gata să lovească pe Simon. Tresărind, Simon o pară cu latul săbiei, dar impulsul proscrisului îl forţă în faţă chiar atunci când sabia căzu din cauza propriei lovituri, iar când se avântă, căzu în lamă.

Păru surprins, când se uita în jos, să vadă metalul ieşindu-i din piept şi când se uită în sus la Simon, ochii păreau să fie cuprinşi de o uimire totală, fără frică sau mânie, neînţelegând ce s-a întâmplat. Dar deoadată toate emoţiile dispărură şi căzu la picioarele intendentului.

Simon stătu respirând din greu pentru un moment, uitându-se la cadavru cu un sentiment de iritare. De ce nu s-a predat? Dar imedial ce gândul îl lovi, simţi mândria victoriei sale, câştigând prima sa luptă până la moarte. Sentimentul fu imediat alungat de zgomotele din spate şi întorcându-se văzu nodul de oameni din jurul luptătorului celui mare din nou. Cu sabia în mână se apropie de grup.

Cavalerul, aşa cum presupunea Simon, era ultimul care se lupta, iar cu vocea sa răguşită îşi striga mânia la oamenii care-l încercuiseră precum câini de vânătoare în timp ce-şi lovea şi tăia adversarii, ochii mici cremene de mânie în timp ce lupta, precum ochii nebuni ai unui mistreţ încercuit.

— Opriţi! încetaţi această nebunie! strigă Simon în timp ce se apropia, dar deşi omul şi Black păreau să ezite, cavalerul continua, împingându-l pe vânător şi pe tovarăşul lui înapoi, forţându-i să cedeze teren în timp ce-şi urla furia şi setea de luptă. Se mişca rapid, ca un fulger, mereu găsind un punct slab, forţându-şi avantajul, împingând şi împingând până când cei doi dădură în spate, şfichiuind sălbatic în încercarea lor de a se apăra.

Dar atunci, norocul îl părăsi. împunse puternic, împingând în lateral sabia tovarăşului lui Black şi străpungându-l în stomac, sabia aproape dispărând în corpul lui, iar în timp ce victima se uita fără să înţeleagă la lama din el, Black păşi rapid în spatele cavalerului şi îl lovi. Tremurând, cavalerul urlă şi păru să se învârtă ca să-l lovească pe Black, dar apoi se clătină şi căzu în genunchi, cu mâinile în spate, încercând în van să tragă sabia afară.

Simon se opri, iar în timp ce se uita, ceva îl lovi în spatele capului şi începu să cadă, nu la pământ, ci într-o gaură neagră imensă ce părea că se deschide în iarba din faţa lui şi cu uşurare acceptă moliciunea răcoroasă a întunericului care-l cuprinse.

Când îşi veni în fire, se trezi zăcând pe spate în afara taberei, cu o pătură pe el să-i ţină cald, uitându-se spre sud. Se făcuse o zi senină şi strălucitoare, cu un cer albastru care înconjura norii albi şi groşi ce pluteau de-a lungul lui, iar Simon stătu întins şi se uită la ei pentru o vreme, cu mintea hoinărind, pierzându-se în plăcerea de a fi în viaţă din nou.

Auzi zgomote de paşi şi se întoarse. îi văzu pe Black şi Tanner venind spre el. încercând să se ridice pentru a-i saluta, realiză că muşchii i se transformaseră în gelatină şi tot ce putea să facă era să se rostogolească încet.

Zăcea acolo uimit. Auzi un râset, apoi picioare care alergau spre el şi mâini blânde care-l ridicară şi îl sprijiniră de zidul taberei. Când îşi deschise ochii, se trezi că se uită în chipurile unui Black serios şi al unui Tanner zâmbitor care se ghemuiseră în faţa lui.

Tanner nu părea să fie însemnat, dar Black avea o cârpă murdară legată peste ceea ce părea a fi o tăietură lungă pe braţul său de la încheietură la cot.

—Ce mi s-a întâmplat? Voiam să vin la tine, Black, şi deodată totul...

— Unul dintre proscrişi te-a lovit cu o bâtă şi te-a pus la pământ. Era cu caii, în spatele taberei, iar tu erai în calea lui când încerca să fugă. Nu-ţi face griji, ne-am ocupat noi de el!

— Şi de când sunt...?

— Nu demult, intendente, doar de o jumătate de oră. Uite, soarele de-abia s-a ridicat! spuse Tanner, zâmbindu-i.

— Oamenii noştri? Câţi din ei sunt răniţi?

Black răspunse:

— Bătrânul Cotney, Fasten şi alţi doi sunt morţi. Trei sunt răniţi, dar niciunul din ei grav, au doar nişte zgârieturi. Eu am fost rănit de uriaşul din iad, iar tu ai avut o lovitură în cap. Asta-i toată paguba.

Simon scutură din cap fără să-i vină să creadă.

—Patru morţi? Doamne!

— Haide, intendente, spuse Tanner blând, ne-am descurcat bine, la urma urmei eram împotriva unui cavaler, după cum arăta, iar majoritatea dintre noi nu era antrenată ca nişte soldaţi. Ne-am descurcat bine pentru câţi morţi am avut. Şi nu uita că fiul de câţea a ucis el însuşi doi şi a rănit pe altul. Dacă nu ar fi fost el, am fi pierdut mai puţini.

— Aşa e, orice bătălie se încheie cu răniţi, spuse Black. Acum, tu cum te simţi? Pare doar o zgârietură, dar trebuie să fi fost o lovitură puternică să te doboare aşa.

Simon îşi pipăi cu grijă capul. Era o umflătură imensă acolo unde fusese lovit, iar părul era murdar de pământ şi sânge.

— Cred că sunt bine, spuse el nesigur. Doar că mă cam doare capul.

Tanner aruncă o privire la rană şi se încruntă un pic.

—Da, ar trebui să se vindece bine. Pare destul de curată şi o sa te pui pe picioare după un somn bun.

—Câţi am prins? întrebă Simon.

— Niciunul nu a scăpat, spuse Black. Erau nouă aşa cum am crezut. Patru se vor legăna în bătaia vântului pentru crimele lor, restul, ei bine...

—Vreau să-i văd, spuse Simon luptându-se să se ridice.

— Nu, nu. Aşteptă până îţi mai revii, spuse Tanner, alarmat de chipul palid al intendentului.

—Nu. Vreau să-i văd acum! Vreau să aflu ce fel de oameni sunt, spuse hotărât Simon, în timp ce se împleticea sprijinindu-se de zid.

Tanner şi Black se uitară unul la altul, apoi vânătorul dădu din umeri imperceptibil şi se ridică, întinzându-i intendentului braţul său bun şi ajutându-l să ajungă la intrare.

Prizonierii stăteau îngrămădiţi la capătul celălalt al taberei, cu braţele legate, şi doi oameni din poteră de pază cu săbiile trase şi pregătiţi. Simon se lăsă dus şi se opri pentru o clipă, clătinându-se un pic din cauza durerii de cap, uitându-se la ei cu atenţie, ca un spectator care se uită la un urs căruia îi apreciază capacitatea de a lupta înainte de a da drumul câinilor. într-un colţ se vedea silueta cavalerului, sprijinit de zid în timp ce se încrunta la poteră.

—Nu va rezista mult, intendente, spuse Black încet.

Mergând spre el, Simon fu şocat să vadă ura amară de pe chipul
lui. Era evident că nu va supravieţui călătoriei la Oakhampton. O
şuviţă de sânge îi curgea din colţul gurii şi, în timp ce cei trei oameni se apropiau, puteau să audă sângele gâlgâindu-i în gât când se chinuia să respire.

— Aţi venit să bucuraţi? Să vă vedeţi victima învinsă?

Cuvintele mârâite erau dure, pline de dezgust şi ură şi le scuipa
afară precum o otravă, apoi tuşea, spasmele zgâlţâindu-i corpul ca într-o criză de vomă. Când se uită din nou la ei, trăsăturile îi erau la fel de palide şi de ceară precum ale unui cadavru, făcându-i părul să arate fals, de parcă ar fi fost dat cu smoală. Cicatricea era o flacără furioasă de culoare roz, dar chiar şi ea părea să dispară o dată cu spiritul său; ochii îi erau ai unui om cu febră, luminoşi şi lichizi, în timp ce se încruntau fioros la răpitorii săi.

Lăsându-se pe vine în apropiere, cu ochii fixaţi pe chipul cavalerului, Simon îl cântări pe omul rănit şi apoi îl întrebă:

—Cum te numeşti?

Tuşind din nou, cavalerul scuipă cu sânge închegat pe pământul de la picioarele lui, apoi se uită acolo reflectând pentru o clipă.

—De ce? Ca să-mi necinsteşti memoria?

—Vrem să ştim cine a fost responsabil pentru atâtea morţi, asta e tot.

— Atâtea morţi? Vocea îi era amară în timp ce se uita în ochii lui Simon. Sunt cavaler! Iau ce am nevoie, iar dacă oamenii mi se împotrivesc, lupt.

—Te lupţi până şi cu negustorii? Nu ai putut găsi duşmani mai puternici? întrebă Simon cu răceală, în timp ce cavalerul îşi mută privirea. Nu eşti de aici – de unde vii?

— Din est, de la Hungerfod. Tuşi, o serie de mişcări bruşte şi scurte îl făcură să strângă din ochi şi să se oprească, încercând să se calmeze şi să-şi uşureze respiraţia. Când vorbi din nou, stropi fini de sânge îi săriră din gură, colorându-i buzele, în timp ce viaţa i se ducea. Numele meu este Rodney.

—De ce te-ai alăturat acestei cete? Dacă erai cavaler, de ce ai devenit proscris? întrebă Simon şi i se păru că surprinde o lucire trecătoare de tristeţe în ochii negri.

—Mi-am pierdut poziţia când lordul meu a murit. Eram în drum spre Cornwall când aceşti oameni m-au atacat şi mi-au dat de ales, fie să mă alătur lor, fie să mor.

Am ales viaţa. Un colţ de gură i se ridică, recunoscând ironia cuvintelor având în vedere starea în care se afla. Am călărit în ambuscada lor şi aş fi murit – erau prea mulţi ca să mă pot apăra. Am încercat, dar era fără sens. Nu le-am cedat, dar în final mi-am dat cuvântul că voi trăi alături de ei, iar aceştia jurară că mă acceptă. Mi-au permis să trăiesc şi am fost de acord să-i ajut. în schimbul vieţii mele.

Intendentul încuviinţă. Auzise de luptătorii fără niciun sfanţ care se alăturau cetelor rătăcitoare, căutând noi identităţi şi încercând să supravieţuiască prin orice mijloc.

— De ce să omori, totuşi? De ce să ucizi atâţia?

Tuşea era mai rea acum, devenind o tortură în timp ce chipul omului devenea din ce în ce mai palid şi începea să transpire. Vocea îi era chinuită, de parcă gâtul i-ar fi fost ars.

— Am ucis pentru bani şi pentru mâncare. Cei pe care i-am jefuit ieri erau bogaţi... Erau doar nişte negustori... Ce îl aşteaptă pe un cavaler fără lord? Fără pământ, fără bani? Pierdusem totul când proscrişii m-au luat cu ei... De ce să nu mă alătur lor? Ce puteam face altceva? Aş fi putut continua spre Cornwall, dar nu exista garanţia unui trai acolo... Cel puţin ştiam că eram acceptat de proscrişi...

— Dar de ce l-ai omorât pe abate?

— Care abate? Cuvintele aduseră o altă criză de tuse şi, în timp ce aştepta să se oprească, Simon îl privi pe om cu un dezgust amestecat cu milă. Milă pentru durerea unei morţi lente şi dezgust pentru dispreţul arătat pentru orice om născut mai jos şi pentru presupunerea că simpla posesiune a unei săbii îi conferă cavalerului dreptul de a ucide.

Când spasmul trecu, Simon spuse:

— Abatele pe care l-ai ars – ucis – în pădure. De ce l-ai ucis?

—Eu? Să ucid un om al Domnului! Pentru un moment apăru o privire plină de surpriză, imediat înlocuită de mânie. Silueta masivă se forţă să se ridice şi se uită cu

furie atât de bruscă, încât intendentul nu se putu abţine să nu tresară.

— Eu? Să ucid un om sfânt!

— Tu şi prietenul tău l-aţi luat şi l-aţi ars până la moarte, continuă Simon cu îndoială.

— Cine îndrăzneşte să spună aşa ceva? Eu...

Chiar atunci când deschise gura pentru a nega furios, o erupţie proaspătă de sânge năvăli pe nas şi pe gură, iar vorbele îi fură înecate în timp ce căzu pe o parte, apucându-se cu mâinile de gât într-o încercare zadarnică de a respira şi zvârcolindu-se într-o disperată căutare a aerului şi a vieţii, cu ochii fixaţi pe Simon. Nu exista frică în ei, doar o mânie totală pentru acuzaţia nedreaptă. Intendentul stătea şi se uita, fără niciun sentiment, doar cu un interes vag, întrebându-se cât îi va lua omului să moară. în mintea sa putea vedea corpurile arse, mâinile înnegrite atârnând din căruţe şi mica grămadă de cârpe din mlaştini, fata ucisă atât de departe de casa ei. Toată simpatia sa se dusese acum, consumată pe victimele cavalerului.

Sfârşitul nu întârzâie să apară, şi când spiritul părăsi corpul, Simon se ridică şi se uită la cadavru cu un dispreţ detaşat, înainte de a privi în sus la ceilalţi doi, zicând:

—Luaţi-i pe proscrişii morţi şi îngropaţi-i la un loc. Ne vom lua morţii noştri, dar aceştia pot zace aici nespovediţi.

în timp ce Black striga la oamenii din poteră ordinele, intendentul se uita lung la cadavru. Chiar şi după ce omorâse atâţia, cavalerul negase că-i făcuse vreun rău abatelui. De ce? Dumnezeu îi va şti crimele, iar Rodney ştia că moare – de ce să nege crima? Era posibil să spună adevărul, că nu-l ucisese pe de Penne?

Când se întoarse şi îi cercetă pe ceilalţi prizonieri, faţa îi era încruntată şi gânditoare. Cel mai tânăr, un bărbat palid şi slăbănog, cu păr blond ce părea să aibă nu mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, se mişca pe loc, simţindu-se inconfortabil sub privirea sa, iar după ce Black termină de transmis instrucţiunile, Simon arătă spre el şi îi făcu semn. Tânărul se uită agitat

la tovarăşii săi, înainte de merge precaut la vreo şase picioare de intendent.

— Aha! se amuză Tanner. Cum de l-ai ales? Când Simon se uită la el neînţelegând, conetabilul continuă. El e cel care te-a lovit în cap – cel care era cu caii.

Acum că tânărul era mai aproape, Simon putea să vadă că slăbiciunea lui se datora lipsei de hrană. Obrajii înalţi stăteau proeminenţi pe chipul slab, iar ochii albaştri stăteau înfundaţi şi apoşi, de parcă le-ar fi dispărut culoarea. Privirea i se mişca rapid, zburând de jur împrejur, la pantofii lui Simon, la umerii lui, în spatele lui şi doar din când în când în ochii lui, înainte de a se uita în altă parte de frică.

— Cum te numeşti? întrebă Simon şi fu surprins de asprimea tonului său.

— Weaver, domnule.

— De unde eşti?

— Din Tolpuddle, domnule.

Simon se uită la Black, care dădu din umeri cu o expresie de dezinteres. Se uită înapoi la Weaver.

— De când eşti aici, băiete?

Evită privirea lui Simon şi se uită la picioarele sale.

— De o lună.

— Câţi ai ucis în timpul ăsta?

Se uită în sus cu o flacără de sfidare lucindu-i în ochi.

— Doar unul, pentru că altfel m-ar fi omorât el pe mine!

— Dar negustorii? Spui că nu ai fost implicat în ucidere lor?

Weaver se uită din nou la picioarele sale, de parcă flacăra scurtă de
mânie i-ar fi consumat toată energia.

— Nu. Eu aveam grijă de cai.

—Crezi că asta schimbă cu ceva? Erai în ceata care i-aţi omorât pe toţi, nu-i aşa? Simon îşi ridică mâinile într-un gest de dezgust. Câţi au fost ucişi?

Privirea lui Weaver coborî, de parcă şi-ar fi pierdut interesul în conversaţie.

— Nu ştiu, zece sau doisprezece.

— Unde... Simon îşi şterse obosit faţa. Cum ar fi putut acest om să ajute la uciderea atâtor oameni? Vocea îi era joasă şi tristă când continuă. Pe unde aţi mai fost înainte de asta?

— Lângă Ashwater, răspunse posac.

Simon se uită la vânător din nou, dar nu arăta mai mult interes auzind de Ashwater mai mult decât de Tolpuddle.

— Când aţi plecat de acolo?

— Nu ştiu. Cam acum o săptămână.

— Şi când aţi ajuns în Copplestone?

— Unde?

— Copplestone. Unde l-aţi ucis pe abate.

— Care abate? Nu ştiu nimic de asta!

— Când aţi părăsit Ashwater?

— Cum am spus, cam acum o săptămână.

— Unde este Ashwater?

Deodată Simon fu convins de onestitatea omului – spunea adevărul pentru că oricum ştia că va muri. Pierduse orice interes în înşelăciune acum, pur şi simplu nu mai era interesat: tot ce voia era să se ducă la prietenii săi şi să-şi găsească liniştea alături de ai lui înainte de a înfrunta spânzurătoarea.

— Spre vest, la nord de Launceston, auzi pe om spunând, apoi răsuflarea şuierătoare a lui Black care dădu să se repeadă înainte, dar Simon îl ţinu de braţ, iar vânătorul se opri nemişcat, aruncând priviri furioase lui Weaver.

— Minţi, băiete. Nu ai fi putut ajunge la Copplestone la timp, mârâi Black.

— Nu ştiu nimic de Copplestone, cedă el, apoi se uită la Simon. Voi fi spânzurat, domnule. De ce aş minţi? Nu mă interesează ce credeţi, dar nu am avut nimic de-a face cu abatele.

Mintea lui Simon lucra. Nu erau aceştia oamenii? Atunci cine l-a omorât pe de Penne? îşi adună gândurile: călugării spuneau că au fost doi oameni, nu? Dacă...

— Când v-aţi întâlnit cu... cavalerul? întrebă, vocea ezitându-i.

— Cu el? Se simţea dezgust în tonul lui Weaver. Rodney de Hun- gerford? L-am găsit acum câteva zile. Am încercat să-l prindem. Călări drept în mijlocul nostru, dar ne ţinu piept când atacarăm; ne-a omorât şeful. Avea bani, dar nu prea aveam ce face cu ei. în final l-am lăsat să ni se alăture, pentru că ştia să lupte.

— Unde e prietenul lui? încercă Simon.

— Care prieten?

— Era cu un alt om.

— Era singur când l-am găsit.

— Unde? Unde l-aţi întâlnit?

— Nu ştiu. Undeva aproape de Oakhampton. Spunea că se duce la Cornwall.

Chiar şi Black părea interesat acum şi se uita la Weaver cu o intensitate profundă.

— A spus de unde venea?

— Hungerford, cum am zis. Cred că... el zicea că e undeva prin est.

— Era pe un cal de război?

— Cal de război? Nu. Weaver râse scurt. Nu, era pe o iapă, o iapă mică.

— O iapă?

—Da. Una cenuşie. A spus că a găsit-o pe drum, înşeuată şi cu căpăstrul pus, de parcă un călăreţ ar fi căzut de pe ea.

— A spus unde a găsit calul?

— A, nu ştiu...

— Gândeşte-te!

— Poate. A spus că undeva la est de Oakhampton, dar eu...

— Şi eşti sigur că a spus că banii erau pe cal?

—Da. Vocea îi devenea din ce în ce mai plictisită, găsind întrebările obositoare.

—Deci..., începu Simon, dar fu oprit de o ridicare din umeri a tânărului cu un scurt gest de indiferenţă.

—Nu îmi pasă şi nu văd de ce te-aş ajuta. Orice ar fi făcut, nu are de-a face cu mine. Simon deschise gura să vorbească, dar Weaver făcu un pas înapoi, înfruntându-i. Nu îmi pasă. V-am zis tot ce ştiu.

Simon dădu din umeri. Oare conta? Cât de multă încredere să aibă în acest om? Weaver se uită la amândoi pentru un moment, apoi se întoarse şi merse înapoi spre tovarăşii săi, făcându-l pe vânător să se înroşească de mânie din cauza impertinenţei sale. Dădu să strige şi ar fi mers după proscris pentru insolenţa lui, dar Simon spuse:

— Nu. Nu te deranja. Ne-a spus destule.

Black se uită la el, dar apoi chipul i se calmă şi se uită după om în timp ce se alătura grupului său şi se aşeza aruncându-le priviri sfidătoare.

— Da. Nu-i aşa? Deci cavalerul a venit din est. Trebuie să fi trecut prin Exeter, pe drumul spre Crediton şi să se fi întâlnit cu călugării pe drum.

— Dar călugării au spus că erau doi.

— Poate că erau. Poate că s-au certat şi s-au despărţit. Cine ştie? Oricum, e mai uşor acum. Cel puţin îl avem pe ucigaşul abatelui, slavă Domnului! Mă gândesc că l-a ucis şi pe Brewer în drumul lui.

— Ce? Simon se întoarse spre el.

—Ei bine, spunea că vine din est, nu? Probabil că l-a ucis pe Brewer, i-a luat banii şi apoi şi-a continuat drumul După ce l-a ucis pe abate, s-a întâlnit cu ceata asta şi li s-a alăturat. îşi înfipse mâinile în curea plin de satisfacţie. Da, cred că munca de azi a pus capăt crimelor.

Se întoarse şi merse încet în afara luminişului, iar Simon îl urmă, dar în timp ce mergeau, Simon auzi un nechezat uşor, iar capul i se răsuci brusc spre zgomot.

— Unde sunt caii lor, John?

— Caii? A, uite acolo.

— Hai să aruncăm o privire.

Merseră spre locul unde caii proscrişilor erau legaţi. Era un amestec de la ponei mici şi îndesaţi la animale imense de povară, iar Simon se uită pentru o clipă lung la ei.

— Black?

— Ha?

— Când l-ai urmărit pe ucigaşul abatelui ai spus că unul din cai era imens şi că îi lipsea o caia de la potcoavă.

— Aşa e.

— Iar calul abatelui era o iapă cenuşie cu o cicatrice pe greabăn.

— Da.

— Ia uită-te un pic la ăştia? Vezi dacă îi lipseşte vreunuia o caia. Şi vezi dacă este şi vreo iapă cenuşie cu cicatrice pe greabăn. Se întoarse şi rătăci pe afară din nou ca să se întindă pe iarbă, uitându-se peste dealurile verzi, acoperite de iarbă şi punctate de copaci spre mare, iar în curând adormi, aţipind în lumina caldă.

Capitolul 19

Plecară din tabără la amiază. Prizonierii speriaţi erau lăsaţi să călărească pe proprii caii, mai mult din dorinţa oamenilor din poteră de a ajunge mai repede acasă decât din bunătate. Morţii erau legaţi de cai traşi de călăreţi.

Simon şi Hugh merseră o bucată de drum împreună cu ceilalţi, dar apoi se despărţiră la câteva mile nord de scena luptei. Nu avea rost să continue spre Oakhampton cu ceilalţi şi cu prizonierii, aşa că Simon decise să o ia de-a dreptul prin mlaştini şi să ajungă acasă prin Moretonhampstead şi Tedburn.

Ceilalţi erau nerăbdători să ajungă în oraş şi să fie primiţi cu braţele deschise ca cei care i-au prins pe ciomăgaşi, dar Hugh era sătul de călătorii pentru câteva luni, iar Simon voia să ajungă acasă să-şi vadă soţia şi fiica din nou. Acum că ceata era capturată, nu mai aveau de ce să se teamă, aşa că intendentul şi servitorul său nu aveau nevoie de protecţie în plus.

Se despărţiră la drumul care ducea înapoi la Moretonhampstead, calea imensă care ducea de-a latul mlaştinilor în jos spre coastă. Hugh şi stăpânul său se opriră şi priviră potera care călărea veselă spre nord, făcându-le din mână până când dispărură din privire peste dealul următor, apoi se întoarseră şi luară drumul spre nord-est spre casă.

Simon era adâncit în gânduri în prima oră, călărind încet cu bărbia în piept, lăsându-şi calul să meargă încet şi pe Hugh să se bucure de călărit pentru prima dată de când plecaseră de acasă acum câteva zile.

Era prima dată când Hugh îl văzuse atât de implicat şi, în timp ce călărea în spate, avea pe faţă o expresie de confuzie îngrijorată. Hugh mereu încercase să fie un servitor bun pentru familia Puttock pe care o adora la fel de mult ca pe familia lui şi, deşi afişa un exterior melancolic, era mai mult din cauza zilelor petrecute în tinereţea lui ca păstor. O anumite ursuzenie era firească printre oamenii care aveau grijă de oi pe dealurile din jurul mlaştinilor. Singurătatea ducea la introspecţie, iar atacurile animalelor sălbatice aducea un grad de cinism, dar acestea nu schimbau faptul că era loial stăpânului său şi familiei sale, iar acum era îngrijorat de atitudinea sumbră a lui Simon,

Chiar în momentul în care Hugh voia să-i întrerupă gândurile, Simon privi deodată în sus, cu o încruntătură pe chip, apoi se întoarse spre servitor.

—Hugh, îţi aduci aminte de conversaţia pe care am avut-o cu Black şi Tanner la foc acum câteva zile?

Uşurat că este inclus în gândurile stăpânului său, Hugh îi zâmbi rapid şi timid.

— Ce? Când vorbeam despre abate şi Brewer? Când am spus că nu ciomăgaşii l-au ucis pe fermier?

Simon încuviinţă încruntat.

— Da. Mai crezi asta?

—Ei bine, Hugh se gândi pentru o clipă, apoi continuă. Ei bine, nu. Acum, nu.

— De ce?

— John Black mi-a spus că acel om, cavalerul, s-a alăturat celorlalţi mai târziu. A spus că probabil a trecut prin Crediton în drum spre Oakhampton la timpul corect. Nu făcea parte din ceată atunci, dar era în zonă la acel timp. El trebuie să o fi făcut.

— Hm! Asta spune John Black, nu?

— Păi, are sens, nu?

— Ce s-a întâmplat cu calul lui de război? Şi cu tovarăşul lui?

— Poate tovarăşul lui avea celălat cal, nu ştiu. Poate prietenul lui i l-a furat. Fapt e că avea iapa. Probabil l-a ucis pe abate şi a furat-o, nu? Şi are sens şi că l-a ucis pe Brewer.

— Mă întreb...

Hugh se uită la el. Se întorsese la tăcerea sa gânditoare, cu bărbia în piept în timp ce călărea, uitându-se la suprafaţa drumului de sub el de parcă ar fi provocat-o să se certe cu gândurile sale. Inspirând adânc, Hugh tuşi, şi când aceasta nu avu niciun rezultat, spuse:

— Stăpâne?

Se auzi un mormăit, dar Stephen nu ridică privirea până nu călăriră vreo câţiva iarzi, apoi se uită la servitorul său cu o încruntătură plină de concentrare, aproape nerecunoscându-l, atât de profunde erau gândurile sale.

—Ce?

—De ce m-ai întrebat asta?

—Ha? A. Ei bine... Mă gândeam, de fapt, mă întrebam... Nu pot crede că ar fi putut să-l omoare pe Brewer, chiar dacă pare că l-a ucis pe abate. Vocea i se stinse şi păru să cadă din nou pe gânduri, apoi, lăsându-şi capul într-o parte şi fără să se uite la servitor, începu să vorbească, încet şi concis. Daca abatele a fost capturat de cavaler şi luat ostatic, dacă a fost Rodney acel cavaler, atunci fie că au fost o întâmplare întâlnirea şi jaful, fie au fost plănuite şi intenţionate – poate o răzbunare. Dacă a fost o răzbunare pentru o fărădelege, probabil că o nu vom afla niciodată. Bun, dar dacă nu a fost, atunci e vorba de un atac întâmplător. Ce ar însemna asta?

Mormăia în timp ce se gândea, încreţindu-şi sprânceana.

—Cavalerul şi un alt bărbat i-au găsit pe tâlhari pe drum. L-au luat pe abate şi l-au dus în pădure. Au mers ceva timp, l-au legat de copac, i-au dat foc şi au privit cum moare. De ce l-au ucis în felul ăsta? Dacă trebuiau să-l omoare, de ce nu cu un cuţit în spate sau cu o funie

în jurul gâtului, ca să poată scăpa cât mai repede? Tocmai pentru că a fost ucis aşa, pare improbabil să fie un atac întâmplător. Aruncă o privire ascuţită lui Hugh. înţelegi ce vreau să spun?

Hugh se gândi pentru un minut, scoţându-şi înainte buza de jos în timp ce lua în considerare logica lui Simon.

—Da, spuse el încet, cred că da.

—Bun. Chiar şi aşa, să mergem mai departe. Deci, presupunând că a fost doar o întâmplare: dacă au făcut toate astea... Să ne gândim. Dacă au făcut asta, dacă l-au ucis pe abate, atunci de ce s-au despărţit? De ce unul a luat toţi banii şi iapa abatelui, iar celălalt calul de război? Calul de război valora mai mult – ce s-a întâmplat cu calul celuilalt bărbat? Călugării spuneau că ambii erau călare, deci unde e al doilea cal?

—Poate celălalt bărbat i-a luat pe amândoi?

—De ce? De ce ar fi făcut-o? Care era sensul? Un om cu doi cai ar fi părut suspicios, ar fi putut atrage atenţia.

—Of, nu ştiu! Oricum, John Black are dreptate, sigur era acelaşi om care l-a ucis pe Brewer.

—Ce? El? Cavalerul? L-a ucis pe Brewer? Neîncrederea îl făcu să-şi ridice vocea. De ce? Pentru bani? De unde să afle un cavaler călător despre bogăţia unui fermier în drumul său? Oricum, haide să punem în ordine moartea abatelui!

—Bun, trebuie să presupunem că nu a fost o întâmplare, ci o întâlnire intenţionată. Cavalerul şi complicele său i-au văzut pe călugări pe drum şi i-au atacat. Ce înseamnă asta? Nu a fost vorba de o ambuscadă, lucru ciudat. Poate că s-a întâmplat ca să dea peste ei şi să-l recunoască pe abate – din spate? Nu, sigur că nu. Nu recunoşti pe cineva care stă cu spatele la tine, doar un chip poţi recunoaşte. Asta înseamnă că a auzit despre abate, a ştiu de dinainte de a da peste călugări şi l-a urmărit ca să-l prindă. Poate că cei doi îi urmăreau pe călugări de ceva timp. Dar şi aşa...

— Ce, stăpâne?

— Ei bine, de ce s-ar fi despărţit după crimă? Dacă erau doi şi i-au urmărit pe călugări, de ce s-ar fi despărţit

imediat după? Mă gândesc că ar fi trebuit să stea împreună – că imensitatea crimei i-ar fi ţinut laolaltă.

Hugh nu mai înţelegea nimic.

— Ce vrei să spui? Eu...

— Nu cred că el l-a omorât pe abate. Nu pot crede! Cred că indiferent dacă a dat peste călugări pe drum din întâmplare sau că îi căuta şi-ar fi păstrat calul de război. Era un cavaler, nu l-ar fi părăsit sau l-ar fi dat altcuiva! Un cal de război costă o sută de lire!

— Ei... păi, da, dar...

—Oare povestea lui ar putea fi adevărată? Poate chiar a găsit calul? Ar putea fi adevărat că a dat peste cal şi l-a luat pentru că nu avea altul?

— Stăpâne, poate...

—Nu, spuse Simon hotărât. Sunt sigur că ucigaşul abatelui era altcineva. Iar asta înseamnă că părerea meşterului Black este greşită. Black crede că dacă un ucigaş a trecut prin zonă, trebuie să-l fi omorât pe Brewer în drumul lui. Cred că nu Rodney l-a ucis pe de Penne. L-am crezut când a părut atât de şocat de ideea de a ucide un călugăr şi cred că la fel de improbabil e că l-a ucis pe fermier – la urma urmei, Brewer nu era foarte populat, mai degrabă a fost ucis de un localnic, cineva care-l ura. Nu. Altcineva trebuie să-i fi omorât!

Dădu pinteni calului şi porni într-un galop uşor, iar Hugh, oftând, îşi împinse calul să ţină pasul.

Fără să fie nevoie să meargă după urme şi ţinând drumurile şi potecile, ajunseră repede la Drewsteignton la amiază. Se opriră să adape caii, apoi plecară din nou, păstrând un ritm uşor ca să nu obosească animalele şi ajunseră în Crediton la apus. Hugh se aştepta ca stăpânul său să sugereze să meargă mai departe şi fu surprins când acesta îi aduse aminte de durerile pe care le avea şi propuse să rămână peste noapte la preotul din Crediton, Peter Clifford. Dând din umeri, Hugh fu de acord, dar cu suspiciunea că stăpânul avea şi alt motiv – părea prea prietenos în legătură cu sugestia.

Preotul fu încântat să-i vadă. Se grăbi să îi întâmpine, cu braţele întinse şi ochii strălucind de bucurie. îi duse

spre camera sa, iar când se aşezară la foc, le turnă vin cu mirodenii.

—Ce faceţi, prieteni, atât de departe de casă? Am auzit despre ceata care l-a omorât pe abate şi că te-ai dus după ea – v-aţi bucurat de vânătoare?

Simon se uita la cana sa în timp ce vorbi.

— Da, Peter, i-am prins pe toţi, jos în mlaştini. Au reuşit să omoare din nou, din păcate.

— Oh, nu! Sprânceana lui Clifford i se încreţi de supărare la aflarea veştilor.

Simon se aplecă în faţă şi se uită fix la prietenul său.

—Peter, îţi aduci aminte de vreun cavaler să treacă prin Crediton în acelaşi timp cu călugării? Ai auzit ceva despre vreun străin? Un om înalt, lat în umeri pe un cal imens? S-ar putea să fi avut un tovarăş cu el.

— Nu, nu. Nu cred. De ce, cine era?

— Numele lui era Rodney de Hungerford. L-am găsit cu ciomăgaşii – părea să fi fost un cavaler sărăcit. John Black şi ceilalţi cred că ar fi putut să-l omoare pe abate.

— Nu. Sunt sigur că mi-as fi adus aminte dacă auzeam ceva despre
el.

— Mda. Ei bine, merita să încerc.

— Deci, atacul, Simon. Au fost mulţi răniţi?

— Mă tem că da, spuse Simon şi începu să descrie crimele, urmărirea poterei peste mlaştini şi lupta cu proscrişii.

Preotul stătea atent, aplecându-se în faţă cu coatele pe genunchi şi cana într-o mână, dând din cap din când în când.

—Am înţeles, spuse când Simon termină. Atâtea suflete nefericite! Şi totul din cauza lăcomiei, lăcomiei pentru bani şi femei. Doamne, ia-i în grija ta şi apără aceste biete suflete! Privea fără să vadă în flăcări. După o pauză, se uită din nou la intendent. Dar nu eşti sigur că aceşti oameni sunt ucigaşii lui Brewer şi ai abatelui.

—Ei bine, acum că ai adus aminte...

—Preotul se lăsă înapoi pe spate cu un zâmbet pe faţă.

— Haide, Simon. Oricum îmi vei spune mai devreme sau mai târziu.

Intendentul râse scurt, relaxat de căldură şi de vin, înainte de a se uita la prietenul său.

— Bine, Peter. Sunt sigur că i-au ucis pe negustori sau cât se poate de sigur.

— Dar?

— Sunt la fel de nesigur că acest cavaler a fost implicat în moartea abatelui sau a fermierului. îmi vine greu să cred că abatele a fost ucis dintr-un moft – cred că a fost o crimă intenţionată. Asta înseamnă că nu cred că fost un jaf – cine a auzit de un tâlhar care să-şi ucidă victimele aşa?

— Deci nu crezi că tâlharii au fost pur şi simplu deranjaţi? Că s-au panicat şi au vrut să scape?

— Serios, Peter? Nu, nu cred. Ucigaşul nu s-a grăbit, ţine minte. L-a legat pe abate de copac şi a aprins un foc sub el. A stat şi s-a uitat cum omul a murit. Dacă cineva dădea peste ei, cu siguranţă ar fi anunţat. Şi iar, dacă ar fi fost văzuţi, cu siguranţă doar l-ar fi înjunghiat pe om. Nu, nu are sens să-l fi ucis pe abate, nu în felul ăsta dacă erau pe grabă.

— Sunt nedumerit. De ce crezi că au procedat aşa?

— Tot ce pot să gândesc e că abatele a fost ucis din cauza unei duşmănii. Este singurul lucru care are sens pentru mine. Cineva a vrut să demonstreze ceva prin felul în care a ucis. Poate că au crezut că e un eretic, poate că au crezut că a depus falsă mărturie împotriva cuiva – nu ştiu asta! Dar sunt sigur că nu a fost Rodney.

— Şi cine crezi că a făcut-o?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Se uitară la flăcări fără să scoată un cuvânt, Clifford cu un zâmbet gânditor pe chip, Simon încruntat în timp ce încerca să-şi dea seama, învârtind faptele pentru a descoperi adevărul, dar fără să se aştepte şi să reuşească. Hugh avea o privire de indiferenţă aprigă în timp ce stătea cu braţele încrucişate şi picioarele întinse în faţă.

— Dacă..., medită el.

— Ce? Spuse Simon răstit.

— Dacă am şti mai multe despre abate. Poate atunci am putea descoperi motivele atacului, dacă a fost din răzbunare.

Simon îşi aplecă capul într-o parte şi se uita la Clifford cu o indiferenţă studiată. întrebă:

— Peter, ai mai aflat ceva despre călugări cât au fost pe aici?

Preotul se uita lung la el pentru o clipă, apoi începu să râdă plin
de veselie.

— Ehe, prietene. Mereu subtil! De asta ai venit aici, nu? Nu doar să mănânci şi să bei ce am mai bun, ci să-mi foloseşti şi mintea!

— Poate, spuse Simon râzând şi el.

Hugh oftă şi îşi încrucişă braţele, uitându-se la flăcări plictisit şi lăsând conversaţia să plutească în jurul lui fără să-i dea atenţie, iritat că stăpânul îi luase ideea fără să-i mulţumească. Apoi expresia i se relaxă şi se lăsă în voia plăcerii de a fi la căldură, ignorându-i pe cei doi.

—Nu i-am mai întâlnit pe niciunul din ei înainte, nici nu-i ştiu după nume. Abatele a venit cu scrisori de recomandare şi nu am avut niciun motiv să mă îndoiesc de ele. Erau doar călători în drum spre Buckland. Nu am mai descoperit altceva despre ei.

— Ştii numele abatelui? Oliver de Penne?

— Da, bineînţeles.

— Şi ceilalţi? Ai vorbit cu fratele Matthew?

—Matthew, spuse bărbatul mai în vârstă gânditor, uitându-se în flăcări. Matthew. A, da, sigur! El e cel care avea un prieten aici. Din cauza lui fraţii au stat aşa de mult.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Păi, Matthew s-a întâlnit cu un prieten în Crediton în prima lor zi aici şi reuşi să-l convingă pe abate să mai aştepte două zile, astfel încât să poată să-şi viziteze prietenul. Pot spune că abatele nu prea a fost mulţumit, era foarte morocănos din cauza asta, foarte supărat. Pare ciudat acum, de parcă ar fi ştiu că este în pericol.

Simon se aplecă înainte, strângând tensionat cana în mână.

— Cu cine voia să se întâlnească, Peter?

Hugh se ridică uimit când îl auzi pe Clifford spunând:

— Noul stăpân din Furnshill – cum îl chema? A, da. Baldwin. El era omul. Sir Baldwin Furnshill.

Capitolul 20

A doua zi dimineaţa devreme, asaltat de îndoieli, Simon era abătut şi nedumerit, neştiind ce să facă în continuare. Vremea era mizerabilă, cu nori de furtună joşi deplasându-se rapid, iar ploaia curgea continuu, adusă de vânturi dinspre mlaştină. împreună cu Hugh stătea în sala lui Clifford în faţa focului şi aştepta să se oprească ploaia pentru a ajunge acasă.

în sufletul lui Simon se dădea o luptă. Era sigur că Baldwin era cumva implicat în moartea abatelui. Dar ce ar trebui să facă el? Una era pentru un intendent să aresteze un hoţ de oi sau să oprească un braconier. Dar să aresteze un cavaler? Ca reprezentat al lordului, avea autoritatea, dar unde era dovada că Baldwin comisese crima? Tot ce avea Simon era o serie de indicii vagi, nimic mai mult; nici măcar un motiv. Ştia că Baldwin îl cunoştea pe Matthew, că fratele îi întârzâiase pe călugări din călătorie, dar nu erau motive pentru a-l aresta. Călugărul fusese luat captiv de un om care arăta ca un cavaler pe un cal imens; dar o mulţime de oameni locuiau în preajma Cre- ditonului care ar fi putut fi luaţi drept cavaleri. Doar că Baldwin îl cunoştea pe Matthew nu era dovadă că îl ştia pe abate, dar să-l şi mai vrea mort.

Dar chiar când se gândea la asta, Simon fu sigur. Ştia că are dreptate. Baldwin venise de Dumnezeu ştie unde, călătorise în multe locuri – aşa lăsase de înţeles, chiar dacă nu spusese unde şi de ce. Trebuia să existe un motiv de a ucide în trecutul său, când era în afara ţării. Probabil îl întâlnise pe Oliver de Penne când fusese plecat şi îl ucise când a auzit că e în apropiere – sau îi urmărise pe călugări până aici?

Clifford intră şi se duse la scaunul său de lângă foc mergând în linişte şi aşezându-se fără să spună un

cuvânt. Când Simon se uită în sus la el, putea să vadă că prietenul său era tulburat. Chipul subţire şi vesel de obicei era acum serios şi se juca cu marginea rasei de parcă ar fi vrut să-şi distragă gândurile.

— Simon, spuse el încet, uitându-se în foc şi fără să-l privească pe Simon. M-am gândit la ce ai zis aseară despre Furnshill. Prietene, înainte de a pleca acasă, cred că ar trebui să te gândeşti bine la ce vei face.

— Problema e că nu pot să-mi dau seama care e cea mai bună cale, Peter, spuse Simon.

—Care e situaţia acum? Ştii că fratele Matthew îl cunoaşte pe cavaler, nu? Acum, dacă Baldwin voia să-l omoare pe abate, călugărul ne-ar fi anunţat, nu?

— Aşa e, dar Matthew foarte bine ar fi putut să nu ştie ce avea de gând cavalerul.

— Hm. Adevărat, cred. Deci totul se reduce la ce motiv ar fi avut Baldwin să-l omoare pe abate, spuse preotul gânditor şi aplecându-se în faţă pentru a-şi sprijini bărbia în palmă.

Simon încuviinţă. Acesta era lucrul principal: să descopere motivul crimei. Părea să fie efectul nebuniei; de ce altfel ar fi vrut cineva să omoare în felul acela? Ca şi cum ucigaşul ar fi vrut să facă o declaraţie publică, de parcă ar fi fost o execuţie, o pedeapsă, precum uciderea unei vrăjitoare sau a unui eretic. La urma urmei, ereticii erau arşi pe rug, nu?

— Peter, spuse, ar fi putut fi o crimă de răzbunare, nu?

— Ce, cineva l-a ucis pe abate din cauză că a fost ofensat de el? Nu ştiu, trebuie să fi fost o ofensă gravă, cu siguranţă.

— Da, dar gândeşte-te la asta. Cavalerul Rodney, dacă spunea adevărul, a găsit calul şi banii laolaltă, deci crima nu a fost făcută pentru bani. Faptul că banii au fost lăsaţi neatinşi arată asta. Ce alt motiv ar fi putut fi? Mi-am răsucit mintea să găsesc un alt motiv, dar nu văd altul.

Preotul îşi lăsă colţurile gurii în jos într-o expresie gânditoare.

— E posibil, admise el. Dar abatele era un om al lui Dumnezeu, la urma urmei. Ce ofensă ar fi putut aduce?

—Nu a fost întotdeauna un om al Domnului, spuse Simon încercând să-şi amintească ce îi spusese Matthew în ziua când se plimbaseră pe poteca de la Clanton Barton. Fratele mi-a spus că a fost trimis aici din cauza trecutului său, pentru că l-a ofensat pe însuşi Papa.

Clifford râse scurt cu umor.

— Dacă Papa a fost ofensat, obiectul neplăcerii sale şi-ar fi pierdut mai degrabă fie toate proprietăţile şi rangul, fie capul! Nu cred că ar fi fost trimis la o abaţie atât de profitabilă ca cea de la Buckland.

—Dar dacă a fost de folos ultimului Papă? Dacă a fost de folos Papei Clement, dar Papa Ioan nu încuviinţa acest ajutor? Ar fi putut fi trimis aici pentru a nu sta în cale?

— Ei bine... Clifford făcu o pauză gândindu-se intens. Papa Clement murise cu vreo doi ani în urmă, în o mie trei sute patrusprezece. Scaunul papal rămăsese neocupat până anul curent, când Papa Ioan a fost ales. Se încruntă când se gândi la asta. Dar dacă noul Papă îl displăcea pe de Penne din cauza unei fapte făcute în timpul Papei Clement? De Penne ar fi fost lăsat în pace în timpul interimatului, şi apoi eliberat din funcţie când veni noul pontif. Oare din cauza asta era în drum spre Buckland acum, în o mie trei sute şaisprezece, din cauză că faptele de dinainte îl ofensaseră pe noul papă?

—Iar Matthew a mai spus că nu va mai exista altă crimă ca aceasta, că ucigaşul abatelui fusese nebun temporar! îşi aminti Simon. îşi dăduse seama încă de atunci.

— Cu siguranţă călugărul s-ar fi dus la Furnshill dacă asta credea, să-i ceară să recunoască. Ar fi fost datoria sa să-i salveze sufletul.

— Era la conac în ziua când am plecat după proscrişi! spuse Simon deodată. El mi-a dat mesajul de la Tanner despre proscrişi! Se opri, gândindu-se. Şi gândeşte, dacă papa a fost ofensat de acţiunile lui Oliver de Penne, oare Baldwin n-ar fi fost şi el? Dacă serviciul făcut de de

Penne lui Clement ar fi fost la fel de ofensator pentru Ioan ca şi pentru Baldwin?

Clifford dădu din cap.

—Nu. Sunt de acord că timpii se potrivesc, că este plauzibil, dar pare un pic cam tras de coadă. De ce fratele lui Baldwin ar fi murit chiar atunci, făcând necesară întoarcerea cavalerului acasă? Cu siguranţă ar fi fost mai uşor pentru Baldwin să-l omoare pe abate în drumul său prin Franţa sau în altă parte, cu mult înainte de a ajunge aici. Nu, o găsesc prea...

— Dar asta e ideea! Dacă Baldwin nici nu avea idee că de Penne era aici? Tot ce ştia era că este în drum încoace spre a ocupa noua poziţie ca stăpân la moşia Furnshill, iar întâlnirea cu abatele a fost pură întâmplare! Exact ca mine! Mi s-a oferit noua poziţie, am venit acasă şi imediat am aflat că a avut loc o crimă! Soarta. S-ar fi putut întâmpla oricând!

— Prietene, spuse Clifford zâmbind cu îngăduinţă precum tutorele unui copil care a venit cu o idee nouă şi radicală. Nu crezi că e prea mare coincidenţa? Din întâmplare, fratele omului moare şi el vine acasă. Din întâmplare, abatele este antipatizat de noul Papă. Din întâmplare, abatele este trimis la Buckland. Din întâmplare se întâlnesc şi cavalerul îl omoară. Nu! Sunt prea multe întâmplări, prea mare coincidenţă.

Simon încuviinţă, uitându-se mohorât la foc.

—Da, dacă e să o pui aşa... mormăi el.

—Mai e un lucru, cugetă Peter.

—Care? întrebă Simon fără să se întoarcă.

—Presupunem că ucigaşul a fost un cavaler. Dar dacă nu a fost?

— Dar numai un cavaler poartă armură! protestă Simon, uitându-se în sus cu disperare. Simţea că tot raţionamentul său a fost demolat cărămidă cu cărămidă în timp ce-l asculta pe preot. Acum, până şi lui i se părea dificil să creadă în propriul său caz împotriva cavalerului.

— Oricine ar putea purta armură. Ce e dacă nu un înveliş care poate fi pus şi scos? Poate că un om a furat armura de la un cavaler? Nu ştiu, dar este un lucru pe

care ar trebui să-l iei în considerare, Simon. Clifford se ridică. Acum, lasă-mă să-ţi mai aduc nişte vin. Arăţi de parcă ai avea nevoie!

Simon dădu din cap şi se ridică.

—Nu. Mulţumesc pentru găzduire, dar trebuie să plecăm.

— Bine atunci, dacă eşti sigur, spuse Clifford, privindu-l cu atenţie. Prietene, sper ca Domnul să vegheze asupra ta şi să-ţi trimită un răspuns.

—Mulţumesc, bătrâne prieten, spuse Simon.

Pe urmă, cu un zâmbet rapid, adăugă:

—Şi sper să facă în acelaşi timp şi lucrurile mai limpezi.

Hugh şi Simon călăreau încet din Crediton pe drumul spre Sandford. Mintea lui Simon se învârtea încercând să se concentreze asupra crimei. Indiferent din ce parte ar fi privit-o, nu credea că acel cavaler cu ciomăgaşii, Rodney de Hungerford, ar fi omul care l-a ucis pe abate. Peter Clifford, fiind preot, ar fi auzit imediat de orice călător pe drumuri, deoarece orice om care ar fi trecut prin aceste părţi ar fi reprezentat o noutate, chiar dacă traficul era mai intens acum. Un cavaler sigur ar fi fost menţionat, mai ales unul sărăcit.

Şi apoi mai era problema celui de-al doilea bărbat. Oricine ar fi fost, nu era cu cavalerul. Ar fi putut Rodney avea un tovarăş pe drum şi să-l fi părăsit după crima din Copplestone? Era posibil, dar improbabil. Doi oameni care au comis o crimă ca aceea ar fi fost legaţi de vină.

Vremea îşi revenea uşor. Ploaia era mai rară, vântul se oprise, iar picăturile cădeau vertical acum în loc să fie aruncate ca pietrele în feţele lor de către rafale. Cum călăreau în afara oraşului, soarele se lupta în sfârşit să se elibereze dintre nori, iar o lumină înfrigurată strălucea de parcă un armistiţiu s-ar fi încheiat între elementele naturii.

Deodată un gând îi veni lui Simon în timp ce urca dealul de la nord de oraş. Dacă fuseseră doi oameni, atunci ei ar fi trebuit să-i poarte aceeaşi duşmănie abatelui. Se ridică în şa în timp ce se gândea adânc la

acest lucru. Dacă doar unul îi purta duşmănie, cu siguranţă celălalt i-ar fi luat banii, chiar dacă primul nu o făcea. Dacă doar unul avea un motiv să-l ucidă pe de Penne, celălalt i-ar fi luat banii – mai ales dacă aveau de gând să se despartă.

— Oare ce înseamnă asta? se gândi cu voce tare. Că amândoi aveau acelaşi motiv să-l ucidă?

—Poftim? Hugh era ca întotdeauna un pic în spate şi era îngrijorat din cauză că stăpânul era atât de adânc căzut pe gânduri. îl văzu pe Simon făcând un gest cu mâna de parcă ar fi fost deranjat de întreruperea gândurilor sale şi, ofensat, reveni la obişnuita sa expresie taciturnă.

— Deci, cugetă Simon, erau doi oameni. Amândoi cu aceeaşi dorinţă de răzbunare împotriva abatelui. Unul era cavaler, sau cel puţin îmbrăcat în armură. Celălalt era în haine de război – poate un scutier? Aveau un motiv să-l ucidă pe de Penne, un motiv care să-i facă să-l omoare în mod dezonorabil, ca pe un eretic. Dar nu l-au jefuit. De ce? Cavalerii îşi prădează inamicii când sunt victorioşi. Era o problemă de onoare? O femeie? Ridică din umeri.

Ştia că pe timp de război femeile sunt adesea luate de cavaleri ca parte a prăzii. Dacă şi-a pierdut femeia, poate cavalerul şi prietenul său s-au decis să o răzbune ucigându-l pe violatorul ei? Era posibil. Aruncă o privire înapoi la Hugh.

—Hugh?

Hugh se încruntă la el.

—Hugh, întrebă Simon ezitant, dacă cineva ar viola-o pe Margaret şi m-aş decide să-l omor, m-ai ajuta să-l prind?

Servitorul se uită la el uimit.

—Cu siguranţă! spuse cu ardoare.

—Hm. Simon îşi întoarse privirea la drum şi nu mai spuse nimic.

Mergeau încet în josul dealului şi pe marginea râului Creedy

care cotea de-a lungul văii care ducea la Sandford, Simon păstrând tăcearea tot drumul în timp ce era cufundat în contemplarea sa. Hugh era tăcut şi el, neştiind cum să-l scoată pe stăpânul său din reverie, dar şi îngrijorat de distragerea sa evidentă.

Hugh călărea mult mai degajat acum. Seara de dinainte fusese o plăcere absolută pentru corpul său obosit şi extenuat. Căldura, mâncare caldă şi băutura făcuseră magie pentru nefericirea sa pricinuită de prea multe zile în şa şi de prea multele nopţi dormite pe pământ şi în mlaştini, mai ales ultima în care nu putuseră să aprindă un foc – şi se simţea cald şi relaxat la gândul că va fi din nou acasă şi va putea să doarmă pe salteaua sa iar.

Dar nu era fericit de modul în care Simon urmărea această crimă precum o pisică şoarecele. Sigur, şi Hugh era supărat din cauza ei, dar stăpânul său o lua prea în serios, iar asta nu-i putea aduce nimic bun. încerca să vorbească din când în când în timp ce umblau încet pe drum, vorbind despre Margaret şi Edith şi cât de veseli vor fi când le vor vedea, dar nu primea în schimb decât mormăituri supărate, aşa că renunţă şi îl urmă într-o tăcere iritată.

în cele din urmă, începură să urce dealul care ducea la Sandord, iar el se simţea mai bine şi nu putea să nu zâmbească la gândul focului din sală. Voia să-i vorbească din nou lui Simon, când îl văzu că se opreşte în drumul de la intrarea în sat.

Simon stătea pe cal uitându-se la nord spre drumul care ducea la Furnshill.

— Voi afla în curând. O să-mi dau eu seama, murmură, apoi trase de frâie şi merse la trap spre poteca care ducea acasă.

De ce l-ar fi ucis Baldwin pe abate? Asta era întrebarea care îi sâcâia mintea obosită – pentru că, oricât ar fi încercat nu putea găsi altă explicaţie pentru moartea lui de Penne. Trebuia să fie prietenul lui. în cele din urmă, când trecură de sat şi merseră de-a lungul potecii care ducea spre casa sa, se îndreptă de umeri cu

o nouă hotărâre. Ştia cine era responsabil pentru o moarte, doar orice confruntare trebuia să aştepte. Mai rămânea una de rezolvat.

— Mai întâi să vedem ce putem afla despre moartea lui Brewer.

Inima i se încălzi când îşi văzu soţia din nou. Stătea în uşă când
se apropia de casă, o siluetă subţire şi elegantă, cu părul împletit atâr- nându-i pe umeri, zâmbind la vederea lor.

Stătuse departe de multe ori când trebuia să călătorească la familia de Courteney în Bristol sau Taunton, dar pentru un anume motiv, de data asta păru că lipsise mai mult ca de obicei şi pentru o clipă îşi opri calul la câţiva iarzi depărtare de casă pentru a se bucura de revederea lor.

Sărind de pe cal, alergă la ea şi se opri ţinând-o de mâini şi uitân- du-i-se în ochi. Margaret era fascinată să vadă cum ultimele zile îl schimbaseră. îi apăruseră riduri din cauza groazei şi a grijilor acolo unde nu fusese niciunul, o serie de tăieturi pe frunte şi de o parte şi de alta a gurii, iar chipul îi trădă îngrijorarea în timp ce se uita la el.

— Dragoste, tu..., începu el, dar înainte să termine o pală de curent se simţi la uşă, iar când se uită îl văzu pe Roger Ulton stând epuizat, cu o mână pe uşor şi cu cealaltă pe pragul de sus al uşii în timp ce se uita la intendent. Simon îşi privi soţia cu resemnare.

— Cred că trebuie să aştepte, oftă el.

— Deci unde te-ai dus când ai plecat de la Emma?

Erau în faţa focului lui Simon. Hugh încă avea grijă de cai. Margaret îl ajuta, după ce îi dădu soţului ei o oală de cidru proaspăt cu mirodenii şi două căni de băut. Acum, aşezaţi pe băncile din faţa flăcărilor, Simon şi Roger Ulton sorbeau din ele.

Intendentul credea că tânărul părea speriat. Stătea pe marginea băncii sale, aplecat în faţă, cu cana ţinută strâns între mâini, de parcă i-ar fi fost frică să nu o scape. Arareori îl privea pe Simon. Mai tot timpul se uita în băutura sa.

— M-am dus la o plimbare. Era o seară plăcută, şi dacă aş fi ajuns prea devreme acasă, părinţii mei ar fi ştiut că ceva nu e în regulă. Nu voiam să mă întrebe despre mine şi Emma.

— Şi unde te-ai dus?

—Peste tot. Am mers dincolo de sat şi în sus pe dealuri, dar mi s-a făcut frig. Am continuat să merg, cred că mă gândeam să tot merg poate spre Exeter sau altundeva, dar nu am putut. Nu sunt un om liber. Dacă aş fi plecat, aş fi fost prins şi adus înapoi.

— Când te-ai întors?

—Nu ştiu. Undeva după zece. Am venit pe la nord şi am mers în josul străzii – atât de târziu nu avea sens să evit satul, toată lumea dormea demult.

— Aha. Tu ai fost cel care l-a ajutat pe Brewer să ajungă acasă?

—Da. Chipul palid se uită la Simon, dar văzându-i trăsăturile aspre concentrându-se atât de intens la el, îşi mută privirea în altă parte. Da, eu am fost. Brewer tocmai era dat afară când treceam eu, iar hangiul, Stephen, m-a rugat să-l iau cu mine. Iar se bătuse.

— Cine?

— Brewer. Se bătea adesea.

—Ştii cu cine se bătuse în acea noapte? întrebă Simon, aplecân- du-se în faţă nerăbdător.

— Nu, trebuie să-l întrebi pe Stephen. El ştie.

Intendentul se retrase un pic, încruntându-se la tânăr.

— Şi de ce nu ne-ai spus toate astea înainte? De ce ne-ai minţit?

— Nu am vrut ca toată lumea să ştie de mine şi de Emma. Nu am vrut să mă despart de ea. Dar am auzit de la... vocea i se stinse.

îşi ridică ochii şi în cele din urmă găsi curajul de a-i înfrunta privirea lui Simon.

— De la Stephen, la han. Mi-a spus că ştia că minţisem, că băieţii lui Carter mă văzuseră acolo, ducându-l pe Brewer acasă. Ne urmăriseră. Ei trebuie să-l fi omorât şi acum încearcă să dea vina pe mine. E

cuvântul lor împotriva cuvântului meu, a spus Stephen. Mi-a spus că ar fi mai bine să plec – să fug departe.

Capitolul 21

Când Sir Baldwin Furnshill coborî panta uşoară spre Blackway a doua zi dimineaţă, era foarte nerăbdător. Mesajul intendentului fusese scurt, dar curios – o nouă dovadă a apărut şi, datorită interesului arătat de Baldwin, ar putea să vină şi să-l ajute? Cavalerul porni imediat şi îi găsi pe Simon şi Hugh stând în faţa hanului pe una din bănci. Prietenul său părea obosit, chipu-i arătând la ce tensiune fusese supus în ultimele zile, iar Baldwin fu surprins că salutul intendentului era atât de tăcut, ochii părând să-i strălucească la vederea lui şi a lui Edgar. Nu fu niciun zâmbet de răspuns la salutul vesel al cavalerului. Alături de Simon era Hugh, cu faţa retrasă în obişnuita sa încruntare.

—Deci, intendente, spuse Baldwin. Cumva se simţea dator să folosească titlul lui Simon. Ce mai faci? Am înţeles că i-aţi prins pe ucigaşii negustorilor.

— Da, spuse Simon uitându-se în sus la el. Mustaţa neagră şi barba îngrijiită înconjurau dinţii mici şi pătraţi ai cavalerului care zâmbea la el. îşi eliberă picioarele din scări şi sări la pământ.

— Hangiule! Baldwin sta în picioare, cu mâinile în şolduri, aştep- tându-l pe Stephen.

— Avem nişte întrebări pentru acest om, spuse Simon cât aşteptau şi repede povesti conversaţia lui cu Ulton din ziua precedentă. Apoi ochii îi întâlniră pe cei ai cavalerului cu o intensitate bruscă. Sunt hotărât să aflu ce s-a întâmplat, Baldwin. Nu voi lăsa nici măcar moartea unui biet şerb să treacă nerăzbunată când voi pleca la Lydford. Cred că a fost ucis şi am de gând să aflu cine a fost responsabil. Când voi afla, voi da şi de ucigaşul abatelui. Mă vei ajuta? Tonul părea că îi aruncă o provocare cavalerului.

Baldwin se uită la el calm.

—Sigur că da. E datoria mea către lord să-i ajut intendentul, iar Brewer era şerbul meu. Dar am auzit că proscrişii l-au ucis pe abate. Asta se spunea în Crediton.

— Posibil, spuse Simon scurt, dar chiar atunci auziră paşi apropi- indu-se şi, întorcându-se, îl văzură pe hangiu care privea nervos când la intendent, când la cavaler.

— Da? întrebă el. Ce doriţi de la mine?

—Edgar, du-te şi te serveşte, spuse Baldwin. Şi adu-mi o bere! adăugă cu un strigăt în timp ce Edgar dispăru înăuntru. Uitându-se la intendent, se aşeză lângă Simon pe bancă înainte de a-l fixa pe nefericitul hangiu cu o privire mohorâtă. Stephen ştia că are necazuri. Putea simţi tensiunea: aceşti oameni îl judecau şi, la acest gând, mâinile îi căzură din curea ca să-i atârne nervoase pe lângă el.

Simon respiră adânc o dată şi lăsă aerul să-i iasă într-un oftat tăcut. Deprimarea şi îndoiala îl apăsau. Ar fi putut fi Baldwin implicat în moartea abatelui? Totul părea să arate spre el, şi când îi aruncă o privire rapidă, îl văzu la fel de încordat, de parcă şi-ar fi dat seama de suspiciunile lui Simon. Dacă... Se îndreptă de umeri şi se aşeză drept pe bancă, iar când se uită la cavaler din nou, pe chipul lui se putea citi o expresie de apreciere. Se uitară unul la altul pentru o clipă, apoi Baldwin deodată zâmbi, de parcă grijile lumii ar fi căzut de pe umerii săi, iar Simon îşi simţi propriul zâmbet întinzându-se pe faţa-i.

Când se întoarse spre hangiu, o făcu cu o vigoare reînnoită. Cu acea privire şi acel zâmbet cavalerul încerca să demonstreze înţelegerea sa, arătând că orice s-ar întâmpla nu-l va învinovăţi pe Simon.

în orice caz, Simon simţea că nu era timpul să speculeze despre moartea abatelui, asta mai putea aştepta. Aşa cum spusese, moartea lui Brewer fusese prima, iar investigaţia merita toată concentrarea sa. Dând la o parte gândurile despre moartea lui de Penne, Simon se încruntă la hangiu pentru o clipă în tăcere.

— Stephen, începu el blând, vrem să te întrebăm despre noaptea în care Brewer a murit. De data asta vrem să ne spui adevărul.

— Oh, dar, domnule, eu niciodată...

— Ţine-ţi gura. De data aceasta vorbi Baldwin, cu o voce monotonă şi nepăsătoare, plină de revulsie de parcă omul l-ar fi dezgustat.

— Ne-ai minţit ultima dată când am fost aici, continuă Simon.

— Dar, sigur, eu…

— Ne-ai spus că nu l-ai văzut pe cel care l-a ajutat pe Brewer. Cine era?

Nu era nicio îndoială că îi era frică acum. Hangiul păru că se răceşte deodată, chipul devenindu-i umed şi galben, chiar şi în soarele strălucitor de după-amiază.

— Am spus că era întuneric şi…

— A fost Ulton, nu-i aşa?

După ce întrebarea fu pusă, se lăsă linişte, de parcă întregul sat ar fi aşteptat răspunsul omului. Se uită la Simon transfigurat, cu ochii mari şi picături de sudoare apărându-i pe frunte.

— Ei bine? întrebă Simon.

— Da. Vocea îi era o şoaptă. Da, el a fost.

— De ce ne-ai minţit înainte?

— Nu am minţit! V-am spus că era întuneric şi de-abia vedeam. Oricum, Roger m-a ajutat luându-l pe Brewer. De ce v-aş fi făcut să credeţi că el l-a omorât pe bătrân? Ticălosul ar fi făcut şi un sfânt să-l omoare, iar voi eraţi decişi să aflaţi despre temperamentul lui. De ce v-aş fi făcut să credeţi că a fost Roger

— Deci nu crezi că Roger l-a omorât pe Brewer?

— Nu, sigur că nu!

Simon se uită scurt la Baldwin şi îl văzu încuviinţând cu convingere. Nu exista nicio îndoială în sinceritatea din vocea lui Stephen. Uitându-se înapoi la hangiu, intendentul întrebă:

— A trecut vreun străin pe aici? Ai văzut vreun cavaler rătăcitor în zilele de dinainte de moartea lui Brewer?

Ochii hangiului se coborâră în pământ în timp ce se gândea, dar când se uită din nou în sus dădu o dată din cap.

— Nu.

— Şi cine a mai fost aici în noaptea aceea?

— Cine altcineva? Ah... a fost Simon Barrow, Edric, John, fraţii Carter...

—Ce? Băieţii lui Carter au fost aici în noaptea aceea? întrebă Baldwin, aplecându-se în faţă şi încruntându-se la om.

— Da, de ce? Speriat, hangiul se uită la el, neştiind ce a spus greşit.

— I-au spus ceva lui Brewer?

— Ei bine...

— Cu fraţii Carter s-a certat Brewer în noaptea aceea?

— Da.

— Despre ce?

—Brewer era într-o dispoziţie proastă. Acum că începu, vorbele îi curgeau de parcă le-ar fi ţinut zăgăzuite, şi acum că stăvilarul a fost deschis nu mai putea să le oprească. A spus că băieţii erau nişte risipitori, mai rău decât cerşetorii. Spunea că ar fi putut să-i cumpere de trei ori până acum – pe ei, ferma lor, pe părinţi... totul! Şi încă i-ar fi rămas bani. Edward încercă să îl calmeze, dar o luase razna. Băutura mereu îi făcea asta, cred. A dat să-l lovească cu pumnul pe Edward, dar Alfred intră la mijloc şi Brewer îl lovi. Atunci l-am dat afară – nu voiam bătaie în sala mea. L-am luat afară şi acolo era Roger. A spus că-l va duce pe nebun acasă. Nu ar fi putut să-l omoare, nu e ucigaş – e un tip plăcut, nu un criminal.

—Şi totuşi i-ai spus să plece de aici? I-ai spus să fugă? întrebă Simon aplecându-se în faţă şi odihnindu-şi coatele pe genunchi.

Stephen se uită la el înfricoşat.

—Da... cum am spus, nu putea fi Roger... dar cei doi Carter spuneau că a fost acolo, că îţi vor spune că l-au văzut. M-am gândit că vei crede că el l-a ucis dacă nu pleca. Era mai bine, domnule, părea nedrept să gândeşti că...

Baldwin se aplecă şi el înainte, cu coatele pe genunchi în timp ce se uita crunt la om.

— Când au plecat cei doi Carter de la han?

— Băieţii lui Carter? Gândul păru să-i aducă groaza în voce. Băieţii lui Carter? Dar ei...

— Răspunde la întrebare! scrâşni Baldwin.

— Nu după mult timp, cred. Vocea îi era joasă din nou, de parcă se temea că ar putea spune prea multe dacă ar fi vorbit mai tare. Nu cu mult.

Lăsară caii la han şi merseră pe poteca dinspre casa lui Carter. Hugh fu trimis să-l aducă pe John Black, aşa că erau doar ei trei când Simon bătu cu putere la uşă.

Baldwin simţea că ceva era în neregulă, dar îl lăsă pe Simon să se încrunte, de parcă ar fi ştiut ce suspecta intendentul. Când Simon îi prinse privirea, i se păru că văzu o expresie de uşurare, de parcă Baldwin ar fi fost bucuros că a fost descoperit. îl făcu pe intendent să se simtă şi mai rău, astfel că aşteptă să se deschidă uşa cu o mânie crescândă. Se deschise puţin pentru a face loc unei tinere obosite, îmbrăcate într-o tunică închisă la culoare şi un şorţ. Părea că găteşte, iar de pe mâinile ei veni un miros plăcut de pâine proaspăt coaptă. Zâmbind, Simon întrebă:

— Alfred şi Edward sunt aici?

Se uită la el cu ochi nedumeriţi. Nu putea să aibă mai mult de cinci picioare în înălţime şi părea şi mai mică cum sta sfioasă şi ştergân- du-şi mâinile de şorţ. Câteva şuviţe de păr castaniu ieşiseră de sub basma, iar o buclă se mişca în curent chiar sub ochi. Privind încă la intendent, îşi împinse părul la locul lui.

— Da, spuse, fraţii mei sunt aici. De ce?

— Spune-le, te rog, să vină până la uşă.

Ezita, dar Edward apăru şi zâmbind îi pofti pe cei trei înăuntru să li se alăture şi îşi împinse sora deoparte în timp ce deschidea uşa larg.

Simon şi Baldwin îl urmară printr-o cameră largă şi zgomotoasă. Casa adăpostea şi oameni şi animale în timp de vreme rea. O încercare de ameliorare era dovedită prin ridicarea unui gard într-o parte, astfel încât animalele şi oamenii să stea separat, dar nu ajuta prea mult. în zona familiei era un foc mare care ardea în vatra

de lut cu fumul ridi- cându-se uşor spre acoperiş şi ieşind la aer prin deschizături. Era doar un semn de modernizare în cameră – o platformă fusese construită pe piloni, cu o scară îngustă ducând la ea. Evident era un solar separat pentru familie, departe de mirosul groaznic al animalelor de jos.

Mirosul animalelor amestecat cu cel de fum crea o atmosferă îngrozitoare. Excrementele animalelor asaltau nările, gustul amar al fumului rămânea în gât, iar aerul era brutal, atacând toate simţurile cu o ascuţime vicioasă. Lumina de la ferestrele înguste era palidă şi cădea peste bălţile mici de mizerie de pe podea luptându-se să treacă de fumul gros.

Tuşind Baldwin le făcu semn lui Edward şi Alfred şi se întoarse afară la aerul curat din faţa casei. Cu uşurare reuşi să treacă din nou de uşă.

Simon vorbi.

—Vrem să vă punem câteva întrebări despre noaptea în care Brewer a murit. Amândoi aţi spus că aveaţi grijă de turmă.

Lui Edward i se tăie răsuflarea, îngheţând într-o clipă la fel precum o statuie, cu chipul o mască a fricii. Fratele lui nu era afectat. Trăsăturile subţiri priveau spre intendent cu ceea ce părea batjocură pe buze.

— Şi? întrebă el. Care e problema?

La început Simon se uita la el într-o simplă aversiune – omului puţin îi păsa de moartea lui Brewer, deşi nu era surprinzător având în vedere lipsa de popularitate a fermierului. Dar deodată, din cauza grijilor din ultimele zile, a obosealii, a ororilor, a durerii şi fricii, îl cuprinse o furie neraţională împotriva lui Carter.

în aroganţa sa, omuleţul părea că-l provoacă pe intendent din cauza incapacităţii sale de a-l prinde pe Brewer. Parcă şi el ar fi ştiu de suspiciunile lui Simon asupra lui Baldwin, zâmbetul lui superior ridiculizând eforturile intendentului, iar furia sa explodă; nu-l insulta doar pe el, ci şi pe ceilalţi – îi înjosea pe Brewer, pe abate, pe biata tânără moartă din mlaştină, până şi pe cei din poteră şi pe ciomăgaşii care muriseră. Intendentul

văzuse mai multă moarte şi distrugere în ultimele zile decât oricând în viaţa lui, iar brutalitatea, măcelărirea fără sens la care fusese obligat să fie martor îşi lăsaseră urmele. O scârbă oarbă îl cuprinse, sugrumându-l cu intensitatea ei.

Cu un mârâit se aruncă înainte şi-l prinse pe tânăr de gulerul hainei, răsucindu-i-o în timp ce-l trăgea spre el şi făcându-l să-şi piardă echilibrul în timp ce-l târâia.

Fapta lui îl luă până şi pe Baldwin prin surprindere. Deodată cavalerul se trezi că se uită la prietenul său cu un nou respect. Simon, putea vedea, îl târâse pe băiat vreo trei picioare împotriva dorinţei lui cu un singur braţ, iar cavalerul încerca să-şi ascundă zâmbetul în timp ce-şi ridica un deget ca să se scarpine la ureche. Intendentul putea fi un adevărat ticălos dacă ajungeai să te lupţi cu el.

Simon vorbea acum cu Carter printre dinţi, cu vocea joasă şi veninoasă, ochii ieşindu-i din cap.

—Ştim că ne-aţi minţit. Nu am chef de jocuri! Ce aţi făcut după ce aţi părăsit hanul? V-aţi dus direct la casa lui Brewer? L-aţi omorât după ce Ulton a plecat? Ce s-a întâmplat?

—Noi n-am făcut nimic! Băiatul îşi ferea faţa; erau atât de aproape, că nasurile li se atingeau. Am venit acasă!

— De ce ne-aţi minţit?

Vocea îi era ca un scâncet acum, încercând să-l linguşească pe intendent.

— Nu am crezut că va conta. Dacă îţi spuneam, tatăl nostru ar fi aflat şi ne-ar fi luat la bătaie că nu am avut grijă de oi când trebuia...

— Când aţi ajuns acasă în noaptea aceea?

— Ţi-am spus. Ţi-am spus că pe la unsprezece.

—Minţi! Simon zbieră cuvintele la chipul acum speriat. Minţi. Ai plecat de la han imediat după Brewer. Ai părăsit hanul după ce hangiul l-a dat afară, după ce Ulton l-a luat de braţ şi l-a ajutat să ajungă acasă, nu? L-ai urmărit din cauză că erai atât de înfuriat pe atitudinea

lui de la han, pentru că îl urai, pentru că avea bani, pentru că te lovise. îl urai, nu?

— Nu, eu nu...

—Ai privit când Ulton l-a băgat în casă, nu? Te-ai dus după el, nu? L-ai omorât şi ai dat foc locului ca nimeni să nu-şi dea seama că a fost o crimă, nu? Nu? Zbierând, se uită la chipul îngrozit.

—Simon, Simon, murmură Baldwin, atingându-i braţul încordat care-l ţinea pe şerbul înmărmurit. Calmează-te, Simon. Prea multă furie face rău sănătăţii. Acum, vorbi spre băiatul care tremura, lăsat în pace de Simon ce se întoarse cu spatele în dezgust şi îşi netezea gâtul unde gulerul îi înroşise pielea cu o mână tremurândă. Dând din umeri, cavalerul zâmbi ştiind că o cacealma mică nu strica. Cu vocea rezonabilă, spuse:

— Alfred, vrem doar adevărul. Nimic mai mult. Ştiai că Cenred te-a văzut noaptea trecută?

Ochii băiatului erau imenşi de oroare şi strigă:

— Nu! Cu gura uitată deschisă se uită la cavaler cu o intensitate cumplită. Nu! Nu putea!

— A, te-ai pitit repede între copaci, nu? Dar da, te-a văzut. Aşa că mai bine ne spui adevărul.

în cele din urmă Edward păru să-şi revină. Se uită la fratele său cu o expresie de – ce era, dispreţ? Milă? Baldwin nu putea fi sigur, dar era ceva care semăna cu un dezgust faţă de fratele său. începu să vorbească încet, de parcă şi-ar fi repetat sieşi povestea, amintindu-şi mai degrabă lui decât povestind unei audienţe. Cum începu, Baldwin îi observă pe Edgar şi pe John Black venind spre ei, şi le făcu semn repede să aştepte, să nu întrerupă.

— Da, i-am urmărit. E adevărat. Vocea îi era goală, epuizată complet. Alfred era mâniat pe el că l-a lovit. Nu a fost o lovitură grea, nu mai grea decât ne-ar fi dat tatăl nostru când nu avem grijă de oi, dar Alferd niciodată nu a fost lovit aşa, nu? Pentru că era cel mai mic. Se uită la Baldwin. Nu am făcut-o noi totuşi. Era deja mort când am ajuns acolo. Roger cred că l-a omorât.

Uitându-se la el, Baldwin era sigur că spunea adevărul. Era convingător în felul în care stătea acolo, cu

ochii fixaţi pe chipul lui Baldwin, nepăsător, în felul în care picioarele erau un pic depărtate, de parcă ar fi ştiu că va fi crezut dacă spunea adevărul.

— Da, am mers acolo şi am aşteptat între copaci până când Roger a plecat. L-am văzut ieşind pe uşă şi alergând spre deal. Atunci ne-am dus şi noi acolo. Eu nu am vrut, dar Alfred voia să-l lovească înapoi, Nu era bucuros că Brewer i-a dat una la han şi a scăpat. M-am dus la uşă şi am bătut, dar Alfred a auzit pe cineva venind, aşa că m-am ascuns, iar el a fugit pe partea cealaltă a drumului. Era Cenred, dar trecu de parcă nu văzuse nimic. Aşa că am mai bătut o dată după ce a plecat. Apăru şi Alfred, dar nimeni nu răspunse.

— Şi? spuse Baldwin, uitându-se rapid la Simon. Intendentul stătea cu capul plecat ascultând atent, dar tăcut, ruşinat de reacţia anterioară.

— Alfred intră. Uşa nu era încuiată. Eu l-am urmat. Brewer zăcea întins pe podea lângă saltea. Focul era aproape stins şi nu puteam să vedem prea multe. Alfred se apropie de el şi îl lovi cu piciorul, dar Brewer nu se mişca. Ne-am speriat, ne-am dat seama că se întâmplase ceva rău. Am aprins o lumânare de la foc şi am putut să vedem. Brewer fusese înjunghiat de trei sau patru ori în piept.

— Aşa, şi mai departe?

—Am dat să ieşim, dar Alfred a vrut să vadă dacă era adevărat că avea bani. Voia să vadă dacă Brewer avea banii să ne cumpere. Edward nu putu să-şi oprească dispreţul când se uită la cavaler. L-am lăsat. îmi ajunsese. I-am şi spus-o. L-am lăsat să caute cât l-am pus pe Brewer pe pat – nu ştiu, mi s-a părut un gest de respect să-l lăsăm acolo. Alfred a găsit punga lui Brewer într-un cufăr de lemn şi a luat-o. Apoi, când am vrut să plecăm, a spus: „Dacă se află că a fost ucis, noi vom fi primii la care se vor gândi. Oamenii vor auzi despre ceartă, despre bătaie. Vor crede că noi l-am omorât.” Aşa că ne-am gândit să ascundem crima. Nu ar fi rănit pe nimeni, la urma urmei. Lui Brewer nu îi mai păsa. Şi dacă nu se ştia

despre crimă, nimeni nu s-ar fi gândit că am făcut ceva. Aşa că am dat foc la nişte fân şi am lăsat să ardă.

„Bineînţeles", gândi Simon, „toată cenuşa aia de pe pământ, era de la fânul depozitat în casă."

—Şi apoi v-aţi dus acasă? Aţi lăsat locul să ardă şi v-aţi dus acasă?

— Da, dar apoi când v-aţi dat seama că Brewer a fost ucis, am ştiut că trebuie să facem ceva. Ne-am gândit că dacă Roger auzea că l-am văzut ducându-l pe Brewer acasă de la han, va fugi. Trebuia să vă daţi seama că el a fost. Indiferent ce ar fi zis când l-aţi fi prins, aţi fi ştiu că el era ucigaşul.

Baldwin încuviinţă gânditor apoi se întoarse spre Alfred:

—Ce era în cutie?

—Nimic! Doar ceva mărunţiş, la fel şi în pungă.

— Adu-1! Apoi spre Edgar: Tu aşteaptă aici. Ia punga şi cufărul când le aduce şi ţine-le aici. Ţine-i şi pe cei doi Carter. E bine, Simon?

— Da. Acum trebuie să avem o nouă discuţie cu Roger Ulton.

Capitolul 22

Casa dărăpănată părea părăsită când cei patru bărbaţi se apropiară de ea. Lui Baldwin i se năzărea ca o ruină, ca un castel distrus după ce forţele asediatoare au plecat, cu lemnul negru şi rupt al grinzii de la acoperiş ieşind în evidenţă precum resturile arse şi înnegrite după un atac cu foc grecesc. Imaginea îi era atât de limpede în minte, reamin- tindu-i atâtea bătălii, încât se înfioră fără să vrea. Chiar şi felul în care colţul zidului din capăt căzuse părea să îi amintească de cum poate să cadă colţul unui turn după un atac cu catapulte sau săpând pe sub el şi aproape se aştepta să vadă cadavre pe jos în timp ce se apropiau.

Îi lasară pe Hugh şi Black în urmă şi se duseră la uşă să bată. Când se deschise, chiar Roger Ulton stătea în faţa lor.

— Intendente, eu... se opri când îl văzu pe cavaler şi pe ceilalţi doi bărbaţi în spate, făcând o pauză cu gura deschisă în disperare.

— Ştim totul, Roger, spuse Baldwin blând. Ce nu ştim este de ce? De ce l-ai omorât?

Tăcut, Roger intră şi ceilalţi îl urmară. Omul palid şi slab părea să dispară în întunericul din casă, trăsăturile sale de ceară pălind în beznă. în sală un foc ardea blând în vatră, cu trei bănci pe lângă el. Ulton se aşeză pe una, uitându-se la ei.

— Nu ştiu, spuse el, cu ochii mari de frică, dar şi de neîncredere. Am fost cu Emma, iar ea mi-a spus că nu mă mai vrea. M-am plimbat prin preajmă până a venit timpul să mă duc acasă, ca părinţii mei să nu-şi dea seama. Speram să vorbesc cu ea mai târziu. Dar când am trecut pe lângă han, Stephen aproape l-a aruncat pe Brewer peste mine. Nu l-am putut refuza să-l ajut.

— Dar el tot vorbea şi vorbea despre bani şi lucruri. Tot îmi spunea că eram inutil^ la fel de rău ca şi fraţii Carter, nu precum fiul său, care era negustor. îmi spunea că am părinţi fără speranţă – nu puteau nici măcar să-şi păstreze casa întreagă, că nu eram în stare decât să fiu cu Emma, când oricine altcineva ar fi avut parte de cineva mai bun. Şi tot vorbea, chiar şi după ce l-am lăsat după uşă. Am dat să plec când a spus că ar putea să o cumpere pe Emma dacă dorea: ar putea să cumpere case ca cea a părinţilor mei, că poate să cumpere orice. Trebuia să-l fac să tacă. Eu... nu ştiu ce s-a întâmplat. Acum mă batjocorea, iar imediat după aia era la podea...

—Ce ai făcut apoi? îl întrebă Baldwin blând.

—Am închis uşa şi am fugit acasă. Când am ajuns acolo mi-am dat seama că aveam cuţitul în mână.

Părăsiră casa şi Roger merse cu ei să se alăture lui Hugh şi Black.

—Baldwin, dacă l-ai putea duce pe el şi pe fraţii Carter la temniţă, ne vedem mai târziu la tine acasă.

Surprinderea cavalerului se văzu în privirea sa fixă.

—Da, sigur... bineînţeles... dacă asta ...

— Da. Trebuie să ajung acasă mai întâi. Voi ajunge la tine cam peste trei ore.

Baldwin se uită după el consternat în timp ce intendentul plecă cu Hugh la hanul unde îşi lăsaseră caii. Apoi cavalerul se întoarse, zâmbi jenat la Black cu o ridicare din umeri şi plecă înapoi la casa lui Carter. Black îl urmă ţinându-l de braţ pe prizonier, gata să-l ducă la temniţa din Crediton unde trebuia să-şi aştepte judecata.

— Nu am nici cea mai mică idee ce să fac. Sunt sigur, dar nu ştiu dacă e corect să-l arestez.

Margaret se uita la soţul ei cu exasperare. De când ajunsese acasă cu Hugh se învârtea înjur ca un urs gata de luptă, păşind neobosit prin cameră cu o încruntare fioroasă, dar şi nelinişti tă. Acum, în timp ce se uita la el, văzu cum îşi lovi pumnul în palmă şi începu să se învârtă din nou prin sală.

Respirând adânc îi spuse:

— Ai vrea să-mi explici mai bine? Stătea dreaptă, calmă cu mâinile în poală, urmărindu-l din priviri. Niciodată nu se purtase aşa. Părea distrat, confuz şi nesigur ce să facă mai bine. Ceva se întâmplase, îşi dădea seama de asta, dar părea prea supărat ca să poată explica.

în cele din urmă, atras de dânsa fără să vrea, ca un câine chemat la călcâi pentru a adulmeca o urmă, merse lângă Margaret şi se lăsă să cadă pe banca de alături.

—Bun, acum spune-mi care e problema.

Privirea i se perinda prin cameră în timp ce încerca să-şi găsească cuvintele înainte de a se opri în cele din urmă la ea, şi când îi întâlni ochii fermi, îi dispăru o parte din grijă, de parcă i-ar fi împrumutat un pic din calmul ei.

— A trebuit să-l arestăm pe Roger Ulton în dimineaţa asta. Când am făcut cercetări a apărut limpede că el l-a ucis pe Brewer. Alţii l-au văzut luându-l de la han, ducându-l la uşă. Apoi a plecat. Primii oameni care au intrat în casă după el, l-au găsit mort pe fermier.

— Bun, totul s-a rezolvat atunci.

—O, da. Totul s-a rezovat. Problema e că m-am gândit la abate, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu el. Toată

lumea credea că moartea lui Brewer şi a abatelui sunt legate din cauză că amândoi au murit în flăcări sau, cel puţin, focul a fost implicat în ambele crime. Dar dacă Ulton l-a ucis pe Brewer, nu există niciun motiv – şi imposibil să fi ajuns acolo – să-l omoare pe abate.

—Black şi Tanner cred că Rodney, cavalerul cu ciomăgaşii, l-a omorât pe abate în drumul lui. Dar dacă aşa s-a întâmplat, unde s-a dus complicele său? Şi de ce a făcut-o? Nu văd vreun motiv. Ceea ce a spus el a fost că a găsit calul şi banii în drum. Dacă a spus adevărul, înseamnă că ucigaşul nu era interesat de bani – adică nu a fost vorba de jaf.

— Da, înţeleg. Dar de ce să-l omoare totuşi?

—Din răzbunare. Nu ştiu de ce, dar a fost din cauza vreunei insulte sau a unei probleme de onoare – sau a fost o pedeapsă. Dacă te gândeşti, are sens. Rodney găseşte un cal; nu are tovarăş – spune adevărul. Deci cine ar fi putut să-l omoare pe abate? Trebuie să fie cineva care fusese afară din ţară, deoarece abatele nu mai venise până atunci în Anglia, după cum spun călugării. Trebuie să fi fost cineva care a călătorit mult. Cineva care are un scutier, cineva care i-a fost apropiat, care a fost cu el peste hotare.

— De ce? De ce trebuie să fi avut un scutier apropiat cu care să fi fost peste hotare? Nu ar fi putut fi cineva pe care l-a năimit de curând?

— Ba da, e posibil, dar cum ar putea un om de-abia luat în slujbă să-şi ţină gura? E posibil, dar cât de credibil e? Pe de altă parte, dacă era un om cu care fusese mulţi ani împreună, dacă era un om pe care-l cunoştea şi avea încredere – poate cineva care ar fi suferit de pe urma aceleiaşi insulte – nu ar avea mai mult sens?

— Şi ştii cine e, nu? spuse ea cu mâinile strânse în poală şi cu ochii înfricoşaţi.

— Cine altcineva ar putea fi? confirmă el disperat.

Capitolul 23

Când în cele din urmă tropotiră pe drumul către conac, le părea că locul e părăsit. Nu era nimeni la intrare şi, deşi merseră prin curtea grajdurilor, nu

vedeau pe nimeni. Până şi grăjdarii erau plecaţi, aşa că se întoarse în faţa casei, în timp ce Hugh aştepta cu animalele, cu chipul încă întunecat din cauza a ceea ce considera a fi o goană după potcoave de cai morţi. Simon bătu la uşă.

După câteva minute se auziră paşi apăsaţi apropiindu-se şi uşa se deschise. Era Edgar, servitorul lui Baldwin.

— Da? A, tu erai, intendente.

— Da. Unde este stăpânul tău?

Chipul lui Edgar avea un aer arogant şi dispreţuitor, de parcă nu l-ar fi interesat de ce îl caută Simon pe stăpânul său, ci l-ar fi amuzat prezenţa sa.

— Sir Baldwin este afară, călăreşte. Se va întoarce cam într-o oră.

— Bine. îl vom aştepta înăuntru, atunci, spuse Simon împingând uşa un pic mai larg, dar deodată se opri lovit de un gând. Aaa, mai întâi să avem grijă de cai.

Se întoarse şi luă frâiele calului de la Hugh ducându-l la grajdurile din lateral. Curtea era încă goală, aşa că duse calul la uşa deschisă şi îl legă, înainte de a lua şaua de pe el şi a începe să-l buşumeze. Hugh îl urmă, încă tăcut într-un reproş mut, şi începu să se ocupe de propriul cal.

Când termină, Simon se duse la uşa grajdului şi aruncă o privire. Se ghemui şi examină podeaua. Era pământ bătătorit acoperit de paie. Apoi se ridică şi începu să dea paiele la o parte, aplecându-se din când în când şi privind atent dedesubt. în felul ăsta se uită peste tot, în cele din urmă oprindu-se cu o expresie de dezgust, cu mâinile în şolduri, supraveghind grajdul, înainte de a ieşi în curte.

Lui Hugh i se părea că stăpânul îi înnebunise. Termină de buşumat calul său şi avu grijă să aibă fân şi apă, înainte de a fugi după Simon, plin de îngrijorare cu privirea la noua sa excentricitate.

îl găsi pe Simon stând sprijinit de zidul casei, cu un zâmbet trist în timp ce se uita la privelişte. Hugh se apropie cu grijă, ezitând.

—Stăpâne? întrebă el blând. Stăpâne? Eşti bine? Ai vrea să intri şi să te odihneşti în faţa focului? Mai auzise boli asemănătoare de la mama lui. Ea spunea că adesea ciobanii care petreceau prea mult singuri pe dealuri în frig şi umezeală pot deveni confuzi în gândurile lor. De obicei, următoarea etapă sunt frigurile, apoi o febră le lua locul şi îşi urma cursul. Poate că acesta era efectul zilelor petrecute în mlaştini? Ridică neliniştit o mână şi-i atinse braţul stăpânului său.

—Ce? izbucni Simon şi se întoarse când gândurile îi fură întrerupte, fixându-l pe Hugh cu un ochi sever. Despre ce vorbeşti? Ce e?

— Am crezut... Sunteţi bine?

— Da. Cuvântul ieşi ca un oftat. Sunt bine. Uite!

Chipul lui Hugh se întoarse încet în direcţia degetului, dar ochii îi stătură lipiţi de faţa stăpânului. Riscă o privire rapidă. Simon arăta spre pământ. Hugh se uită înapoi. Simon părea întristat de noroi, se uita la el cu expresie de nefericire resemnată.

Nedumerit, Hugh se uită din nou la pământ, privind cu atenţie şi întrebându-se ce vrea să spună. Tot ce putea vedea era mizeria din curtea grajdurilor, plină de pământ şi paie, iar ici şi colo urmele grăj- darilor şi a cailor. Simon părea să arate spre un petic aflat la adăpost lângă peretele grajdului, unde ploaia din ultimele două zile nu udase. Se uita la urmele de picioare şi copite. Se încruntă şi se mai uită o dată, aplecându-se, la o urmă de copită, o urmă adâncă a unui cal mare care arăta lipsa unei caiele la potcoavă.

— Cred că am fost norocoşi că era aici. Ploaia nu a ajuns la ea, atât de aproape de zid, altfel ar fi fost imposibil de citit. Dar asta dovedeşte că am avut dreptate şi...

— Ce e? Ce faceţi?

Amândoi se întoarseră şi-l văzură pe Edgar stând la mică distanţă, încruntându-se la ei.

—Vino aici, Edgar, spuse Simon liniştit – dar cu tot calmul aparent, Hugh putea să-i audă amărăciunea din voce. Am găsit ceva interesant.

—Ce? întrebă servitorul bănuitor, în timp ce se apropia. Simon arătă în jos cu mâna stângă. Edgar îşi simţi ochii atraşi în mod irezistibil în jos, urmărindu-i degetul, dar când se uită confuz în sus, se trezi că vârful săbiei lui Simon este îndreptat spre el. Se holbă uimit la arma din mâna lui Simon, apoi se încruntă la intendent.

—Ce înseamnă asta? spuse el cu o voce plină de o neîncredere furioasă.

— Asta e urma unui cal mare, căruia îi lipseşte o caia de la potcoavă. Este aceeaşi cu urma pe care am găsit-o lângă cadavrul abatelui din Buckland, spuse Simon blând.

— Nu, nu, nu poate fi! spuse Edgar uitându-se de la unul la altul într-o uluire totală. Apoi păru să se clatine slăbit, aplecându-se spre stânga şi ridicându-şi mâna la faţă, gata să leşine.

—La naiba! Repede, Hugh! spuse Simon, şi în timp ce vorbi, omul păru să explodeze în acţiune. Sărind în sus, Edgar se depărtă de sabia lui Simon care-l urmase în timp ce se clătina, dând-o la o parte, sări înainte şi îl prinse pe Simon de gât, forţându-l la pământ, intendentul căzând cu servitorul deasupra.

Hugh oftă uitându-se cum se rostogoleau în noroiul şi mizeria din curte. îşi luă punga, o dezlegă, o cântări în mână pentru un minut, apoi o repezi după capul lui Edgar cu o lovitură puternică. Edgar se poticni şi căzu fără simţire peste intendent, şi doar cu greu Simon reuşi să-l rostogolească de pe el, târându-se de sub corpul prăbuşit brusc.

—Eu... mai bine i-ai lega mâinile, Hugh, spuse în timp ce se clătina uşor, ridicându-se în picioare cu o mână la gât.

Hugh dădu din cap cu asprime şi se duse în grajduri. Erau acolo nişte curele de piele agăţate de un cârlig. Hugh aduse una şi-l legă fedeleş pe Edgar. îl ridicară şi îl târâră până în faţa casei pe uşă, apoi în sală unde îl trântiră în faţa focului.

De-abia peste jumătate de oră îşi reveni, strâmbându-se de durere în timp ce îşi scutura capul încet şi se încrunta la cei doi bărbaţi din faţa lui.

—Cred că ar trebui să explici de ce l-ai omorât pe abate, spuse Simon, aplecându-se în faţă şi contempându-l pe om cu bărbia în palmă.

— Nu l-am ucis eu...

— Ştim că voi aţi făcut-o. Urma de potcoavă o dovedeşte. Ştim că Matthew îl cunoştea pe Baldwin şi că le-a cerut celorlalţi să-l aştepte cât îl vizita pe stăpânul tău. Ştim că atunci când călugării au plecat din Crediton, tu şi stăpânul tău i-aţi urmărit şi i-aţi ajuns dincolo de Copplestone. Voi l-aţi luat pe abate în pădure şi l-aţi ucis. Apoi, după ce a murit, aţi plecat spre nord şi v-aţi întors acasă. Tot ce vreau să ştiu e de ce!

Edgar păru să se clatine pe moment, dar apoi îşi strânse falca într-o expresie hotărâtă. Se sforţă, zvârcolindu-se până se ridică în capul oaselor, apoi se încruntă la cei doi de pe bancă.

— Ştim că voi aţi făcut-o, dar de ce? repetă Simon. De ce l-aţi ucis în felul acela? îţi ofensase stăpânul? A fost vorba de o femeie?

Servitorul încă se uita la ei, dar la întrebarea lui Simon păru că tresări. începu să vorbească agale şi contemplativ de parcă ar fi recitat din memorie.

— A fost vorba de o femeie. Era soţia mea. De Penne a prins-o şi a siluit-o, iar eu am jurat răzbunare Am încercat să-l prind în Franţa, dar când am ajuns aici l-am văzut pe Matthew în oraş şi mi-a spus cu cine călătorea. Matthew nu ştia nimic. Când au plecat, i-am urmărit cu un prieten şi i-am ajuns la ieşirea din Copplestone. L-am capturat pe abate şi... l-am ucis.

Simon se aplecă în faţă cu o încruntătură de neîncredere pe chip.

—Vrei să-mi spui că l-ai omorât aşa pentru o femeie? Soţia ta? Erai căsătorit, deşi te aflai în serviciul unui cavaler? în timp ce călătoreai peste tot în lume?

— Da. Stăpânul mi-a acordat permisiunea.

— Şi stăpânul tău nu a fost de faţă la crimă?

— Nu.
— Dar urma era de la calul său.
— Da, i-am luat calul.
— Şi armura?
— Eu., eu am armură.

Simon se uită la el tăcut pentru un moment, apoi spuse:

—Deci vrei să spui că nu a avut nimic de-a face cu chestiunea aceasta? Atunci cine a fost cu tine? Cine era prietenul tău?

— Nu-l voi da de gol. O spuse furios, insultat de întrebare, de parcă sugestia că ar putea să-şi trădeze un prieten ar fi fost de neconceput.

Intendentul se uită la el gânditor, cu bărbia încă în palmă. Ochii nu-i părăsiră nicio clipă chipul şi ochii omului de pe podea, uitându-se cu intensitate la el în timp ce se gândea, până când Edgar îşi lăsă privirea sa furioasă în jos şi se încruntă la podea.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu te cred. Cred că Baldwin a fost implicat, iar tu îl protejezi.

—A fost cum am spus! Eu am făcut-o. Sir Baldwin nu a fost acolo.

—Vom vedea. Simon se ridică şi merse la uşă. Stai aici cu el, Hugh. Trebuie să mă gândesc.

Ieşi din cameră, se duse la uşa din faţă şi se opri afară aşteptând.

Era foarte greu. Simon îl cunoscuse recent pe Baldwin, dar simţea că ar fi fost prieteni dintotdeauna. îi plăcea privirea calmă şi sigură a cavalerului, felul în care omul se arunca în tot ce făcea, de parcă voia să se bucure de fiecare zi din plin, ca un tânăr care a descoperit noi plăceri. Şi acum trebuia să-l acuze pe acest om, prietenul său, de o crimă odioasă. Chiar înainte de a-l cunoaşte mai bine, trebuia să-l denunţe.

Simţi o deprimare tristă trecând peste el în timp ce se gândea la ce să facă. Şi cum va reacţiona omul? îşi va trage sabia? Era cavaler, la urma urmei. Ar putea foarte bine să-şi nege fapta la judecată faţă în faţă cu acuzatorul său, iar Simon era conştient prea tare că va avea nevoie

de un ajutor ceresc ca să învingă un adversar atât de puternic. Se plimbă în jurul casei până la buşteanul unde stătuse cu câteva zile înainte când era mahmur. Părea că trecuse atât de mult de atunci, atât de mult de când îşi petrecuse seara cu acest om, de când soţia sa râsese la fiecare glumă făcută de cavalerul serios, dar inteligent şi educat.

încet se aşează pe el şi se uită în pământ în faţa lui.

Baldwin ajunse aproape o oră mai târziu, murdar şi ud din plimbarea sa. în timp ce venea pe cărare, făcu din mână şi strigă un salut spre Simon care stătea pe buşteanul său. îi întoarse salutul, zâmbind scurt la plăcerea evidentă de a-l vedea pe prietenul său, apoi merse spre curtea grajdurilor întâlnindu-se acolo cu cavalerul.

—Simon, te-ai întors. Ai fost rapid. Nu te aşteptam încă, strigă Baldwin în timp ce sărea din şa şi se întinse să-i strângă mâna lui Simon. Ţi-ai adus şi soţia? E Margaret aici?

— Nu, Baldwin. Am crezut că e mai bine să nu o aduc. Nu astăzi, spuse Simon, tras la faţă. încercă să zâmbească în timp ce-i strângea mâna cavalerului, dar, deşi gura asculta comanda creierului, ochii nu puteau să-i ascundă frica.

— Eşti foarte serios. S-a întâmplat ceva? spuse Baldwin, făcând o pauză cât îşi duse calul în grajd.

Simon dădu din cap prosteşte şi, ridicând din umeri, cavalerul continuă. Simon îşi ţinea ochii în jos nefericit. Nu gutea exista nicio îndoială. Acolo pe pământ în faţa lui era dovada. îşi puse degetele mari în curea şi-l urmă pe cavaler care lua şaua de pe cal, bătându-l pe gât.

— Ce e, Simon? Pot să te ajut cu ceva? Spuse Baldwin cu simpatie în ochii serioşi şi făcându-l pe Simon să se simtă şi mai prost.

— Abatele, spuse el hotărât, făcându-l pe cavaler să se oprească.

— Da?

— De ce l-ai omorât?

Ochii lui Baldwin străluciră, un sclipet de mânie aprinzându-i trăsăturile, dar la fel de repede cum apăru şi se stinse. Oftă:

—Cum ai aflat? Părea aproape neinteresat, ca şi cum nu i-ar fi păsat, dar gândea că oricum ar trebui să pună întrebarea, măcar de formă.

— Nu chiar, oftă Simon. Credeam că ar fi putut fi ciomăgaşii, dar nu am ştiu cu siguranţă până nu am văzut urmele de copite ale calului tău.

Cavalerul se uită în jos surprins.

— îţi lipseşte o caia de la unul din picioarele din spate. Am văzut asta la scena crimei. Era singurul lucru pe care puteam să-l urmărim.

Baldin bătu gâtul calului din nou distrat.

— Ar fi mai bine să intrăm în casă şi să stăm de vorbă, spuse şi încet îl conduse pe Simon înăuntru.

Când intră în sală îl văzu pe Edgar stând pe podea în faţa unui Hugh cu chip nemilos şi sabia scoasă şi întinsă spre el. Baldwin se întoarse mânios:

— De ce îmi ţii omul aşa? scrâşni. Nu e destul că eu...

—Sir Baldwin! Sir Baldwin! Deja am recunoscut, spuse Edgar întrerupându-l repede.

Când Simon se uită la el, i se păru că omul aproape se ruga de cavaler. Stătea acolo cu o expresie de dorinţă disperată, neliniştit că ar trebui să i se permită să mărturisească, iar cavalerul nu ar trebui să-i ia şansa de a... ce? de a mărturisi? De a fi iertat? Simon se întoarse spre cavaler care se îndrepta încet spre servitor.

— Ai mărturisit? Tu? spuse Baldwin blând. Merse lângă Edgar, se ghemui lângă el cu mâna pe umărul său. Ne va ajuta asta? Nu trebuie să ne fie frică, Edgar. Dacă trebuie să mor, voi muri fericit. Dar nu te voi lăsa să mori pentru ceva de care am fost eu responsabil. Se uită la Simon. Garantez supunerea acestui om. Nu e nevoie să-l ţii legat ca pe un animal.

Simon auzi strigătul lui Hugh de „Stăpâne!”, dar îşi păstră privirea pe Baldwin. Se uita nu cu mânie, dar cu un fel de tristeţe şi durere indiferentă, de parcă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit, să-şi aducă servitorul în

această încurcătură şi să-l pună pe intendent, prietenul său, în necaz. Simon nu putea vedea nicio remuşcare, niciun sentiment de vinovăţie. De parcă ar fi fost conştient de ceea ce a făcut, dar simţea că nu e mare lucru. Cu un gest tăios, Simon consimţi, iar Baldwin îşi luă propriul pumnal şi îi dădu drumul omului.

—Du-te şi adu nişte vin. Nu e nevoie să ne fie sete cât mărturisesc, spuse, bătându-l pe Edgar pe umăr. Merse fără să se grăbească la bancă. Aşezat, îi făcu semn lui Simon care se duse şi el încet şi se aşează în faţa lui alături de Hugh.

Cavalerul oftă, lumina focului aruncând din când în când străluciri portocalii şi roşii pe chipul său şi făcându-i ochii să strălucească. îl cercetă pe Simon cu atenţie, cu un mic zâmbet pe faţă, deşi sprânceana îi era încruntată, întrebându-se cum să înceapă povestea.

—L-am ucis pentru că era un eretic, era răutatea întruchipată, şi pentru că a dus la uciderea a mii de tovarăşi loiali.

Capitolul 24

— Presupun că trebuie să încep cu motivul pentru care am părăsit ţara şi ce mi s-a întâmplat. Altfel nu ar avea niciun înţeles pentru voi; nu va explica de ce a trebuit să-l ucid pe de Penne. Pare că s-a întâmplat totul atât de demult, dar presupun ca aşa se întâmplă lucrurile, spuse el, uitându-se la Hugh şi Simon cu calm, acum că începuse. V-am spus că mi-am părăsit casa când eram tânăr, nu? Ei bine, cred că eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti, dar atunci, când am plecat, întreaga lume era în fierbere. Regatul din Ierusalim cădea în mâna sarazinilor, Tripoli căzuse cu un an şi ceva înainte, iar regele Hugh ceruse regilor Europei ajutor, bărbaţi şi bani pentru a apăra oraşele care rămăseseră necucerite. M-am hotărât să ajut dacă voi putea. La urma urmei, puţine lucruri mă mai ţineau aici. Conform legii de primogenitură, eram o greutate pentru fratele meu, care era mai mare. Moştenise pământurile de la tatăl meu când acesta muri. M-am hotărât, ca mulţi alţii înainte mea, să mă duc la Outremer să văd dacă pot să-mi câştig

propria moştenire. Tocmai veniseră veşti despre o nouă armată sarazină care fusese trimisă să cucerească Acra, ultimul mare oraş de pe Pământul Sfânt şi părea o idee bună să mă duc acolo. M-am urcat pe o navă mică şi m-am dus să mă alătur apărătorilor. Am reuşit să câştig un loc pe o navă veneţiană şi am ajuns acolo la începutul lui aprilie, o mie două sute nouăzeci şi unu. [a]

întregul oraş era sub atacul sarazinilor. Aveau arme uriaşe – aproape o sută de catapulte! Era limpede că voiau să cucerească oraşul – şi aveau oamenii în stare de-a o face. Se uită în foc un moment apoi continuă. Cred că erau o sută de mii de oameni împotriva oraşului. Şi noi ce aveam? Abia cincisprezece mii de cavaleri şi oameni înarmaţi.

începură asaltul la începutul lui aprilie. Slujeam sub comanda lui Otto de Grandison, suedezul, care era acolo cu un mic număr de englezi când începu totul. La început doar loveau în ziduri – Doamne! Era îngrozitor să vezi pietrele uriaşe venind spre noi – apoi au început să arunce vase de lut pline cu foc grecesc. Imediat ce vasul se spărgea, când lovea o clădire sau pământul, izbucnea în flăcări şi era aproape imposibil să stingem focul.

Edgar veni cu un ulcior de vin şi cu nişte căni, puse ulciorul lângă foc şi le turnă tuturor, ascultându-şi stăpânul în timp ce îşi făcea treaba.

— Mulţumesc, Edgar. Ei bine, pentru câteva zile am crezut că putem rezista. încă aveam portul, iar sarazinii nu aveau nave, aşa că încă puteam primi provizii şi evacua răniţii. Credeam că vom fi în siguranţă. La urma urmei, eram tânăr, nu mai văzusem ziduri ca cele de la Acra. Erau imense, o pereche de ziduri duble cu zece turnuri pe cel exterior, întinzându-se spre nordul şi estul oraşului. în sud şi vest era marea, iar tot ce puteau face sarazinii era să încerce să distrugă zidurile pentru a intra în oraş. Oftă. Dar nu mi-am închipuit de ce distrugere erau în stare. Am avut de suferit din cauza bombardamentului, a pietrelor şi focului, a săgeţilor şi atacurilor constante ale inamicilor. Nu puteam face nimic să-i păstrăm la distanţă, dar apoi, după ce stătusem acolo

cam o lună, regele Hugh al Ciprului sosi cu soldaţii lui şi părea că vom învinge – dar fu prea târziu chiar şi atunci.

La mai puţin de două săptămâni după ce a sosit, turnurile au început să se fisureze şi să cadă. Nu ştiam atunci, dar sarazinii săpaseră adânc sub ziduri montând în tunele grinzi unse cu ulei. Apoi au dat foc tunelului. în timp ce lemnul ardea, tunelurile s-au prăbuşit, trăgând în jos zidurile şi turnurile de deasupra. De atunci am mai văzut aşa ceva, dar atunci a fost ca un şoc. Ca şi cum terenul de sub noi respingea dreptul nostru de a apăra Pământul Sfânt. Apoi ne atacară. Veniră împotriva noastră din toate părţile zidului; nu puteam face nimic, nu aveam destui oameni să apărăm întregul perimetru, iar ei reuşiră să cucerească turnul din mijloc – numit pe drept Turnul Blestemat.

Tăcu, apoi continuă.

— Hoardele îşi făcură loc pe vârful zidurilor, şi când reuşiră să ajungă la mijloc, deschiseră porţile şi restul inundă locul. A trebuit să luptăm pe străzi, tăind şi înjunghiind cât puteam pe aleile înguste, luptându-ne să-i oprim, dar în zadar. Dacă reuşeam să-i oprim pe o stradă, veneau prin spatele nostru de pe alta şi ne încercuiau. A trebuit să renunţăm.

De Grandison luă nişte galere veneţiene, iar englezii se îmbarcară pe ele. Cine putea, pleca, dar eu am fost întârziat. îl văzusem pe Edgar lovit de o săgeată când alergam spre docuri şi m-am oprit să-l ajut. Ar fi murit cu siguranţă dacă nu o făceam, aşa că am încercat să-l car spre nave, dar era prea târziu. Deoarece Edgar suferea atât de tare din cauza durerii, nu ne puteam grăbi, şi când am ajuns în port, navele deja plecaseră. în cele din urmă am reuşit să ajungem la Templu, la fortăreaţa templierilor, înainte de a se încuia uşile.

Era o nebunie acolo. Locul era plin de oameni. Toţi cei care nu putuseră să plece cu navele erau îngrămădiţi acolo şi era plin de copii şi femei, femeile şi copiii celor care muriseră pe ziduri şi pe străzi. Nu erau destui oameni să-i protejeze de hoarde, doar două sute de cavaleri templieri. Musulmanii alergau pe străzi, ucigând

toţi bărbaţii, luând femeile în sclavie, omorând pe toţi cei prea tineri sau prea bătrâni. Furau totul, distrugând bisericile şi templele oriunde mergeau. Doamne! Era îngrozitor să auzi strigătele oamenilor în timp ce noi stăteam înăuntru, dar ce puteam face?

Comandantul templierilor era Peter de Severy, Dumnezeu să-l binecuvinteze! îi datorez viaţa. Avea câteva nave şi bărci la dispoziţie şi a trimis o parte din răniţi cu ele. Eu eram unul, Edgar altul. Reuşisem să-mi rup piciorul când m-am împiedicat de nişte stânci ajutând la apărare. Rana lui Edgar era şi mai urâtă, aşa că am plecat împreună. Câteva zile mai târziu, Templul căzu, iar toţi dinăuntru muriră ucişi de sarazini.

Eu şi Edgar am fost duşi în Cipru unde am fost îngrijiţi de templieri. Noi am fost norocoşi – mulţi alţii au murit. Eram încă tânăr, dar nu aveam nicio cauză pentru care să lupt, nici pământuri care să mă oprească, iar Edgar nu avea un cavaler pe care să-l slujească. Ne părea că eram parte a unui plan divin, că ni se dăduse un nou motiv de a trăi. Puteam să vorbim cu cavalerii şi să le observăm obiceiurile şi am fost atât de impresionaţi de ei, încât am decis să ne alăturăm lor. Nu aveam pentru ce să mă întorc în Anglia – nu aveam casă, de când fratele meu preluase proprietăţile – aşă că m-am alăturat cavalerilor dintr-un sentiment de loialitate şi dintr-o acceptare a voinţei Domnului. Mă ajutaseră şi îmi arătaseră bunăvoinţă, iar eu voiam să-i răsplătesc.

— Ai fost templier! spuse Simon ridicându-se în picioare şi uitându-se la el cu groază.

—Am fost onorat să devin templier, spuse Baldwin calm. Nu crede toate poveştile. Nu gândi că am fost blasfematori sau eretici. Cum am fi putut fi? Tovarăşii mei au luptat şi au murit pentru Pământul Sfânt, pentru a câştiga înapoi Ierusalimul şi Bethleemul. Ar fi făcut ei asta dacă erau eretici? Ar fi acceptat moartea mai degrabă decât să renunţe la Christos? Ai auzit de Safed? Nu? Când castelul de la Safed a fost luat de sarazini, două sute de templieri au fost capturaţi şi li s-a oferit viaţa dacă renunţau la credinţa lor. Două sute, şi toţi au

ales să moară. Au fost uciși, unul câte unul, în fața celorlalți. Nimeni nu și-a denunțat credința, nici măcar unul! Poți crede că acești oameni au fost eretici? Nu. Am fost mândru să devin templier, să fiu acceptat ca războinic al lui Dumnezeu. Singurul meu regret, vocea îi coborî un pic în timp ce se uita la Simon, e că am rămas în viață când Ordinul a fost distrus.

Simon și Hugh îl priveau încremeniți în timp ce vorbea. Simon își putea aminti cu claritate poveștile despre templieri, acei cavaleri cumpliți care trădaseră întreaga creștinătate cu crimele lor revoltătoare, și totuși... Părea că acest om, pentru care avea respect, îi slăvea. Cum era posibil, doar dacă a fost indus în eroare cumplit de ei? Ar fi putut fi vinovat de aceleași crime?

Baldwin continuă, mai defensiv acum, în timp ce observa expresia de pe chipul lui Simon.

— Eram călugări războinici, înțelegi? Făcuserăm aceleași jurăminte ca și călugării – de sărăcie, castitate și obediență. Eram cel mai vechi ordin de cavaleri, mai vechi decât cavalerii teutoni, chiar și mai vechi decât ospitalierii. Fuseserăm creați după prima cruciadă pentru a-i apăra pe acei pelerini care călătoreau pe Pământul Sfânt și am participat la fiecare bătălie de atunci și până la căderea Acrei – timp de două sute de ani.

— Și atunci de ce voi toți... începu Hugh, sarcastic.

— Taci, Hugh, lasă-l să termine, izbucni Simon.

— Ei, poate vei înțelege când voi termina, continuă cavalerul. M-am alăturat Ordinului. Am fost trimis în Franța ca să învăț să mă lupt și să mi se arate cum să servesc Ordinul. Am trăit acolo, în Paris, timp de câțiva ani. Se uită la servitorul său în timp ce vorbea, și ochii i se îmblânziră. Edgar era cu mine. I-am salvat viața și când m-am alăturat Ordinului m-a rugat să vină cu mine. Nu știa nimic despre modul de a fi al cavalerilor, nu știa să folosească o sabie, dar putea lucra cu mine, așa că mi-a devenit scutier. Era bine să te simți parte a armatei lui Christos, să renunți la plăcerile lumești și să duci o viață

dedicată în onoarea Domnului şi a lui Christos. Era tot ce mi-am dorit.

Dar într-o zi – era miercuri, patru octombrie o mie trei sute şapte, îmi aduc aminte atât de bine! Am fost trimis pe coastă să predau un mesaj unei nave care naviga spre Creta. Nu ştiu ce era în mesaj, dar era urgent, se pare. Noul Mare Maestru, Jacques de Molay, ceruse să fie transmis rapid şi, deoarece şi el era englez, m-a rugat pe mine să-l duc. Din acest motiv eu şi Edgar nu eram în Paris când s-a întâmplat. Vineri, treisprezece, Templul din Paris şi toate celelalte temple din Franţa au fost atacate de oameni trimişi de regele Franţei. Doamne! Data aceea va rămâne în istorie ca cea mai neagră zi – numai moartea lui Christos însuşi ar putea fi mai regretabilă!

Ochii îi străluciră de o mânie aproape nebunească în timp ce striga vorbele, dar se calmă cu un efort şi se lăsă înapoi, obosit de explozia de energie care-l cuprinse.

— Eram pe drumul de întoarcere când am fost avertizaţi despre ce s-a întâmplat în Paris. Părea imposibil, incredibil, că Ordinul a fost arestat. Dar a fost.

Vocea îi era monotonă acum, pierită; de parcă viaţa i s-ar fi încheiat odată cu distrugerea Templului pe care-l servise atâţia ani. Se cutremură o dată, într-o convulsie care-l făcu să verse vin din cană, dar apoi zâmbi trist, uitându-se în flăcări.

—Edgar refuză să mă lase să plec şi să aflu despre ce e vorba. A insistat să stau afară din oraş cât el se ducea să descopere ce s-a întâmplat. Ne-am despărţit într-o pădure de la marginea Parisului şi am stabilit să ne întâlnim din nou peste două zile. Ei bine, ne-am întâlnit aşa cum aranjasem, iar el îmi confirmă ceea ce am auzit pe drum. Templul era acuzat de crime atât de revoltătoare, încât regele însuşi fusese forţat să ia problema în mâinile sale. Şi chiar aşa făcu, foarte entuziasmat! Ordonă ca toţi templierii să fie arestaţi imediat, inclusiv Marele Maestru, Jacques de Molay. Bietul Jacques! Au fost luaţi cu toţii şi puşi în fiare. Până atunci, bineînţeles, noi auziserăm deja despre confesiuni.

Ai idee cum au fost oamenii interogaţi? Nu? Fii recunoscător că nu trebuie să răspunzi Inchiziţiei! Şi ei ne-au acuzat că noi suntem diabolici!

Eram cu oamenii în afara Lyonului când am auzit de conciliul Papei de la Viena din anul următor. Râse scurt, ca un lătrat melancolic. Ar fi trebuit să-l vezi! Ţinea marele lui conciliu ca să ne denunţe. Pe noi, templierii! Voia să ne denunţe pe noi care trăiam doar ca să-l servim pe el şi pe Dumnezeu. Ceilalţi de acolo, arhiepiscopii, episcopii şi cardinalii voiau să audă ce aveam de spus în apărarea noastră. Vezi tu, oamenii din închisori au fost întrebaţi dacă vor să-şi apere Ordinul. Cei care răspundeau că îl vor apăra erau ucişi, arşi pe rug de arhiepiscopul de Sens, blestemat să fie! Peste cincizeci de oameni într-o dimineaţă, doar pentru că au spus că nu se vor da bătuţi şi vor apăra Templul. Deci, când Papa a întrebat dacă există alţi templieri care să apere Ordinul, m-am gândit că el crede că nu mai există niciunul care să iasă în faţă. Dar ceilalţi oameni ai Domnului din Viena, episcopi şi arhiepiscopi, au garantat libera trecere pentru oricine ar veni să apere Ordinul, aşa că eu şi alţi şase ne-am dus. Ei bine, de ce nu?

Am crezut că va leşina când ne-a văzut urcând treptele spre sală! Clement stătea acolo pe tronul său şi, când am intrat purtându-ne tunicile de templier, s-a făcut roşu la faţă şi cred că ar fi căzut pe jos dacă braţele tronului său nu erau destul de înalte.

Clerul era recunoscător că am venit, cred, deoarece dorea cu onestitate să afle dovezile noastre şi ne-a ascultat cu atenţie. Dar când am spus că mai sunt dintre ai noştri lângă Lyon, aproape două mii, Papa a devenit isteric! A fugit din sală şi ni s-a spus mai târziu că vom fi arestaţi. Cred că din cauză că palatul său era aşa de aproape de Lyon şi se temea pentru viaţa lui din cauza celor două mii de templieri. Oricum, toţi clericii au vociferat pentru eliberarea noastră, deorece promiseseră libera trecere şi am fost eliberaţi. Am plecat din Viena în timpul nopţii neobservaţi şi ne-am întors la prietenii noştri.

După aceea a părut clar că nicăieri nu era sigur pentru noi. Era limpede că Papa dorea Ordinul distrus, aşa că nu mai avea niciun rost să continuăm. Mulţi dintre noi au plecat spre casele lor, alţii s-au alăturat altor ordine. Unii s-au dus la cavalerii teutoni, alţii la ospitalieri, iar mulţi s-au călugărit. Unii dintre noi, totuşi, am vrut să ştim ce s-a întâmplat şi ne-am hotărât să aflăm, iar dacă era posibil, să ne răzbunăm. Sorbi din cană. Ne-a luat doi ani, dar în cele din urmă am aflat adevărul.

Capitolul 25

Simon se uita la cavaler cu un amestec de consternare şi neîncredere. Părea incredibil ca povestea omului înalt să fie adevărată, dar fiecare cuvânt îi trăda convingerea. Baldwin stătea relaxat, cu ochii mişcându-se încet de la Simon la Hugh, şi apoi spre foc, iar ocazional spre Edgar. Trecuse dincolo de orice grijă, de parcă ştia că nu va fi crezut, de parcă ştia că va muri şi puţin îi mai păsa. Părea să fi renunţat, de parcă ar fi visat să găsească un pic de pace şi linişte aici în Devon, dar dăduse peste o nouă luptă căreia trebuia să-i facă faţă.

Ochii îi erau pe jumătate închişi, făcându-l să apară obosit, epuizat de efortul amintirilor, dar Simon încă putea să vadă strălucirea în ei. La început, crezuse că era lucirea mâniei de a fi descoperit, dar acum era sigur că nu era îndreptată spre el, ci spre Oliver de Penne, omul pe care-l omorâse, de parcă ucigându-l nu fusese destul pentru a şterge crima pe care o comisese împotriva lui Baldwin şi a prietenilor săi.

Hugh se mişcă stingherit în timp ce cavalerul continuă.

— Era limpede că nu puteam sta în Franţa. Regele francez şi Papa păreau porniţi pe distrugerea Templului şi pe uciderea sau îndepărtarea tuturor cavalerilor templieri. Pedepsele erau variate, dar oricine mărturisise sub tortură, şi apoi îşi retractase mărturia, era ars pe rug. Ordinul era norocos că avea un om care să-l apere, Peter de Bologna, un om care fusese Perceptorul Templului din Roma, un om foarte învăţat, precum şi un om care înţelegea Biserica. Cu cunoştinţele sale putea

lupta folosind legile Bisericii. Când examină mărturiile împotriva Ordinului, deveni clar imediat că nu era nicio dovadă concretă. Mărturiile se refereau la zvonuri sau se dovedeau a fi mincinoase, iar Bologna profită din plin de confuzia inamicilor noştri.

Acum, cam la vremea aceea, vechiul arhiepiscop de Sens muri, iar un nou om trebuia găsit. Noul arhiepiscop era prieten al regelui Franţei, Philip de Marigny. Imediat ce se instală în slujbă, se mişcă rapid. Confirmă sentinţele templierilor din închisoare – chiar dacă procesele lor continuau. într-o singură dimineaţă, patruzeci şi cinci de cavaleri erau arşi pe rug.

Capul lui Baldwin căzu, ca într-o rugăciune, iar Simon simţi fiorul rece al durerii, când văzu lacrimile de pe chipul cavalerului. Baldwin îşi ridică o mână la frunte, sprijinindu-şi capul pentru un minut în linişte. Singurul sunet din cameră era şuieratul şi trosnetul buştenilor care ardeau, iar ochii lui Simon erau atraşi de ei, în timp ce se gândea la moartea acelor oameni.

Cavalerul se ridică, ştergându-şi faţa.

— Mă iertaţi, dar am avut prieteni printre acei oameni, spuse cu ochii în podea. Peter de Bologna fu luat de acelaşi arhiepiscop şi condamnat la închisoare pe viaţă. Nu i s-a mai permis să continue apărarea Ordinului. Dar Peter era un om iscusit şi plin de resurse. Reuşi să scape din lanţurile de la închisoare şi fugi. Locui în condiţii aspre la ţară, până fugi în Spania. Acolo l-am întâlnit. Peter nu a fost niciodată un om voinic, din câte îmi aduc eu aminte. Când l-am întâlnit în Spania, intrase iar în armată, dar cu niciunul din ordine. Mă dusesem acolo pentru că mă gândeam să mă alătur cavalerilor ospitalieri. Spaniolii nu fuseseră niciodată convinşi de vina templierilor, la fel ca regele nostru, Edward. Spaniolii luptaseră adeseori alături de templieri în bătăliile contra maurilor şi ştiau că sunt un ordin onorabil, aşa că părea un loc bun să mă duc. Mă gândeam să mă alătur unui alt ordin şi să găsesc pacea.

Dar Peter de Bologna nu voia aşa ceva. Vezi tu, în timpul procesului său, văzuse nişte hârtii, cât timp

încerca să apere ordinul. Nu putea să se alăture altuia – era prea amărât. A rămas un aventurier, luptând pentru ceea ce credea, luptând să apere creştinătatea.

Ar trebui să explic cum erau templierii organizaţi. Aşa cum Papa era vicarul lui Christos pe Pământ şi avea putere peste toţi oamenii, chiar şi asupra regilor, la fel şi cavalerii templieri răspundeau doar în faţa Papei, deoarece era cel mai sfânt ordin, creat pentru a proteja pe pelerini. Ceea ce Peter a văzut în timp ce apăra ordinul era o hârtie unde scria numele tuturor celor care dăduseră mărturie falsă împotriva noastră. Unul din membrii comisiei l-a ajutat şi i-a permis lui Peter să vadă mai mult, cred că voia ca Ordinul să aibă parte de un proces corect. Unii din ei au demonstrat că era o conspiraţie împotriva noastră.

La început Peter nu putea să creadă ceea ce văzu, pentru că părea prea îngrozitor. Hârtiile arătau că regele Francez se aliase cu Papa pentru a distruge ordinul, dar nu din cauza crimelor pretinse. Nu. Pentru un singur motiv – ne voiau banii! Asta era tot!

Stătea aplecat înainte acum, disperat din cauza inutilităţii distrugerii ordinului său, care se vedea limpede pe faţa sa în timp ce se uita fără să clipească la Simon, de parcă ar fi încercat să transfere sentimentele de trădare şi suferinţă prin acea privire penetrantă şi concentrată.

Simon simţi simpatia ieşind la iveală şi trebui să se lupte pentru a-şi păstra calmul. Acum, în cele din urmă, putea înţelege cicatricile îngrozitoare lăsate de durere şi pierderi pe care le observase când întâlnise prima dată pe acest om.

— Regele voia banii noştri pentru că avea datorii către Ordin, iar el voia să le facă uitate. îi împrumutasem bani pentru zestrea fiicei sale când se căsătorise cu Edward al Angliei. îi împrumutasem bani pentru războaie. îl ajutasem în multe feluri, iar el voia să ia tot ce aveam şi să nu îşi plătească datoriile. A decis să distrugă Templul astfel încât să ne ia totul. Papa era în puterea lui, pentru că stătea la Avignon, iar nu la Roma,

şi el dorind banii noştri. Nu pentru Biserică, ci pentru el însuşi! Râse din nou scurt. Şi le-a mers! Niciodată nu am crezut că Papa ne va trăda atât de rău, şi am crezut, în ignoranţa noastră, că regele Franţei era recunoscător pentru ajutorul pe care i l-am dat de atâtea ori. Nu am realizat niciodată că ne va distruge pentru că l-am ajutat!

Baldwin se potoli şi se uită din nou în foc, cu ochii plini de durerea trădării.

— Când Peter a văzut asta, ajurat că nu va mai sluji niciodată vreun rege sau vreun papă. De atunci a ales să-l slujească pe Dumnezeu în felul său şi aşa a făcut, luptând cu maurii din Spania până la moartea lui acum un an. Dar înainte de a muri, mi-a povestit totul. Regele francez avea un ajutor pe nume Guillaume de Nogaret. Era diavolul însuşi, un om diabolic. Era strălucit şi inteligent, fusese crescut de Biserică după moartea părinţilor săi, dar părea să o urască. El a decis că singura cale de a distruge templierii era să fie acuzaţi de erezie şi o puse la cale plin de energie. Organiză false mărturii pe bani. Oriunde exista un templier alungat din Ordin, de Nogaret îl căuta şi îl mituia pentru a mărturisi fals.

Un singur om l-a ajutat mai mult decât oricare altul. El aranjă pentru mărturii false de crimă, de erezie şi de idolatrie, şi se asigură că sunt publicate. El răspândi poveşti despre faptele diabolice ale Ordinului. Acelaşi om aranjă confesiunile unor servitori ai templierilor, recunoaştere ale venerării idolilor şi ale noilor membri forţaţi să scuipe crucea...

Simon îl întrerupse cu ardoare:

— Dar cum poţi spune asta? Vrei să-mi spui că toate acuzaţiile au fost false şi toate crimele inventate? Au fost multe, ştiu asta. Sigur nu te aştepţi să cred că toate erau neadevărate?

Cavalerul se uită la el cu un zâmbet uşor şi trist.

—Dar, prietene, spuse, poate opusul să fie adevărat? Gândeşte! Toţi cei care s-au alăturat Ordinului erau cavaleri pe drept. Toţi s-au alăturat pentru că erau evlavioşi, erau devotaţi, pentru că voiau să devină membri ai unui ordin care le cerea să încheie legământul

de călugăr, care le cerea să fie onorabili şi cu frica lui Dumnezeu, le cerea ascultare şi sărăcie. Dacă te-ai fi alăturat unui astfel de Ordin ai fi scuipat pe Sfânta Cruce din prima zi? Sigur că nu! Dacă te-ai fi decis să-ţi dedici întreaga viaţă lui Christos, dacă te-ai fi decis să dai tot ce ai, să lupţi când ţi se cere pe Pământul Sfânt, primul tău pas ar fi fost profanarea simbolului absolut al puterii lui Dumnezeu? Ai putea crede că un călugăr ar face aşa ceva? De ce ai crede că ar face-o un templier? Nu este posibil.

Ochii săi trişti se uitară la Simon pentru un minut sau două, până când intendentul fu forţat să încuviinţeze. Pus aşa, părea improbabil.

— Deci acest om a inventat aceste lucruri. Nu era motivat de onoare, voia doar bani şi putere. Şi le-a câştigat. O da, le-a câştigat pe amândouă! Nu îi ştiam numele şi nici altceva despre el, era prea bine păzit. Tot ce ştiam e că a fost templier, un cavaler care fusese recrutat, dar era diabolic. Un om pervertit, vicios şi lacom care nu ar fi trebuit niciodată să intre în rândurile noastre. Oare cum i-am fi putut afla numele? Cum i-am fi putut descoperi identitatea? Peter nu a reuşit niciodată, dar eu am izbutit.

în o mie trei sute patrusprezece, cei care am rămas am aflat că va avea loc o demonstraţie de căinţă din partea Ordinului nostru. Trebuie să-ţi dai seama chiar şi acum, chiar şi ştiind despre omul care ne-a trădat, părea că ceva fusese greşit în Ordin, pentru acelaşi motiv pe care mi l-ai spus acum – cum ar fi putu fi inventate atâtea crime? Şi de ce?

în acel an, acum doi ani, Marele Maestru, Jacques de Molay împreună cu alţi trei trebuiau să-şi mărturisească păcatele în faţa întregului Paris, în faţa catedralei Notre Dame. Când am auzit de acest lucru, eu şi câţiva prieteni am tras la sorţi ca să vedem cine va merge. Eu am fost ales.

Tăcu din nou, capul căzându-i în piept de tristeţea durerii pe care o rememora, şi, când continuă, vocea îi era joasă, de parcă şi-ar aduce aminte de nedreptăţile

adânci făcute lui şi tovarăşilor săi demult în trecut, şi nu de acum doi ani. Se retrăsese din nou, părând să se scufunde în sine. Nu mai era în aceeaşi cameră cu ceilalţi şi vorbea cu el însuşi, ca un bătrân care rememorează amintiri vechi şi uită de existenţa audienţei sale.

—M-am dus la Paris. Am stat în faţa platformei până când au ajuns, puşi în lanţuri ca nişte hoţi. Toţi au negat acuzaţiile, iar mai târziu Jacque de Molay şi ceilalţi au fost arşi pe rug în faţa catedralei. O mulţime imensă venise să-i vadă, dar eu nu. Eu nu am putut! Jacque, puternicul, onestul, dragul de Jacques! Cum m-aş fi putut eu duce să-l văd distrus de flăcări? Cum aş fi putut? Se întoarse spre Simon, chipul plin de durere, ochii cercetându-i faţa, căutând sprijin. Când soldaţii au venit a doua zi dimineaţă să cureţe cenuşa, nu au putut găsi niciun os. Oamenii din Paris le strânseseră şi le luaseră cu ei. După tot ce s-a întâmplat, ştiau că toate acuzaţiile erau false. Credeau că oasele sunt relicve sfinte. Chiar şi oasele mici de la degete.

Ochii se fixară pe Simon în timp ce mâna i se duse la gât şi trase de un şnur. O mică pungă de piele era ataşată de şnur, iar Baldwin se uită la ea pentru un moment, apoi dădu din cap la intendent înainte de a o băga la loc în tunica

— A trebuit să spun prietenilor mei ce s-a întâmplat şi apoi am plecat în drumul nostru pentru a povesti despre sfârşitul ordinului şi a păstra vie memoria lui Jacques de Molay şi a martiriului său. Dar trebuia să aflu şi cine ne-a trădat. Gura i se strâmbă într-un rânjet sardonic. Şi chiar Papa însuşi mi-a spus cine a fost!

Simon tresări cu ochii largi de uimire:

—Papa ţi-a spus? Cum?

Râzând încet în sinea sa, Baldwin luă ulciorul şi-şi reumplu cana. încă zâmbind, se uită la Simon.

— Nu cu voia lui! S-a întâmplat aşa. După farsa cu mărturisirile de la Notre Dame, m-am decis să aflu cine e responsabil, aşa cum am spus. La început a părut imposibil, dar împreuna cu Edgar am călătorit peste tot şi am vorbit cu mulţi din foştii membri ai Ordinului, încet,

încet unele fire au început să se lege până la a indica o mână de oameni. Dar pe fiecare pe care l-am văzut părea să fi suferit din cauza mărturisirii sale. Fiecare părea să fi câştigat de pe urma căderii Templului. Niciunul nu era bogat, de fapt majoritatea erau călugări – şi nu în poziţii înalte, ci oameni necunoscuţi care se dedicaseră Domnului şi noilor vieţi. Totuşi un nume apărea mereu. Un om vorbise cu mulţi în timp ce sufereau în donjoane. Era un alt prizonier, dar părea că a fost mutat în multe temniţe şi, peste tot unde se ducea, oamenii recunoşteau crimele pe care faţă de mine le-au negat.

Mi-am continuat vânătoarea. Era când în Paris, când în Nor- mandia, când în sud. A fost chiar şi la Roma! De ce, mă întrebam, un om care a fost suspectat de erezie este mutat atât de des? Oriunde apărea era pus în lanţuri cu ceilalţi, dar nimeni nu l-a văzut să fie torturat. Acolo unde se ducea, ceilalţi prizonieri auzeau despre torturile la care erau supuşi fraţii lor. Li se vorbea de dureri îngrozitoare şi îi făcea să se teamă de propriul lor sfârşit. Li se spunea ce vor păţi dacă nu mărturisesc, iar acest om, acest cavaler templier – scuipă cuvintele în dezgust – acest biet cavaler care suferea le spunea ce să zică, cum să se salveze de rug. Apoi am auzit de la un om din Roma despre el, despre cum le spunea oamenilor că însuşi Marele Maestru a mărturisit, că a recunoscut păcatele Ordinului. Părea ciudat la acel timp, dar nu mi-am putut da seama de ce câteva luni. Apoi am realizat.

în perioada cât el fusese în Roma, Marele Maestru nu mărturisise nimic. Era prea devreme. în cele din urmă am început să-l suspectez pe acest om şi să mă întreb dacă nu cumva fusese băgat în toate aceste închisori ca agent al regelui şi al Papei, să-i convingă pe templieri să mărturisească, evitând astfel pedeapsa. Târziu am realizat că am avut dreptate şi mi-a luat alte şase luni ca să o dovedesc.

După moartea unui prieten la Chartres am avut dovada finală. Am mers acolo să mă rog pentru el imediat ce am auzit de moartea lui şi am ajuns la timp pentru înmormântare. Un alt prieten din aceeaşi abaţie a auzit

că am sosit şi a insistat să stau cu el. Abatele lui auzise despre trecutul meu şi mi-a arătat multă simpatie, ascultându-mi povestea şi permiţându-mi să stau câteva săptămâni. Eram epuizat în trup şi în spirit, adânc rănit de încercările căutării mele şi aproape gata să renunţ după un an de călătorii continue, dar abatele mi-a arătat o bulă papală care fusese emisă de ceva timp şi care mi-a reînnoit energia.

Era o declaraţie despre oamenii cu care Papa voia să trateze el însuşi. Papa alesese nişte oameni pentru un tratament special; unii trebuiau pedepsiţi de însuşi Papa, nimeni altcineva nu va decide modul în care vor fi trataţi. Erau câteva nume acolo, inclusiv al Marelui Maestru, nişte perceptori şi alţii – nu pot să-mi amintesc pe toţi – dar unul ieşea în evidenţă. Era numele pe care îl auzisem peste tot în Europa în timpul călătoriei mele: Oliver de Penne. Era un membru obişnuit din Ordin, un om fără importanţă, nu un conducător măreţ ca Jacques de Molay, doar unul din călugării războinici. Fusese ales împreună cu ceilalţi, cei mai importanţi oameni din frăţia Templului, pentru tratament special. De ce? Un călugăr? Adus în atenţia personală a Papei? Acum eram sigur că era omul corect.

Normal, voiam să fiu sigur, aşa că am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu el. Mi-a luat săptămâni de călătorie, săptămâni de discuţii cu cei care supravieţuiseră, de întrebări puse unor oameni cu care de-abia vorbisem înainte şi am avut parte de multe obstacole. Unii oamenii nu voiau să vorbească cu mine; de vreo două ori am fost denunţat şi a trebuit sa fug; o dată a trebuit să lupt. Dar în cele din urmă am găsit informaţia. în cele din urmă am descoperit care era pedeapsa lui pentru crimele templierilor. Pedeapsa lui era severă: fusese ridicat la rangul de arhiepiscop în sudul Franţei: pedeapsa Papei fusese promovarea, şi nu numai asta, deoarece regele îl răsplătise cu pământuri şi bani. Acum era sigur. Toate evidenţele arătau spre el.

Dar când am încercat să mă apropii de el – peste un an – devenise limpede că era imposibil. Nu-şi părăsea

palatul niciodată, iar clădirea era aşa de bine păzită încât un atac era de neconceput. Eu şi Edgar am aşteptat săptămâni, dar părea clar că nu puteam face nimic. Tot timpul acesta mă îmbolnăveam din ce în ce mai tare de o slăbiciune a trupului şi a minţii din cauza căutării constante şi a traiului în aer liber. în final am decis să mă întorc acasă în Anglia si să uit de răzbunare, mai ales datorită lui Edgar, care a spus că dacă mai stăteam mult, voi muri. Avea dreptate. Era timpul să uit şi să încerc să găsesc o nouă viaţă, să mă întorc în Anglia şi să-mi uit trecutul.

Părea că Dumnezeu mă părăsise. Tot ce îmi dorisem era să răzbun distrugerea Ordinului Său, dar chiar el îndepărtase pe ticălos de mine. Eram obosit de atâtea călătorii, mintea îmi era distrusă din cauză că eşuasem, iar când am ajuns acasă m-a cuprins o febră care aproape m-a ucis. Edgar a reuşit să mă aducă din nou la viaţă, dar apoi ni s-a spus că fratele meu murise şi că mă pot reîntoarce aici la Furnshill şi prelua moşia. Ne-am decis să ne întoarcem aici şi să uităm de răzbunare, să trăim în linişte şi pace. Mărturisesc că începusem să mă întreb dacă Dumnezeu era într-adevăr preocupat. Am decis să abandonăm orice şansă de a-l răsplăti pe de Penne pentru crimele împotriva Ordinului şi prietenilor noştri. Am ales retragerea satisfacţiei pe care sufletele noastre o râvneau.

Eram aici doar de câteva zile când Edgar l-a întâlnit pe fratele Matthew în Crediton. Matthew fusese şi el templier. Nu suferise niciodată din cauza torturii; el era în Spania luptându-se cu maurii când Templul a fost distrus. Auzind de soarta Ordinului a renunţat la che-marea sa şi s-a alăturat călugărilor. Când Edgar l-a văzut, l-a invitat să ne viziteze aici.

Matthew l-a întrebat pe abate dacă poate întârzîia plecarea lor până după vizita lui – a explicat că fusesem templier şi că ar vrea să stea cu mine pentru o noapte. Matthew ştia că şi de Penne fusese templier şi credea că îi va înţelege dorinţa sa de a ne vizita, aşa că a fost surprins de răspunsul abatelui. Era furios! Urla la

Matthew, mânios şi arţăgos, dar Matthew credea că doar exagerează, credea că abatele doar voia să uite trecutul său şi fusese enervat de reamintirea acestuia. Matthew fusese întotdeauna un om blând. Ştia că abatele căzuse din graţiile Bisericii când Papa Ioan a luat tronul şi credea că din cauză că Papa aflase de legăturile acestuia cu Ordinul. Cred că Papa Ioan văzuse cum de Penne reuşise să avanseze şi îi displăcuse. A ales să-l trimită pe de Penne cât mai departe posibil, iar Buckland era locul potrivit.

Aşa că atunci când vechiul meu prieten Matthew a venit să ne viziteze, menţionă numele abatelui său. Chipul cavalerului deveni gânditor în timp ce îşi aducea aminte. Am fost uimit. Numai intervenţia divină îl adusese aici pe de Penne, cu siguranţă – oare mi-l trimisese mie? Am crezut asta. De ce Dumnezeu mi l-ar fi adus în cale dacă nu să devin agentul său justiţiar? Ah, am fost cuprins de o dorinţă nebună. Mă simţeam cuprins de Duhul Sfânt; eram în culmea fericirii că Dumnezeu mă alesese să-i îndeplinesc voinţa!

Matthew a stat la noi peste noapte şi probabil i-am părut foarte entuziasmat. Am avut grijă să nu-i spun cine era de Penne, pentru că ştiam că Matthew nu ar fi vrut să se verse sânge. L-ar fi vrut scăpat şi plecat la Buckland. Dar cred că am băut prea mult în acea noapte de bucurie deoarece nu prea îmi mai aduc multe aminte, fapt ce l-a îngrijorat, deoarece eu nu beau mult de obicei. Dimineaţă, l-am trimis pe Edgar în oraş cu călugărul să-l protejeze pe drum, dar i-am spus şi să fie cu ochii în patru, apoi să vină să-mi spună când vor pleca călugării.

Nu mă puteam odihni. Nu puteam dormi. Răzbunarea era atât de aproape, încât sufletul părea aprins de o lumină sfântă.

Se întoarse şi se uită din nou în flăcări cu un zâmbet uşor jucându-i pe buze.

— Când Edgar s-a întors şi mi-a spus că sunt pe picior de plecare, nu m-am mai putut decide. Nu mă puteam convinge că acela era omul. Cum aş fi putut fi sigur? Am încercat să-mi amintesc tot ce auzisem ca să fiu sigur în

mintea mea că el era, că merita moartea, dar cum aş fi putut? Am ezitat o zi, dar apoi m-am decis să-l prind şi să-l interoghez. La urma urmei, era prea mare coincidenţa ca el să fi venit aici şi să mi se facă cunoscută prezenţa lui? Trebuie să fi fost voia Domnului!

— Am călărit dimineaţă. îmi aduceam aminte de drumurile spre Oakhampton, iar Edgar era sigur că pe acest drum o luase, aşa că am plecat după el singur. Edgar a văzut că nu mai eram şi s-a decis să mă urmărească pentru a mă opri. Când a văzut că nu poate, a venit cu mine. Nu l-am putut opri, îşi pierduse şi el prea mulţi prieteni pe rug.

Am dat peste ei, aşa cum ştii, chiar în afara Copplestone-ului. L-am luat dintre călugări şi l-am dus între copaci. Nu voiam să-i rănim pe ceilalţi, dar i-am speriat destul pentru a-i opri să ne urmărească. Dar Matthew ne-a recunoscut, deşi purtam o tunică fără semne. Probabil după voce. Ei bine, l-am luat pe de Penne adânc în pădure şi l-am legat de un copac, întrebându-mă ce să fac cu el. Părea greşit să-l omor. Domnul în înţelepciunea Sa a ales să simt păreri de rău pentru el, de parcă m-ar fi luat în derâdere pentru slăbiciunea mea. Atâţia muriseră deja, ce ar fi rezolvat o moarte în plus? M-am aşezat şi m-am uitat la el dându-mi seama că nu puteam face nimic. Dar trebuia să fiu sigur că el era omul. Trebuia să ştiu dacă el era într-adevăr agentul care distrusese Templul.

Baldwin îşi şterse sprânceana de parcă ar fi vrut să-şi şteargă memoria.

— L-am întrebat despre templieri. Am crezut că nu va recunoaşte dacă îl întreb direct despre rolul său, părea atât de înfricoşat şi agitat, prea neisprăvit pentru a recunoaşte relele făcute, aşa că l-am acuzat că este templier, deci un eretic. Râse. A crezut că-l voi omorî pentru asta! A mărturisit totul pentru a demonstra că este fără vină: cum a conspirat cu Nogaret în găsirea unor dovezi împotriva Ordinului, în inventarea de crime pe care le ştia a fi false, cum fusese prin închisori pentru a-i convinge pe templieri să-şi admită vina. Ca dovadă mi-

a spus că a obţinut favoruri de la Papă! I se dăduse o arhiepiscopie ca răsplată! Şi se aştepta să-l eliberez pentru crimele lui!

Toate ieşiră la iveală, toată vina şi toate fărădelegile, sperjurul şi minciunile. Ştiam destule încât să-mi dau seama că nu minte. I-am vorbit de oameni pe care i-a trădat şi că tot ce mi-a spus îi dovedea vina. S-a înfuriat la culme. Simpatia şi compasiunea mă părăsiră.

Am mers spre el, dându-mi jos coiful ca să-mi vadă faţa şi i-am spus cine sunt de fapt. Se uita la mine. Nu părea în stare să mă creadă. La început clătina din cap cu gura căscată de parcă nu-şi putea crede urechilor. Apoi, i-am spus că-l voi omorî exact la fel cum muriseră templierii.

Se înfioră ca de o durere bruscă.

— Se uita la mine. Gura îi era deschisă, capul se mişca dintr-o parte în alta, apoi începu să mă roage, să mă implore să am milă. Milă! Când arătase el milă? Omorâse pentru bani, pentru prestigiu şi pentru bogăţie. îşi uitase toate jurămintele, îşi desconsiderase prietenii şi ruinase un Ordin nobil şi onorabil. Milă? De la mine? Nu putea suporta gândul să aibă aceeaşi moarte pe care o adusese asupra atâtora. Sper că şi acum sufletul îi arde în iad pentru ce le-a făcut celorlalţi.

Nu mai sunt multe de spus. L-am fi putut lăsa acolo să moară de foame, dar ar fi putut fi salvat. L-am fi putut pur şi simplu înjunghia, dar moartea lui n-ar fi demonstrat nimic. Singura cale ce părea corectă era aceeaşi moarte pe care o dăduse tovarăşilor noştri – rugul ereticilor. Atunci ar fi existat un motiv pentru moartea sa. Edgar fu de acord când i-am sugerat că ar fi fost bine să-l lăsăm ca pe un simbol, să arătăm că a fost un om neonorabil, să-i arătăm vina. Cum altfel mai bine? Cel puţin va fi un indiciu, un semn. Am adunat lemne şi crengi şi am aprins focul în timp ce urla şi striga la noi. Cred că-şi pierduse minţile până l-am aprins; părea incapabil să înţeleagă ceea ce îi spuneam. Am stat în faţa lui şi l-am privit cum moare. în timp ce corpul îi ardea. Nu era nicio plăcere, prietene, crede-mă. Era ultima

spovedanie a unui criminal. Dar mirosul, duhoarea erau revoltătore, aşa că atunci când muri, am părăsit corpul arzând şi ne-am întors aici.

—Ai fost foarte atent în a-ţi ascunde urmele, observă liniştit Simon.

Baldwin se uită în sus sincer surprins.

— Nu. Nu, doar am călărit spre nord până am ajuns la un drum, apoi ne-am întors spre Crediton. Nu m-am gândit la propria protecţie, la urma urmei îl omorâsem, dar nu mă simţeam vinovat – o merita! Şi a fost voia Domnului să vină aici şi să aflu eu. Domnul i-a luat viaţa, nu eu. Nu am făcut niciun efort să ne ascundem. îndrăznesc să spun că această poveste ţi se va părea incredibilă – îndrăznesc să spun pentru că şi mie mi s-ar fi părut dacă eram în locul vostru – dar jur că este adevărat. Am hotărât să-l omor pentru ceea ce a făcut templierilor şi când am putut să mă răzbun, am făcut-o. Domnul însuşi a permis asta aducându-l în calea mea. Sunt sigur că era vinovat şi că Domnul m-a folosit pentru a face dreptate.

Simon se uită la el, încercând să înţeleagă povestea extraordinară a cavalerului. Baldwin stătea acum evitând privirea intendentului şi uitându-se din nou în foc. Nu părea ruşinat; mai degrabă relaxat, aproape fericit, de parcă mărturisirea îi luase o greutate mare de pe suflet, iar el putea înfrunta viitorul liniştit. „Oare cât timp păstrase această poveste pentru sine? De când îl căuta pe acest om? De când încercase să afle toate detaliile pentru a afla pe cel resposabil şi motivul lui? Spusese că de Molay murise în o mie trei sute patrusprezece, deci timp de doi ani căutase, analizase informaţiile, găsise oameni care să le confirme sau să adauge altele, până când îl găsise pe de Penne. Şi mai departe? Imediat ce-l găsise trebuise să renunţe, să se întoarcă acasă şi să admită sieşi că eşuase. Oare eu cum m-aş fi simţit dacă aş fi trecut prin toate astea, şi atunci când renunţasem la orice speranţă de răzbunare, prada mă urmează, precum un miel ce ajunge în bârlogul lupului. Oare aş fi crezut şi eu că e voia Domnului?”

Privirea i se împietri şi luă o gură de vin.

—Dar călugărul? Dar Matthew? Cât de mult ştia?

—Matthew? Baldwin se întoarse cu o nedumerire vagă pe chip. Nu a ştiut nimic. Nu până când l-am luat pe abate şi mi-a auzit vocea – cred că şi-a dat seama că noi eram. Când a aflat ce am făcut lui de Penne veni aici cât de repede putu. Nu a putut să vină imediat, dar sosi atunci când tu erai aici. Imediat ce ai plecat mi-a cerut să-i spun de ce am făcut... acel lucru abatelui.

—De aceea era aşa de sigur că nu se va mai repeta crima. De aceea spunea că a fost o nebunie de moment. Ştia că tu ai fost! spuse Simon gânditor.

Uitându-se tăios în sus, spuse:

—Şi i-ai zis? Te-ai confesat?

—O, da. I-am spus. Nu m-a iertat, cum ar fi putut? Dar cred că a înţele

—Nu a mai zis nimănui?

—Nu, e un om bun, şi de la început i-am spus că îi voi povesti totul doar sub jurământul tăcerii. îşi goli cana cu un gest hotărât şi se ridică. Deci, prietene, sunt gata. Mă predau ţie. Fă cu mine ce crezi de cuviinţă.

Capitolul 26

O săptămână mai târziu, Simon se duse la prietenul său Peter Cli- fford pentru o ultimă vizită înainte de a prelua noua sa poziţie de la Lydford.

— Intră, intră şi ia loc, bătrâne prieten, spuse preotul când pătrunse în casă dându-i pelerina servitorului de la uşă.

După ce se aşeză cu o cană de vin în mână, preotul se lăsă pe spate şi îl cercetă cu un zâmbet contemplativ.

Ultima dată când se întâlniseră la întoarcerea lui Simon de la vânătoarea ciomăgaşilor, intendentul păruse mai bătrân. Apăruseră noi riduri din cauza grijilor şi a neliniştii pe chip şi lângă sprâncene, linii adânci ca nişte cicatrici. Dar acum preotul era mulţumit să vadă că liniştea i se întorsese pe trăsături, făcându-l din nou să arate mai tânăr. De parcă s-ar fi supus unor încercări grele şi ar fi rămas mulţumit de felul cum s-a comportat. Memoria ororilor pe care le văzuse nu va dispărea

niciodată, simţea Clifford, dar deja era în stare să o aşeze în perspectivă.

Preotul încuviinţă în sine. Era fericit că tânărul său prieten era mai mult decât capabil pentru noua slujbă care i se oferise. Nu era precum cei mai mulţi funcţionari, înşfacând orice ban pe care-l puteau stoarce de la ceilalţi taxându-i pe nedrept, acest om era onorabil şi cinstit. Clifford era prea conştient de jecmănirea şi corupţia din celelalte comitate şi era mulţumit să ştie că la Lydford oamenii de rând vor fi apăraţi.

— Când pleci la Lydford, Simon? întrebă el după o pauză.

— Plecăm mâine. Ne va lua câteva zile să ajungem acolo cu toate lucrurile pe care Margaret vrea să le luăm cu noi. Deja am încărcat două căruţe cu boi.

— Deci vei ajunge cam într-o săptămână?

— Da, sper. Vom sta la Oakhampton pentru o zi ca să ne prezentăm intendentului de acolo, apoi ne vom continua drumul.

— înţeleg.

Clifford îşi turnă un pic de vin şi ridică o sprânceană întrebătoare la prietenul său care clătina din cap. Puse ulciorul înapoi pe vatră.

— A fost trist să aud despre fraţii Carter şi despre Roger Ulton. Presupun că niciun om nu poate citi în inima altuia, dar niciodată nu l-am crezut a fi criminal.

— Nu. Nu părea un om diabolic. Fraţii Carter vor fi bine, mai mult sunt vinovaţi de comportament prostesc, iar ofensa lor pare neimportantă în comparaţie cu cea a lui Ulton.

— Da sau comparată cu a proscrişilor. E bine că sunt în temniţă, slavă Domnului! O oroare în minus pentru oamenii de aici, mai ales după uciderea abatelui în acel fel!

— Da, spuse Simon evitându-i privirea.

— Vor fi găsiţi vinovaţi la judecată, iar totul se va termina. Roger şi ei vor plăti în curând pentru crimele lor spânzuraţi.

— Da.

încruntându-se uşor, preotul încuviinţă într-o nedumerire amuzată de parcă ar fi fost zăpăcit de diferenţa dintre cuvintele intendentului şi expresia lui. Aplecându-se înainte, Clifford îşi aşează cu grijă cana lângă, el în timp ce se uită la prietenul său.

— Simon, pari să ascunzi ceva de mine!

Intendentul se uită în sus cu o expresie de inocenţă nepăsătoare.

— Eu? Ce să ascund?

—Simon! Preotul încercă un amestec de severitate şi umor în acelaşi timp.

— Of, foarte bine. Peter, te însărcinez să păstrezi acest secret ca la confesional.

Preotul se încruntă uşor, dar încuviinţă.

— Ai cuvântul meu.

Intendentul îi zâmbi, dar Clifford îşi dădu seama că este tulburat în timp ce vorbea, de parcă ar fi avut o greutate de ceva timp, iar acum era uşurat că putea să vorbească şi altcuiva de problema sa.

—Să presupunem, începu Simon, că a fost o crimă sau o altă crimă. Să presupunem că oamenii au fost prinşi pentru această crimă, dar nu erau vinovaţi de ea. Altcineva era. Există dovezi care arată cine era vinovatul, dar omul responsabil este cinstit şi onorabil şi ar putea fi de ajutor în acest ţinut. Oamenii presupuşi vinovaţi sunt cu adevărat vinovaţi de alte crime, iar dacă sunt pedepsiţi nu li se va simţi lipsa. Dacă dovada este prezentată, un om bun va fi distrus. Aş avea dreptate să ascund dovada, ce crezi?

Preotul şuieră încet.

—Trebuie să fii foarte sigur că ai dreptate! spuse el în cele din urmă. Ai putea să te înşeli şi să laşi un om vinovat să scape din cauză că te-a derutat şi te-a înşelat. De ce l-ai crede?

Intendetul se mişcă vinovat, de parcă el ar fi fost obiectul conversaţiei. Păru să se gândească atent înainte de a răspunde, apoi vorbi cu convingere.

— Nu, sunt sigur că am dreptate. Ştiu cine a făcut-o şi sunt sigur de motivele lui. Nu, singurul lucru care mă

îngrijorează e dacă am dreptul să păstrez ascunsă dovada.

—Ei bine, dacă eşti sigur că acest om este bun şi folositor, aş zice că ai dreptate. Sunt atâtea crime. La ce bun să fie încă un om pedepsit dacă poate fi de folos oamenilor de aici? Iar dacă cei care vor fi pedepsiţi sunt deja vinovaţi de alte crime, presupun că oricum vor muri, aşa că ce diferenţă va face pentru ei? Trebuie să ascunzi ceva pentru ca unul să rămână liber, nu văd nicio problemă în asta.

— Bun. E aşa cum am gândit. Mulţumesc, bătrâne prieten.

— Deci, ai avut succes imens cu problema respectivă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, i-ai prins pe ucigaşii abatelui şi ai lui Brewer şi pe cei ai negustorilor. E un mod bun de a-ţi începe funcţia la Lydford, nu?

Era târziu după-amiază când Simon se întoarse acasă. Aruncă frâiele calului lui Hugh, care le luă cu obişnuita grimasă, taciturn, şi intră în sala casei sale.

Părea ciudat să vadă acest loc aşa, cu toate acareturile lor împachetate în cutii şi gata să fie luate dimineaţă pentru a porni spre Lyndon. în timp ce tropăia pe podea spre soţia sa, părea că întreaga clădire răsuna goală, iar în timp ce-şi asculta proprii paşi, îşi dădu seama că va trebui să se obişnuiască cu sunetul spaţiilor goale deoarece castelul va fi la fel de liniştit în absenţa stăpânului său, Lordul de Courtnay.

— Ce mai face Peter? întrebă Margaret în timp ce o săruta.

—O, e bine. Ne urează toate cele bune la Lydford, binecuvântat fie. îmi va lipsi când vom pleca.

—Sunt sigur că ne va vizita adesea, dragoste. Acum, vrei un pic de vin?

Se aşeză şi recunoscător luă cana pe care i-o dădu, apoi stătu într-o contemplare tăcută. Atâtea se întâmplaseră de când se întorsese de la Taunton, încât nu se putea relaxa încă. Nici nu-şi va reveni, ştia, până când

nu va fi în noua casă şi îşi va prelua noile îndatoriri. Acum cel puţin vorbise cu Peter Clifford şi ştia că făcuse ceea ce trebuia.

în timp ce se gândea la asta, Hugh intră anunţând un oaspete.

— Sir Baldwin Furnshill.

Cavalerul intră, urmat de Edgar ca întotdeauna, amândoi tropăind pe podea şi înclinându-se uşor în faţa lui Margaret şi a lui Simon.

— Bine aţi venit, prieteni. Luaţi un loc. Vin?

După câteva minute de discuţii generale, Baldwin îi ceru lui Simon să-l însoţească afară pentru a vedea un nou cal. Zâmbind în sinea-i, Simon îl urmă pe cavaler în grajdurile de lângă casa sa.

—E frumoasă, nu? spuse cavalerul, bătând gâtul iepei sale, un pur-sânge arab de culoare albă.

—Da, este, fu de acord Simon, sorbindu-şi vinul în timp ce se uita la animal.

Părea una din acele creaturi construite pentru viteză şi agilitate, dansând nervoasă sub privirea celor doi bărbaţi, toată foc şi spirit în timp ce-şi rostogolea ochii la ei.

Baldwin nu se uită la intendent în timp ce vorbi încet, privind spre cal.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, prietene.

Simon dădu din umeri, stânjenit.

— Atunci nu o face. Nu cred că eşti un om diabolic, chiar dacă l-ai ucis pe abate. A fost un act de răzbunare, nimic mai mult, şi orice om cu greu te-ar condamna că ai terminat o viaţă atât de afundată în crime. Oricum, la ce ar fi servit moartea ta? Sunt destui oameni care ar fi pregătiţi să te vadă spânzurat pentru moartea abatelui, dar ce rost ar avea? Cum ai spus, pare o coincidenţă remarcabilă că abatele a apărut aici când tocmai renunţaseşi. Nu ştiu, poate asta m-a oprit – gândul că ar fi putut fi voia Domnului. Poate pentru că nu ştiu dacă m-aş fi oprit din a face acelaşi lucru. Oricare ar fi motivul, pot trăi cu conştiinţa împăcată.

— Chiar şi aşa, aveai dreptul să mă trimiţi în judecată.

Intendentul se mută de pe un picior pe altul nesigur.

— Da, ştiu. Şi poate că ar trebui. Dar nu văd ce sens ar avea. Oh, curtea ar avea omul care voia să-l vadă mort pe abate, dar asta l-ar fi adus înapoi? Şi chiar dacă erai trimis la judecată, ar fi ajutat pe cineva să fii condamnat? Nu cred.

— Dar sunt templier. Ar trebui să fiu în închisoare numai pentru asta.

—Da, m-am gândit şi la asta. Foarte puţini templieri au fost arestaţi în această ţară, iar tuturor li s-a permis să dispară. De ce ai fi tu mai diferit? Te-am crezut atunci când ai descris cum erau templierii. îmi aduc aminte cum vorbea tatăl meu despre ei, mereu cu respect despre un Ordin onorabil, la fel de onorabil ca orice alţi călugări.

— Dar dacă ciomăgaşii sunt găsiţi vinovaţi de moartea abatelui?

— Nu vor fi. Dovada lui Godwen arată că a fost doar un om cu iapa sură, iar acesta a fost Rodney, câteva zile înainte de a se alătura ciomăgaşilor. M-am asigurat că vor fi judecaţi pentru crimele comise la Oakhampton, adică cele de dinainte de a-l întâlni pe Rodney. Nici măcar nu le neagă, aşa că vor fi judecaţi pentru acelea. Va face audierile mult mai rapide. Bineînţeles, unii oameni vor vrea să creadă că Rodney de Hungerford este vinovat de uciderea abatelui, dar nu e vina mea, nu? Nu am făcut şi nu am zis nimic care să confirme că au avut de-a face cu moartea lui de Penne.

Cavalerul se opri din a se mai uita la iapă şi se întoarse spre el.

— Trebuie să fii fericit că nebunia ultimelor săptămâni s-a încheiat în cele din urmă – uciderea lui Brewer descoperită şi criminalul prins, moartea abatelui explicată, proscrişii prinşi. Acum poţi să te duci la noua ta casă liniştit şi lucrurile aici se pot întoarce la normal.

—Da. Ar fi fost imposibil pentru mine să plec fără să aranjez lucrurile aici. Ştii că l-au găsit pe fiul lui Brewer?

— Nu, nu am auzit.

— Da, Morgan Brewer a fost găsit în Exeter. Este negustor acum şi se pare că bogat. De acolo avea tatăl său bani. Fiul îi trimitea bani din când în când pentru a-l ajuta.

— A, înţeleg. Se întoarce?

—Nu. Se pare că-l ura pe tatăl său la fel de mult ca ceilalţi. A spus că va rămâne în Exeter şi va continua să fie negustor. Singurul motiv pentru care îi trimitea bani tatălui său era să nu vină după el, să-l ţină aici.

— Nu înţeleg. De ce îi trimitea bani dacă îl ura aşa de tare?

E simplu, se pare. Morgan Brewer avea o viaţă bună în oraş, era binecunoscut şi simpatizat. Nu voia ca un fermier bătrân şi murdar să-i tulbure viaţa. Fu de acord să trimită bani ori de câte ori voia tatăl său şi nu plătea aşa de mult pentru a-l ţine departe. Ferma costa puţin şi era profitabilă, iar bătrânul fermier avea nevoie de puţini bani pentru băutură

.Baldwin se uită la el gânditor

—Dar de ce se lăuda faţă de Carter şi de Ulton? Dacă trăia din mila fiului, de ce se lăuda de norocul său?

—Poate vedea în succesul fiului măsura propriului său succes? Nu ştiu. Simon ridică din umeri. E posibil ca vechile poveşti să fie adevărate şi să fi venit de la război cu bani – poate dacă sapi sub podeaua lui vei găsi un cufăr plin cu aur. Nu ştiu. E trist, totuşi. Ochii lui Simon deveniră gânditori în timp ce cântărea. E trist să vezi că Brewer a murit şi nu are cine să-l plângă. Nimănui nu-i pasă că s-a dus, nici măcar fiului său...

Baldwin se întoarse şi-l prinse pe Simon de braţ.

—Prietene, spuse încet şi serios, problemele lui au dispărut, iar sfârşitul său nefericit a fost din vina lui. A trăit făcându-i pe alţii nefericiţi şi de aceea a fost ucis, de aceea fiul l-a părăsit, de aceea nu va fi plâns. Ai făcut destule pentru ceilalţi. Aici, unde suntem singuri, vreau să-ţi mulţumesc. Dacă nu mai reuşeşti să faci o faptă bună în toată viaţa ta, poţi muri liniştit, ştiind că mi-ai dat o viaţă nouă.

Ochii se opriră pe chipul lui Simon pentru un minut, apoi spuse:

— Şi să ştii că mereu te voi ajuta, de vei avea nevoie.

Simon râse şi-l plesni peste umăr, amărăciunea dispărându-i.

—S-ar putea să regreţi asta! Deja m-am gândit la un mod în care poţi fi de folos.

O suspiciune vagă luci, în timp ce sprâncenele lui Baldwin se ridicară în uimire.

— Eu? Cum?

— Nu te uita aşa la mine! Nu va durea, jur! protestă Simon râzând. De la moartea fratelui tău, acest ţinut nu a mai avut magistrat. Ştiu că vrei să ajuţi, aşa că am pus în vedere numele tău şi cred că vei fi următorul magistrat din Crediton.

O consternare absolută se arătă pe chipul lui Baldwin.

—Ce! Eu, paznic al păcii regelui? Dar... dar pentru asta trebuie să...

— Da, nu poţi vâna toată ziua, trebuie să stai pe scaunul judecătorului şi să-ţi câştigi traiul.

— Dar, Simon, nu am mai făcut niciodată aşa ceva, cum...?

— Vei învăţa repede, cred. Acum, ajunge! Hai să vedem ce ne-a pregătit Margaret.

Se duseră în faţa casei. La uşă, Baldwin se opri şi se uită înjur.

— Simon, începu liniştit, dar intendentul dădu din cap.

— Nu, prietene, eşti un om cu o poziţie. Asta e tot ce contează şi tot ce trebuie să ştii. Acum, haide să mâncăm!

Intrară şi închiseră uşa în spatele lor.Michel Zevaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cerşetorilor – Tribulet Regele Cerşetorilor – Curtea Miracolelor

Prinţesa Rayon d'Or

Doamna în alb, doamna în negru *

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întunericului

Frumoasa Fiorinda *

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour

Rivalul regelui *

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor

Amanţii Veneţiei *

Seria Buridan, eroul de la Turnul Nesle

Regina Blestemata Elixirul dragostei Myrtille

Turnul Nesle *

Seria Cavalerul Hardy de Passavant

Saint-Pol Temerarul Regina Isabeau

Cavalerul Passavant *

Seria Căpitanul

Căpitanul voi. 1 – Giselle Căpitanul voi. 2 – Aventurierul Căpitanul voi. 3 – Săgeata Căpitanul voi. 4 – Annais Căpitanul voi. 5 – Corignan şi Rascasse Căpitanul voi. 6 – Sfârşitul

Seria Clother de Ponthus

Clother de Ponthus (1) – Don Juan Clother de Ponthus (2) – Regele

Au apărut

îndrăgostit Clother de Ponthus (3) – Regina vagabonzilor Clother de Ponthus (4) – Primerose

Ponson du Terrail

Regele Ţiganilor Regina Ţiganilor Parisul misterios voi 1 Parisul misterios voi 2

Seria Rocambole

1- Moştenirea misterioasă voi 1
2- Moştenirea misterioasă voi 2
3- Clubul valeţilor de cupă voi 1
4- Clubul valeţilor de cupă voi 2
5- Clubul valeţilor de cupă voi 3
6- Clubul valeţilor de cupă voi 4
7- Intrigile lui Rocambole vol 1
8- Intrigile lui Rocambole vol 2
9- Intrigile lui Rocambole vol 3
10- Intrigile lui Rocambole vol 4

Seria Tinereţea regelui Henric

1-Frumoasa argintăreasă 2-Amanta regelui 3-Nancy 4-Jurământul 5-Dragostea valetului de pică
6- Sfântul Bartolomeu
7- Regina baricadelor 8-Regicidul
9-Eroul 10-A doua tinereţ

Au apărut

eCartouche regele hoţilor vol. 1 Cartouche regele hoţilor vol. 2

Eugene Sue
Jules de Grandpré Paul Feval, fiul

Misterele Parisului voi 1 Misterele Parisului voi 2 Cavalerii de Malta Flamuri Negre Salamandra Marchizul Stânca diavolului Secretul lui Martin voi 1 Secretul lui Martin Voi 2

Seria Fiul lui D'Artagnan

voi. 1 – Fiul lui D'Artagnan
voi. 2 – Bătrâneţea lui Athos *

Seria Gemenii lui Nevers

voi. 1 – Parcul cu cerbi voi. 2 – Doamna du Barry

Paul Feval, fiul & M. Lassez

D'Artagnan contra Cyrano – Cavalerul Mystère

Paul Féval

Seria Cocoşatul

Cocoştul voi 1 – Tinereţea Cocoşatul voi 2 – Lagardere Cocoşatul voi 3 – Cavalcadele lui Lagardere Cocoşatul voi 4 – Mariquita
Cocoşatul voi 5 – Triumful dragostei *

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee
Ducele de Nevers
*
Lupul alb

Alexandre Dumas

Războiul femeilor voi. 1 Războiul femeilor voi.

28 martie 2018

Ponson du Terrail

Rocambole 11
Cavalerii nopţii 1
Manuscrisul unei măşti

în curs de apariţie

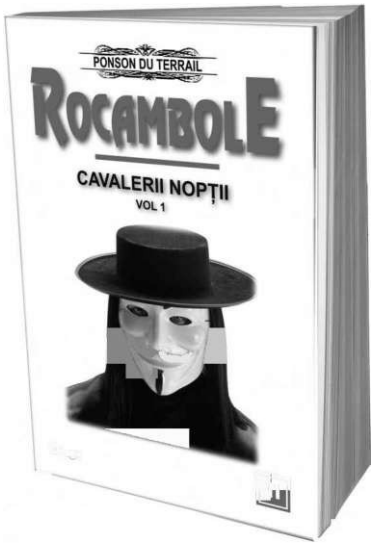

t

La început, povestea se aseamănă întrucâtva cu aceea a tinerilor îndrăgostiţi Romeo şi Julieta. între familiile Main Hardye şi Morfontaine exista o vendetă, ale cărei cauze se pierdeau în negura istoriei, dar copiii lor – Hector şi Diane – se iubeau.

Tânărul conte de Main l^wl
Hardye este condamnat la moarte, fiindcă a dezertat din
armata regelui, trecând d e ^ ^ t * f
partea răzvrătiţilor din Vendée.

Socrul său obţine de la rege graţierea, dar contele, aflând de la verii soţiei sale că graţierea i-a fost refuzată, se sinucide în închisoare.

în curs de apariţie

Diane, aflând de moartea soţului său, îşi pierde minţile. Verii ei, care voiau şi partea ei de moştenire după moartea generalului Morfontaine, o împing şi pe ea la sinucidere.

15 martie 2018

Ponson du Terrail

Rocambole 12

Cavalerii nopţii 2 Ultima apariţie a lui Rocambole

Rocambole, maestrul combinaţiilor şi al intrigilor, artistul în arta deghizărilor, reapare. De acum, însă, îşi va folosi talentele în slujba dreptăţii. Astfel, o va ajuta pe Danielle de Main-Hardye să răzbune moartea părinţilor ei, a căror avere fusese însuşită de către asasini.

„Astăzi voi servi pe Danielle şi voi fi campionul virtuţii. Dar, fiţi pe pace, [...], numai scopul se schimbă, voi rămâne veşnic omul metamorfozelor, făţărniciei, vicleşugului, loviturilor îndrăzneţe, combinaţilor ingenioase, teribile... Voi fi veşnic «ROCAMBOLE»„.'

în curs de apariţie

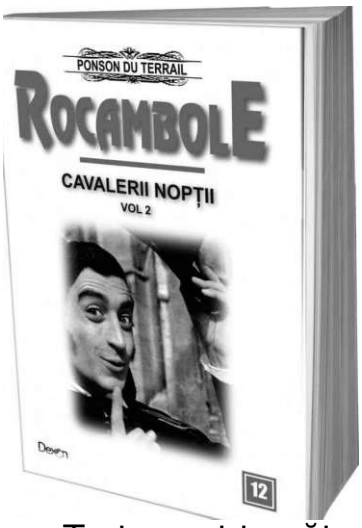

„Toate sunt trecătoare pe lumea asta... dar, orice s-ar zice, liniştea o găseşti numai în virtute...”

15 martie 2018

Paul Feval

Fiul diavolului

în curs de apariţie

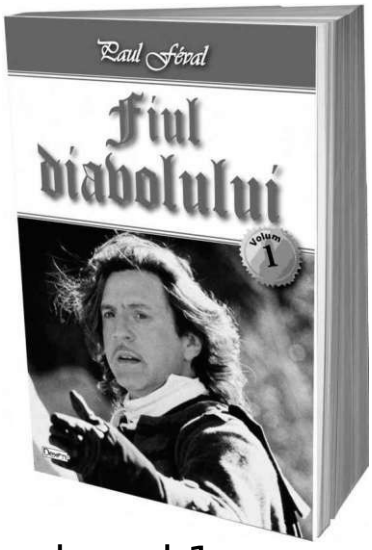

volumul 1

De mai multe generaţii, o legendă bântuie castelul Bluthaup din Germania. De câteva ori într-un secol, atunci când un pericol ameninţă familia nobiliară, îşi fac apariţia trei oameni roşii. Ultima oară au fost văzuţi cu ocazia /
decesului contelui Gunther de Bluthaup şi au încercat să o salveze pe contesa Margarethe şi fiul acesteia, supranumit *fiul diavolului* din cauza misterului ce învăluia naşterea sa precum şi a îndeletnicirilor necurate ale bătrânului Gunther, presupusul său tată.

Douăzeci de ani mai târziu, cei trei oameni roşii se pregătesc să-şi facă din nou apariţia pentru ultima oară cu intenţia de a restabili pe *fiul diavolului* ca

în curs de apariţie

moştenitor bogat al neamului Bluthaup şi stăpân
incontestabil al castelului şi al imenselor domenii

.DEVENIŢI SCRIITOR
EDITATI PROPRIA DVS. CARTE!
NOI VĂ ASIGURĂM
Editarea Tipărirea Distribuţia Promovarea
***GRATUIT** – Consilierea **GRATUIT** – Upload carte electroică*
COMANDAŢI CĂRŢI prin poştă sau site ÎN CONDIŢII DEOSEBIT DE AVANTAJOASE:
REDUCERI SUBSTANŢIALE
ÎN FUNCŢIE DE VALOAREA COMENZII Autori în colecţiile noastre:
Alexandra David Neeal, Alphonse Daudet, Ambrose Bierce, Arama Horia, Arthur Conan Doyle, Asociaţia Pro Democraţia, Bellemare, Nahmias, Bram Stoker, C. Flammarion, C.K. Nicolau, Charlotte M. Yonge, Colin Falconer, Constantin Dragan, Dan Seracu, Diana Fernando, Dimitrie Bolintineanu, Dinu Romulus Adrian, E. W. Hornung, E.S. Brooks, Edgar Wallace, Edouard Schure, Eugene O Neill, Fergus Hume, Fontanelle, Frances Hodgson Burnett, Frank Norris, G. K. Chesterton, Gaston Leroux, George Meredith, Graham Hancock, Gustave Flaubert, Hector Malot, Henrik Ibsen, Henry D. Thoreau, Henry James, Honore de Balzac, I.L.Caragiale, Ion CreangaJ.F. Cooper, Jack London, Jane Austen, Jerome K. Jerome, Joseph Conrad, Lucius Apuleius, Lyman Frank Baum, Lytton Strachey, Madame de Lafayette, Mandicz Gheogy, Marie Corelli, Mark Twain, Mary Shelley, Moliere, Nathaniel Hawthorne, Oscar Wilde, Papus, Peter McMillan, Petre Dogaru, Petronius, Philip Carter, Ken Russel, Philip Kerr, Plutarh, R. L. Stevenson, Serge Brussolo, Stendhal, Stephen Crane, Thimoty Ware, Thomas Hardy, Timothy Good, Traian Tandin, Vasile Alecsandri, Vasile Constantinescu, Vasile Dumitru Fulger, Vasile Teodor, Victor Hugo, Washington Irving, Wilde, Oscar, Wilkie Collins, William Hope Hodgson, Zecharia Sitchin.
e-mail: dexonoffice@gmail.com **siteurile noastre** www.aldopress.ro;www.onlinebiospa.com tel: 0314099488